

ДИЙН КУНЦ ФАЛШИВА ПАМЕТ

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Животът на Марти Роудс е прекрасен — омъжила се е наскоро, има успешна кариера като дизайнер на видеоигри.

Ала една сутрин с нея се случва нещо странно — за миг изпитва необясним ужас... от собствената си сянка. Мимолетното преживяване я изважда от равновесие, същевременно ѝ се струва забавно. Но скоро вече не ѝ е до смях — когато застава пред огледалото, осъзнава, че се страхува от отражението си.

Следват нови прояви на автофобия, които изцяло променят живота на Марти и съпруга ѝ Дъстин. Търсейки причините за внезапното душевно заболяване на жена си, Дъсти я завежда при прочут психотерапевт. Ден след ден той отчаяно се опитва да възстанови събитията от последните месеци, но когато е на път да разкрие потресаващата истина, открива, че с него се случва нещо още по-ужасяващо и необяснимо.

Дийн Кунц, прочутият автор на романи, изпълнени с напрежение от първата до последната страница, описва страха, дебнещ в дълбините на съзнанието ни — страха от самите нас.

„Фалшива памет“ е роман, който ще остане в паметта ви дълго след като сте го прочели, защото описва необикновената способност на човешкия разум да се подлага на терзания и да се самоунищожава.

Тази книга е посветена на Тим Хели Хъчисън. Вярата ти в работата ми в продължение на много години ми вдъхваше кураж, когато най-много се нуждаех от това. И на Джейн Морпет. Съвместната ни работа в издаването на книги е най-дългогодишната в кариерата ми и е доказателство за изумителното ти търпение, любезност и толерантност към глупациите!

Автофобията е психично заболяване. Терминът се използва за описанието на различни състояния: 1) страх от самота; 2) страх от егоцентричност; 3) Страх от самия себе си. Третият случай е най-рядко срещаният.

*Това видение
на падащи венчелистчета
изчезва в
луната и цветята.*

Окио

*Мустачките на котката,
лапите на плуващото ми куче:
Господ се съзира в детайлите.*

*Книга на
преброените
тъги*

В света на реалността

*както и в съня
нищо не е такова,
каквото изглежда.*

Книга на
преброените
тъги

*Животът е безмилостна комедия и в това
се състои трагедията му.*

Мартин Стилутър

1.

В онзи вторник през януари, когато животът ѝ необратимо се промени, Марти Роудс се събуди с главоболие, получи стомашни киселини, след като глътна два аспирина със сок за закуска, откри мравки под мивката, унищожи ги с инсектицид и изхвърли дребните трупове на боклука, като си тананикаше „Реквием“ от Бах. После се обади майка ѝ, Сабрина, която три години след сватбата на дъщеря си продължаваше да се моли на Бога бракът ѝ да се разтрогне. През цялото това време Марти запази ентусиазма си, защото от покойния си баща Робърт Удхаус, или Боб Усмихнатия, бе наследила оптимизма, забележителната способност да се справя с всички проблеми със силната си любов към живота, както и сините очи, мастиленочерните коси и грозните пръсти на краката.

След като убеди майка си, че бракът ѝ си остава щастлив, Марти облече коженото си яке и изведе на разходка кучето си Валит. Главоболието ѝ постепенно намаля.

Хладният западен вятър носеше заплашителни черни облаци.

Кучето погледна загрижено небето, подуши предпазливо въздуха и наостри уши. Валит явно разбра, че идва буря.

Лабрадорът беше добър и игрив, но силните шумове го плашеха, сякаш в някой предишен живот е бил войник и бе обсебен от спомени за бойни полета, разтърсвани от оръдеен огън.

За негово щастие лошото време в Калифорния рядко се придружаваше от гръмотевици. Дъждът обикновено валеше безшумно, съскаше по улиците и шепнеше в листата на дърветата, а тези звуци успокояваха Валит.

Повечето сутрини Марти разхождаше кучето един час по тесните, оградени с дървета от двете страни улици на Корона Дел Мар, но във вторник и четвъртък имаше специално задължение, което ограничаваше експедициите на петнадесет минути. Валит, изглежда, разбираше това и не се суетеше, а веднага удовлетворяваше потребностите си.

На следващата пресечка, точно когато лабрадорът се готвеше да свърши втората част от сутрешното си упражнение, го стресна минаващ боклукчийски камион. Валит се сви зад ствола на голяма палма и предпазливо надникна от едната страна, убеден, ме ужасното превозно средство отново ще се появи.

— Всичко е наред — увери го Марти. — Камионът замина. Можеш спокойно да се облекчиш.

Но кучето се колебаеше.

Марти беше търпелива, особено когато се занимаваше с Валит, защото го обичаше като свое дете. Лабрадорът беше добър и красив — светлоръд, с бяло на краката и хълбоците и пухкава опашка.

Разбира се, когато Валит си вършеше работата, Марти никога не го поглеждаше, за да не го притеснява, защото кучето беше срамежливо като монахиня в бар с голи до кръста сервитьорки. Докато чакаше, Марти тихо запя „Време в бутилка на Джим Крос“ — песен, която винаги го успокояваше.

Когато започна втория куплет, по гърба ѝ изведнъж премина хладна тръпка, която я накара да млъкне. Марти не вярваше на предчувствия, но я обзе усещане за предстояща опасност.

Тя се обърна, очаквайки да види приближаващ се нападател или кола, но установи, че е сама на тихата улица.

Нищо заплашително не върхлиташе върху нея. Само вятърът клатеше клоните на дърветата и храстите.

Марти неспокойно изпусна въздуха, който бе затаила, и осъзна, че е стиснала зъби.

Вероятно още беше под влияние на съня, който я бе събудил малко след полунощ и ѝ се явяваше вече няколко пъти. Човек, направен от изсъхнали листа, който се въртеше и вилнееше. Кошмарен образ.

Сетне погледът ѝ се плъзна по удължената ѝ сянка на тротоара и неизвестно защо, безпокойството ѝ прерасна в тревога.

Марти направи две крачки назад и сянката ѝ, разбира се стори същото. Едва когато отстъпи за трети път, тя осъзна, че я плаши не друго, а силуетът ѝ.

Но това беше нелепо. По-абсурдно и от съня ѝ. Но въпреки всичко в сянката ѝ имаше нещо уродливо и заплашително.

Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло.

На светлината на утринното слънце сенките на къщите и дърветата също изглеждаха деформирани, но Марти изпита страх само от собствения си силует.

Тя осъзна абсурдността на опасенията си, но това не намали безпокойството ѝ. Обзе я ужас, граничещ с паника.

Сянката сякаш пулсираше в синхрон с ударите на сърцето ѝ. Марти се втренчи в тъмния си силует и потрепери от страх.

После затвори очи и се опита да се овладее. Тя пое дълбоко въздух няколко пъти и се съвзе.

Когато отново се осмели да погледне сянката си, Марти не видя нищо необикновено и въздъхна с облекчение.

Сърцето ѝ продължаваше да бие учестено, но вече не от необясним ужас, а от притеснение за причината за тази странна случка. Такова нещо ѝ се случваше за пръв път в живота.

Наклонил глава на една страна, Валит я гледаше с любопитство.

Марти бе изпуснала каишката му.

Ръцете ѝ бяха изпотени. Тя избърса длани в сините си джинси.

Марти видя, че кучето е приключило с тоалетната си, извади синьо найлоново пликче и прибора изпражненията.

— Ако някога се усъмниш в любовта ми, спомни си, че правя това всеки ден — каза тя.

Лабрадорът изглеждаше благодарен. Или поне само изпитваше облекчение.

Извършването на тази позната и прозаична задача възстанови психичното ѝ равновесие. Найлоновото пликче и топлото му съдържание я върнаха в реалността. Странният инцидент остана обезпокоителен и интригуващ, но вече не я плашеше.

2.

Скийт седеше на покрива. Силуетът му се открояваше на фона на мрачното небе. Той имаше халюцинации и искаше да се самоубие. На около метър от главата му кръжаха три тлъсти гарги, които сякаш предвкусваха мършата.

Нед Мадъруел стоеше на алеята за коли. Свитите му в юмруци ръце бяха на кръста. Позата издаваше гнева му. Той явно беше в настроение да чупи глави.

Дъсти паркира микробуса си до бордюра, зад патрулната кола на частната охранителна фирма, обслужваща този луксозен квартал. До колата стоеше висок мъж с униформа, който се опитваше да изглежда делови и авторитетен.

Триетажната сграда, на чийто покрив Скийт Колфийлд обмисляше самоубийството си, беше грозно творение на стойност четири милиона долара. Архитектът, който имаше или лошо образование, или страхотно чувство за хумор, бе съчетал няколко средиземноморски стила — съвременен испански, класически тоскански, гръцки от епохата на Възраждането и ранен тако бел. Множеството стръмни покриви се спускаха на три различни нива, преминаваха един в друг и бяха отрупани с комини, замаскирани като камбанарии с куполи. Скийт седеше на най-високото ниво, до най-грозната камбанария.

— Мога ли да ви помогна по някакъв начин? — попита служителят на охраната, който явно не беше сигурен каква е ролята му във възникналата ситуация и искаше да направи нещо.

— Аз съм бояджия на свободна практика — отговори Дъсти.

— Нима? — иронично попита охранителят, който или изпитваше подозрение към Дъсти, или имаше навика да присвива очи.

Дъсти беше с бял памучен панталон, бял пуловер, бяло джинсово яке и бяла шапка със сини букви „БОЯДЖИЙСКА ФИРМА РОУДС“ — облекло, което би трябвало да придаде достоверност на думите му.

Той изпита желание да попита надменния охранител дали кварталът е обсаден от крадци, преоблечени като бояджии.

— Казвам се Дъсти Роудс. Онзи човек там горе е член на екипа ми.

— Екип? Така ли го наричате?

Служителят на охраната вероятно беше сприхав о природа, а може би не беше в настроение да разговаря.

— Да. По-рано се наричахме ударна сила, но това звучеше агресивно и плашеше собствениците, затова се кръстихме екип като всички останали.

— Хм — изсумтя охранителят и отново присви очи.

— Не се тревожете. Ще свалим Скийт от покрива — увери го Дъсти.

— Кого?

— Онзи, който иска да скочи — отговори Дъсти и тръгна към Мадъруел.

— Да повикам ли пожарната?

— Не. Той няма да се самозапали, преди да скочи.

— Кварталът е хубав.

— Съвършен е, по дяволите.

— Самоубийството ще разстрои жителите.

— Ще сложим в найлонов чувал трупа, ще измием кръвта и никой няма да разбере какво е станало.

Дъсти изпита облекчение и в същото време се изненада, че никой от съседите не е излязъл да наблюдава драмата. В този ранен час те вероятно ядяха хайвер и пиеха шампанско и портокалов сок от златни чаши. За щастие семейство Соренсън, клиентите на Дъсти, на чийто покрив Скийт си играеше със смъртта, бяха на почивка в Лондон.

— Добро утро, Нед — каза Дъсти.

— Копеле — рече Мадъруел.

— Кой? Аз ли?

— Той — отговори Нед и посочи Скийт.

Нед Мадъруел беше метър и деветдесет и тежеше сто и трийсет килограма, или трийсет сантиметра по-висок и петдесет килограма повече от Дъсти. Ръцете му бяха огромни и мускулести. Беше облякъл фирмена фланелка, но нямаше връхна дреха, въпреки студения вятър. Времето никога не го притесняваше.

— По дяволите, шефе, търсих те под дърво и камък. Къде беше?
— попита той.

— Ти ми се обади преди десет минути, а там, където бях, имаше светофари и ученици.

Мадъруел гневно погледна към Скийт и показа юмрук.

— Ще го размажа.

— Скийт е объркано хлапе — рече Дъсти.

— Той е тъп наркоман.

— Напоследък не употребява нищо.

— Той е боклук.

— Имаш голямо сърце, Нед.

— Най-важното е, че имам мозък в главата си и никога няма да го прецакам с наркотици. И не искам да бъда около хора като него, които се самоунищожават.

Нед, отговорникът на бояджийския екип, беше член на Праволинейните. Това невероятно, но непрекъснато нарастващо движение след младите хора и особено сред жените беше против наркотиците, злоупотребата с алкохол и безразборния секс. Привържениците му обичаха оглушителния рокендрол, буйните танци, сдържаността и самоуважението. Обществото би ги окачествило като вдъхновяваща културна тенденция, ако Праволинейните не мразеха системата и не презираха и двете главни политически партии. От време на време, когато в някой клуб или на концерт откриеха наркоман в редиците си, те го пребиваха от бой и не се притесняваха да наричат това „трудна любов“. Този обичай също им пречеше да се включат в политическия поток.

Дъсти харесваше и Мадъруел, и Скийт, но поради различни причини. Нед беше умен, забавен и надежден, макар да обичаше да дава преценки за хората и да ги съди. Скийт беше добър и мил, но вероятно обречен на пристрастяване, безцелни дни и самотни нощи до края на живота си.

Мадъруел беше далеч по-добрият служител от двамата. Ако действаше строго и по правилата на бизнеса, Дъсти отдавна трябваше да е изритал Скийт.

Животът щеше да бъде лесен, ако се управляваше от разума, но понякога лесният начин не беше най-правилният.

— Защо го изпрати на покрива? — попита Дъсти.

— Не съм го изпращал там. Казах му да боядиса рамките на прозорците на първия етаж. И после изведнъж го видях горе. Заплашваше, че ще скочи.

— Ще го сваля оттам.

— Опитах се да го сторя, но той изпадна в истерия, когато се приближих до него.

— Може би се плаши от теб.

— Така и трябва да бъде. Ако аз го убия, ще бъде много по-болезнено, отколкото да си разбие черепа долу на плочките.

— Ще се обадя в полицията — заяви охранителят и извади клетъчния си телефон.

— *Не!* — Дъсти осъзна, че е изкрещял пронизително, пое дълбоко дъх и по-спокойно добави: — Хората в такива квартали не искат да става суматоха, когато това може да се избегне.

Ченгетата може би щяха да свалят Скийт от покрива, но после щяха да го заведат в психиатричната клиника, където щяха да го държат най-малко три дни, а вероятно и повече, Скийт не трябваше да попада в ръцете на някой психиатър, който ентусиазирано щеше да го натъпче с коктейл от лекарства, коригиращи поведението и предизвикващи краткотрайно подобрене, и щеше да го докара до лошо състояние, отколкото беше в момента.

— Хората в такива квартали не обичат зрелища — добави Дъсти.

— Давам ви десет минути — рече охранителят.

Мадъруел вдигна юмрук и го показа на Скийт.

Скийт му махна.

— Струва ми се, че няма намерение да се самоубива — отбеляза охранителят.

— Каза, че е щастлив, защото до него седял ангелът на смъртта — обясни Нед. — Показал му е как е в Отвъдното. Било страхотно.

— Ще говоря с него — рече Дъсти.

— Какво ще му говориш? — намръщи се Мадъруел. — Направо го бутни.

3.

Натежалото от дъждовни капки небе надвисна над земята и вятърът се усили. Марти и кучето се прибраха вкъщи. Тя непрекъснато поглеждаше сянката си, но буреносните облаци закриваха слънцето и черният ѝ спътник изчезна.

Марти наблюдаваше къщите, покрай които минаваха, и се питаше дали някой е видял необикновеното ѝ държание. Тя се надяваше, че не е изглеждала толкова странно, колкото се чувстваше.

Къщите в този живописен квартал бяха стари и малки и притежаваха повече чар и характер от половината познати на Марти. Приятното разнообразие от архитектурни стилове се освежаваше от зелени лаврови дървета, палми, ухайни евкалипти, папрат и бугенвилей.

Марти, Дъсти и Валит живеяха в хубава, малка, двуетажна къща във викториански стил. Дъсти беше боядисал фасадата в светложълто, а орнаментите — в синьо, сиво и зелено.

Марти обичаше дома им и смяташе, че къщата е чудесно доказателство за таланта и майсторството на Дъсти.

Но щом видя цветовете, майка ѝ заяви:

— Тук все едно живеят клоуни.

Марти отвори дървената порта, тръгна по тясната пътечка към задния двор и се запита дали необяснимият ѝ страх не се дължи на потискащото телефонно обаждане на майка ѝ. В края на краищата най-големият източник на стрес в живота ѝ беше отказът на Сабрина да приеме Дъсти. Марти обичаше и двамата и жадуваше да се помирят.

Дъсти не беше страна в проблема. Сабрина беше единственият участник в тази тъжна война. Отказът на Дъсти да се включи в битката, изглежда, само подклаждаше враждебността на майка ѝ.

Вероятно внезапно появилото се, необяснимо безпокойство бе предизвикано от натякванията на Сабрина, че Дъсти няма амбиции и му липсва достатъчно образование. Марти се опасяваше, че злобата на майка ѝ ще се отрази на брака ѝ, защото макар да не иска, може да

започне да гледа на Дъсти през безмилостните, критични очи на майка си. Или Дъсти ще намрази Марти заради лошото мнение на Сабрина за него.

Всъщност Дъсти беше най-умният човек, когото Марти познаваше. А що се отнася до амбициите... Ами Марти предпочиташе добър, а не амбициозен съпруг. А в Дъсти можеше да се намери повече доброта, отколкото алчност в Лас Вегас.

Пък и кариерата на Марти не оправда очакванията на майка ѝ. Марти взе бакалавърска и магистърска степен по бизнес и маркетинг, но после се отклони от пътя, който можеше да я отведе до корпоративната слава. Тя стана дизайнер на видеоигри на свободна практика. Марти вече беше продала няколко свои произведения, в които сценариите, героите и фантастичните светове бяха заимствани от други автори. Тя печелеше добре и подозираше, че да си жена в тази доминирана от мъжете област, в края на краищата, е голямо предизвикателство. Марти харесваше професията си и наскоро бе подписала договор да създаде игра, основаваща се на трилогията на Дж. Р. Толкин „Господарят на пръстените“, от която се надяваше да забогатее. Но майка ѝ презрително описваше работата ѝ като „карнавалки“, очевидно защото свързваше видеоигрите с паркове за развлечения, а тях — с карнавали. Но Марти беше доволна, че Сабрина не е отишла още по-далеч, наричайки я циркаджийски урод.

— Може би някой психиатър ще каже, че сянката ми е символ на черногледството на майка ми — измърмори Марти, докато хвърляше в кофата за боклук пликчето с изпражненията на Валит. — И пристъпът на безпокойство изразява несъзнателната загриженост, че мама... ще съумее да обърка мислите ми и ще ме зарази с негативното си отношение.

Тя извади връзката ключове от джоба на якето си и отключи вратата на къщата.

— Господи, приказвам като студентка по психология.

Марти често говореше на кучето. Лабрадорът слушаше, но никога не отговаряше и мълчанието му беше един от стожерите на чудесното им приятелство.

— По всяка вероятност няма психологически символизъм и аз просто се побърквам.

Кучето изпръхтя, сякаш беше съгласна с диагнозата, после ентусиазирано започна да лочи вода от купата си.

Марти тръгна към банята, за да оправи грима си и да срещне разрошените си от вятъра коси.

Тя се приближи до мивката и изведнъж отново страх стегна гърдите ѝ. Сърцето ѝ болезнено се сви. Но Марти не бе обзета от убедеността, че някаква смъртна заплаха дебне зад нея както преди, а се боеше да се погледне в огледалото.

Тя внезапно почувства немощ, наведе се и прегърби раменете си, сякаш на плещите ѝ тегнеше огромен товар от камъни. Марти се вкопчи с две ръце в мивката и се втренчи в порцелана, изпитвайки необясним страх, че не е в състояние да вдигне глава.

Тя пусна топлата вода, но не успя да прогони студа, който отново я накара да се разтрепери.

Огледалото *чакаше*.

Или по-скоро нещо в огледалото чакаше да установи зрителен контакт с нея. Някакво същество. Присъствие.

Макар че се страхуваше от огледалото, Марти се уплаши повече от странното си държание и от крайно неприсъщата за нея загуба на самообладание.

Парата се кондензира върху лицето ѝ и заседна като буца в гърлото ѝ, като я задуши. Шумът на течащата вода започна да звучи като хор от зловещо хилещи се гласове.

Марти затвори крана. Дишането ѝ беше обезпокоително учестено и неравномерно и се характеризираше с непогрешимата нотка на отчаяние. Всяко поемане на дъх я зареждаше с ужас, досущ кислород, подхранващ огън.

Тя можеше да избяга от банята, но силите я бяха напуснали. Коленете ѝ се огънаха и Марти се притесни, че ще падне и ще удари главата си, затова не посмя да се пусне от мивката.

Сетне се опита да се вразуми, надявайки се да възвърне контрола си с помощта на логиката. Стъклото *не беше* присъствие, а само неодушевен предмет.

Нищо в отражението ѝ не представляваше заплаха за нея. Това не беше прозорец, през който можеше да наднича някой ухилен, ненормален тип с безумни очи. Огледалото можеше да покаже само образа на банята и на Марти.

Логиката не помагаше. В някаква тъмна територия на съзнанието ѝ, където не бе попадала дотогава, Марти откри мрачното суеверие.

Стори ѝ се, че съществото в огледалото придобива плътност и сила *заради* усилията ѝ да възвърне самоконтрола си и да се измъкне от това ужасно създание. Тя затвори очи, за да не съзре дори с периферното си зрение онова враждебно настроено видение. „*Не мисли за него* — повтаряше си Марти, — *и злият дух ще изчезне.*“

Валит мина покрай нея и тя едва не изпищя от ужас при допира му.

Марти отвори очи и видя, че кучето я гледа умолително и същевременно загрижено.

Тя протегна ръка и докосна лабрадора.

Контактът с кучето я върна в реалността и отне поне част от парализиращото я безпокойство. Ужасът ѝ намаля и се превърна в страх.

Валит беше плахо създание и щом нищо в банята не го беше уплашило, тогава там не съществуваше опасност. Лабрадорът близна ръката на Марти.

Черпейки смелост от Валит, тя най-после вдигна глава. Бавно, треперейки и обзета от предчувствия.

Огледалото не показва чудовище или призрак, а само бледото ѝ лице.

Марти погледна отражението на сините си очи и сърцето ѝ отново започна да бие като обезумяло от усещането, че се е отчуждила от себе си. Разтрепераната жена, която се беше уплашила от сянката си и бе изпаднала в паника пред перспективата да се погледне в огледалото... не беше Марти Роудс. Истинската Марти Роудс винаги съумяваше да се овладее и беше изпълнена с ентусиазъм и увереност.

— Какво става с мен?

Телефонът иззвъня. Марти отиде в кухнята, вдигна слушалката и след малко каза:

— Имате грешка.

Валит я погледна озадачено.

Марти се върна пред огледалото в банята и отново не хареса онова, което видя, но сега знаеше какво да направи.

4.

Дъсти тръгна под шумолящите палми и заобиколи жилищната сграда. Там видя Фостър Нютън, Чешита, третия член на бояджийския екип.

На колана на Фостър бе закачен уокмен, а в ушите му имаше слушалки.

Той не слушаше политически предавания, нито дискусии за проблемите на съвременния живот, а само програми за НЛО, отвличания от извънземни, съобщения по телефона от мъртви, триизмерни същества и за Снежния човек.

— Здравсти, Чешит.

— Здравсти.

Фостър грижливо изстъргваше боята от рамката на един прозорец. Загрубелите му пръсти бяха побелели от прахоляка.

— Разбра ли за Скийт? — попита Дъсти.

— Да. На покрива е — отговори Чешита и кимна.

— Преструва се, че ще скочи.

— Вероятно ще го стори.

— Наистина ли мислиш така? — изненада се Дъсти.

Нютън обикновено беше мълчалив и Дъсти очакваше, че в отговор само ще свие рамене. Но този път Чешита рече:

— Скийт не вярва в нищо.

— Той не е лошо хлапе.

— Проблемът е там, че не го бива за нищо.

Овалното лице на Фостър, дебелият му брадичка, пълните устни, червеният като череша нос и розовите страни би трябвало да му придадат вид на човек на удоволствията и развратник, ако не бяха ясните сини очи, които, уголемени от очилата с голям диоптър, бяха изпълнени с тъга.

— Празноглав е — добави той.

— Ще намери себе си.

— Престанал е да се търси.

— Голям песимист си.

— Не, реалист.

Разтревожен от мрачното предсказание, Дъсти забърза към алуминиевата стълба.

Къщата се намираше на хълм. На три-четири километра на запад се простираше Тихия океан. Както обикновено, водата беше синя, а бурните вълни блестяха във всички оттенъци на синьото, примесено с черно — отражение на заплашителното, мрачно небе. На хоризонта океанът и небето се сливаха и извиваха в огромна, тъна дъга.

Зад сградата, на около двайсетина метра под Дъсти, имаше вътрешни дворове с плочи, които представляваха по-голямата опасност от океана и задаващата се буря.

Дъсти се изкатери по стълбата и погледна към предната част на къщата.

Скийт седеше до комина, с гръб към Дъсти, и гледаше трите гарги, които кръжаха пред него. Той бе протегнал ръце, сякаш подканяше птиците да кацнат на главата и раменете му.

Дъсти се придвижи на север, докато стигна до мястото, където по-ниското ниво на покрива се снишаваше под стрехите. Той приклекна и скочи, като за миг загуби равновесие, сетне политна напред, но се подпря и не успя да падне по лице.

Дъсти застана неподвижно, съзерцавайки оранжево-кафявите керемиди, обсипани с изсъхнали лишеи. Ако завалеше, лишеите скоро щяха да станат хлъзгави и опасни. Той трябваше да стигне до Скийт и да го накара да слезе, преди бурята да се е разразила.

Дъсти започна да си проправя път към следващото ниво на покрива.

Когато най-после Дъсти стигна до последната декоративна камбанария, Скийт нито се изненада, нито се разтревожи, като го видя.

— Добро утро, Дъсти.

— Здравсти, хлапе.

Дъсти беше на двайсет и девет, само пет години по-голям от Скийт, но въпреки това се държеше с него като с дете.

— Имаш ли нещо против да седна? — попита Дъсти.

— С удоволствие бих приел компанията ти — усмихна се Скийт.

Дъсти се настани до него.

Далеч на изток се извисяваше планината Санта Ана. Облаците се бяха увили около върховете ѝ, досущ мръсни тюрбани.

Нед Мадъруел бе разпънал голямо платнище на алеята за коли отдолу, но не се виждаше наоколо.

Служителят на охраната ги погледна намръщено. Той бе дал на Дъсти десет минути, за да свали Скийт от покрива.

— Съжалявам за това — каза Скийт. Гласът му беше неестествено спокоен.

— За кое?

— Че ще скоча в работно време.

— Е, можеше да го направиш и по време на почивката.

— Да, но искам да скоча, когато съм щастлив, а не нещастен. А аз съм най-щастлив, когато съм на работа.

— Старая се да създавам приятна работна атмосфера.

Скийт тихо се засмя и избърса носа си с опакото на ръката си.

По-рано той беше жилав и силен, но сега беше твърде слаб, дори кльощав, и блед, макар че работеше на открито. С евтините си черни гуменки с бели подметки, червени чорапи, бял панталон и окъсан светложълт пуловер с оръфани маншети, които висяха около тънките му, кокалести китки, Скийт приличаше на изгубило се дете, бродещо без храна и вода из пустинята. Той отново избърса носа си и рече:

— Сигурно настивам.

— Или хремата е само страничен ефект.

Обикновено очите на Скийт бяха меднокафяви и блестяха, но сега бяха толкова воднисти, че изглеждаха почти безцветни.

— Мислиш, че съм те разочаровал, нали?

— Не.

— Напротив. Точно така мислиш. И в това няма нищо лошо. Не ти се сърдя.

— Ти не можеш да ме разочароваш — увери го Дъсти.

— Да, но го направих. И двамата знаехме, че ще го сторя.

— Можеш да разочароваш само себе си.

— Спокойно, братко — усмихна се Скийт и окуражително го потупа по коляното. — Не те обвинявам, че си очаквал твърде много от мен. И себе си не обвинявам, че съм несретник. Надживял съм всичко това.

Мадъруел излезе от къщата. Носеше дюшек от двойно легло.

Собствениците бяха оставили ключовете на Дъсти, защото някои от стените вътре също трябваше да бъдат боядисани. Тази част от работата беше свършена.

Нед хвърли дюшека върху брезента, сетне погледна нагоре към Дъсти и Скийт.

Дори от разстояние дванайсет метра Дъсти видя, че служителят на охраната не одобрява влизането на Мадъруел в къщата.

— Какво взе? — попита Дъсти.

Скийт сви рамене и се втрени в кръжащите гарги. Наблюдаваше ги с такава идиотска усмивка и благоговение, че човек би го помислил за фанатизиран природолюбител.

— Трябва да помниш какво си взел — настоя Дъсти.

— Коктейл. Хапчета и прахчета.

— Успокоителни или възбуждащи?

— Вероятно и двете. Но не се чувствам зле. — Скийт отмести поглед от птиците и сложи дясната си ръка на рамото на Дъсти. — Вече не се чувствам като отрепка. Постигнах душевно равновесие.

— И все пак искам да знам какво си взел.

— Защо? Рецептата може да е най-вкусната от всички, но ти никога няма да я опиташ — усмихна се Скийт и приятелски го опипа по бузата. — Ти не си като мен.

Нед Мадъруел изнесе от къщата още един дюшек и го сложи до първия.

— Това е глупаво — рече Скийт, — защото ще скоча встрани.

— Виж какво, няма да скочиш на алеята за коли на семейство Соренсън.

— Какво им пука? Те са в Париж.

— В Лондон.

— Все едно.

— Много ще се ядосат.

— Защо? Да не са притеснителни или нещо подобно?

Мадъруел спореше с охранителя. Дъсти чуваше гласовете им, но не и думите.

— Студено ти е, нали? — попита Скийт.

— Не. Добре съм.

— Трепериш.

— Не от студ, а от страх.

— Ти? — учуди се Скийт. — Да се страхуваш? От какво?

— От височини.

Мадървел и охранителят тръгнаха към къщата.

— От височини ли? Но винаги, когато трябва да се боядиса нещо на покрива, ти искаш да свършиш работата.

— Да, но стомахът ми е свит през цялото време.

— Я стига. Ти не се страхуваш от нищо.

— Страхувам се.

— *Не и ти!* — изведнъж се ядоса Скийт.

— Дори аз.

Настроението на Скийт претърпя драстична промяна. Той махна ръка от рамото на Дъсти, обви ръце около тялото си и започна да се клати напред-назад. Гласът му беше пропит с мъка, сякаш Дъсти беше признал, че е болен от неизлечим рак.

— Не и ти, не и ти, не и ти...

Изпаднеше ли в това състояние, Скийт може би щеше да реагира положително на малко съчувствие. Но ако решише, че го гледят, той щеше да се нацупи, да се затвори в себе си и дори да се настрои враждебно, а това можеше да е опасно сега, когато се намираше на двацет метра над земята. Обикновено Скийт реагираше по-добре на грубовати прояви на обич, на хумор и неподправена истина.

— Ти си слабоумен — каза Дъсти.

— *Ти* си слабоумен.

— Не. Аз съм психически преждевременно остарял.

— Какъв?

— Имам вродена аномалия, характеризираща се с преждевременно и бързо остаряване.

— Да. Гледах за това в предаването „Шейсет минути“.

— Бях умствено възрастен още като дете. Баща ми ме наричаше „старче“. „Как е днес малкото ми старче?“ Или: „Ако не искаш да гледаш как ще изпия още едно уиски, старче, закарай задника си на къщичката на дървото и си поиграй с кибрита.“

— Брей — състрадателно каза Скийт, мигновено забравяйки терзанията и гнева си. — Не е било галовно обръщение, така ли?

— Не. Не беше като „слабоумен“.

Скийт се намръщи и попита:

— Кой беше баща ти?

— Доктор Тревър Пен Роудс, професор по литература и специалист по деконструктивни теории.

— А, да, доктор Деконструктивност.

Дъсти се загледа в планината Санта Ана и започна да перифразира баща си.

— Езикът не може да опише реалността. Литературата няма стабилна основа и реално значение. Тълкуването на всеки читател и достоверно и по-важно от намерението на автора. Всъщност нищо в живота няма значение. Реалността е субективна. Ценностната система и истината — също. Самият живот е илюзия. И така нататък. Е, да изпием още едно уиски.

Но далечната планина определено изглеждаше реална. Както и покривът. Ако паднеше с главата надолу на алеята за коли, Скийт щеше или да се убие, или да се осакати за цял живот. Това нямаше да означава нищо за ексцентричния доктор Деконструктивност, но беше достатъчно реално за Дъсти.

— Това ли е причината да се страхуваш от височини? — попита Скийт. — Защото той е направил нещо?

— Кой? Доктор Деконструктивност ли? Не. Височините ме изнервят, това е всичко.

— Можеш да разбереш защо е така — загрижено каза Скийт. — Отиди на психиатър.

— По-добре да се прибера вкъщи и да поговоря на кучето ми.

— Мен много са ме лекували.

— И терапията извърши чудеса с теб, нали?

Скийт се изсмя толкова силно, че носът му потече.

— Извинявай.

Дъсти извади кърпа от джоба си и му я предложи.

Скийт се изсекна и рече:

— Е, аз съм друга история. Откакто се помня, се страхувам от *всичко*.

— Знам.

— Да стана от леглото, да си легна и от всичко останало между тези две неща. Но сега не се страхувам. И знаеш ли защо?

— Защото и дрисльо?

Скийт отново се засмя и кимна.

— Да, но и защото видях Отвъдното.

— Какво?

— Посети ме ангелът на смъртта и ми показва какво ни очаква.

— Ти си атеист — напомни му Дъсти.

— Вече не съм. Би трябвало да си доволен, братко.

— Лесно ти е на теб. Нагълтваш се с хапчета, и намираш Господ.

— Страхотно е, нали? Все едно, ангелът на смъртта ме инструктира да скоча, затова ще го сторя.

Вятърът се усили и донесе мирис на солена вода от океана, а после — смрадта на гниещи водорасли.

Стоенето на стръмния покрив и преговорите със Скийт на този студен вятър беше предизвикателство, пред което Дъсти не искаше да се изправя. Той се замоли на Бога вятърът да утихне.

Дъсти реши да рискува, предполагайки, че импулсивното желание за самоубийство на Скийт наистина се дължи на новопридобитото му безстрашие. Може би ужасът щеше да накара хлапето отново да се вкопчи в живота.

— Намираме се само на двайсет метра от земята. Скачането би било класическо решение на един слабоумник, защото онова, което се готвиш да направиш, вероятно ще те парализира за цял живот и ще те прикове безпомощен на инвалидна количка.

— Не, ще умра — уверено заяви Скийт.

— Не можеш да бъдеш сигурен.

— Не си създавай отношение към мен.

— Не си създавам отношение към теб.

— Самото отрицание, че имаш отношение, е отношение.

— Тогава имам отношение.

— Виждаш ли?

Дъсти пое дълбоко въздух, за да успокои нервите си.

— Всичко това е толкова нескъпопосано. Хайде, да се махаме оттук. Ще те закарам в хотел „Четири сезона“ на Фашън Айланд. Ще се качим на петнайсетия етаж и ще скочиш оттам, за да си сигурен, че ще се убиеш.

— Няма да го сториш.

— Защо не. Щом си решил да се самоубиваш, направи го както трябва. Не се проваляй и в това.

— Аз съм наркоман, но не съм глупав, Дъсти.

Нед Мадъруел и охранителят изнесоха от къщата двоен дюшек.

Докато се бореха с неудобния за хващане предмет, двамата приличаха на Лаурел и Харди. Но смехът на Скийт прозвуча безрадостно и мрачно.

Те пуснаха товара си върху другите два дюшека, после Мадъруел погледна към Дъсти и вдигна ръце, сякаш питаше: „Какво чакаш?“

Една от кръжащите гарги изведнъж става войнствена и пикира с прецизност, на която би завидяла всяка военна въздушна сила в света. На лявата гуменка на Скийт плъосна бяло петно.

Той погледна невъздържаната гарга, после — изцапаната си гуменка. Настроението му се промени бързо и драстично. Загадъчната му усмивка изчезна и на лицето му се изписа отчаяние.

— Животът си е мой — заяви Скийт.

— Не ставай смешен. Не си достатъчно добре образован, за да разсъждаваш в метафори.

Този пък Дъсти не успя да разсмее Скийт.

— Много съм уморен. Време е да си лягам.

Скийт искаше да каже, че трябва да се приготви за вечния сън, на два метра под земята, при червеите.

Той стана и погледна надолу. Свистящият вятър явно не го притесняваше.

Но когато предпазливо се изправи, въздушната струя го блъсна и го принуди да заеме поза, която да му помогне да запази равновесие.

Или вятърът, или страхът от височини караше Дъсти болезнено да усеща всеки повей. Но щом Скийт можеше да стои изправен, без да рискува да бъде отнесен, и той трябваше да успее да стори същото.

— Така е най-добре, Дъсти.

— Сякаш знаеш кое е най-доброто.

— Не се опитвай да ме спреш.

— Трябва да опитам.

— Няма да ме убедиш да се откажа.

— Знам.

Двамата се втрениха един в друг, сякаш бяха атлети, готови да се впуснат в някакъв нов спорт. Скийт се извисяваше, досущ баскетболист, очакващ началния сигнал на мача, а Дъсти бе приклепнал като борец по сумо, който се опитва да спечели предимство.

— Не искам да страдаш — рече Скийт.

— И аз не искам да страдам.

Ако бе решил да скочи, Скийт щеше да го направи. Нямахше да се остави да бъде разубеден. Стръмният покрив, овалната повърхност на керемидите, вятърът и закона за гравитацията бяха на негова страна. Дъсти само можеше да се надява, че горкото копеле ще падне върху дюшеците.

— Ти си единственият ми истински приятел, Дъсти.

— Благодаря за доверието, хлапе.

— Това те прави най-добрият ми приятел.

— Да, поради липсата на друг — съгласи се Дъсти.

— Най-добрият приятел не трябва да застава на пътя на човека към славата.

— Славата?

— Това видях в Отвъдното.

Единственият начин да се увери, че Скийт ще падне върху матраците, беше да го сграбчи точно преди да е скочил и да го блъсне към идеалната точка за приземяване. Това обаче означаваше Дъсти да скочи заедно с него от покрива.

Вятърът развя дългите руси коси на Скийт, които бяха последното му останало привлекателно физическо качество. Преди няколко години той беше хубавец и привличаше като магнит момичетата. Сега организъмът му беше похабен, лицето — бледо и изнурено, очите — досущ горящи въглени. Гъстите му, къдрави, златисти коси контрастираха толкова много на останалата част от външността му, че приличаха на перука.

Скийт стоеше неподвижно. Макар да беше дрогиран, той беше нащрек и бдителен и преценяваше как да се отскубне от Дъсти и да се хвърли на плочките долу.

— Винаги съм се чудил... как изглежда ангелът на смъртта — каза Дъсти, надявайки се да отвлече вниманието на Скийт или поне да спечели време.

— Защо?

— Нали си го видял?

— Да. Ами, изглеждаше приятен.

Вятърът отнесе бялата шапка на Дъсти, но той не отклони вниманието си от Скийт.

— Приличаше ли на Брад Пит?

— Защо да прилича на него?

— Брад Пит играе ролята на смъртта в онзи филм „Запознай се с Джо Черния“.

— Не съм го гледал.

— А приличаше ли на Джак Бени? — с нарастващо отчаяние попита Дъсти.

— Какви ги говориш?

— Джак Бени играе смъртта в един много стар филм. Спомняш ли си? Гледахме го заедно.

— Не помня почти нищо. Ти имаш фотографска памет.

— Зрителна. Не фотографска. Зрителна и слухова памет.

— Виждаш ли? Я аз не си спомням дори как се нарича. Ти помниш какво си правил преди пет дни, а аз не знам какво съм ял вчера.

— Зрителната памет е само трик. И е безполезна.

На покрива плиснаха първите капки дъжд.

Дъсти мигновено долови мириса на мухъл, който се разнесе от навлажнените лишеи.

В съзнанието му пробегна ужасно видение — *двамата със Скийт се подхлъзват и падат от покрива. Скийт се приземява жив и здрав върху дюшеците, а Дъсти си счупва гръбнака на плочите.*

— Били Кристал — рече Скийт.

— На него ли прилича ангелът на смъртта?

— Има ли нещо лошо в това?

— За Бога, Скийт, не можеш да имаш доверие на онзи тъп, сантиментален, задръстен ангел на смъртта, който прилича на Били Кристал.

— Той ми хареса — каза Скийт и хукна към ръба на покрива.

5.

От южния плаж се разнесоха приглушени експлозии. В брега се разбиваха огромни вълни, тласкани от засилващия се вятър.

Марти Роудс вървеше бързо по крайбрежния булевард на полуостров Балбоа. От едната страна имаше къщи, а от другата — плажове. Тя се надяваше дъждът да почака още половин час.

Къщите в квартала, където живееше Сюзан Джагър си приличаха. Стените бяха облицовани с посребрял от времето кедър, а капациите на прозорците бяха боядисани в бяло.

Триетажната къща на Сюзан нямаше морава отпред, нито веранда, а само малък вътрешен двор с няколко саксии с цветя, покрит с плочи и разположен зад ограда от бели колчета. Портата беше отключена и пантите изскърцаха.

По-рано Сюзан живееше на първия и втория етаж заедно със съпруга си Ерик, който използваше третия етаж за домашен офис. Но двамата се разделиха. Ерик се изнесе преди година, а Сюзан се премести горе и дава под наем първите два етажа на тиха двойка пенсионери, чийто единствен порок беше мартинито преди вечеря, а единствените домашни любимци — четири папагала.

Към третия етаж водеха стръмни стъпала. Марти стигна до площадката и над главата ѝ прелетяха крещящи чайки, които се бяха отправили към пристанището, където щяха да се скрият от бурята.

Марти потропа, но после отключи вратата, без да чака отговор. Сюзан обикновено се колебаеше да посреща гости, защото не искаше да поглежда света отвън, затова ѝ бе дала ключ.

Марти се подготви за предстоящото изпитание и влезе в кухнята. Щорите бяха спуснати и над мивката светеше една-единствена лампа.

В помещението не миришеше на подправки и готвено. Въздухът беше наситен с тръпчивия аромат на дезинфектанти и препарати за почистване на пода.

— Аз съм — извика Марти, но Сюзан не отговори.

Ако лампите бяха запалени, щеше да се види, че апартаментът е безупречно чист. Сюзан Джагър имаше много свободно време.

Големите прозорци, от които се разкриваше прекрасна гледка към океана, бяха закрити с плътни завеси, щори и капаци.

До преди четири месеца Сюзан беше в състояние поне да гледа света навън, макар че от шестнайсет месеца се ужасяваше от мисълта да излезе и напускаше дома си само с човек, на когото можеше да разчита за емоционална подкрепа. Огромните открити пространства предизвикваха пристъпи на фобия в нея.

Просторната всекидневна беше ярко осветена, но завесите на прозорците и неестествената тишина създаваха погребална атмосфера.

Сюзан чакаше на креслото. Беше прегърбила рамене и навела глава. С черния си пуловер и пола тя приличаше на опечалена. Съдейки по външността ѝ, човек би предположил, че книгата в ръцете ѝ е Библията, а не криминален роман.

— Икономът ли е убиецът? — попита Марти и седна на ръба на дивана.

— Не. Монахинята — без да вдига глава, отговори Сюзан.

— С отрова?

— Двама с брадва. Един с чук. Друг с гарота. И последния с ацетиленова горелка.

— Страхотно. Монахиня — сериен убиец.

— Под монашеските одежди можеш да скриеш много оръжия.

— Криминалните романи се промениха от времето, когато ги четяхме в гимназията.

— Но не всички са по-хубави.

Двете бяха приятелки от десетгодишни и от осемнайсет години споделяха не само криминални романи, а и надежди, опасения, радост, тъга, смях, сълзи, клюки, младежки ентусиазъм и постигнати с усилия прозрения. Но през последните шестнайсет месеца, откакто започнаха необяснимите пристъпи на агорафобия на Сюзан, те споделяха повече болка, отколкото щастливи мигове.

— Трябваше да ти се обадя — каза Сюзан. — Съжалявам, но днес няма да мога да отида на сеанса.

Това беше ритуал и Марти започна да играе ролята си.

— Разбира се, че можеш, Сюзан. И ще го направиш.

Сюзан остави книгата и поклати глава.

— Не. Ще се обадя на доктор Ариман и ще му кажа, че съм болна от грип.

— Носът ти не е запушен. И гласът ти не е дрезгав.

— По-скоро ме боли стомахът.

— Къде е термометърът? Трябва да ти измеря температурата.

— Погледни ме, Марти. Изглеждам ужасно. Лицето ми е бледо, очите — зачервени, а косата ми е като слама. Не мога да изляза в този вид.

— Гледай реално на нещата, Сюзан. Изглеждаш както обикновено.

— На нищо не приличам.

— Джулия Робъртс, Сандра Бълок и Камерън Диас биха извършили убийство, за да изглеждат като теб.

— Аз съм ненормална.

— Добре. Тогава ще сложим чувал на главата ти и ще предупреждаваме децата да не се приближават.

Сюзан наистина беше много красива — пепеляворуса коса, със зелени очи, изящно изваяни черти и безупречна кожа — и бе завъртяла главите на мнозина мъже.

— Полага ми ще се спуска по шевовете. Дебела съм.

— Да, истински дирижабъл. Гигантски балон — иронично подхвърли Марти.

Макар че самоналоженото затворничество не ѝ позволяваше други физически упражнения, освен почистване на къщата и дълги разходки по гимнастическата пътечка, Сюзан бе останала слаба и стройна.

— Господи, трябва спешно да ти направят липосукция — каза Марти и скочи от дивана. — Ще ти донеса шлифера. Ще се обадим от колата на пластичния хирург и ще му кажем да приготви индустриалната помпа, за да изсмуче тлъстините ти.

Марти се приближи до плъзгащите се, огледални врати на дрешника в коридора и изведнъж почувства напрежение и се вцепени, защото се притесни, че отново ще я обземе необясним страх.

Трябваше да се овладее. Сюзан имаше нужда от нея. Ако пак откачеше, безпокойството ѝ щеше да подхрани страха на Сюзан. Или обратното.

Тя застана пред голямото огледало, но не видя нищо, което да накара сърцето ѝ да забиے като обезумяло. Марти положи усилия да се усмихне, но изражението ѝ остана напрегнато. Тя бързо отмести поглед от отражението си и отвори вратите на дрешника.

Докато сваляше шлифера от закачалката, ѝ хрумна, че странните пристъпи на страх може да са свързани със Сюзан и че се е заразила с част от безпокойството на приятелката си, която страдаше от силна форма на агорафобия.

В същия миг лицето ѝ се зачерви от срам. Мисълта за такава вероятност ѝ се стори суеверна, безмилостна и несправедлива към горката Сюзан. Фобиите и атаките на паника не бяха заразни.

Марти тръгна към всекидневната и се запита какъв ли термин биха употребили психолозите, за да опишат страха от собствената ти сянка. И от огледала.

Тя се приближи до приятелката си и ѝ подаде шлифера.

— Ставай, обличай се и да тръгваме.

— Не мога — отговори Сюзан.

— Ако не отложиш сеанса си преди четирийсет и осем часа, ще трябва да го платиш.

— Мога да си го позволя.

— Не можеш. Нямах доходи.

Агорафобията беше съсипала кариерата на Сюзан като посредник в продажбата на недвижими имоти. Тя се чувстваше сравнително добре в къщите, когато ги показваше на клиентите, но докато пътуваше, я обземаше такъв парализиращ ужас, че не беше в състояние да шофира.

— Получавам наем.

— Но този наем не покрива ипотеката, данъците, отоплението, електричеството, водата, телефона и поддръжката на имота.

— При евентуална ликвидация на имуществото биха ми останали много пари.

„И накрая това ще остане единственото между теб и пълното съсипване, ако не превъзмогнеш проклетата фобия“ — помисли Марти, но не можа да произнесе тези думи, макар че зловещата перспектива вероятно би мотивирала Сюзан да стане от креслото.

— Пък и Ерик ми изпраща чекове — предизвикателно добави Сюзан и вирна изящната си брадичка.

— Това са само джобни пари. И ако се разведете, може би няма да получаваш нищо от онази свиня, като се има предвид, че ти беше по-богата от него, когато се оженихте, и нямате деца.

— Ерик не е свиня.

— Извинявай, че не бях достатъчно груба. Той е глиган.

— Бъди мила, Марти.

— Не трябваше да изменям на себе си. Той е пор.

Сюзан бе твърдо решила да избегне самосъжалението и сълзите. Това беше достойно за възхищение, но тя бе решила да не се поддава и на гнева си.

— Той се разстрои ужасно, като ме видя... в това състояние.

— Ах, горкият! Колко е чувствителен! Сигурно се е разстроил толкова много, че е забравил за брачната си клетва, в която се казва „в болест и здраве“.

Гневът на Марти към Ерик беше искрен, въпреки че полагаше усилия да го разпалва. Ерик беше тих, скромен и мил. И макар да бе напуснал съпругата си, беше трудно човек да го намрази. Но Марти обичаше твърде много Сюзан, за да *не* презира Ерик. Тя смяташе, че Сюзан се нуждае от гняв, който да я мотивира в борбата ѝ с агорафобията.

— Ерик щеше да е тук, ако бях болна от рак — каза Сюзан. — Но аз не съм само болна, но и луда.

— Не си луда — настоя Марти. — Фобиите и пристъпите на безпокойство не са лудост.

— Чувствам се луда.

— Ерик издържа само четири месеца, откакто започна всичко това. Той е свиня, пор, глиган, невестулка и нещо още по-лошо.

Най-трудната част от всяко посещение, която Марти наричаше „фаза на евакуация“, беше изпълнена с напрежение за Сюзан, но изтощителна за Марти. За да изкара приятелката си от къщата, тя трябваше да бъде непреклонна и безмилостна. Но макар твърдостта ѝ да бе предизвикана от обич и състрадание, Марти имаше чувството, че тероризира Сюзан. Не ѝ беше присъщо да тормози хората, дори когато каузата беше справедлива, и в края на това изнурително четири-пет часово изпитание, Марти се връщаше до Корона Дел Мар в състояние на физическо и емоционално изтощение.

— Сюзан, ти си красива, добра и достатъчно умна, за да превъзмogneш всичко това. Хайде, ставай.

— Защо доктор Ариман не може да идва тук?

— Излизането два пъти седмично е част от терапията. Знаеш теорията — потопяване в онова, от което се страхуваш. Нещо като ваксинация.

— Да, но не ми действа.

— Хайде.

— Състоянието ми се влошава.

— Ставай.

— Толкова е жестоко.

— Само се оплакваш.

— Понякога си толкова гадна.

— Да, така е.

Сюзан се засмя, поклати глава и най-после стана от креслото.

— Не мога да повярвам, че го казах. Съжалявам, Марти. Не знам какво бих правила без теб.

— Ако си послушна, като се връщаме от лекаря, ще си вземем китайска храна за вкъщи. Ще пием китайска бира и ще играем на карти, по петдесет цента на точка.

— Вече ми дължиш шестстотин хиляди долара.

— Тогава ми строши краката. Дълговете от хазарт не могат да бъдат събрани по законен ред.

Сюзан угаси всички лампи, с изключение на една, взе чантата си и тръгна към вратата.

Докато минаваше през кухнята, Марти осъзна, че вниманието ѝ е привлечено от нещо зловещо на вид — нож с формата на полумесец, класически италиански кухненски инструмент. Извитото острие имаше дръжки в двата края.

Светлината блестеше като електричество по режещия ръб.

Марти не можеше да откъсне очи от ножа.

— Какво има? — попита Сюзан.

В гърлото на Марти заседна буца. Езикът ѝ сякаш подпухна. Тя зададе въпрос, чийто отговор вече знаеше.

— Какво е това?

— Не си ли го използвала? Страхотен нож. Нарязваш лука за секунди.

Видът на ножа не изпълни Марти с ужас като сянката ѝ и огледалото в банята, но я накара да изпита безпокойство. Тя не можеше да обясни странната си реакция.

— Марти? Добре ли си?

— Да, разбира се. Да вървим.

Сюзан сложи ръка на валчестата дръжка, но не отвори вратата. Лицето ѝ пребледня от перспективата, че ще излезе навън.

Марти отвори вратата.

— Не мога.

— Можеш — настоя Марти.

Сюзан се опита да се върне в кухнята, но Марти препречи пътя ѝ.

— Пусни ме да вляза. Много е трудно. Истинска *агония*.

— И за мен е агония.

— Глупости. — Отчаянието разми донякъде красотата на лицето на Сюзан, а зелените ѝ очи помръкнаха от първичен ужас. — Ти изпитваш удоволствие от това, харесваш го и си луда.

— Не, аз съм гадна. *Ти* си лудата.

Изведнъж Сюзан престана да блъска Марти и се вкопчи в нея, търсейки подкрепа.

— По дяволите, яде ми се китайска храна.

Марти изпита завист към Дъсти, чиято най-голяма тревога беше дали дъждът ще изчака, докато приключат с боядисването.

По покрива на площадката на стълбището започнаха да барабанят едри капки дъжд.

Най-после Марти и Сюзан прекрачиха прага. Марти затвори вратата и заключи.

Фазата евакуация беше преминала. Но предстоеше по-лошото.

6.

Скийт побягна надолу по стръмния покрив, за да скочи или на дюшеците, или на плочките. Дъсти хукна след него.

На половината разстояние до ръба Дъсти го хвана. Скийт се съпротивляваше енергично, като размахваше ръце и се кикотеше като дете. Невидимият му партньор, ангелът на смъртта, сякаш го бе надарил със свръхестествена грациозност и чувство за равновесие. Но в следващия миг Дъсти падна и го повлече със себе си. Двамата се претърколиха няколко метра и се насочиха към медния водосточен улей.

Дъсти изпусна Скийт и се замисли за Марти — за уханните й черни коси, закачливата усмивка и честните очи.

Той падна по гръб на дюшеците и благодари на Бога.

Скийт също се бе приземил в безопасната зона.

Той лежеше неподвижно, заровил лице в сатена. Изглеждаше толкова крехък, че костите му сякаш бяха чупливи като яйчена черупка и се бяха строшили при падането върху пухкавите дебели дюшеци.

Дъсти се изправи на колене и го обърна по гръб.

— Къде съм? — попита Скийт.

— Не там, където искаше да бъдеш.

— В рая?

— Ще го превърна в ад за теб, мръсен наркоман — рече Мадъруел, наведе се заплашително над тях, сграбчи Скийт за пуловера и го изправи. Ако небето се раздираше от светкавици и се тресеше от гръмотевици, Мадъруел можеше да мине за Тор, скандинавският бог на бурите. — Вън си от екипа! Свършено е с теб, безнадежден несретнико!

— По-спокойно — каза Дъсти.

— Говоря сериозно, шефе. Или той ще се разкара, или повече няма да работя с теб.

— Добре. Само го пусни, Нед.

Но вместо да го остави, Мадъруел разтърси Скийт и изкрещя в лицето му, като го изпръска със слюнка:

— Печалбата ни ще се изпари, като купим нови дюшеци.

— Не съм те карал да ги изнасяш — рече Скийт.

— Не се опитвах да спася теб, тъпако.

— Непрекъснато ме обиждаш. Аз не съм ти казал лоша дума.

— Лайно.

Праволинейните като Мадъруел се лишаваха от много неща, но никога от гнева. Дъсти се възхищаваше на усилията им да водят чист живот в мръсния свят, който бяха наследили и разбираше гнева им, но понякога изпитваше досада към тях.

— Аз те харесвам, човече — рече Скийт. — Бих искал да си като мен.

— Ти си цирей на задника на човечеството — изрева Мадъруел и хвърли Скийт като чувал с боклук.

Скийт едва не се блъсна във Фостър Нютън, който минаваше покрай тях. Чешита спря, когато хлапето се строполи на плочките, погледна Дъсти и каза:

— Ще се видим утре сутринта, ако не вали.

Сетне прескочи Скийт и продължи да върви към колата си, като слушаше радиото си, сякаш всеки ден виждаше хора да скачат от покривите.

— Каква бъркотия — каза Нед Мадъруел и намръщено погледна мокрите дюшеци.

— Трябва да го заведе в клиниката — рече Дъсти на Мадъруел и помогна на Скийт да стане.

— Ще оправя всичко — увери го Мадъруел. — Само разкарай от очите ми това болно копеле.

Скийт се облегна на Дъсти. Предишната му френетична енергия, която се дължеше или на наркотиците, или на перспективата за успешно самоунищожение, бе изчезнала и той беше изтощен и заспиваше прав.

Служителят на охраната ги настигна.

— Ще трябва да подам доклад за произшествието.

— Така ли? На кого?

— До изпълнителния съвет на съюза на собствениците. С копие до компанията за управление на имуществото.

— Нали няма да ме застрелят? — попита Дъсти и подпря Скийт на микробуса.

— Не. Те никога не приемат препоръки и съвети.

— Ще поискат душата ти, Дъсти — каза Скийт, излизайки от унеса. — Познавам онези негодници.

— Може да те включат в списъка на нежеланите наемници, които предпочитат да не допускат в квартала си — рече охранителят. — Но по-вероятно ще поискат да не водиш повече това момче тук. Между другото, как са трите му имена?

— Брус Уейн — отговори Дъсти.

— Мислех, че се казва Скийт или нещо подобно.

— Това е прякорът ме — каза Дъсти, помагайки на Скийт да се качи на микробуса.

— Трябва да видя личната му карта.

— После ще ти я донеса. Сега трябва да го заведе на лекар.

— Ранен ли е?

— Съсипан е — отговори Дъсти, седна зад волана и затвори вратата. Охранителят потропа на стъклото.

Дъсти включи двигателя, отвори и попита:

— Какво има?

— По-добре наречи екипа си „цирк“ или „лудница“.

— Имаш право — каза Дъсти. — Харесваш ми.

Охранителят се усмихна.

Дъсти вдигна стъклото, включи чистачките и потегли.

7.

Сюзан Джагър слизаше по стълбите на къщата, като с дясната ръка се подпираше на стената, а с лявата стискаше лакътя на Марти. Тя бе навела глава, пристъпваше предпазливо и се бе съсредоточила в краката си. Лицето ѝ бе пребледняло като на мъртвец, челюстите ѝ бяха стегнати, а зелените ѝ очи бяха напрегнати и обсебени, сякаш бе видяла призрак.

— Какво му е на въздуха? — треперейки, попита Сюзан.

— Нищо.

— Трудно се диша. Сгъстен е. Мирише странно.

— От влагата е. Аз мириша. Имам нов парфюм.

— Ти? Парфюм?

— И аз изживявам женски мигове.

— Толкова сме уязвими, когато сме на открито.

— Колата е наблизо.

— Навън може да се случи всичко.

— Нищо няма да се случи.

— И няма къде да се скрием.

— Няма от какво да се крием.

Същият разговор се повтаряше два пъти седмично на отиване и на връщане от терапевтичните сеанси.

Двете стигнаха до външната врата. Дъждът се усили.

— Всичко навън е толкова странно. Не е като преди — каза Сюзан.

— Нищо не се е променило. Само има буря.

— Светът е различен. И не е по-хубав.

Марти очевидно беше под въздействието на започващата буря, или на обърканата си приятелка, защото докато вървяха към колата, започна да осъзнава, че денят наистина е странен, но не може да си обясни каква е причината. Локвите приличаха на черни огледала, пълни с образи, които я обезпокоиха. Разлюлените от вятъра палми съскаха, свистяха и шумоляха, предизвиквайки първичен страх в

сърцето ѝ. Пясъкът на брега вдясно беше гладък и белезникав като кожата на огромен, свиреп звяр, а във всяка къща вляво сякаш се разразяваше своеобразна буря, докато образите на носещите се по небето облаци се отразяваха в стъклата на прозорците.

Марти изпита безпокойство от това странно усещане за заплаха в природата, но повече се разтревожи от реакцията си. Сърцето ѝ ускори ритъма си от необяснимото желание да се предаде на магическата енергия на лошото време. Изведнъж Марти се уплаши от някаква тъмна, потенциална опасност, която не можеше да определи. Тя се страхуваше да не загуби хладнокръвие, да не изпадне в умопомрачение и после, когато дойде на себе си, да установи, че е извършила нещо ужасно и неопишуемо.

За пръв път в живота ѝ хрумваха такива странни мисли.

Тя си спомни, че сокът от грейпфрут, който изпи на закуска, беше необикновено тръпчив и се запита дали в него нямаше нещо. Може би страдеше от хранително отравяне, предизвикващо не физически, а психични симптоми.

И тази мисъл беше странна. Вероятността сокът да е отровен не беше по-реално обяснение от предположението, че ЦРУ изпраща послания до съзнанието ѝ с помощта на микровълнов предавател. Ако продължеше да разсъждава по този начин, Марти скоро щеше да си сложи алуминиев шлем, за да се предпази от промиване на мозъка от разстояние.

Докато вървяха към колата, Марти черпеше толкова емоционална подкрепа от Сюзан, колкото ѝ даваше, надявайки се, че приятелката ѝ не усеща това.

Тя отвори вратата и помогна на Сюзан да се качи в червения понтиак, сетне заобиколи от другата страна и седна зад волана.

Дъждът барабанеше силно по покрива на колата, досущ тропот на конски копита, сякаш четиримата конника на апокалипсиса — Чума, Война, Глад и Смърт — препускаха в галоп и се приближаваха към тях.

Марти бръкна в джоба си и извади ключовете.

Неочаквано вниманието ѝ се съсредоточи върху ключа за стартера, който изведнъж ѝ се стори зловещо заострен. Зъбците ѝ напомниха за ножа с формата на полумесец в кухнята на Сюзан.

Този обикновен на вид ключ беше потенциално оръжие. Съзнанието на Марти се изпълни с образи на кървавите поражения, които ключът можеше да нанесе.

— Какво има? — попита Сюзан, макар че бе навела глава и затворила очи.

Марти пхна ключа в стартера и се опита да прикрие душевния си смут. Ръцете й трепереха.

— Не можах да намеря ключа. Но сега всичко е наред.

— Ами, ако се случи нещо и не мога да се прибера вкъщи? — разтревожи се Сюзан.

— Ще се грижа за теб — обеща Марти, макар че поради странното си състояние, обещанието й можеше да се окаже голословно.

— Ами, ако нещо се случи с *теб*?

— Нищо няма да ми се случи — заяви Марти и включи чистачките.

— С всеки може да се случи нещо. Виж какво стана с мен.

— Дръж се. Скоро ще бъдем в лекарския кабинет.

— Не, и ако катастрофираме.

— Аз съм добър шофьор.

— Колата може да се повреди.

— Колата е в отлично състояние.

— Вали като из ведро. Ако улиците се наводнят...

— Или ни отвлекат грамадни, лигави марсианци и ни принудят да се чифтосваме с отвратителни същества, подобни на октоподи.

— Улиците на полуострова *наистина* се наводняват.

— По това време на годината Снежния човек обикаля пристанището и отхапва главите на непредпазливите граждани. Дано колата ни не се повреди, докато минаваме оттам.

— Много си злобна.

— Адски съм злобна.

— Жестока.

— И отвратителна.

— Закарай ме вкъщи.

— Няма.

— Мразя те.

— Аз пък те обичам.

— По дяволите — отчаяно каза Сюзан. — И аз те обичам.
— Не казвай нищо повече.
— Тези излияния са толкова мъчителни.
— Знам, миличка.
— Ами, ако ни свърши бензинът?
— Резервоарът е пълен.
— Не мога да дишам.
— Но ти дишаш, Сюзан.
— Но въздухът е... лепкав и тежък като тиня. И гърдите ме болят. И сърцето.
— Мен пък ме боли задникът.
— Много си гадна.
— Не казваш нищо ново.
— Мразя те.
— Аз пък те обичам — търпеливо каза Марти.
Сюзан се разплака.
— Не издържам повече.
— Остава още малко път.
— Ненавиждам се.
Марти се намръщи.
— Никога не казвай това. Дори не си го помисляй.
— Мразя онова, в което се превърнах. Непрекъснато се страхувам и треперя.
Очите на Марти се замъглиха от сълзи на състрадание. Тя започна да мига, за да проясни зрението си.
От Тихия океан се носеха черни облаци и денят помръкна, сякаш настъпваше нощ. Фаровете на колите посребряваха мокрия асфалт.
Усещането на Марти за някаква неестествена заплаха премина. Дъждовният ден вече не изглеждаше странен. Всъщност светът беше толкова красив, че тя се уплаши да не се прости с него.
— Марти, спомняш ли си... каква бях? — отчаяно попита Сюзан.
— Да. Съвсем ясно.
— А аз не мога. Страхувам се, Марти. Не само от света навън, но и от всички онези години, които ми предстоят.
— Ще ги преживеем заедно — увери я Марти. — И ще бъдат хубави.

От двете страни на пътя към административния център на Фашън Айланд се извисяваха огромни финикови палми.

Кабинетът на доктор Марк Ариман се намираше на тринайсетия етаж на една от високите сгради, построени около търговския център.

— Почти съм в безопасност — измърмори Сюзан, когато прекосиха паркинга, влязоха във фойето, облицовано с лъскав гранит, и спряха пред асансьора.

Тя не се чувстваше добре в асансьор. Дори чакалнята на психиатъра представляваше вражеска територия, криеща безброй заплахи. Макар и малко и закътано, за нея всяко публично място беше *открито*, защото всеки момент някой можеше да влезе там. Сюзан се чувстваше в безопасност само на две места — в дома си и в кабинета на доктор Ариман, където дори панорамната гледка към брега не я плашеше.

Неочаквано Марти изпита желание да се върне в колата.

Тя отново долови нещо обезпокоително странно в прозаичната обстановка около нея.

Неизвестно защо, Марти си представи, че мембраната между измеренията се разкъсва и светът се преобразява. Може би тя работеше твърде много, дълго и усилено върху видеоиграта по романа „Господарят на пръстените“. Това занимание я бе обсебило и тъй като беше психически уморена, Марти вероятно объркваше реалността и фантазиите.

Не. Истината не беше толкова фантастична, но не по-малко загадъчна.

В същия миг Марти съзря отражението си в стъклото на нишата, където бе навит аварийният пожарен маркуч. Тя мигновено се обърна, стресната от безпокойството, изписано на лицето ѝ. Чертите ѝ изглеждаха изострени. Устата ѝ приличаше на белег, а очите — на рани. Но не изражението я накара да отмести поглед встрани, а нещо друго, по-лошо, което обаче така и не можа да определи.

Какво ми става?

— Какво ти е? — попита Сюзан.

Марти не отговори. Тя отвори вратата на асансьора и двете тръгнаха по коридора.

8.

Дъсти караше през хълмовете на Нюпорт. Вятърът брулеше листата на дърветата, а в канавките край пътя се стичаха потоци дъжд.

— Вир-вода съм. Студено ми е — оплака се Скийт.

— И на мен. За щастие сме развити примати и сме измислили разни джунджурии — каза Дъсти и включи отоплението.

— Провалих се — измърмори Скийт.

— Кой? Ти ли?

— Винаги се провалям.

— Всеки го бива за нещо.

— Сърдиш ли ми се?

— В момента ми е писнало от теб — откровено призна Дъсти.

— Мразиш ли ме?

— Не.

Скийт въздъхна и се излегна на седалката. Парещите му, подпухнали очи се затвориха и челюстта му увисна. Той сякаш заспа.

Небето надвисна още по-ниско над земята. Беше толкова черно, сякаш бе пълно с влажни сажди и катран. Дъждът не беше сребрист както обикновено, а тъмен и мръсен.

Микробусът се насочи на изток, после на запад и влезе в град Ървайн. Дъсти се надяваше, че в клиника „Нов живот“, рехабилитационен център за наркомани и алкохолици, ще има свободно легло.

Скийт беше лежал два пъти в такива заведения и преди шест месеца излезе от „Нов живот“, като възнамеряваше повече да не се дрогира. Но след всеки курс на терапия той отново поемаше по наклонената плоскост.

Досега обаче не се бе опитвал да се самоубие. Вероятно дълбоко в душата си съзнаваше, че смъртта е последният му шанс.

— Съжалявам... — без да вдига глава, каза Скийт. — Там, на покрива. Съжалявам, че забравих кой е баща ти. Съсипан съм.

— Няма нищо. И аз се опитвам да го забравя.

- Но сигурно помниш моя баща.
- Доктор Холдън Колфийлд, професор по литература.
- Същински негодник.
- Всички са такива. Тя си пада по негодници.

Скийт бавно вдигна глава, сякаш върху плещите му тежеше огромен, тежък товар.

- Холдън Колфийлд дори не е истинското му име.

Дъсти спря пред светофара на кръстовището и погледна недоверчиво Скийт. Името, заимствано от главния герой в „Спасителят в ръжта“ беше твърде подходящо за случая, за да е изобретение.

— Променил го е по съдебен ред, когато е навършил дваисет и една години — рече Скийт. — Истинското му име е Сам Фарнър.

- Дрогиран ли си или говориш истината?

— Вярно е. Бащата на Сам бил военен от кариерата. Полковник Томас Джаксън Фарнър. Майка му, Луан, е била учителка в детска градина. Сам се скарал с тях. *След като* полковникът и Луан са го издържали, докато е учил в колежа и в университета. Изчакал е, докато им изстиска докрай парите.

Дъсти познаваше Холдън Колфийлд, защото превзетият негодник му беше втори баща. Тревър Пен Роудс, истинският баща на Дъсти, беше вторият от четирите съпрузи на майка му, а Сам Фарнър — третият. От четвъртия до четиринайсетия рожден ден на Дъсти онзи самозван аристократ бе управлявал семейството с високомерното чувство за божествено право и с достатъчно авторитарен фанатизъм и ожесточеност на социопат, за да заслужи възхищението на Ханибал Лектьр.

— Твърдеше, че майка му е била професор в Принстън, а баща му — в Рътгерс. Всички онези истории...

- Не са автобиография, а измислици.
- А трагичната им смърт в Чили?
- Поредната лъжа.

В кръвясалите очи на Скийт блестеше ожесточеност или може би отмъщение. За миг той съвсем не изглеждаше тъжен, изнурен и съсипан, а изпълнен с безумна и едва сдържана злоба.

— Скарал се е толкова ожесточено с полковник Фарнър, че е сменил името си? — учуди се Дъсти.

- Мисля, че харесваше „Спасителят в ръжта“.

— Може и да е харесвал книгата, но дали я е разбирал?

Това беше тъп въпрос. Бащата на Скийт беше празноглав и повърхностен и изпадаше под влиянието ту на един, те на друг краткотраен ентусиазъм, като повечето бяха унищожителни.

— Кой би искал да бъде Холдън Колфийлд?

— Сам Фарнър, добрият ми, стар татко. И се обзалагам, че това не е навредило на кариерата му в университета. В професионален аспект името е накарало колегите му и студентите да го запомнят.

Зад тях се чу изсвирване на кола. Светофарът беше светнал в зелено.

Дъсти продължи да кара към „Нов живот“.

— Откъде си научил всичко това?

— Ами, първо от Интернет. — Скийт се изправи и приглади влажните си коси с кокалестите си пръсти. — Проверих историята на преподавателския състав в Рътгерс в уебстраницата им. Всички, които са преподавали там. После в Принстън. Родителите му не са били професори в нито един от двата университета. Имам предвид, *измислените* му родители.

С непогрешима нотка на гордост в гласа, Скийт разказа за мъчителния път, по който бе стигнал до истината за баща си. Разследването явно бе изисквало значителни усилия, творческо мислене и трезва логика.

Дъсти се възхити на това уязвимо хлапе, което макар и съсипано от живота и от пристрастяването си, бе съумяло да се съсредоточи достатъчно дълго време, за да свърши тази работа.

— Полковник Фарнър е умрял отдавна — продължи Скийт. — Но Луан е още жива. Тя е на седемдесет и осем години и живее в Каскейд, Колорадо.

— Баба ти?

— До преди седмица не знаех, че съществува. Два пъти говорих с нея по телефона. Много е мила. Сърцето ѝ се скъсало, когато единственото ѝ дете е отнело живота си.

— Защо го е направил?

— Политически убеждения. Не ме питай какво означава това.

— Сменял е убежденията си като носни кърпи. Трябва да е било нещо друго.

— Не и според Луан.

Гордостта от извършеното, която бе дала на Скийт сили да се изправи и да вдигне брадичка, вече не бе достатъчна, за да го крепи. Той постепенно се свлече надолу на седалката и са затвори като костенурка в мокрите, вдигащи пара гънки на дрехите си.

— Не можеш да си позволиш отново да плащаш за клиниката — каза Скийт, докато Дъсти зави в паркинга на „Нов живот“.

— Не се притеснявай. Имам две големи поръчки. Пък и видеоигрите на Марти ще донесат много пари.

— Не знам дали отново ще издържа на програмата.

— Ще издържиш. Преди малко скочи от покрив. Рехабилитацията ще бъде фасулска работа за теб.

Частната клиника приличаше на корпоративен щаб на преуспяваща верига от ресторанти за мексиканска храна — двуетажна хазиенда с две сводести лоджии на първия етаж и покрити балкони на втория. Около колоните и арките се виеше бугенвилея. Стремезът към съвършенство беше толкова агресивен, че резултатът беше неестествен като в Дисниленд, сякаш всичко от тревата до покрива бе направено от пластмаса. Дори мръсният дъжд имаше блясък на изкуствено злато.

Дъсти спря близо до входа, в зоната, запазена за прием на пациенти, и изключи чистачките, но не угаси двигателя.

— Каза ли му какво си научил?

— На добрия ми, стар татко ли? — Скийт затвори очи и поклати глава. — Не. Достатъчно е, че аз знам.

Всъщност Скийт се страхуваше от професор Колфийлд. И може би имаше основателна причина.

— Каскейд, Колорадо — каза той, произнасяйки думите така, сякаш това беше име на вълшебно място, където живееха магьосници, грифони и еднорози.

— Искаш ли да отидеш там и да видиш баба си?

— Твърде е далеч. Пътуването ще бъде трудно. Вече не мога да шофирам.

Поради многобройни нарушения на правилника за движение шофьорската книжка на Скийт бе отнета и той ходеше на работа с Фостър Нютън Чешита.

— Щом изкараш програмата, ще те закарам в Каскейд да се запознаеш с баба си.

Скийт отвори очи.

— О, ще бъде рисковано.

— Не съм толкова лош шофьор.

— Имам предвид, че хората те разочароват. С изключение на теб и Марти. И на Доминик. Тя никога не ме е разочаровала.

Доминик беше доведената им сестра от първия съпруг на майка му. Тя страдаше от синдрома на Даун и бе починала в невръстна възраст. Никой от двамата не я познаваше, макар че Скийт понякога ходеше на гроба ѝ. Той я наричаше „онази, която се отърва“.

— Хората винаги те разочароват — повтори Скийт, — затова не е разумно да очакваш твърде много.

— Каза, че баба ти била мила жена. И баща ти очевидно я е ненавиждал. Това е добър знак. А ако се окаже лоша, аз ще бъда с теб и ще ѝ строша краката.

Скийт се усмихна и се втренчи в дъжда. Ясно си представяше идеалната картинка на Каскейд, Колорадо, която вече бе нарисувал във въображението си.

— Тя каза, че ме обича. Дори не ме познава, но го каза.

— Нали си ѝ внук — рече Дъсти и изгаси двигателя.

Очите на Скийт бяха кръвясали о подпухнали, сякаш бе видял твърде много болезнени неща. Но усмивката на бледото му, изнурено лице беше искрена.

— Ти си ми нещо повече от доведен брат.

Дъсти допря глава до челото му и двамата седяха известно време така, без да разговарят.

После слязоха от микробуса.

9.

В чакалнята на доктор Ариман имаше четири стола с дърворезба и черни, кожени седалки и две масички. Подът бе от черен гранит, а стените — боядисани в цвят, подходящ на медния оттенък на дървото.

Единствените предмети на изкуството бяха две картини в стил арт деко.

Както обикновено, Сюзан видимо се успокои, когато прекрачи прага на чакалнята. Тя вдигна глава, изправи рамене и започна да си поема дълбоко въздух, сякаш бе излязла на повърхността от дълбоко, студено езеро.

Марти също изпита облекчение. Безпокойството ѝ, което нямаше определен източник, намаля, когато влязоха в чакалнята.

Дженифър, секретарката на доктор Ариман, говореше по телефона, но им махна.

Вратата на вътрешната чакалня се отвори безшумно. Сякаш информиран по телепатичен път за пристигането на пациентката си, доктор Ариман излезе от кабинета си. Той беше безупречно облечен в тъмносив италиански костюм и се движеше с лекотата и грациозността на атлет професионалист.

Доктор Ариман беше на четирийсет и няколко години, висок, със слънчев загар, прошарени коси и красив. Макар че кафявите му очи бяха необикновено проникателни, погледът му не беше изпитателен или предизвикателен, а искрен и окуражаващ. Той не приличаше на бащата на Марти, но също като него проявяваше неподправен интерес към хората и излъчваше приветливост, спокойствие и увереност.

Вместо да засили агорафобията на Сюзан, като загрижено я разпита как е съумяла да се справи с пътуването от дома ѝ до кабинета му, доктор Ариман заговори красноречиво за красотата на бурята, сякаш дъждовното утро беше прекрасна картина на Реноар. Докато той описваше удоволствието от разходката в дъжда, студът и влагата започнаха да изглеждат успокояващи като слънчев ден на плажа.

Сюзан се усмихна. Безпокойството изчезна от лицето ѝ, но очите ѝ останаха тревожни. Тя вече не се движеше като старица, а като младо момиче и явно не се страхуваше от гледката към брега, откриваща се от големите прозорци на четиринайсетия етаж.

Както винаги, Марти бе смаяна от мигновеното успокояващо въздействие, което психиатърът имаше върху Сюзан и реши да не споделя притесненията си с него. Но после, преди доктор Ариман да покани Сюзан в кабинета, тя го попита дали може да поговорят.

— Тревожа се за нея, докторе — тихо каза Марти, след като Сюзан влезе в кабинета.

Усмивката му беше успокояваща.

— Тя се справя много добре, госпожо Роудс. Много съм доволен от нея.

— Не можете ли да ѝ предпишете някакви лекарства? Четох, че транквилантите...

— В нейния случай транквилантите може да бъдат сериозна грешка. Лекарствата невинаги са правилният отговор, госпожо Роудс. Повярвайте ми, ако помагаша, незабавно щях да ѝ напиша рецепта.

— Но тя е в това състояние от шестнайсет месеца.

Ариман наклони глава на една страна и я погледна така, сякаш подозираше, че Марти го предизвиква.

— Наистина ли не съзирате промяна в нея, особено през последните няколко месеца?

— Да. Има промяна. Не съм психиатър, но ми се струва, че състоянието ѝ се влошава.

— Имате право. Състоянието ѝ наистина се влошава. Но това е добър знак.

— Така ли? — озадачено попита Марти.

Доктор Ариман явно долови силното ѝ безпокойство и интуитивно разбра, че тревогите ѝ не са свързани само с приятелката ѝ. Той заведе Марти до един от столовете и седна до нея.

— Агорафобията — обясни психиатърът — почти винаги се появява внезапно и много рядко постепенно. Страхът е еднакво силен през първия и през стотния пристъп. Ето защо ако има влошаване, това често означава, че пациентът е пред подобрение.

— Дори ако страхът се засили?

— Особено когато се засили. — Ариман се поколеба, сетне добави: — Сигурно съзнавате, че не мога да наруша правилото на лична неприкосновеност на Сюзан, като обсъждам подробности на случая ѝ. Но, общо взето, страдащия от агорафобия използва страха си, за да се изолира от света и да избегне общуването с други хора или справянето с особено травматични лични преживявания. В изолацията има някаква изопачена утеха...

— Но Сюзан не иска да се страхува и да стои затворена в апартамента си.

Той кимна.

— Отчаянието ѝ е силно и неподправено. Но потребността ѝ от изолация е по-силна от терзанията за ограниченията, наложени от фобията.

Марти *наистина* бе забелязала, че понякога Сюзан се затваря в апартамента си по-скоро защото е била щастлива там, а не защото се страхува толкова много от света навън.

— Ако пациентът започне да разбира *защо* се е отдал на самотата — продължи Ариман, — и ако най-после идентифицира *истинската* травма, която не иска да приеме. Тогава понякога, като реакция на отказ, се вкопчва още по-ожесточено в агорафобията. Влошаването на симптомите обикновено означава, че пациентът изгражда последна защита срещу истината. И когато тази защита се разруши, болният ще се изправи срещу онова, от което *наистина* се страхува — не откритите пространства, а нещо лично, което пряко го засяга.

В обяснението на психиатъра имаше логика, но въпреки това Марти не можеше лесно да приеме идеята, че влошаването на състоянието на Сюзан неизбежно ще доведе до излекуване. Миналата година борбата на баща ѝ с рака се разви по безмилостна спирала надолу и стигна до дъното, където нямаше радостно подобрение. Разбира се, психичното заболяване не можеше да се сравни с физическото, но все пак...

— Успокоих ли ви, госпожо Роудс? — Блясък на хумор оживи очите на доктор Ариман. — Или мислите, че говоря празни приказки?

Чарът му я спечели на негова страна. Внушителната корекция от дипломи в кабинета му, репутацията му на най-добрият специалист по

фобиите в Калифорния и може би в страната, проникателният му ум и държанието му предразполагаха пациентите и печелеха доверието им.

Марти се усмихна и поклати глава.

— Не. Аз говоря празни приказки. Не знам защо, но имам чувството, че съм я разочаровала.

— Не, не, не. — Той сложи ръка на рамото ѝ. — Госпожо Роудс, не мога да опиша какво голямо значение имате за възстановяването на Сюзан. Всеотдайността ви и по-важна от всичко, което аз мога да направя за нея. Не се притеснявайте да споделяте тревогите си с мен. Загрижеността ви крепи Сюзан.

— Приятелки сме от деца. Много я обичам. Тя ми е като сестра.

— Точно така. Не всеки пациент има някой като вас. Сюзан е голяма късметлийка в това отношение.

Очите на Марти се замъглиха от сълзи.

— Тя изглежда много объркана.

Доктор Ариман окуражително стисна рамото ѝ.

— Ще се оправи. Повярвайте ми.

И Марти му повярва. Всъщност той я успокои толкова много, че тя едва не спомена за странните пристъпи на безпокойство, сянката ѝ, огледалото, италианския нож с формата на полумесец и назъбения ръб на ключа за стартера на колата.

— Има ли още нещо? — попита психиатърът.

— Не. Вече се чувствам много по-добре — отговори Марти и стана. — Много ви благодаря, докторе.

— Трябва да вярвате, госпожо Роудс.

— Да.

Той се усмихна, влезе в кабинета си и затвори вратата.

Марти закачи шлифера на Сюзан на закачалката и седна.

Тя си бе взела книга, но не можеше да се съсредоточи върху разказа. Нищо от страшните събития в криминалния роман не беше по-обезпокоително от реалните случки тази сутрин.

Секретарката на Ариман ѝ донесе кафе и шоколадова бисквита.

— Благодаря, Дженифър.

Когато за пръв път придружи Сюзан дотам, Марти бе изненадана от това гостоприемство. Тя нямаше опит в кабинети на психиатри и предполагаше, че този жест не е необикновен за професията, но въпреки това беше очарована.

Колко странно, че една хубава бисквита може да успокои съзнанието и дори да развесели обезпокоената душа.

След малко Марти се съсредоточи върху книгата. Романът беше доста добре написан, сюжетът — увлекателен, а героите — колоритни.

Единият от героите беше лекар, който обичаше хайку — сбита форма на японска поезия. Той беше висок, красив и надарен с меден глас и рецитираше хайку, докато стоеше пред огромния прозорец и наблюдаваше бурята.

*„Вятър с дъх на бор,
дъжд, скъсана хартия
говори сама.“*

Марти хареса стихчето. И сбитите редове сполучливо изразяваха атмосферата навън.

Но в същото време стихчето я обезпокои. Думите бяха обсебващи. Зад красивите образи се криеше зловещо намерение. Изведнъж я обзе чувството, че нищо не е такова, каквото изглежда.

„Какво става с мен?“

Марти се обърка. Тя стоеше, макар че не си спомняше да е ставала от стола. И какво правеше *там*, за Бога?

— Какво ми става? — попита на глас Марти, после затвори очи, защото трябваше да се отпусне. И да вярва.

Тя постепенно възвърна спокойствието си.

И реши да продължи да чете.

Книгите бяха най-добрата терапия. Вгълбеше ли се в сюжета, човек забравяше тревогите и страховете си.

Пък и този роман беше много хубав — добре написан, сюжетът — увлекателен, а героите — колоритни. Марти го харесваше.

10.

Единствената свободна стая в „Нов живот“ беше на втория етаж и имаше изглед към добре поддържаната градина. Палмите и папратите се полюшваха от вятъра, а цикламите потрепваха.

Дъждът барабанеше силно по стъклото на прозореца.

Скийт седеше на синьото кожено кресло и разсеяно прелистваше стар брой на „Таймс“.

В стаята имаше легло с покривка на жълти и зелени карета, нощно шкафче и тоалетка. Стените бяха бели, завесите — оранжеви, а килимът — зелен.

Дъсти си помисли, че когато отидат в ада, дизайнерите на това безбожие трябва да бъдат настанени в такива помещения.

Макар и скромна, стаята беше скъпа, защото грижите на персонала на „Нов живот“ бяха много по-качествени от мебелите. Застраховката на Скийт не включваше пребиваване в подобни клиники, затова Дъсти вече бе написал чек за четири седмици и декларация, че ако е необходимо, ще плати за услугите на терапевти, лекари, консултанти, медицински сестри и болногледачки.

Но тъй като това беше третият курс на рехабилитация, Дъсти започваше да мисли, че за да има надежда за успех, Скийт се нуждае не от психолози, а от магьосници.

По всяка вероятност Скийт щеше да остане в „Нов живот“ най-малко три седмици. А може би и шест.

Дори с парите от вече сключените договори за бояджийски услуги и от новата видеоигра на Марти, тази година те нямаше да могат да си позволят почивка в Хавай. Но можеха да сложат няколко бамбукови фенера в задния двор, да облекат хавайски ризи, да слушат хавайска музика и да ядат консервирана китайска храна. Вероятно щеше да бъде забавно. Времето, прекарано с Марти, винаги беше приятно.

— Това списание стана тъпо, откакто престанаха да публикуват снимки на голи жени — каза Скийт и хвърли броя на „Таймс“, после,

когато Дъсти не отговори, продължи: — Шегувам се. Не е от наркотиците. Вече не съм дрогиран.

— Тогава беше по-забавен.

— Да. Но когато въздействието премине, е трудно да бъдеш забавен.

Обикновено барабаненето на дъжда по покрива беше успокояващо, но сега бе потискащо — смразяващо напомняне за неосъществените мечти и удавените в наркотици години.

— Видях очите си в огледалото в банята — продължи Скийт. — Приличаха на храчки в мръсни пепелници. И така ги чувствам.

— Искаш ли нещо друго освен дрехи? Нови списания, книги, радио?

— Не. Първите няколко дни ще спя. Много съм ти благодарен, Дъсти, макар че не го заслужавам. Ще намеря начин да ти се отплатя.

— Не мисли за това.

— Не. Искам да го направя. За мен е важно. Може да спечеля от лотарията. Нищо не се знае. Всичко може да се случи.

— Може — съгласи се Дъсти, макар че не вярваше в лотарията, а в чудеса.

В стаята влезе болногледачът от първата смяна, млад американец от азиатски произход на име Том Уонг. Спокойствието, компетентният му вид и момчешката усмивка вдъхнаха вяра на Дъсти, че оставя брат си в добри ръце.

Името на болничния картон на пациента беше Холдън Колфийлд Младши, но когато Том го прочете на глас, Скийт се събуди от летаргията.

— *Скийт!* — разпалено извика той и стисна юмруци. — Така се казвам. Да не си посмял да ме наричаш Холдън. *Никога* не го прави. Инак ще се съблека гол, ще си запаля косата и ще се хвърля от прозореца. Разбра ли? Да се самоубия в красивата ви градина?

Том Уонг се усмихна и поклати глава.

— Само да не е в моята смяна, Скийт. Горещата коса може да е изумително зрелище, но не съм сигурен дали искам да те видя гол.

Дъсти се усмихна с облекчение. Том бе намерил подходящите думи.

— Готин си, Уонг — рече Скийт.

— Моля те, наричай ме Том.

— Аз съм тежък случай на забавено развитие. Останал съм в ранния пубертет. Не ми трябва новите приятели, господин Уонг, а авторитетни личности, които да ми покажат правилния път, защото не мога да продължавам така и наистина искам да намеря изход.

— Добре.

— Ще ти донеса дрехи — каза Дъсти.

Скийт нямаше сили да стане от стола.

Дъсти се наведе и го целуна.

— Обичам те, братко.

— Истината е, че никога няма да мога да ти се отплатя — рече Скийт.

— Ще можеш. Забрави ли лотарията?

— Не ми върви.

— Тогава аз ще ти купя лотариен билет.

— Наистина ли? Ти винаги си имал късмет. Намери Марти, по дяволите.

— Ще ти купя два билета.

— Страхотно. — Скийт затвори очи и гласът му постепенно заглъхна. — Ще бъде... страхотно.

— Горкото хлапе — каза Том Уонг.

Дъсти кимна, излезе от стаята и отиде да разговаря със старшата сестра Колийн О'Брайън, пълна жена с лунички, побелели коси и добри очи, която можеше да играе игуменка на манастир във всеки филм с католическа тематика. Тя знаеше спецификата в лечението на Скийт, но въпреки това Дъсти отново ѝ обясни всичко.

— Никакви лекарства. Нито транквиланти, нито антидепресанти. Той взема проклетите хапчета от петгодишен, понякога по две-три наведнъж. Имаше бихевиористични проблеми и баща му го караше да взима много лекарства заради това. Когато едното дадеше страничен ефект, започваше да гълта второ, трето и така нататък. Скийт израсна с химични коктейли и аз съм сигурен, че това съсипа организма му. Толкова е свикнал с хапчетата и инжекциите, че не знае как да живее без тях.

— Доктор Донклин е съгласен — каза тя. — Написал е да не му се дават лекарства.

— Метаболизмът на Скийт е толкова объркан и нервната му система — толкова разстроена, че никога не можеш да бъдеш сигурен

каква реакция ще прояви дори към обикновено безобидни лекарства.

— Няма да му даваме нищо.

— Веднъж едва не се самоуби с таблетки кофеин. Беше развил психоза към кофеина, получи халюцинации и изпадна в конвулсии. И сега вероятно е чувствителен към кофеина, дори алергичен. Дадете ли му кафе или кока-кола, може да изпадне в анафилактичен^[1] шок — продължи да обяснява Дъсти, защото беше силно загрижен за Скийт.

— Синко, и това го пише в картона му. Повярвай, ще се грижим добре за него. — За изненада на Дъсти, Колийн О'Брайън се прекръсти и после му намигна. — Щом аз съм тук, с брат ти няма да се случи нищо лошо.

— Благодаря, госпожо О'Брайън — тихо каза той. — Много ви благодаря.

Дъсти излезе от клиниката и се качи в микробуса си, но не включи веднага двигателя, защото трепереше твърде силно, за да шофира.

Това беше закъсняла реакция от инцидента на покрива на семейство Соренсън и от гняв към горкия, съсипан Скийт и безкрайното бreme, което представляваше. Но гневът го накара да се засрами, защото Дъсти обичаше брат си и се чувстваше отговорен за него, но не можеше да му помогне. И това беше най-лошото.

Той сложи ръце на волана, наведе глава и направи нещо, което рядко си бе позволявал през двайсет и деветте си години. Дъсти се разплака.

^[1] Анафилаксия — повишена чувствителност, свръхчувствителност. — Б.пр. ↑

11.

След сеанса с доктор Ариман, Сюзан Джагър изглеждаше такава, каквато беше, преди да започне да страда от агорафобия. Тя облече шлифера си и заяви, че умира от глад. Нищо в изражението ѝ не загатваше за парализиращия ѝ страх.

— Забрави си книгата — каза тя, когато Марти отвори вратата към коридора.

Марти прекоси чакалнята, но се поколеба, преди да вземе романа.

— Какво има? — попита Сюзан.

— А, нищо — отговори Марти и пхна книгата в джоба си.

Докато вървяха по коридора, Сюзан остана в добро настроение, но щом асансьорът започна да се спуска, държанието ѝ започна да се променя. Когато стигнаха до фойето, лицето ѝ пребледня и гласът ѝ се разтрепери. Тя прегърби рамене и наведе глава, сякаш вече бе излязла в бурята навън.

Сюзан се вкопчи в Марти за подкрепа и страхът я вцепени и накара да се почувства жалка и унижена.

Отиването до колата беше мъчително.

Сюзан се сви на седалката, обви ръце около тялото си и наведе глава, за да не вижда света отвъд стъклата.

— Гореще се чувствах много добре — окаяно каза тя. — *Нормално*. Бях сигурна, че ще бъда добре и когато изляза, но съм по-зле, отколкото когато влязох в кабинета на доктор Ариман.

— Не си по-зле, миличка — успокои я Марти и включи двигателя. — И докато идвахме беше досадна.

— *Чувствам* се по-зле. Струва ми се, че от небето ще падне нещо, което ще ме смаже.

— От дъжда е.

— Не. Нещо по-лошо. Някаква огромна тежест. Надвиснала е над нас. Господи, колко *мразя* това състояние.

— Ще изпиеш бутилка бира и ще ти мине.

- Няма да помогне.
- Тогава две бутилки.
- Необходима ми е бъчва.
- Две бъчви. Ще се напием заедно.
- Ти си добра приятелка, Марти — без да вдига глава, каза Сюзан.
- Ще видим дали мислиш така, когато закарат и двете ни в клиника за алкохолици.

12.

Дъсти се прибра вкъщи, за да се преоблече. Валит го посрещна ентусиазирано, като размахваше опашка толкова силно, че хълбоците му се тресяха. Дъсти видя кучето и мрачното му настроение започна да се разсейва.

Той прилекна и допря нос до муцуната на лабрадора, сетне го погали по меките като кадифе уши, по врата, под брадичката и по гърдите.

Мигът беше успокояващ за сърцето като медитация и полезен за душата като молитва.

— Нуждая се от кафе. Нали няма да ми се разсърдиш?

Дъсти трепереше. Сърцето му сякаш изпомпваше фреон, а не кръв. Парното в микробуса не можа да го стопли и той разчиташе на кафето.

Валит разбра, че няма да го почешат по корема, стана и тръгна към банята. Вратата беше открената и кучето пъкна муцуна в пролуката, душейки въздуха.

— Имаш хубава вода в купата. Защо искаш да пиеш от тоалетната?

Лабрадорът го погледна, но после отново насочи вниманието си към банята.

Кафето започна да капе в каната и кухнята се изпълни с приятно ухание.

Дъсти се качи на горния етаж и облече джинси, бяла риза и морскосин вълнен пуловер.

Обикновено, когато двамата бяха вкъщи, кучето го следваше навсякъде, защото се надяваше, че Дъсти ще го погали, ще го почерпи с нещо вкусно, ще поиграе с него или ще му каже някоя добра дума. Но този път Валит остана долу.

Дъсти се върна в кухнята. Лабрадорът още стоеше до вратата на банята. Кучето се приближи до стопанина си, за да го види как си налива кафе, после пак се върна до вратата на банята.

Кафето беше силно и горещо, но не стопли Дъсти.

Всъщност, докато гледаше как Валит души въздуха в банята, той почувства, че го побиват ледени тръпки.

— Нещо не е наред ли, пухчо?

Кучето го погледна и изскимтя.

Дъсти си наля втора чаша кафе, но преди да отпие, се приближи до вратата на банята, отвори я и запали лампата.

В мивката имаше мокри салфетки. Месинговата кофа за отпадъци беше преобърната на една страна върху капака на тоалетната чиния.

Някой очевидно я бе използвал, за да разбие огледалото на шкафчето над мивката. На пода бяха разпръснати назъбени, остри стъкла.

13.

Марти отиде в китайския ресторант, за да купи храна за вкъщи. Сюзан остана в колата. Двигателят работеше, а по радиото звучеше класически рок.

Марти изтръпна, когато се приближи до понтиака. Музиката беше пусната толкова силно, че тонколоните вибрираха.

Макар да навеждаше глава и да не гледаше през стъклата, когато останеше сама в колата, Сюзан често болезнено съзнаваше присъствието на заобикалящия я свят и понякога силната музика ѝ помагаше, като я разсейваше и потискаше страха ѝ.

Марти намали звука.

Сюзан трепереше и дишаше неравномерно. Не вдигна глава, нито пророни дума.

Марти не каза нищо. Понякога трябваше да убеждава, да придумва и да хока Сюзан, за да я накара да се отърси от ужаса, в който живееше. Но друг път беше по-добре Марти да не споменава за състоянието ѝ, за да не засили безпокойството ѝ.

— Взех китайски пръчици — каза Марти, след като изминаха няколко пресечки.

— Предпочитам вилица.

— Китайската храна е по-вкусна, когато се яде с пръчици.

— Кравето мляко е по-вкусно, когато го пиеш от вимето.

— Може би имаш право.

Когато стигнаха пред къщата ѝ на полуостров Балбоа, Сюзан се владееше достатъчно, за да измине разстоянието от колата до апартамента си на третия етаж. Но въпреки това през цялото време се държа за Марти.

Щом влезе във всекидневната, където завесите и щорите бяха спуснати, Сюзан изправи рамене и вдигна глава. Лицето ѝ вече не беше изкривено в агония и макар че останаха напрегнати и обсебени, зелените ѝ очи вече не бяха обезумели от ужас.

— Ще стопля китайската храна в микровълновата фурна, а ти сложи масата — каза тя.

Докато Марти слагаше вилица до чинията на Сюзан, ръката ѝ изведнъж започна да трепери неудържимо.

Тя пусна вилницата и се втренчи в нея с необясним страх, който бързо прерасна в толкова силно отблъскване, че отстъпи назад. Зъбците изглеждаха зловещо заострени. Дотогава Марти не бе съзнавала колко опасна може да бъде една вилица, ако попадне в неподходящи ръце. Човек можеше да извади око с нея. Да избодне лице. Да я забие в нечий врат и да пробие сънната артерия. Да...

Изпитвайки отчаяна потребност да прави нещо *безопасно* с ръцете си, Марти отвори едно от чекмеджетата на шкафа в трапезарията, извади колода карти и започна да ги разбърква. Отначало непрекъснато изтърваше картите на пода, но сетне движенията ѝ станаха по-координирани.

Трябваше да разбърква картите, докато странното ѝ настроение преминеше.

Опитвайки се да прикрие вълнението си, тя отиде в кухнята и извади две бутилки китайска бира от хладилника. Специфичното ухание на китайската храна изпълни помещението.

— Мислиш ли, че ще усетя автентичния аромат на китайската храна, ако съм облечена така? — попита Сюзан.

— Какво?

— Или за да го доловя *наистина*, трябва да си сложа китайска носия?

— Ха, ха — рече Марти, защото беше твърде объркана, за да измисли остроумен отговор.

Тя понечи да сложи двете бутилки бира на плота до мивката, но италианският нож с формата на полумесец още беше там и острият му ръб блестеше на светлината. Сърцето ѝ започна да бие като обезумяло.

Марти остави бирите на масата и извади две чаши.

Трябваше да прави нещо.

Тя намери отварачката и заостреният край изведнъж ѝ се стори смъртоносен като вилницата и ножа. Марти бързо я остави до бирите, преди отварачката да е паднала от треперещата ѝ ръка и да я е хвърлила в ужас.

— Ще отвориш ли бирите? — попита тя и излезе от кухнята, преди Сюзан да види разтревоженото ѝ лице.

Марти не погледна към вилницата на масата в трапезарията, нито към огледалото в коридора.

Тя не можеше да измисли къде да се скрие, за да се съвземе, защото не искаше Сюзан да я види в това състояние.

Марти събра смелост, погледна се в огледалото в банята, но не видя нищо странно. Тревогата изписана на лицето и очите ѝ, беше обезпокоителна, но не толкова очевидна, колкото предполагаше.

Тя затвори вратата, спусна капака на тоалетната чиния и седна. И едва когато тежко въздъхна, осъзна, че е затаила дъх.

14.

Дъсти видя счупеното огледало в банята до кухнята и първото, което му хрумна, беше, че в къщата е влизал крадец или вандал.

Държанието на Валит не подкрепи подозренията му. Кучето не бе наострило уши, а бе в настроение за игра.

От друга страна обаче, Валит не беше сериозен пазач. Ако бе харесал неканения гост — какъвто беше случаят с деветдесет процента от хората, които виждаше, кучето щеше да върви по петите му и да ближе престъпните му ръце, докато бандитът обираше семейните съкровища.

Дъсти претърси стаите на горния етаж, но не видя други следи от вандализъм.

Той каза на Валит да стои в ъгъла на кухнята, за да не набоде лапите си със стъклата, сетне почисти банята.

Може би Марти щеше да обясни какво се е случило с огледалото. Сигурно бе станал инцидент, преди тя да тръгне към къщата на Сюзан. Или някой разгневен дух се бе настанил да живее при тях.

По време на вечерята имаха да разговарят за много неща — опитът за самоубийство на Скийт, разходката на Марти със Сюзан, присъствието на полтъргайт в къщата и така нататък.

* * *

Докато правеше дихателни упражнения в банята на Сюзан, Марти реши, че проблемът ѝ се дължи на стрес. По всяка вероятност това беше обяснението за всичките ѝ неприятности. Тя трябваше да мисли за много неща и имаше множество задължения.

Новата компютърна игра, основаваща се на романа „Господарят на пръстените“, беше най-важната и трудна задача, с която се бе залавяла и крайният срок я изпълваше с напрежение.

Пък и майка ѝ Сабрина и неизчерпаемата ѝ враждебност към Дъсти. И този стрес я измъчваше отдавна.

А миналата година Марти бе станала свидетел на страданията на баща си, който почина от рак. Последните три месеца от живота му представляваха безмилостно и ужасно влошаване, което той изтърпя с обичайното си чувство за хумор, отказвайки да приеме болките и униженията на състоянието си. В онези последни дни сподавеният смях и чарът му не можаха да я развеселят както обикновено. Усмивката му пронизваше сърцето ѝ всеки път, когато я видеше, и макар че от онези рани Марти не загуби кръв, оптимизмът ѝ намаля и още не се беше възстановил напълно.

Сюзан, разбира се, също беше източник на стрес. Любовта беше свещена одежда, изтъкана от тънки и невидими, но и здрави нишки, които дори всемогъщата смърт не можеше да скъса. Тази одежда не се изтъркваше от употреба и внасяше топлина в инак неописуемо студения свят. Но понякога любовта можеше да бъде тежка като железни окови, които не си в състояние да свалиш. Въпреки стреса от излизанията два пъти седмично със Сюзан Джагър, Марти не можеше да ѝ обърне гръб. Така както не можеше да постъпи с умиращия си баща, със сприхавата си майка и с Дъсти.

Марти щеше да отиде в трапезарията, да яде китайска храна, да изпие бутилка бира, да играе карти и да се преструва, че не е изпълнена с необясними предчувствия.

А когато се прибереше вкъщи, щеше да се обади на доктор Клостърман, за да си уговори час за преглед, в случай че самопоставената ѝ диагноза за стрес е погрешна. Марти се чувстваше физически добре, но така се чувстваше и Боб Усмивнатия, преди внезапното начало на странната, слаба болка, която сигнализира за фаталното заболяване.

Колкото и налудничаво да звучеше, Марти още изпитваше подозрения към необикновено тръпчивия сок от грейпфрут. Напоследък го пиеше вместо портокаловия заради по-ниското съдържание на калории. Може би сокът беше причината и за съня, в който ѝ се яви Човекът от листа — дрипава фигура, направена от мъртви, сухи листа. Вероятно трябваше да даде на доктор Клостърман мостра от сока, за да го изследва.

Тя най-после изми ръцете си и отново се погледна в огледалото. Стори ѝ се, че изглежда с разсъдъка си. Но въпреки това още се чувстваше безнадеждно полудяла.

* * *

Дъсти измете счупените стъкла в банята и като награда, че се бе държал добре и не се беше мотал в краката му, почерпи Валит с нещо вкусно — няколко парчета печени пилешки гърди, останали от предишната вечер. Кучето внимателно захапваше всяко късче месо, което стопанинът му подаваше и го гледаше с обожание, с каквото ангелите гледат Господ.

Дъсти реши да заведе Валит в апартамента на Скийт и после в клиниката. Не му се искаше да оставя кубето само въщи, докато не разбере какво се бе случило с огледалото.

Дъсти обличаше якето си, когато телефонът иззвъня. Той вдигна слушалката, заслуша се, после затвори и обясни на Валит:

— Опитаха се да ме убедят да се абонирам за „Лос Анжелис Таймс“.

Кучето вече не стоеше на вратата между кухнята и гаража, а дремеше на прага, сякаш Дъсти бе говорил по телефона не трийсет секунди, а десет минути.

Дъсти закопча каишката на Валит и добави:

— Последното, което ми трябва, е ежедневник. Знаеш ли с какво са пълни вестниците? С измислици, съчинени от хора, които правят новините. А това са политиците, любимците на медиите и университетските интелектуалци. Общо взето, хората, които се мислят за умни. Като професор Тревър Пен Роудс, баща ми. И като професор Холдън Колфийлд, бащата на Скийт.

Кучето изпръхтя.

— Точно така.

Валит скочи на предната седалка на микробуса, защото обичаше да гледа през стъклото, докато пътува. Дъсти му сложи предпазния колан, затвори вратите, после включи двигателя, изкара микробуса от гаража и рече:

— Хората, които правят новините, развалят света, докато се опитват да го спасят. Знаеш ли колко струват великите им мисли? Колкото онова, което събираме в сините пликчета, като те разхождаме.

Валит се ухили.

Дъсти натисна дистанционното управление, за да затвори вратата на гаража и се замисли защо не бе казал всичко това на жената, която позвъни, за да го абонира за „Таймс“. Непрестанните обаждания на отговорниците на абонамента на „Таймс“ бяха един от сериозните недостатъци в живота в Южна Калифорния, наред със земетресенията, горските пожари и калните свлачища. Ако Дъсти бе казал всичко това на представителя им, може би най-после щяха да зачеркнат името му от списъка на потенциалните абонати.

Докато изкарваше микробуса на улицата, Дъсти изведнъж осъзна, че не може да си спомни дали от „Таймс“ му се бе обадил мъж или жена. Всъщност нямаше сериозна причина да си спомня това, защото бе чул само началото на речта и после бе затворил.

Не си спомняше и дали бе казал нещо — например „Не, благодаря“ или „Престанете да ме безпокоите“.

Странно. В паметта му не бе останало нищо от онова обаждане.

Очевидно беше по-загрижен от мисли за Скийт, отколкото съзнаваше.

15.

Китайската храна несъмнено беше вкусна, както Сюзан бе обещала, но макар да я похвали, Марти всъщност установи, че е безвкусна. А и бирата днес беше твърде горчива.

Нито храната, нито бирата бяха виновни. Безпокойството на Марти я лиши от способността да изпитва удоволствие от всичко.

Тя се хранеше с пръчици отначало мислеше, че при вида на вилцата на Сюзан отново ще изпадне в пристъп на паника. Но този път острите зъбци не я уплашиха. Марти не се страхуваше от самата вилица, а от онова, което може да направи, *ако приборът беше в ръцете ѝ*. В пръстите на Сюзан вилцата изглеждаше безопасна.

Чувството, че в нея се крие тъмен потенциал за насилие беше тревожно и Марти се опита да прогони тази мисъл. Това беше най-необяснимият от всички страхове, защото дълбоко в душата и сърцето си тя знаеше, че не е способна да извърши кръвопролитие. И все пак, когато отварачката беше в ръцете ѝ, Марти бе изгубила доверие в себе си...

Като се има предвид колко е нервна и колко усилено се опитва да не покаже това пред Сюзан, Марти би трябвало да загуби на карти. Но играта ѝ вървеше, вероятно защото отвлечаше вниманието ѝ от мрачните мисли и тя непрекъснато печелеше.

— Днес ти си шампионът — каза Сюзан.

— Обула съм си чорапите, с които ми върви.

— Дългът ти намаля от шестстотин хиляди на петстотин и деветдесет хиляди.

— Страхотно. Сега може би Дъсти ще спи спокойно.

— Как е той?

— По-мил и от Валит.

— Имаш съпруг, който е по-мил от куче — въздъхна Сюзан. — А аз се омъжих за егоцентрична свиня.

— По-рано защитаваше Ерик.

— Той е свиня.

— И аз така мисля.

— Благодаря.

Навън вятърът свистеше по стъклата на прозорците и стенеше в стрехите.

— Защо промени мнението си за него? — попита Марти.

— Агорафобията може би се корени в проблемите между Ерик и мен. И до преди две години не исках да призная това.

— Така ли ти каза доктор Ариман?

— Той не ме насочва пряко към подобни идеи, а ми дава възможност... сама да стигна до тях.

— Не си споменавала, че между теб и Ерик има проблеми. Не и докато се оказа, че той не може да се справи с... това.

— Но предполагам, че сме ги имали.

— *Предполагаш?* — намръщи се Марти.

— Добре, не предполагам. Наистина имахме проблем.

— Какъв проблем?

— Жена.

Марти остана поразена. Тя и Сюзан бяха по-близки и от сестри. Макар че се уважаваха достатъчно, за да не споделят интимни подробности за сексуалния си живот, те не криеха големи тайни една от друга. Но въпреки това Марти за пръв път чуваше, че между Сюзан и Ерик е имало жена.

— Онзи нещастник ти е изневерявал?

— Подобно откритие изведнъж те кара да се чувстваш уязвима — каза Сюзан, но без да влага емоции, а сякаш цитираше учебник по психология. — И точно това представлява агорафобията — завладяващо и обездвижващо чувство на уязвимост.

— Дори не си намеквала за такова нещо.

Сюзан сви рамене.

— Може би съм се срамувала.

— Срамувала си се? Но от какво?

— Ами, не знам... — Сюзан изглеждаше озадачена. — Да, защо да се срамувам?

Странно, на Марти й се стори, че Сюзан за пръв път разсъждава по този въпрос.

— Ами, предполагам, че защото... не бях достатъчно добра за него. Имам предвид в леглото.

Марти отвори широко уста от изумление.

— Ти си толкова красива, Сюзан. И излъчваш сексуално привличане...

— Може би не съм го подкрепяла достатъчно в емоционално отношение.

Марти блъсна картите, без да запише резултата.

— Не мога да повярвам на ушите си.

— Съвсем не съм свършена, Марти. — В гласа ѝ прозвуча нотка на тъга. Сюзан наведе глава, сякаш се почувства неудобно. — Сигурно съм го разочаровала по някакъв начин.

Разкажанието ѝ беше абсолютно неуместно и думите ѝ ядосаха Марти.

— Ти му даде всичко — тялото, душата, сърцето и живота си. При това страстно, пламенно и безкористно, в характерния си стил. После той ти е изневерил, а ти обвиняваш *себе си*?

Сюзан се намръщи, започна да върти в ръцете си празната бирена бутилка и се втренчи в нея, сякаш беше талисман, който можеше по чудо да я осени с прозрение.

— Може би ти посочи причината, Марти. Може би характерният ми стил го е... задушавал.

— Да го е задушавал? Я стига.

— Не. Може би...

— Престани с това „може би“. Защо съчиняваш поредица от извинения за онази свиня? Какво беше *неговото* извинение?

Сюзан въртеше все по-бавно бирената бутилка. Накрая спря и озадачено се намръщи.

— Какво беше *неговото* извинение? — настоя Марти.

Сюзан отмести настрана бутилката, скръсти ръце на масата и се загледа в пръстите си.

— Неговото извинение ли? Ами... не знам.

— Няма да стигнем доникъде — отчаяно заяви Марти. — Как така не знаеш? Миличка, ти си го хванала, че ти изневерява, а не искаш да знаеш *защо*?

Сюзан се размърда неспокойно на стола.

— Не разговаряхме много за това.

— Сериозно ли говориш? Не мога да те позная. Ти не си стеснителна.

Сюзан говореше по-бавно от обикновено, сякаш току-що се бе събудила и още не се бе разсънила.

— Е, разговаряхме малко и може би това е причината за агорафобията ми, но не обсъждахме мръсните детайли.

Разговорът стана толкова странен, че Марти усети скрита и опасна истина в него, убягващо прозрение, което изведнъж щеше да обясни проблемите на обърканата Сюзан, ако само можеше да ги разбере.

Твърденията на Сюзан бяха скандални и неясни. Обезпокоително мъгляви.

— Как се казва онази жена? — попита Марти.

— Не знам.

— Мили Боже. Ерик не ти ли каза?

Най-после Сюзан вдигна глава. Погледът ѝ беше разфокусиран, сякаш не гледаше Марти, а се бе вторачила в някакво друго място и време.

— Ерик?

Сюзан произнесе името толкова учудено, че Марти се обърна да види дали Ерик не е влязъл безшумно в стаята. Той не беше там.

— Да, Сюзан. Спомняш ли си Ерик? Съпругът ти. Развратникът. Свинята.

— Не го научих от Ерик — прошепна Сюзан. Лицето ѝ беше странно безизразно и безжизнено като на кукла.

— Тогава кой ти каза?

Сюзан не отговори.

Вятърът утихна, но студеният му шепот и свистене въздействаха върху нервите по-силно, отколкото пронизителният му вой.

— Сюзан? Кой ти каза, че Ерик спи с друга жена?

Безупречната кожа на Сюзан бе загубила кремавия си оттенък и бе станала бледа и прозрачна. На челото ѝ се появи капка пот.

Марти се пресегна през масата и размаха ръка пред очите ѝ.

Сюзан явно не я видя. Тя гледаше *през* ръката.

— Кой? — настоя Марти.

Изведнъж челото на Сюзан се осея с капки пот. Тя стисна ръце толкова силно, че кожата на кокалчетата ѝ побеля. Ноктите на дясната ѝ ръка се впиха в плътта на лявата.

По гърба на Марти полазиха ледени тръпки.

— Кой ти каза, че Ерик спи с друга жена?

Сюзан се опита да каже нещо, но не можа да пророни нито дума. Устните ѝ се разтрепериха, сякаш щеше да се разплаче.

Изведнъж Марти осезаемо почувства нечие присъствие, макар да знаеше, че двете са сами в стаята.

Тя вдигна ръка пред лицето на Сюзан и щракна с пръсти.

Сюзан трепна и мигна. Тя погледна картите и се усмихна.

— Скъса ме от бой. Искаш ли още една бира?

Държанието ѝ мигновено се промени.

— Не отговори на въпроса ми — каза Марти.

— Какъв въпрос?

— Кой ти каза, че Ерик спи с друга жена?

— О, Марти, тази тема е толкова скучна.

— За мен не е скучна. Ти...

— Няма да говоря за това — заяви Сюзан, но не беше нито ядосана, нито смутена, а това бе странно. Тя махна с ръка, сякаш прогонваше досадна муха. — Съжалявам, че го споменах.

— Господи, Сюзан, не можеш да кажеш нещо толкова важно и после да...

— В добро настроение съм. Не искам да го развалям. Хайде да клюкарстваме. — Сюзан енергично скочи от стола, тръгна към кухнята и попита:

— Какво реши за бирата?

Денят беше един от онези, в които да се напиеш изглежда съблазнително, но Марти отказа втора бира.

Сюзан започна да пее старата класическа мелодия „Ново отношение“ на Пати Лабел. Гласът ѝ беше хубав и тя пееше жизнерадостно и убедено, особено там, където текстът гласеше: „Владея положението. Нямам грижи.“

Дори да не знаеше нищо за Сюзан Джагър, Марти бе сигурна, че би доловила нотката на неискреност в привидно веселото ѝ настроение. Само преди минута Сюзан беше в унес, не беше в състояние да говори, лицето ѝ беше бледо като на мъртвец, челото — осеяно с капки пот, очите — втрени в някакво далечно време и място, — а ръцете — вкопчени една в друга. Рязката промяна от кататония във въодушевление беше най-малкото странна.

— „Чувствам се добре от главата до петите“ — изпя Сюзан.

„Може би в петите, но не и в главата“ — помисли Марти.

16.

Дъсти винаги се изненадваше, когато влезеше в апартамента на Скийт. Трите малки стаи и банята бяха безукорно подредени и чисти. Скийт беше развалина във физическо и психическо отношение и Дъсти очакваше, че в апартамента ще цари пълен хаос.

Докато стопанинът му слагаше дрехи и тоалетни принадлежности в две чанти. Валит обикаляше стаите, душеше пода и мебелите и се наслаждаваше на острия мирис на почистващи препарати, които се различаваха от онези в дома на семейство Роудс.

Дъсти отвори хладилника, където нямаше почти нищо. Прясното мляко беше вкиснато и той го изля в тоалетната. После изхвърли в кофата за смет остатъка от белия хляб и разваленото италианско сирене. Бирата, безалкохолните напитки и подправките щяха да бъдат в добро състояние, когато Скийт се върнеше вкъщи.

На плата до телефона в кухнята Дъсти намери няколко откъснати страници от тефтерче. Докато ги събираше, той забеляза, че на всички е написано едно и също име, на някой само веднъж, но на повечето — по три-четири пъти. На четиринайсетте страници трийсет и девет пъти бе написано „доктор Йен Ло“. Нямаше телефонен номер или бележки.

Почеркът беше на Скийт. На някои места беше равен и четлив, но на други ръката му сякаш бе треперила или бе натискал твърде силно химикалката. На половината страници „доктор Йен Ло“ бе написано с очевидна емоционалност и дори хартията бе пробита.

На плата имаше и евтина химикалка, счупена на две.

Дъсти се намръщи и събра на купчина остатъците от химикалката.

Той подреди четиринайсетте страници, започвайки с най-прегледно написаните. По-нататък почеркът ставаше все по-неясен. На последната страница химикалката явно се бе счупила и имаше само две-три букви.

Очевидният извод беше, че Скийт се бе ядосвал все повече и безпокойството му бе нараствала, докато накрая ожесточено бе

натиснал химикалката и я бе счупил.

Сигурно го бе направил не от гняв, а от безпокойство.

Скийт нямаше проблеми с гнева. Напротив.

Той беше добродушен по природа и темпераментът бе допълнително смекчен от успокоителните лекарства, с които го тъпчеха психолозите, подпомагани от ентусиазираното насърчение на баща му, доктор Холдън Колфийлд, по баща Сам Фарнър. С течение на годините Скийт бе загубил реална представа за себе си и не беше в състояние да чувства гняв. Дори да го обидеха жестоко, той само вдигаше рамене и примирено се усмихваше. Огорчението към баща му бе поддържало интересът му да открие истината за произхода на професора, но не беше достатъчно интензивно или трайно, за да му даде сили да застане пред негодника и да го разобличи.

Дъсти сгъна четиринайсетте страници от тефтерче, пхна ги в джоба на джинсите си и взе остатъците от химикалката.

Скийт не бе способен да проявява излишна ярост и беше странно какво го бе накарало да натисне толкова силно химикалката, че да я счупи.

Дъсти се поколеба, сетне я изхвърли в боклука.

Валит завря муцуна вътре, за да провери дали изхвърленият предмет не става за ядене.

Дъсти отвори едно от чекмеджетата и извади телефонния указател, но името Йен Ло не бе записано никъде — нито в графата „Лекари“, нито в „Психолози“ или „Терапевти“.

17.

Сюзан прибра картите, а Марти изми чиниите от обяда, като се опитваше да не поглежда италианския кухненски нож с формата на полумесец, сложен върху дъската за рязане.

Двете седнаха във всекидневната. Сюзан изпи още една бира и пусна компактдиск на Глен Гулд, който изпълняваше на пиано вариации по Бах.

Когато беше малка, Сюзан мечтаеше да стане музикант в голям симфоничен оркестър. Тя свиреше добре на цигулка и би могла да осъществи мечтата си, но предпочете да се занимава с търговия на недвижими имоти.

Марти искаше да стане ветеринарен лекар, но сега правеше видеоигри.

Животът предлага безброй пътища. Понякога човек избира с разума, друг път — със сърцето. А много често, за добро или лошо, нито разумът, нито сърцето могат да оказат съпротива на упоритото притегляне на съдбата.

Навън вятърът бе утихнал, но още валеше студен дъжд. В апартамента беше уютно и Марти се изкушаваше да си представи, че отвъд стените не съществува друг свят.

Двете със Сюзан разговаряха за миналото и за стари приятели. Не пророниха нито дума за бъдещето.

Сюзан не беше сериозен пияч. Две бири й бяха достатъчно. Обикновено не изпадаше в изблици на възторг или раздразнителност вследствие алкохола, а ставаше приятно сантиментална. Този път обаче Сюзан беше все по-мълчалива и мрачна.

Скоро започна да говори само Марти. Бърборенето й звучеше все по-глупаво, затова накрая млъкна.

Приятелството им беше силно и те не изпитваха неловкост от мълчанието. Но сега тишината беше странна и изнервяща, защото Марти крадешком поглеждаше приятелката си, търсейки признаци на пореден пристъп на кататония.

Изведнъж Марти е можеше вече да понася музиката на Бах. Красотата на мелодията ѝ се стори потискаща и внушаваща загуба, самота и отчаяние. Апартаментът изведнъж стана задушен и Марти изпита усещане за клаустрофобия.

Сюзан отново пусна компактдиска. Марти погледна часовника си и изреди поредица от несъществуващи задачи, които трябва да свърши преди пет часа.

Тя отиде в кухнята, грабна дъждобрана си и прегърна Сюзан, както винаги правеше, когато се разделяха. Този път прегръдката им беше по-силна от обикновено, сякаш и двете се опитваха да покажат много по-важни и дълбоки чувства, отколкото можеха да изразят с думи.

Марти сложи ръка на валчестата дръжка на вратата, а Сюзан отстъпи встрани, за да не види ужасяващия свят навън. С изтерзан тон, сякаш изведнъж бе решила да разкрие обезпокоителна тайна, която трудно бе опазила, Сюзан каза:

— Той идва тук нощем, когато спя.

Марти бе откrehнала вратата, но като чу това, я затвори.

— Какво? Кой идва нощем, когато спиш?

Зелените очи на Сюзан се смразиха. Цветът им се избистри и стана по-ярък.

— Мисля, че е той. — Сюзан наведе глава и се втренчи в пода. Бледите ѝ страни започнаха да поруменяват. — Нямам доказателство, че е той, но кой друг може да бъде освен Ерик?

— Ерик идва тук нощем, докато спиш?

— Той твърди, че не идва. Но аз мисля, че лъже.

— Ерик има ли ключ?

— Не му оставих.

— Нали смени бравите?

— Да. Но той влиза по някакъв начин.

— През прозореца?

— Сутрин, когато осъзная, че е бил тук, проверявам всички прозорци, но те са залостени.

— Но как разбираш, че е бил тук? Искам да кажа, какво прави?

— Промъква се... като бездомно куче.

Сюзан потрепери.

Марти не харесваше Ерик, но ѝ беше трудно да си го представи да се промъква нощем в нечий апартамент. Преди всичко той нямаше достатъчно богато въображение, за да измисли начин да се вмъкне незабелязано. Ерик беше консултант по инвестициите. Главата му беше пълна с цифри и факти, но не и с чувство за загадъчност. Освен това той знаеше, че в нощното си шкафче Сюзан държи пистолет. А Ерик не обичаше да рискува и едва ли би се осмелил да направи така, че да го застрелят като крадец, дори да изпитваше извратено желание да тормози съпругата си.

— На сутринта виждаш, че нещата са разместени, така ли?

Сюзан не отговори.

— Нощем не го ли чуваш? Не се ли събуждаш, когато дойде?

— Не.

— Тогава на сутринта забелязваш улики за посещението му?

— Да, улики — съгласи се Сюзан, но не добави нищо повече.

— Но какви? Мирисът на одеколона му?

Сюзан кимна, без да откъсва поглед от пода.

— Но какво точно? — настоя Марти.

Сюзан не отговори.

— Погледни ме, Сюзан.

Сюзан вдигна глава. Беше се изчервила, сякаш не само от неудобство, но и от срам.

— Какво криеш от мен, Сюзан?

— Нещо... Предполагам, че страдам от параноя.

— *Има* нещо, което не ми казваш. Защо изведнъж го спомена, а после отказваш да говориш?

Сюзан обви ръце около тялото си и потрепери.

— Мислех, че съм готова да говоря за това, но явно не е така. Трябва да... подредя мислите си.

— Адски странно е, че Ерик се промъква тук нощем. Дори страшно. Какво прави? Наблюдава те, докато спиш?

— Хайде друг път да говорим за това, Марти. Трябва да помисля още малко и да събера смелост. Ще ти се обадя.

— Кажи ми сега.

— Нали имаш работа?

— Ще почака.

Сюзан се намръщи.

— Преди минута ми се стори, че задачите ти са важни и неотложни.

Марти не можеше да обиди Сюзан, признавайки, че е измислила задачите като извинение да се измъкне от мрачния ѝ, задушен дом и да излезе на чист въздух.

— Ако не ми се обадиш скоро и не ми разкажеш всичко, довечера ще дойда тук и ще ти прочета най-новата книга с литературна критика на бащата на Дъсти. Казва се „Смисълът на безсмисленото: Хаосът като структура“ и още в началото ще се закълнеш, че те побиват тръпки. Или какво ще кажеш за „Осмели се да бъдеш най-добрият си приятел“? Това пък е най-новото произведение на втория му баща. Чуй го на аудиокасата и ще изпиташ желание да оглушееш. Те са семейство от писатели тъпаци и могат да ти нанесат удар с писанията си.

— Достатъчно съм ужасена — леко се усмихна Сюзан. — Непременно ще ти се обадя.

— Заклевах ли се?

— Най-тържествено.

— Чувстваш ли се в безопасност тук, Сюзан?

— Разбира се — отговори Сюзан, но на Марти ѝ се стори, че забеляза искрица на несигурност в обсебените ѝ, зелени очи.

— Но ако Ерик се промъква...

— Ерик още е мой съпруг.

— Гледай новините по телевизията. Съпрузите правят ужасни неща.

— Познаваш Ерик. Може и да е свиня...

— Той наистина е свиня.

— Но не е опасен.

— Той е тъпанар и не става за нищо.

— Точно така.

Марти се поколеба, но най-сетне отвори вратата.

— До осем часа ще сме приключили с вечерята. Лягаме си в единайсет, както обикновено. Ще чакам да ми се обадиш.

— Благодаря, Марти.

— Няма за какво.

— Целуни Дъсти от мен.

— Ще бъде лека, суха целувка по бузата. Влажните са само от мен.

Марти сложи качулката на главата си, излезе и затвори вратата след себе си.

Въздухът бе станал неподвижен, сякаш проливният дъжд бе прогонил вятъра.

Марти изчака, докато Сюзан заключи, после бавно слезе по дългата редица стръмни стълби.

Тя стигна до площадката, спя и погледна нагоре.

Сюзан Джагър приличаше на красива принцеса от приказка, затворена във висока кула и обсадена от тролове и зли духове. И нямаше смел принц, който да я спаси.

Марти забърза по крайбрежния булевард, към близката уличка, където дъждът се лееше върху червения ѝ понтиак.

Тя се надяваше, че Дъсти се е възползвал от лошото време, за да се представи като добър домакин и е приготвил вкусни кюфтета и доматиен сос с подправки. Нямаше нищо по-окуражаващо, отколкото да влезе вкъщи и да го види с готварска престилка и чаша червено вино в ръка. Въздухът щеше да е изпълнен с прекрасни ухания, а от стереоуредбата щеше да се разнася хубав старомоден рок. Усмивката на Дъсти. Прегръдката му. Целувката му. След този странен ден Марти се нуждаеше от уюта на семейното огнище и от съпруга си.

Но когато посегна да включи двигателя, в съзнанието ѝ премина ужасен образ, който прогони надеждата, че денят може да ѝ донесе малко спокойствие и надежда. Видението беше толкова реално, детайлно и образно, че сякаш стана пред очите ѝ. Марти бе убедена, че вижда ужасен инцидент, който *действително* ще се случи и надниква в неизбежен момент в бъдещето, накъдето се е устремила. Тя пхна ключа в стартера и в съзнанието ѝ се появи образът на око, извадено от назъбено острие, проникващо в мозъка. И щом завъртя ключа, острието също се завъртя в окото.

Без да съзнава, че отваря вратата, Марти се озова навън. Тя се облегна на колата и повърна обяда си на обляната от дъжд улица.

Марти дълго стоя там.

Качулката падна от главата ѝ и косите ѝ се намокриха.

Когато се увери, че се е пречистила напълно, тя извади пликче носни кърпи и избърса устните си.

Марти винаги държеше шише вода в колата. Тя го отвори и изплакна устата си.

После седна зад волана и затвори вратата.

Двигателят работеше. Щеше да ѝ се наложи отново да докосне ключа на стартера, едва когато паркираше в гаража на къщата им в Корона Дел Мар.

Марти беше мокра, премръзнала, нещастна, уплашена и объркана и единственото ѝ желание беше да се прибере вкъщи.

Тя трепереше твърде силно, за да шофира. Изчака петнайсет минути, после освободи ръчната спирачка и включи на скорост.

Макар че отчаяно искаше да си отиде вкъщи, Марти се страхуваше от онова, което можеше да се случи, когато се върнеше там. Не, не беше искрена със себе си. Не се страхуваше какво би могло да се случи, а от онова, което *тя можеше да направи*.

Окото във видението ѝ с отличително сиво-син оттенък, блестящо и красиво. Като очите на Дъсти.

18.

Лекарите в клиника „Нов живот“ смятаха, че в някои случаи животните оказват благоприятно въздействие и затова Валит беше добре дошъл там.

Скийт спеше дълбоко. С дрехите и обувките.

Зимният следобед помръкваше и в стаята беше тъмно. Единствената светлина идваше от малката лампа, захранвана с батерии и прикрепена към книгата, която болногледачът Том Уонг четеше.

Дъсти тихо извади дрехите и вещите от двете чанти, нареди ги на лавиците в шкафчето и се настани в креслото, поемайки дежурството от Уонг. Валит легна в краката му.

До смрачаване оставаха два часа.

Скийт приличаше на мумия. Беше толкова мършав, че дрехите му висяха като на скелет.

* * *

Марти шофираше изключително предпазливо не само заради лошото време, но и заради състоянието си. Перспективата да получи внезапен пристъп на безпокойство, докато кара с осемдесет километра в час, беше страшна. Но движението по Пасифик Коуст Хайуей беше бавно и на половината разстояние до дома ѝ спря. В далечината проблясваха червените и сини сигнали на линейки и полицейски коли. Там явно бе станала катастрофа.

Марти извади клетъчния си телефон и се обади на доктор Клоствърман, семейния ѝ лекар, надявайки се да си уговори час за другия ден, по възможност сутринта.

— Случая е спешен. Не чувствам болки, но бих искала да го видя колкото е възможно по-скоро.

— Какви са симптомите ви? — попита медицинската сестра.

Марти се поколеба.

— Проблемът е личен. Предпочитам да говоря за това лично с доктор Клоствърман.

— Той си тръгна, но може да ви вмести в графика му за утре. Елате към осем и половина.

— Благодаря. Ще бъда там — отговори Марти и затвори.

Над пристанището се стелеше сива мъгла.

В насрещното платно се зададе линейка. Сигналните ѝ светлини не проблясваха. Пациентът явно вече не се нуждаеше от медицинска помощ. Всъщност не беше пациент, а труп, който караха към моргата.

Марти не знаеше дали е така, но беше убедена, че покрай нея мина Смъртта.

* * *

Докато бдеше над Скийт, очаквайки Том Уонг да се върне, Дъсти съвсем не изпитваше желание да си спомня миналото. Но мислите му непрекъснато се пренасяха в детството му със Скийт. Дъсти си спомняше властния му баща и още по-лошо, мъжът, който го бе последвал като глава на семейството. Съпруг номер четири. Професор Дерек Ламптън, психолог, неофройдист, психиатър, лектор и писател.

Майка им Клодет имаше слабост към интелектуалци, особено към онези, които бяха мегаломани.

Бащата на Скийт, Холдън Колфийлд, се задържа, докато Скийт навърши девет, а Дъсти — четиринайсет години. Двете момчето отпразнуваха заминаването му, като не спаха цяла нощ, гледаха филми на ужасите и изядоха купища пържени картофи и сладолед с фъстъци — неща, които бяха строго забранени по време на диктатурата на баща им, привърженик на здравословния начин на живот. На сутринта им се гадеше от лакомия и очите им пареха от безсъние, но двамата бяха зашеметени от новопридобитата си свобода и бедуваха още няколко часа. Те претърсиха квартала, събраха около килограм кучешки изпражнения и ги сложиха в херметически затваряща се кутия.

Макар да написаха фалшив обратен адрес, Скийт и Дъсти бяха сигурни, че професорът ще се досети за самоличността на подателите, защото след като изпиеше достатъчно количество мартини, той понякога се подиграваше на неспособността на сина си да учи и

твърдеше, че една смърдяща купчина лайна има повече потенциал за научни постижения от Скийт. *„Ерудиран си колкото изпражнение, момче. Академичните ти способности са като на пън. Културата ти е колкото на улична отрепка. Разбираш колкото кравешки задник и си проницателен като фъшкия.“* Изпращайки му кутията с кучешки изпражнения, те го предизвикваха да приложи образователните си теории и да преобрази лайната в по-добър ученик от Скийт.

След няколко дни задникът на Холдън Колфийлд бе изритан от ръжта и професор Ламптън зае мястото му. И тъй като всички възрастни са изключително цивилизовани и изгарят от нетърпение да улеснят стремежа си към лична реализация, Клодет обяви пред децата си, че бързият и неоспорван развод незабавно ще бъде последван от нов брак.

Дъсти и Скийт прекратиха празника. След двацет и четири часа те разбраха, че скоро ще изпитват носталгия по златната епоха, по време на която бяха белязани от властния юмрук на фалшивия Холдън, защото професор Дерек Ламптън несъмнено щеше да ги жигоса с традиционното си клеймо на самоличност — трите шестци.

Скийт върна Дъсти в настоящето.

— На лицето ти е изписано отвращение. За какво мислиш?

— За влечугото Ламптън.

— О, Боже, ако мислиш твърде много за него, аз ще се опитвам да те свалям от някой покрив.

Скийт провеси крака от леглото и седна.

Валит се приближи до него и близна треперещите му ръце.

— Как се чувстваш? — попита Дъсти.

— Като след опит за самоубийство.

— „След“ е добре. — Дъсти извади от джоба на ризата си два лотарийни билета и ги предложи на Скийт. — Джакпотът е трийсет милиона.

— Дръж ги настрана от мен. Както не ми върви, докосна ли ги, късметът ще се изпари от тях.

Дъсти се приближи до нощното шкафче, извади Библията, прелисти я и прочете:

— „Блажени са верующите.“ Какво ще кажеш?

— Е, научих се да не вярвам в метамфетамините.

— Това е напредък. — Дъсти пхна лотарийните билети в Библията, затвори я и пак я сложи в чекмеджето на нощното шкафче.

Скийт стана от леглото и затътри крака към банята.

— Трябва да се изпишкам.

— Аз пък трябва да те гледам.

— Не се тревожи, братко. Тук няма нищо, с което мога да се самоубия.

— Можеш да скочиш в тоалетната чиния и да пуснеш водата — каза Дъсти и застана на прага на банята.

— Или да се обеса на тоалетната хартия.

— Виждаш ли колко си умен? Нуждаеш се от строго наблюдение.

След минута, докато Скийт миеше ръцете си, Дъсти извади от джоба си страниците от тефтерчето и прочете на глас:

— Доктор Йен Ло.

Сапунът се изплъзна от ръцете на Скийт и падна в мивката. Той не посегна да го вземе. После му каза нещо, но шумът на течащата вода заглуши думите му.

— Какво каза? — попита Дъсти.

— Слушам.

Озадачен от отговора, Дъсти попита:

— Кой е доктор Йен Ло?

Скийт не отговори.

Той беше с гръб и Дъсти не виждаше лицето му. Скийт явно се бе втренчил в ръцете си.

— Хей, хлапе.

Мълчание.

Дъсти се приближи до брат си.

Очите на Скийт блестяха от почуда, а устата му беше широко отворена от нещо като страхопочитание. Беше се втренчил в ръцете си, сякаш отговорът на загадката на съществуването беше някъде там.

От горещата вода се вдигаше пара. Ръцете на Скийт се зачервиха.

— Мили Боже! — възкликна Дъсти и спря водата.

Металните кранове се бяха нагрили.

Скийт обаче очевидно не чувстваше болка.

Дъсти пусна студената вода. Изражението на брат му не се промени. Скийт явно не усещаше нито врялата, нито ледената вода.

Валит изскимтя, наостри уши и отстъпи назад. Кучето разбра, че нещо не е наред.

Дъсти хвана ръката на брат си. Скийт му позволи да го изведе от банята. Той седна на ръба на леглото, сложи ръце на коленете си и отново се втренчи в тях.

— Не мърдай — каза Дъсти и отиде да потърси Том Уонг.

19.

Марти се разочарова, че Дъсти не е вкъщи. Тъй като валеше и не можеха да боядисват, тя се надяваше, че той се е прибрал.

На керамичния домат-магнит в кухнята беше прикрепена бележка. *„Красавице моя, ще си бъда у дома към пет. Ще вечеряме навън. Обичам те повече от питките тако. Дъсти.“*

Марти влезе в банята да измие ръцете си и видя, че огледалото на шкафчето е изчезнало. Беше останало само едно парче, заклецило се в долния десен ъгъл на металната рамка.

Сигурно Дъсти го бе счупил, без да иска.

Ако счупените огледала означаваха лош късмет, днес беше най-неподходящият ден това да се случи.

Още ѝ се гадеше. Марти си наля джинджифилова бира и пусна лед в чашата. Студените и сладки напитки обикновено успокояваха стомаха ѝ.

Тя седна край масата до прозореца и се опита да реши дали предпочита да вечеря в ресторант или да остане вкъщи. По време на вечерята — ако изобщо беше в състояние да хапне нещо — Марти смяташе да разкаже на Дъсти за смущаващите се събития през деня и се притесняваше, че някоя сервитюрка или другите посетители на заведението може да я чуят. Пък и не искаше да бъде на публично място, ако пак ѝ се случеше нещо.

От друга страна, ако останеха вкъщи, едва ли щеше да може да приготви вечеря...

Погледът ѝ се спря на редицата ножове на стената до мивката.

Ръцете ѝ се разтрепериха.

Лъскавите остриета блестяха толкова силно, че сякаш не само отразяваха светлината, но и я излъчваха.

Марти отмести очи, но ножовете мигновено привлякоха погледа ѝ.

Тя знаеше, че не е в състояние да извърши насилие срещу друго човешко същество, освен ако не ѝ се наложеше да отбранява себе си

или онези, които обича. Съмняваше се дали може да се самонарани.

Но въпреки това при вида на ножовете, Марти се разтревожи толкова много, че стана и започна неспокойно да обикаля стаите, после излезе на верандата.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че цялото ѝ тяло се тресеше от ударите му. Зрението ѝ пулсираше от мощния приток на кръв. Краката ѝ трепереха. Тя се подпря на колоната.

За да се отдалечи от ножовете, Марти трябваше да излезе навън, на дъжда. Но където и да отидеше, тя щеше да вижда остри предмети, инструменти и прибори, които можеше да се използват за нещо лошо.

Трябваше да се успокои и да избие от главата си тези странни мисли.

„Господ да ми е на помощ.“

Тя се опита да поеме бавно и дълбоко въздух, но дишането ѝ стана още по-учестено.

Затвори очи, опитвайки се да се отпусне, но безпокойството ѝ нарасна и ѝ се зави свят.

Марти явно нямаше да може да се овладее, докато не събереше смелост да се върне в кухнята и да погледне онова, което бе предизвикало пристъпа на тревога. Ножовете. Трябваше да се справи с тях, пир това бързо, преди постоянно нарастващото безпокойство да прерасне в паника.

Ножовете.

Тя се обърна и се приближи до отворената врата.

Отвъд прага се намираше любимият ѝ дом, където беше щастлива отвсякога, но сега мястото ѝ се струваше непознато, досущ къща на странник.

Ножовете.

Марти влезе, поколеба се, после затвори вратата след себе си.

20.

Макар да бяха силно зачервени, ръцете на Скийт не бяха изгорени. Том Уонг ги намаза с кортизон.

Скийт беше странно унесен и не отговаряше на въпросите. Том му взе кръв, за да я изследват за наркотици. При постъпването му в „Нов живот“ го бяха съблекли и претърсили за забранени вещества, но не бяха намерили нищо.

— Може да е закъснял, вторичен ефект от онова, с което се е надрусал сутринта — предположи Том и отиде да занесе кръвната проба в лабораторията.

През последните няколко години, по време на най-лошите си периодични фази на пристрастяване, Скийт се бе държал изключително странно, но Дъсти за пръв път виждаше този кататоничен поглед.

Валит изглеждаше толкова притеснен от състоянието на Скийт, че забрави правилата в клиниката и се сви на креслото.

Дъсти разбираше тревогата му и не му направи забележка. Той седна на леглото до брат си.

Хлапето лежеше по гръб. Беше се втренил в тавана. Лицето му беше спокойно и отпуснато като на медитиращ йога.

Дъсти си спомни с каква настойчивост и емоционалност бе написано името на страниците от тефтерчето и измърмори:

— Доктор Йен Ло.

Макар и още изолиран от света около него, Скийт проговори:

— Слушам — повтори той, както бе направил, когато Дъсти за пръв път спомена онова име.

— Какво слушаш?

— Какво слушам?

— Какво правиш?

— Какво правя?

— Попитах те какво слушаш?

— Теб.

— Добре. Кажи ми кой е доктор Йен Ло.
— Ти.
— Аз? Аз съм брат ти. Забрави ли?
— Това ли искаш да кажа?
Дъсти се намръщи.
— Ами, това е истината, нали?
Лицето на Скийт остана отпуснато и безизразно.
— Това ли е истината? Объркан съм.
— Аз също. — Дъсти се поколеба, питайки се колко отдалечен от реалността може да е Скийт. — Знаеш ли къде си?
— Къде съм?
— Знаеш ли?
— Знам ли?
— Не можеш ли да се огледаш?
— Мога ли?
— Огледай се.
Скийт мигновено вдигна глава и огледа стаята.
— Сигурен съм, че знаеш къде си — рече Дъсти.
— В клиника „Нов живот“.
Скийт отново отпусна глава на възглавниците. Очите му пак се втренчиха в тавана и след миг направиха нещо странно.
Дъсти се наведе към брат си и се вгледа в лицето му.
На светлината на нощната лампа дясното око на Скийт изглеждаше златисто, а лявото имаше по-тъмен, меднокафяв оттенък. Това му придаваше смущаващ вид, сякаш в него живееха две личности.
Но не зрителната илюзия привлече вниманието на Дъсти. Той изчака малко и пак видя как очите на Скийт бързо потрепнаха за няколко секунди, после отново се втренчиха неподвижно.
— Да, в клиника „Нов живот“ — потвърди Дъсти. — И знаеш защо си тук, нали?
— За да изхвърля отровата от организма си.
— Точно така. Но взе ли нещо, откакто постъпи тук? Успя ли да внесеш наркотици?
Скийт въздъхна.
— Какво искаш да кажа?

Очите на Скийт отново потрепнаха. Дъсти отброи секундите. Пет. После хлапето мигна и погледът му се втренчи.

— Какво искаш да кажа? — повтори той.

— Истината — насърчи го Дъсти. — Кажи ми, че си внесъл наркотици тук.

— Не съм.

— Тогава какво ти има?

— Какво искаш да ми има?

— По дяволите, Скийт.

Хлапето се намръщи.

— Не трябва да бъде така.

— Кое не трябва да бъде така?

— Това. Ти не спазваш правилата.

— Какви правила?

Тънките пръсти на Скийт се свиха в юмруци.

Очите му отново потрепнаха. Седем секунди.

Бързо движение на очите. Фазата на така наречения бърз сън. Според психолозите такова потрепване на затворените очи показва, че човек спи и сънува.

Но очите на Скийт не бяха затворени. И макар че беше в някакво странно състояние, той не спеше.

— Помогни ми, Скийт. Нищо не разбирам. За какви правила говориш? Кажи ми как действат тези правила.

Скийт не отговори веднага. Бръчките на челото му постепенно се изгладиха. Погледът му обаче остана втренчен в тавана.

Очите му пак потрепнаха и той прошепна:

— Водопадите.

— Водопадите — повтори Дъсти. — Нужна ми е още помощ, хлапе.

— Във вълните разпръсват.

Дъсти чу някакъв шум и се обърна.

Валит беше скочил от креслото. Козината му бе щръкнала. Кучето отиде в коридора, наострило уши и предпазливо погледна двамата братя, сякаш нещо го бе уплашило.

Във вълните разпръсват.

На дясната ръка на Скийт кацна молец. Насекомото запълзя по дланта му, но пръстите на Скийт не помръднаха. Той явно не усещаше

молеца. Устните му бяха разтворени, а челюстта — увиснала. Дишаше едва-едва. Очите му отново потрепнаха, но инак приличаше на мъртвец.

— Водопадите — рече Дъсти. — Във вълните разпръсват. Това означава ли нещо, хлапе?

— Означава ли нещо? Ти ме попита да ти кажа как действат правилата.

— Това ли са правилата?

Очите на Скийт отново потрепнаха.

— Ти знаеш правилата.

— Да предположим, че не ги знам.

— Тези са две от тях.

— Две от правилата?

— Да.

— Не са много ясни.

Скийт не отговори.

Макар че думите звучаха като безсмислен брътвеж и бълнуване на упоен с наркотици мозък, Дъсти изпита усещането, че този странен разговор има реален, макар и загадъчен смисъл и води към обезпокоително разкритие.

— Кажи ми колко правила има — рече Дъсти, втренчвайки се изпитателно в брат си.

— Ти знаеш.

— Да предположим, че не знам.

— Три.

— Какво е третото правило?

— Какво е третото правило? Борови игли.

Водопадите. Във вълните разпръсват. Борови игли.

Валит, който рядко издаваше звук, изръмжа заплашително. Дъсти не беше сигурен, но негодуванието на кучето явно бе насочено към горкия Скийт.

— Обясни ми тези правила, хлапе. Кажи ми какво означават.

— Аз съм вълните.

— Добре — съгласи се Дъсти, макар че още не разбираше нищо.

— Ти си водопадите — добави Скийт.

— Разбира се — съгласи се Дъсти само за да го насърчи да говори.

— А боровите игли са мисии.
— Мисии?
— Да.
— Всичко това има ли някакъв смисъл за теб?
— Има ли?
— Очевидно има.
— Да.
— Но аз не разбирам нищо.
Скийт не отговори.
— Кой е доктор Йен Ло? — попита Дъсти.
— Кой е доктор Йен Ло? Ти.
— Мислех, че съм водопадите.
— Едно и също е.
— Но аз не съм Йен Ло.

Скийт отново се намръщи и сви пръсти в юмруци. Молецът излетя от вкопчените му ръце. Очите му пак потрепнаха.

— Буден ли си, Скийт?
Хлапето се поколеба, сетне отговори:
— Не знам.
— Не знаеш дали си буден? Ами тогава... сигурно спиш.
— Не.
— Щом не спиш и не си сигурен дали си буден, тогава какво си?
— Какво съм.
— Аз зададох този въпрос.
— Слушам.
— Пак започваш.
— Къде?
— Какво къде?
— Къде да отида?

Дъсти загуби усещането, че разговорът е изпълнен със загадъчен смисъл и се приближават към разкритие, което изведнъж ще изясни всичко. Макар и особен и изключително странен, разговорът вече му се струваше безсмислен и потискащ като многобройните дискусии, които бяха провеждали, когато съзнанието на Скийт бе замъглено от наркотиците.

— Къде да отида? — повтори Скийт.

— О, я ме остави на мира и заспивай — раздразнено отговори Дъсти.

Скийт послушно затвори очи. Лицето му се успокои и стиснатите в юмруци пръсти се отпуснаха. Дишането му стана равномерно. Той заспа, като леко похъркваше.

— Какво е станало тук, по дяволите? — запита се на глас Дъсти.

Изведнъж по гърба му полазиха ледени тръпки. Ръцете му изстинаха.

Валит се върна в стаята. Ушите му вече не бяха наострени. Козината на гърба му не стърчеше. Онова, което го бе уплашило, че изчезнало.

Скийт очевидно бе заспал, защото Дъсти му бе казал да го направи. Но как беше възможно да заспи по заповед?

— Скийт?

Дъсти сложи ръка на рамото му и го разтърси.

Скийт не реагира. Клепачите му потрепваха. Несъмнено сънуваше.

Дъсти допря пръсти до радиалната му артерия на китката му. Пулсът на брат му беше силен и равномерен, но бавен. Дъсти го измери. Четирийсет и осем удара в минута. Този ритъм беше обезпокоително бавен, дори за спящ човек.

Скийт спеше дълбоко и сънуваше.

21.

Ножовете от неръждаема стомана бяха окачени на стената като тотем на племе, което боготвори дявола и използва кухнята не за готвене, а за зловещи цели.

Марти откачи дървената лавица, сложи я в шкафа под мивката и бързо затвори вратата.

Но не престана да мисли за ножовете. Трябваше да ги скрие на по-трудно достъпно място.

Тя отиде в гаража, намери празна картонена кутия и тиксо и се върна в кухнята.

Марти приклепна пред шкафа, където бе прибрала ножовете, но не можа да я отвори веднага. Всъщност се страхуваше дори да я докосне, сякаш там имаше сатанинска мощехранителница. Трябваше да събере смелост да вземе ножовете и когато най-после предпазливо ги извади от лавицата, ръцете ѝ трепереха толкова силно, че остриетата се разтракаха.

Тя пусна ножовете в кутията, затвори я и започна да я облепва с тиксо, но после осъзна, че ще ѝ необходима ножица, за да го среже.

Марти издърпа чекмеджето и посегна към ножицата, но не можа да я вземе. Ножицата можеше да бъде смъртоносно оръжие. Марти бе гледала безброй филми, където убиецът използваше ножица вместо касапски нож.

Човешкото тяло имаше множество меки и уязвими места. Слабините. Стомахът. Между ребрата и право в сърцето. Гърлото. Страничната част на врата.

В съзнанието ѝ премина поредица от гротескни и кървави сцени.

Тя затвори с трясък чекмеджето, обърна се с гръб към него и се опита да прогони чудовищните образи, които някаква обезумяла част от психиката ѝ създаваше със свирепа радост.

Марти беше сама в къщата и не можеше да нарани никого, освен, разбира се, себе си.

След като реагира толкова силно на италианския нож с формата на полумесец в кухнята на Сюзан и на ключа за стартера на колата, Марти бе почувствала, че е обладана от необясним потенциал за насилие и се уплаши да не нарани някой невинен човек по време на пристъпа на тази лудост. Но сега за пръв път осъзна, че може да нарани себе си.

Тя се втрени в кутията с ножовете. Дори да я занесе в гаража и да сложи други неща отгоре, Марти пак можеше лесно да я отвори и да ги вземе.

Тя си представи как държи касапски нож — палецът, допрян до студеното острие, а останалите пръсти, вкопчени в дървената дръжка. Така би хванала ножа, ако трябваше да го забие под малък ъгъл и бързо да изкорми някоя нищо неподозираща жертва.

Дясната ѝ ръка се разтрепери, а после — и цялото тяло. Пръстите ѝ се разтрепераха, сякаш се опитваха да хвърлят настрана въображаемия нож. Стори ѝ се, че дори ще чуе издрънчаването на стоманеното острие на плочките на пода.

Мили Боже, не, Марти не беше способна да извърши убийство с някой от тези ножове. Не можеше и да се самоубие.

„Овладей се.“

Но тя не можеше да престане да мисли за лъскави остриета, остри ръбове, наръгване, расичане, разрязване и изкормване. Ужасните сцени на насилие се редуваха с такава бърза последователност в съзнанието ѝ, че ѝ се вази свят.

Марти не си спомняше кога и коленичила пред кутията, но изведнъж осъзна, че трескаво я увива с тиксо.

Тя се уплаши от безумната ярост в движенията си. Опита се да дръпне ръце от кутията, но не можа.

Работейки бързо и напрегнато, Марти се обля в пот и се задъха. Тя размота цялата рока тиксо, за да не ѝ се налага да използва ножица.

Тиксото свърши, но Марти не остана доволна, защото знаеше къде можеше да намери ножовете. Кутията е беше банков трезор, а бе направена от картон и Марти — както и всички около нея — нямаше да бъдат в безопасност, докато знаеше къде са ножовете и съществуваше и най-малката вероятност да ги намери.

В сърцето ѝ се зароди страх, който обхвана съзнанието ѝ, замъгли разума, засили безпокойството и превърна объркването ѝ в

ужас.

Марти изнесе кутията с ножове от къщата. Реши да я зарови в задния двор. Това означаваше да изкопае дупка. Да използва лопата и кирка. Но тези сечива не бяха само работни инструменти, а потенциални оръжия. А Марти не знаеше какво би могла да стори с лопатата или с кирката.

Тя пусна кутията. Ножовете изтракаха.

Марти трябваше да се отърве от тях. Да ги изхвърли. Това беше единственото решение.

На другия ден щяха да минат да съберат боклука. Ако ги сложеше в контейнера за отпадъци, сутринта работниците по чистотата щяха да ги отнесат на сметището.

Марти нямаше представа къде се намира градското бунище. Тя никога нямаше да намери ножовете, ако боклукчийският камион ги изхвърлеше там, и щеше да бъде в безопасност. Сърцето ѝ биеше като обезумяло. Марти грабна кутията с ножовете и слезе по стъпалата на верандата.

* * *

Том Уонг измери пулса и кръвното налягане на Скийт и преслуша сърцето му. Допирът на студената слушалка и стягането на ръкава на апарата за кръвното налягане около дясната му ръка не предизвикаха реакция. Скийт не помръдна, не мигна, не въздъхна и не изсумтя. Лежеше неподвижно. Лицето му беше бледо като на мъртвец.

— Пулсът му беше четирийсет и осем — каза Дъсти.

— Сега е четирийсет и шест — рече Том Уонг.

— Това не е ли опасно?

— Невинаги. Няма симптоми на прекомерно изтощение.

Според медицинския картон пулсът на Скийт, когато не бе взимал наркотици и в будно състояние, обикновено беше шейсет и шест. И десет-дванайсет удара по-малко, когато спеше.

— Понякога пулсът на спящ човек пада до четирийсет. Макар че това се случва рядко — добави Том Уонг, надигна клепачите на Скийт и ги прегледа с офталмоскоп. — Зениците не са разширени, но пак може да е апоплексия.

— Мозъчен кръвоизлив?

— Или емболия. А може би и друг вид кома. Диабетична. Уремична.

— Той не е диабетик.

— По-добре да извикам лекаря — каза Том Уонг и излезе.

* * *

Дъждът бе спрял, но от листата на лавровите дървета се стичаха капки.

Носейки кутията с ножовете, Марти забърза към контейнерите за боклук.

С остатъка от разума си, който бе станал пленник на страха ѝ, тя съзнаваше, че позата и движенията ѝ са като на марионетка — вратът протегнат напред, раменете вдигнати, а краката — бързо крачещи към някаква нетърпяща отлагане задача.

Ако Марти беше марионетка, тогава кукловодът беше паниката. Някои от приятелките ѝ в колежа харесваха гениалната поезия на Силвия Прат. Макар да намираше стиховете ѝ за твърде нихилистични и потискащи, Марти бе запомнила едно болезнено наблюдение на поетесата — убедително обяснение на онова, което мотивира хората да бъдат жестоки един към друг и да взимат толкова много самоунищожителни решения. „Мисля, че светът се управлява от едно-единствено нещо — паниката с лице на куче, дявол, вещица, кошмар или проститутка, паниката с главни букви и без определен образ.“

Марти беше на двайсет и осем години и дотогава в живота ѝ нямаше паника, а сериозно чувство на принадлежност, спокойствие, цел и връзка със сътворението, защото баща ѝ я бе възпитал да вярва, че всеки живот има смисъл. Боб Усмехнатия казваше, че ако се ръководиш от смелостта, честността, самоуважението, почтеността и състраданието и научаваш уроците, които светът ти преподава, накрая ще разбереш смисъла на съществуването си, вероятно дори на този свят, но със сигурност в отвъдния. Такава философия гарантираше полек живот и повече оптимизъм за онези, които бяха убедени в

безсмислието му. Но сега, необяснимо защо, паниката нахлу в живота на Марти и я накара да върши безумни неща.

Тя вдигна капака на контейнера, хвърли вътре кутията с ножовете и го затвори.

Би трябвало да изпита облекчение.

Но безпокойството ѝ нарасна.

Нищо не се беше променило. Марти знаеше къде са ножовете и можеше да ги вземе, ако решише. Те нямаше да бъдат извън обсега ѝ, докато сутринта боклукчийският камион не ги откараше.

Нещо по-лошо, ножовете не бяха единствените инструменти, които можеха да осъществят ужасните ѝ мисли. Яр코 боядисаната къща можеше и да изглежда уютна и спокойна, но всъщност представляваше арсенал, пълен с оръжия. Ако човек решише да извърши кръвопролитие, множество привидно безобидни предмети можеше да бъдат използвани като смъртоносни остриета.

Отчаяна, Марти притисна длани до слепоочията си, сякаш можеше да потисне хаоса от страшни мисли, които бушуваха и кресяха в тъмните, криволичещи лабиринти на съзнанието ѝ. Главата ѝ пулсираше и сякаш изведнъж бе омекнала. Колкото по-силно притискаше ръце до слепоочията си, толкова повече нарастваше душевния ѝ смут.

Действай. Боб Усмивания казваше, че действието е отговорът на повечето проблеми. Страхът, отчаянието, депресията и до голяма степен гневът произлизат от чувството, че сме безсилни и безпомощни. Пристъпването към действие, за да решим проблемите си, е здравословно, но трябва да прилагаме и интелигентност, и морално отношение, ако се надяваме да постъпим правилно и ефективно.

Марти нямаше представа дали постъпва правилно или ефективно, когато избута контейнера за смет от заграждението и го затъркаля по задния двор. Прилагането на интелигентност и устойчиви морални принципи изискваше спокойно съзнание, но тя бе завладяна от психична буря, която се засилваше с всяка изминала секунда.

Мари знаеше какво трябва да стори, но не можеше да чака да се успокои, за да вземе решение. Тя трябваше да действа, да направи нещо, защото ако дори само за миг застанеше неподвижно, мрачните мисли я обземаха още по-ожесточено. Осмелеше ли се да спре, за да поеме дълбоко въздух, Марти щеше да бъде пометена от паниката. Но

ако се движеше, имаше шанс инстинктивно да постъпи правилно и поне малко да се успокои.

Освен това дълбоко в душата си тя чувстваше, че трябва да възвърне самоконтрола си преди настъпването на нощта. По-примитивните от нас нощем използват на повърхността, призовани от луната и студената пустош между звездите. За чудовищата злото вероятно изглежда прекрасно на тъмно. С падането на мрака, пристъпът на паника можеше да се изроди в нещо по-лошо, дори в безумие.

Макар че дъждът беше спрял, от хоризонт до хоризонт се стелеха тъмни облаци и преждевременно настъпилият здрач помрачаваше деня.

От мократа трева, гниещите листа и блестящите от водата храсти се разнасяше мирис на тор.

Марти с безпокойство осъзна, че някаква ужасна половина от нея изпитва ентусиазъм от настъпването на нощта, когато използват всички зловещи същества. Тя почувства не само страх, но и завладяваща потребност, за която не се осмеляваше дори да мисли.

Марти трябваше да продължи да се движи и да превърне дома си безопасно убежище, където да не остане нищо, което би могло да бъде опасно, ако попадне в ръцете на злосторник.

* * *

Персоналът на „Нов живот“ се състоеше предимно от болногледачи и терапевти, но от шест сутринта до осем часа вечерта имаше лекар. В момента беше дежурен доктор Хенри Донклин, когото Дъсти познаваше от предишния курс на лечение на Скийт в клиниката.

Доктор Донклин имаше къдрави бели коси и розова и забележително гладка за възрастта му кожа и лицето си на херувимче приличаше на преуспяващ телевизионен евангелист, макар че му липсваше необходимата лигавост, характерна за мнозина от онези електронни проповедници.

След като приключи с частната си практика, доктор Донклин установи, че пенсионирането е по-лошо от смъртта. Той постъпи в

„Нов живот“, защото работата там си заслужаваше и макар да не беше предизвикателна, го спасяваше от скуката.

Донклин стисна лявата ръка на Скийт, който реагира едва-едва, сетне успешно повтори това с дясната.

— Няма видими признаци на парализа, нито хърка, като диша. Бузите му не се издуват, когато издишва въздуха.

— Зениците му са еднакво широки — отбеляза Том Уонг.

Донклин провери очите на Скийт и продължи прегледа.

— Кожата не е лепкава. Температурата на повърхността е нормална. Бих се изненадал, ако е апокалиптична кома. Не е кръвоизлив, нито емболия или тромбоза. Но няма да пренебрегваме тази вероятност и ще го закараме в болница, ако бързо не поставим диагноза.

Дъсти си позволи умерена доза оптимизъм.

Валит стоеше в ъгъла и съсредоточено наблюдаваше процедурите. Вероятно беше нащрек, очаквайки връщането или повторението на онова, което преди малко го бе накарало да наостри уши и да излезе от стаята.

Лекарят даде указания на Том да сложи катетър на Скийт, за да му вземе урина за изследване, после се наведе над пациента и каза:

— Дъхът му не е сладникав, но искам да видя дали в урината му има албумин и захар.

— Той не е диабетик — рече Дъсти.

— Не ми прилича на уремична кома — отбеляза лекарят. — Няма такива симптоми. Пулсът му е силен и бърз. Кръвното налягане е повишено.

— Възможно ли е само да спи? — попита Дъсти.

— За да спиш толкова дълбоко трябва да те е омагьосала зла вещица или да си отхапал от червената ябълка на Снежанка.

— Въпросът е там, че преди малко му се ядосах, защото се държеше странно, казах му да заспи и той веднага заспа.

— Да не би да искаш да ми кажеш, че си вещица?

— Още съм бояджия.

Донклин поднесе към носа на Скийт шишенце амоняк, но хлапето не се събуди.

Контейнерът за отпадъци съдържаше само кутията с ножовете и колелата му бяха големи, затова Марти лесно успя да го избуца до стъпалата на задната веранда.

Тя смяташе да го вкара вътре, но осъзна, че така ножовете пак ще бъдат в къщата.

Марти спря, смразена от колебание.

Най-важната ѝ задача беше да изнесе от дома си всички потенциални оръжия. Преди да падне мракът. Преди да предаде повече контрол на примитивната си половина.

Но докато стоеше неподвижно, я обзе още по-силен страх.

„Движи се, движи се, движи се.“

Тя докара контейнера до прага на верандата, махна капака и го сложи на пода.

После отиде в кухнята, отвори чекмеджето на шкафа и огледа съдържанието — малки и големи вилици и ножове.

Марти не докосна опасните прибори, а внимателно извади лъжиците и ги нареди на плота. Накрая издърпа чекмеджето, изнесе го на верандата и го изсипа в контейнера.

Върна се в кухнята и издърпа друго чекмедже. Там имаше различни прибори за готвене. Тирбушон. Белачка за картофи. Малък чук за месо. Отварачка.

Марти се изуми от броя и разнообразието на обикновените кухненски прибори, които можеха да послужат като оръжия.

Тя протегна ръка, възнамерявайки да отдели опасните неща от безобидните, но я дръпна. Нямаше доверие в себе си, че ще се справи с тази задача.

— Това е лудост, истинско безумие — каза Марти. Гласът ѝ беше толкова променен от страх и отчаяние, че едва го позна.

Тя изхвърли всичко в контейнера за отпадъци. Сетне изсипа там съдържанието и на второто чекмедже.

„Дъсти, къде си, по дяволите? Нуждая се от теб. Моля те, ела си вкъщи.“

Марти трябваше да продължи да се движи, за да не се парализира от страх, затова събра смелост да издърпа трето чекмедже.

Там имаше няколко големи вилици за сервиране. И електрически нож.
Навън се стъмняваше.

22.

Марти Роудс се бореше с паниката и обикаляше кухнята, която изглеждаше пълна със смъртни заплахи, досущ бойно поле, разтърсвано от вражески армии.

В едно от чекмеджетата тя намери точилка, с която човек можеше да обезобрази нечие лице, да разбие нечий нос, да разцепи устни и да удря, докато строши черепа и от очите бликнат кръвоизливи...

Макар наоколо да нямаше потенциална жертва и да знаеше, че не е в състояние да нанесе побой на никого, Марти положи усилия да извади точилката от чекмеджето. Трябваше да се отърве от нея.

На половината разстояние от контейнера за отпадъци тя я изпусна.

Не можа веднага да събере смелост да я вземе отново. Ритна я и точилката се изтърколи чак до прага на отворената врата на верандата.

Вятърът бе утихнал, но здрачът донесе студен полъх. Надявайки се, че хладният въздух ще проясни съзнанието ѝ, Марти започна да диша дълбоко, като потреперваше.

Тя се втренчи в точилката. Трябваше само да грабне проклетото нещо и да го пусне в контейнера. Точилката нямаше да е в ръката ѝ повече за една-две секунди. Не би могла да нарани никого. А дори да я завладееше самоунищожителен импулс, точилката не беше идеалното оръжие, с което би си направила харакири.

Марти се наведе, взе точилката и я хвърли в контейнера.

В следващото чекмедже тя намери домакински прибори, повечето от които я уплашиха. Сито. Таймер. Преса за изстискване на чесън. Четка. Цедка. Сокоизстисквачка.

Но имаше и хаван с размерите на бейзболна топка, направен от гранит, с който можеше да счупиш нечия глава. Да се промъкнеш зад някого, да го удариш силно и да му разбиеш черепа.

Хаванът трябваше незабавно да бъде изхвърлен. Преди Дъсти да се прибере вкъщи или някой съсед да позвъни на вратата. Но Марти

нямаше да забрави допира до хладния гранит.

Докато тя издърпваше поредното чекмедже, телефонът иззвъня.

Марти вдигна слушалката и изпълнена с надежда, попита:

— Дъсти?

— Аз съм — отговори Сюзан Джагър.

Марти посърна от разочарование, но се опита да не го показва.

— Хей, какво става?

— Добре ли си, Марти?

— Да, разбира се.

— Говориш странно.

— Всичко е наред.

— Задъхана си.

— Премествах разни неща.

— Нещо не е наред.

— Не ме тормози, Сюзан. Имам майка за това. Какво става?

Марти искаше бързо да приключи разговора. Тя имаше много работа. Трябваше да претърси още много чекмеджета и да изхвърли всички потенциално опасни вещи, прибори и инструменти.

— Малко ми е неудобно, Марти.

— Кое?

— Не страдам от параноя.

— Знам.

— Той *наистина* идва тук понякога. Нощем, когато спя.

— Ерик ли?

— Трябва да е той. Знам, че няма ключ и всички врати и прозорци са залостени и няма начин да влезе, но трябва да е той.

Марти издърпа едно от чекмеджетата до телефона. Там беше ножицата, която по-рано не беше в състояние да докосне, когато искаше да среже тиксото.

— Попита ме откъде знам, че е бил тук — продължи Сюзан.

Дръжката на ножицата беше облепена с черна гума, за да се хваща по-добре.

— Много е странно и... неудобно, Марти.

Стоманените остриета бяха лъскави като огледала.

— Марти?

— Да, чух. — Марти притисна слушалката до главата си толкова силно, че ухото я заболя. — Кажи ми кое е странното.

— Ами, знам, че е бил тук, защото оставя... онова си нещо.

Едното от остриетата беше гладко, а другото — назъбено. И двете имаха зловещ вид.

Марти положи усилия да следи разговора, защото съзнанието ѝ изведнъж се изпълни с образи на ножици, които раздират, разрязват, разсичат, наръгват, изкормват и разкъсват.

— Онова нещо?

— Нали се сещаш?

— Не.

— Ами, онова нещо.

— Кое?

На едно от остриетата беше гравирано „Клъц“ — вероятно името на производителя. Но на Марти ѝ се стори, че думата притежава тайнствена сила и е изпълнена със загадъчен и зловещ смисъл.

— Ами... спермата.

Съзнанието на Марти беше съсредоточено върху ножиците. Тя затвори очи, опитвайки се да прогони мисълта за остриетата и да се фокусира върху разговора със Сюзан.

— Спермата. Така ли разбираш, че е идвал при теб?

— Знам, че е невъзможно, но се случва. Страхувам се Марти.

„И аз. Мили Боже, и аз“ — помисли си Марти и сякаш чу как ножицата изщрака.

— Страхувам се — повтори Сюзан.

Ако не беше разтреперана от страх и ако не се бореше толкова решително да не покаже безпокойството си, Марти може би щеше да съумее да се съсредоточи по-добре и твърдението на Сюзан да ѝ се стори странно. Но разговорът я обърка още повече.

— Казваш, че той оставя... сперма? Къде?

— Ами... в мен.

— В теб — повтори Марти. Тя съзнаваше, че Сюзан прави изумително признание с шокиращи заключения и ужасяващи потенциални последици, но не можеше да фокусира мислите върху приятелката си, защото в главата ѝ непрекъснато отекваше: „Клъц-клъц. Клъц-клъц. Клъц-клъц.“

— Спя по бикини и фланелка — каза Сюзан.

— И аз — глупаво рече Марти.

— Понякога, когато се събудя, бикините ми... лепнат.

„Клъц-клъц.“ Звукът сигурно беше въображаем. Марти искаше да отвори очи, за да се увери, че ножицата е в чекмеджето, но не смееше, защото ако я видеше отново, щеше да изпадне в паника.

— Но не разбирам как — продължи Сюзан. — Това е безумие. Как е възможно?

— Събуждаш ли се?

— Да, и трябва да сменя бельото си.

— Сигурна ли си, че е онова нещо.

— Отвратително е. Чувствам се омърсена и употребена. Понякога трябва да се изкъпя.

„Клъц-клъц. Клъц-клъц.“ Сърцето на Марти биеше като обезумяло. Тя предчувстваше, че видът на блестящите остриета ще я хвърли в още по-силна паника от преди. „Клъц-клъц. Клъц-клъц. Клъц-клъц.“

— Но, Сюзан, мили Боже, искаш да кажеш, че той прави любов с теб...

— Не става дума за любов.

— Тогава те...

— Изнасилва. Той още е мой съпруг. Само сме разделени, но пак е изнасилване.

— Но не се ли събуждаш по време на това?

— Трябва да ми повярваш.

— Добре, разбира се, вярвам ти, миличка, но...

— Може би ме упоява по някакъв начин.

— Но кога?

— Не знам. Съзнавам, че е налудничаво. Абсолютно шантаво. Но е реалност.

„Клъц-клъц. Клъц-клъц.“

Без да отваря очи, Марти затвори чекмеджето.

— Когато се събудиш, по бельо ли си?

— Да.

Марти отвори очи и се втренчи в дясната си ръка, която беше вкопчена в дръжката на чекмеджето.

— Той влиза, съблича те и те насилва. И после, преди да си тръгне, пак ти слага бикините и фланелката, така ли? Защо?

— Може би, за да не разбира, че е бил тук.

— Но спермата му още е там.

— Миризмата е неповторима.

— Сюзан...

— Знам, че страдам от агорафобия, но не съм луда. Забрави ли? Ти ми го каза. Слушай, има и още нещо... Понякога съм подута и ме боли.

— Боли те?

— Там долу — прошепна Сюзан, разкривайки съвсем ясно безпокойството и унижението си. — Той не е... нежен.

Марти продължаваше да чува щракането на ножицата.

Гласът на Сюзан стана далечен.

— Понякога и гърдите ме болят. Веднъж имаше синини... с размерите на пръсти... там, където е стискал твърде силно.

— Ерик отрича ли всичко това?

— Отрича, че е бил тук. Но не съм... обсъждала подробности с него.

— Какво искаш да кажеш?

— Не съм го обвинила.

Марти притисна ръка до челото си, сякаш оттам можеше да излезе нещо. Мускулите я заболяха от усилието.

„Клъц-клъц. Клъц-клъц.“

— За Бога, Сюзан, мислиш, че той те упоява и те чука, докато спиш, а не си му го казала?

— Не мога. Не трябва. Забранено е.

— Забранено?

— Не мога да го направя.

— Но защо употреби такава странна дума — *забранено*? Кой ти забранява?

— Нямах предвид забранено. Не знам защо го казах. Исках... Не знам. Много съм объркана.

— Кой ти забранява?

— Три пъти смених бравите. — Сюзан се мъчеше да потисне истерията. — Виках различни фирми. Ерик не може да познава всички ключари, нали? Не ти го казах досега, защото се чувствам смахната, но посипах первазите с талк, така че ако Ерик *наистина* влиза през залостени прозорци, да има доказателство. Но на сутринта талкът е непокътнат. Подпрях със стол дръжката на вратата, така че ако копелето има ключ, да не може да отвори. Но на сутринта столът е на

мястото си, а спермата на Ерик — в мен. По бикини съм и подута и знам, че съм била използвана брутално. Часове наред се обливам с гореща вода, но пак се чувствам омърсена. Вече никога не се чувствам чиста. Господи, понякога си мисля, че някой трябва да прогони злите духове от мен. Може би трябва да повикам свещеници със светена вода и разпятия. Знам, че това противоречи на всякаква логика. *Свръхестествено* е. И сега вече ти мислиш, че съм напълно откачена, но не съм Марти. Вярно, объркана съм и не мога повече да живея така. Всичко това е страшно и отвратително и ще ме съсипе, но не знам какво да направя, по дяволите. Чувствам се безпомощна и уязвима, Марти.

„Клъц-клъц. Клъц-клъц.“

Марти натискаше с всичка сила чекмеджето. Дясната ръка я заболя от китката до рамото. Челюстите и зъбите ѝ бяха стиснати.

Побиха я тръпки. Мислите ѝ станаха още по-объркани. Всъщност тя не се притесняваше, че от чекмеджето ще изскочи нещо. Ножицата не можеше да оживее по чудо. Щракането отекваше само в главата ѝ. Марти не се страхуваше от ножицата, точилката, ножовете, вилиците, тирбушона и отварачката. От няколко часа тя знаеше какъв е истинският източник на ужаса ѝ. Помисли си го няколко пъти през този странен ден, но едва сега се убеди на какво се дължи необяснимото ѝ държание. Единствената заплаха, от която се страхуваше, беше Мартина Евгения Роудс. Тя се боеше не от ножовете, вилиците и ножицата, а от *себе си*. Марти натискаше чекмеджето, защото беше убедена, че ако го отвори, ще сграбчи ножиците и поради липсата на друга жертва, ще забие острието в себе си.

— Чуваш ли ме, Марти?

„Клъц-клъц. Клъц-клъц.“

— Марти, какво да направя?

Гласът на Марти трепереше от състрадание към приятелката ѝ, но и от страх от *самата* нея.

— Сюзан, това е по-странно и от черна магия. — Тялото ѝ се обля в пот. Ръката, рамото и вратът я заболяха толкова силно, че от очите ѝ бликнаха сълзи. — Слушай, трябва да помисля малко, преди да те посъветвам какво да направиш и да реша как да ти помогна.

— Всичко, което ти казвам, е вярно.

— Знам, Сюзан.

Марти отчаяно искаше да прекъсне разговора. Тя трябваше да се отдалечи от чекмеджето, където чакаше ножицата, защото не можеше да потисне потенциала за насилие в себе си.

— Наистина се случва — настоя Сюзан.

— Знам. Ти ме убеди. Затова трябва да помисля. Всичко това е много странно. Трябва да сме внимателни и да бъдем сигурни, че постъпваме правилно.

— Страхувам се. Толкова съм самотна тук.

— Не си сама. Няма да те оставя. — Гласът на Марти започна силно да трепери. — Ще ти се обадя.

— Марти...

— Ще помисля и...

— Ако се случи нещо...

— Ще реша кое е най-доброто...

— Ако с мен се случи нещо...

— И ще ти се обадя.

— Марти...

— След малко да ти се обадя.

Марти тресна слушалката и пусна чекмеджето. Ръката ѝ беше изтръпнала. Тя започна да пристъпва назад, докато се блъсна в хладилника. Бутилките вътре изтракаха.

Едната беше пълна до половината с вино, останало от предишната вечер. Стъклото на винената бутилка беше дебело. Марти можеше да я размаха като бухалка и да разбие нечий череп.

Счупената винена бутилка можеше да бъде особено унищожително оръжие, ако я хванеш за гърлото и с острите ръбове отпред насечеш лицето на някой неподозиращ човек.

Ударите на сърцето ѝ отекваха в цялото ѝ тяло.

23.

— Урината не лъже — каза доктор Донклин.

Валит вдигна глава и размърда уши, сякаш изразяваше съгласието си.

Скийт, който беше свързан с електрокардиограф, продължаваше да спи непробудно.

Дъсти наблюдаваше светлата зелена точка на монитора. Пулсът на брат му беше бавен, но равномерен. Нямаше аритмия.

„Нов живот“ не беше нито болница, нито диагностична лаборатория. Но заради склонността към самоунищожение и изобретателността на пациентите, клиниката разполагаше с модерна техника, необходима, за да се направи бърз анализ на телесните течности за наличие на наркотици.

Първите кръвни проби на Скийт, взети при постъпването му, показваха рецептата на коктейла от химични вещества, с които бе започнал денят. Метамфетамини, кокаин и ДМТ. Метамфетаминът и кокаинът бяха стимуланти, а ДМТ, диметил триптаминът — синтетичен халюциноген, подобен на псилоцибина, който беше алкалоиден кристал и се извличаше от гъбата *Psilocybe Mexicana*. Закуската му си я биваше.

Втората кръвна проба, взета докато Скийт лежеше в състояние, наподобяващо кома, още не беше готова. Но резултатът от урината показваше, че организъмът му не е приемал още наркотици. Нещо повече, до голяма степен организъмът му бе преработил метамфетамина, кокаина и ДМТ. Поне засега Скийт нямаше да вижда ангелът на смъртта, който го бе накарал да скочи от покрива на семейство Соренсън.

— Ще получим същите данни и от втората кръвна проба — предсказа Донклин. — Урината не лъже.

Резултатът от изследването на урината не подкрепяше диагнозата за диабетична или уремична кома.

— Ако и анализът на кръвта не покаже нищо — добави лекарят, — вероятно ще трябва да го преместим в болница.

* * *

Тракането на бутилките в хладилника, на който се бе облегнала Марти, постепенно утихна.

Болката от изтръпналите ѝ ръце предизвика сълзи в очите ѝ. Тя ги избърса с ръкава на блузата си, но зрението ѝ остана замъглено.

Марти още си представяше острите ръбове на счупената винена бутилка и беше толкова уплашена от потенциала си за насилие и от несъзнателните си намерения, че се парализира от страх.

Трябваше да действа. В това беше надеждата. Но съзнанието ѝ още не се беше прояснило, за да разсъждава и анализира и после разумно да избере правилното и най-ефективно действие.

Марти събра сили, отдалечи се от хладилника, прекоси кухнята и се приближи до шкафа, където беше само допреди няколко минути.

Пръстите ѝ се вкопчиха в дръжката. Тя издърпа чекмеджето и видя лъскавата ножица.

Ръцете ѝ се разтрепериха, но Марти успя да измъкне чекмеджето и да го занесе до контейнера за отпадъци. Тя смяташе да изсипе там съдържанието, но ножицата, тракаше, блъскайки се в другите предмети. Марти се уплаши толкова много, че изпусна чекмеджето в контейнера.

* * *

Том Уонг донесе резултатите от второто изследване на кръвта на Скийт. Предсказанието на доктор Донклин се сбъдна. Загадката за състоянието на Скийт остана неразкрита.

През последните няколко часа той не бе взимал наркотици. Остатъците от сутрешния коктейл бяха едва забележими.

Ако проблемът беше хранително отравяне или особено ботулизъм, комата щеше да бъде предшествана от повръщане, болки в стомаха и диария. Но Скийт нямаше такива оплаквания.

И макар че не проявяваше ясни симптоми на апоплексия, вероятността от мозъчен кръвоизлив, емболия или тромбоза не трябваше да бъде отхвърляна.

— Случаят вече не е за рехабилитация — реши доктор Донклин. — Къде предпочитате да го закараме?

— В болница „Хоуг“, ако имат свободно легло — отговори Дъсти.

— Тук става нещо — каза Том Уонг, привличайки вниманието им към електрокардиографа.

Звукът на апарата беше изключен и нито Дъсти, нито доктор Донклин бяха забелязали, че пулсът на Скийт се беше учестил. Дигиталният екран показваше петдесет и четири удара в минута.

Скийт изведнъж се прозя, протегна се и отвори очи.

Пулсът му продължаваше да се повишава.

Скийт премигна, като видя Том Уонг, доктор Донклин и Дъсти и попита:

— Хей, какво става тук? Купон ли има?

* * *

Марти изхвърли в контейнера пълната до половина бутилка вино и още две, които не бяха отворени.

В мокрото помещение също имаше ужасяващи оръжия. Шише с амоняк, който можеше да те ослепи и задуши. Белина. Тя изхвърли всичко на боклука.

После се сети, че в кухнята има кибрит.

Щом човек бе способен да издере лицето на невинна жертва със счупена бутилка и е достатъчно опасен, за да избодне с ключа за стартер окото на любимия си, тогава запалването на къщата не би представлявало морално препятствие.

Марти изхвърли кибрита в контейнера. Клечките изтракаха като опашката на гърмяща змия.

Тя бързо се върна във всекидневната. Трябваше да свърши още много неща.

Марти изхвърли газовата запалка за камината, после изведнъж се разтревожи от вероятността, че може да е пуснала газта. Нямахте

причина да го прави, нито такъв спомен, но бе изгубила доверие в себе си.

Не смееше да се довери на себе си.

Ако газта изтичаше, една-единствена искра щеше да предизвика силна експлозия, която да разруши къщата.

Марти се върна във всекидневната.

Не миришеше на газ. Нито се чуваше съскане.

Тя се успокои малко и отиде в кухнята, но отново се притесни, че е пуснала газта.

Това беше абсурдно. Марти не можеше да прекара остатъка от живота си, като непрекъснато ходи до всекидневната и проверява камината. Тя не страдаше от пиромания или амнезия, за да не помни какво прави.

Неизвестно защо, Марти се замисли за вътрешната чакалня на доктор Ариман, където по време на сеанса на Сюзан бе прочела част от един роман. Помещението беше приятно за четене. Нямаше прозорци. Нито досадна музика. Нищо не те разсейваше.

Стая без прозорци. Но въпреки това не беше ли стояла пред огромен прозорец, през който гледаше как по крайбрежието се излива проливен дъжд?

Не, това беше сцена в романа.

— Изключително вълнуващ — каза на глас тя, макар че беше сама. — Написан е добър. Сюжетът е увлекателен, а героите — колоритни. Харесва ми.

Изведнъж Марти се разтревожи от усещането за пропуск във времето. Тя почувства, че в деня ѝ бе имало празнота, през която се бе случило нещо ужасно.

Марти погледна часовника си и се изненада, че е станало толкова късно. Пет и дванайсет минути. Денят бе отминал заедно с дъжда.

Тя нямаше представа кога бе отишла във всекидневната, за да провери камината. Вероятно преди минута. А може би преди четири или десет минути.

Навън се бе стъмнило. Марти не си спомняше кога е паднал мракът. Ако в деня ѝ имаше празнота, това трябва да е станала, докато беше до камината във всекидневната.

Тя хукна към предната част на къщата. Територията, през която мина, беше позната и същевременно различна от онази сутринта. Сега

никое пространство не беше правоъгълно или квадратно, а всичко променяше очертанията си. Таванът изглеждаше леко нагъна. Силното ѝ безпокойство явно понякога придаваше на физическия свят форми, макар Марти да знаеше, че тази сюрреалистична пластичност е въображаема.

Във всекидневната не се чуваше съскане и не миришеше на газ.

Ключът за стартера на колата беше на полицата. Марти се втренчи в него и предпазливо отстъпи назад, излизайки от стаята.

Тя стигна до коридора и погледна часовника си. Пет и тринайсет. Беше изминала една минута. Нямаше празнота във времето.

Треперейки неудържимо, Марти отиде в кухнята и отново погледна часовника си. Още беше пет и тринайсет. Нямаше ѝ нищо. Не бе изпаднала в пристъп на пиромания. Не можеше да се е върнала във всекидневната и да е пуснала газа.

В бележката си Дъсти бе обещал да се върне към пет часа. Той закъсняваше. Обикновено Дъсти беше точен. И изпълняваше обещанията си.

— Моля те, Господи — каза Марти, стъписана от окаения тон на гласа си и от треперенето, което изменяше думите ѝ, — доведи го вкъщи. Много те моля, Господи, помогни ми. Накарай Дъсти *веднага* да се прибере.

Дъсти щеше да вкара микробуса в гаража. Но там беше опасно, защото имаше безброй остри инструменти, смъртоносни машини, отровни вещества и запалими течности.

Марти реши да го чака в кухнята. В гаража нямаше да му се случи нищо лошо, ако тя не беше там. Единствената реална заплаха беше самата Марти.

От гаража Дъсти щеше да влезе в кухнята. Марти трябваше да бъде сигурна, че е изнесла оттам всичко, което можеше да се използва като оръжие.

Но да продължава да изхвърля от къщата остри предмети и токсични вещества, беше чиста лудост. Тя никога не би наранила Дъсти. Марти го обичаше повече от живота си. Тя би умряла за него. Знаеше, че и той би направил същото за нея. Не можеш да убиеш човек, когото обичаш толкова много.

Но съзнанието ѝ бе завладяно от необясним страх и опасенията ѝ нарастваха с всяка изминала минута.

24.

Скийт седеше в леглото. Беше подпрян на възглавници. Лицето му беше бледо, очите — хлътнали, — а устните — по-скоро сиви, отколкото розови. Изражението му излъчваше сломено и трагично достойнство, сякаш Скийт не беше само една от legionите изгубени души, бродещи из руините на рушащата се съвременна култура, а болен от туберкулоза поет, който живееше в далечното минало, много по-невинно от този нов век, и се бореше не с пристрастяването си и не срещу стотиците години на бездушни философии, отричащи целта и смисъла на живота, а само срещу упоритите бактерии на заболяването си.

Дъсти стоеше до прозореца и може би гледаше нощното небе, разгадавайки съдбата си по структурата на буреносните облаци. Краищата им изглеждаха позлатени, защото бяха озарени от светлините на предградието, над което се носеха.

Всъщност мракът бе преобразил стъклото в черно огледало, което позволяваше на Дъсти да вижда отражението на Скийт. Той очакваше брат му да направи нещо странно и разобличаващо, което не би сторил, ако знаеше, че го наблюдават.

Очакването му беше параноично, но Дъсти не можеше да се отърси от него. Този необикновен ден бе породил съмнения, които бяха неясни и неопределени, но въпреки това обезпокоителни.

Скийт вечеряше — доматена супа с парченца сирене, пиле с чесън и розмарин, печени картофи и аспержи. Ястията в „Нов живот“ бяха по-вкусни от дажбите в обикновените болници, макар че твърдата храна беше предварително нарязана на хапки, защото на онези, които бяха направили опит за самоубийство, не позволяваха да си служат с нож.

Валит го наблюдаваше с интерес. Кучето беше добро и макар че вечерята му закъсняваше, не се молеше да получи храна.

— Не съм ял толкова много от седмици — каза Скийт. — Предполагам, че нищо не изостря апетита така, както скачането от

покрив.

Той беше толкова слаб, сякаш страдаше от булимия. Като се имаше предвид колко се бе свил стомахът му, беше трудно да се повярва, че може да побере количеството, което вече би погълнал.

— Изглежда, заспа само защото аз ти казах да го направиш — рече Дъсти, който още се преструваше, че търси знамения в облаците.

— Така ли? Е, това е нещо ново, братко. Отсега нататък ще правя, каквото кажеш.

— Едва ли.

— Ще видиш.

Дъсти пхна дясната си ръка в джоба на джинсите си и докосна сгънатите страници от тефтерче, които бе намерил в кухнята на Скийт. Замисли се дали пак да не о попита за доктор Йен Ло, но интуицията го предупреди, че името може да предизвика втори пристъп на кататония, последван от още един отчайващ и неразгадан диалог.

— Водопадите — рече Дъсти.

Скийт дори не вдигна глава.

— Какво?

— Във вълните разпръсват.

Скийт вдигна глава, но не каза нищо.

— Борови игли.

— Борови игли?

Дъсти се обърна към него.

— Това говори ли ти нещо?

Скийт се залови с десерта — ягоди със сметана и кафява захар.

— Мисля, че съм го чувал някъде.

— Убеден съм. Защото аз го чух от теб.

— От мен? — Скийт изглеждаше искрено изненадан. — Кога?

— Преди малко. Когато беше... в безсъзнание.

— Странно. Неприятно ми е да мисля, че литературата е в гените ми.

— Това гатанка ли е?

— Гатанка? Не. Стихче.

— Пишеш поезия? — недоверчиво попита Дъсти, защото знаеше колко старателно Скийт избягва всички аспекти на света, който обитава баща му, професорът по литература.

— Не са мои. Не знам името на поета. Японец от древността. Хайку. Сигурно съм го прочел някъде и несъзнателно съм го запомнил.

— Хайку — повтори Дъсти, като се опита, но не успя да открие полезен смисъл в новата информация.

Използвайки лъжичката като диригентска палка, Скийт издекламира:

*Водопадите
във вълните разпръсват
борови игли.*

Изведнъж думите вече не прозвучаха като безсмислен брътвеж.

Дъсти си спомни за една оптична измама, която преди много години бе видял в списание. Рисунка с молив на гъсти редици от дървета — борове, елхи, смърчове и елши, на име „Гора“. Съпътстващият текст твърдеше, че гората крие много по-сложен пейзаж, който ще видиш, ако се откажеш от очакванията си, ако забравиш заглавието и ако надникнеш през повърхностното изображение. И тогава ще съзреш коренно различна сцена. След десет минути, отчаян, Дъсти бе блъснал настрана списанието и после с периферното си зрение забеляза скрития град. Когато отново се втренчи в рисунката, той видя готическа метрополия с гранитни сгради и тесни улици, вплетени дълбоко в сенките между създадените от човека студени, сиви скали, извисяващи се на фона на мрачното небе.

По същия начин се изясни и смисълът на шестте думи, произнесени от Скийт. Намерението на поета беше очевидно. „Водопадите“ ляха ветрове, които брулеха иглите на боровите и ги отнасяха в морето. Това беше свършено, емоционално наситено и проникателно наблюдение на природата и задълбоченият анализ със сигурност би доказал многобройни метафорични значения, свързани с човешкото състояние.

Но намерението на поета не беше само смисълът на онези три кратки реда. В тях имаше друго тълкувание, където се криеше важно значение за Скийт, докато бе изпаднал в онзи странен транс. Но сега той явно бе забравил всичко това. Скийт бе нарекъл всеки ред

„правило“, макар че не бе обяснил дали тези загадъчни правила се отнасят за поведение, процедура, спорт или игра.

Дъсти искаше да седне на леглото до брат си и да продължи да го разпитва. Но се опасяваше, че ако му упражни натиск, Скийт отново ще изпадне в кататонично състояние и следващият път няма да излезе лесно от него.

Пък и двамата бяха прекарвали тежък ден. Въпреки че бе спал и ял, Скийт сигурно бе капнал от умора като Дъсти.

* * *

Лопата.

Кирка.

Секира.

Чукове, отвертки, триони, бормашини, клещи, гаечни ключове, дълги стоманени гвоздеи.

Макар че кухнята още не беше безопасна и трябваше да претърси и другите стаи в къщата, Марти не можеше да престане да мисли за гаража, изброявайки наум множеството инструменти за мъчение и смърт, намиращи се там.

Тя не устоя на решението си да не влиза в гаража, за да избегне риска да бъде сред смъртоносни изкушения, когато Дъсти се върне. Марти отвори вратата между кухнята и гаража и запали лампата.

Вниманието ѝ мигновено беше привлечено от дъската, но която бяха окачени градинските инструменти. Не се беше сетила за тях.

Мистрии. Ножица. Малка лопата. Резачка.

* * *

Скийт шумно изстърга остатъците от кафява захар от чашата с десерта.

Сякаш привлечена от тракането, в стаята влезе медицинската сестра от нощната смяна Джасмин Ернандес, дребна, хубава, на трийсет и една-две години и със загадъчни, но ясни, черни очи. Бялата

й униформа беше безупречно чиста, макар че червените маратонки със зелени връзки загатваха за закачлив нрав.

— Колко си дребна — каза й Скийт и намигна на Дъсти. — Ако искам да се самоубия, не виждам как ще ми попречиш, Джасмин.

Тя взе подноса с вечерята от леглото му, сложи го на нощното шкафче и рече:

— Виж какво, мое малко колибри, ако единственият начин да те предпазя да не се нараниш, е като счупя всяка кост в тялото ти и после те гипсирам, ще се справя.

— Мамка му — възкликна Скийт. — Къде си учила за медицинска сестра? В Трансилвания ли?

— В още по-опасно училище. При монахините. И те предупреждавам, никакви цинизми, когато съм на смяна.

— Съжалявам — искрено разочарован отговори Скийт, защото беше в настроение да се шегува. — А какво ще стане, когато ми се пишка?

— Не притежаваш нищо, което да не съм виждала. Макар да съм сигурна, че съм виждала по-големи.

— Отсега нататък ще бъде разумно да казвам само „Да, госпожо“ — усмихна се Скийт.

Той вече не беше свързан с електрокардиографа, затова Джасмин хвана кокалестата му китка, за да измери пулса му и сложи термометър в устата му.

Дъсти отново бе обзет от безпокойство, макар да не знаеше причината. Същото подозрение, което по-рано го бе накарало да наблюдава отражението на Скийт в тъмното стъкло на прозореца. Тук нещо *не беше наред*, но не непременно със Скийт. Подозрението му се съсредоточи върху клиниката.

— Колибритата са симпатични — каза Скийт.

— Дръж термометъра под езика си — предупреди го Джасмин Ернандес.

— Мислиш ли, че съм симпатичен?

— Ти си хубаво момче. Здравно, бодро и с ясни очи.

— Колибритата са очарователни. Те са волни души.

— Да, точно така. Колибрита е симпатична, очарователна, волна, незначителна, малка птичка.

Ако нещо не беше наред в този момент, в това място и с тези хора, Дъсти не беше в състояние да определи проблема. Шерлок Хоумс или мис Джейн Марпъл също биха се затруднили да намерят основателна причина за подозрението, което изнервяше Дъсти. Нервността му вероятно се дължеше на умората и на притесненията му за Скийт. Докато не си починеше, Дъсти не можеше да вярва в интуицията си.

— Да, няма да сбъркаш, ако казваш само „Да, госпожо“ — каза той на Скийт, приближи се до леглото му и добави: — Трябва да тръгвам, хлапе. Обещах на Марти да я заведа на вечеря, а закъснявам.

— Трябва да спазваш обещанията си към Марти. Тя не е като другите.

— Нали се ожених за нея?

— Надявам се, че Марти не ме мрази.

— Не ставай глупав.

В очите на Скийт блеснаха сълзи.

— Аз я обичам, Дъсти. Марти винаги е била добра с мен.

— И тя те обича, хлапе.

— Клубът на привържениците ми е малоброен. Но клубът на хората, които обичат Марти, е многочислен.

Дъсти не можа да измисли убедителен отговор, защото наблюдението на Скийт беше вярно.

Но Скийт не говореше от самосъжаление.

— Това е товар, който не бих могъл да нося на плещите си. Хората те обичат и очакват много от теб и тогава имаш отговорности. Колкото повече те обичат, толкова си по-задължен да си отговорен.

— Любовта е трудно нещо, нали?

Скийт кимна.

— Да, така е. Хайде, отивай да заведеш Марти на вечеря и да й кажеш колко е красива.

— Ще се видим утре — обеща Дъсти и сложи каишката на Валит.

— Ще ме намериш тук. Ще бъда в гипс от главата до петите.

Дъсти и Валит излязоха, а Джасмин каза:

— Трябва да измеря кръвното ти налягане, мое малко колибри.

— Да, госпожо — отговори Скийт.

Дъсти отново изпита чувството, че нещо не е наред. Не трябваше да му обръща внимание. Сигурно се дължеше на умората. Щеше да премине, когато видеше Марти и изпиеше чаша вино.

В залата за отдых на партера десетина пациенти играеха на карти. Разговорът и непринуденият им смях, шумоленето на картите и тихите звуци на музиката на Глен Милър по радиото допринесяха за уютната атмосфера и човек би помислил, че това е събиране на приятели в крайградски клуб или частен дом, а не група физически съсипани и психически отчаяни наркомани.

До вратата стоеше пазач, чиято задача беше незабавно да телефонира на полицията, ако някой твърдоглав пациент се опиташе да избяга.

Мъжът беше петдесетинагодишен и със сиво-кафяв панталон, светлосиня риза, червена вратовръзка и морскосиньо сако. На значката на ревера му пишеше УОЛИ КЛАРК. Той четеше любовен роман. Уоли беше възпълничък, с трапчинки, безукорно чист, миришеше на одеколон с аромат на подправки и имаше добродушните сини очи на искрен пастор и мила усмивка. Той беше идеалният избор на всеки холивудски режисьор за ролята на любимия чичо, настойник, учител, обичан баща или ангел пазител на главния герой.

— Бях тук, когато последният път брат ви беше при нас — каза Уоли Кларк и се наведе да погали Валит. — Не очаквах, че ще се върне. Искаше ми се да не идва повече тук. Той е добро момче.

— Благодаря — отговори Дъсти.

— Слизаше тук да играе табла с мен. Не се тревожете, господин Роудс. Дълбоко в душата си брат ви е свестен. Този път ще се оправи завинаги.

Нощта беше хладна и влажна, но не и неприятна. Облаците се разкъсаха и показаха сребристата луна, носеща се плавно по небето, сетне пак се сгъстиха.

На паркинга имаше локви и Валит нагази във всичките.

Дъсти стигна до микробуса си и се обърна да погледне клиниката, построена в стил на испанска хасиенда. Разклащани от лекия ветреца, високите палми шепнеха приспивни песни, а бугенвилеята се бе увила около колоните на лоджиите и висеше от сводовете. Сградата сякаш беше домът на Морфей, гръцкия бог на съня.

Том Уонг, доктор Хенри Донклин, Джасмин Ернандес, Уоли Кларк и останалите членове на персонала на „Нов живот“ изглеждаха умни, компетентни, всеотдайни и състрадателни. Нищо в поведението им не даваше на Дъсти основание да се съмнява в мотивите им.

Вероятно онова, което го смущаваше, беше фактът, че те са твърде съвършени, за да бъдат реални. Ако поне един от служителите на клиниката беше муден, мързелив, небрежен, груб или неорганизиран, Дъсти може би щеше да прогони подозренията си към „Нов живот“.

Разбира се, изключителният професионализъм, всеотдайността на персонала означаваше само, че в клиниката има добро ръководство. Шефът очевидно притежаваше дарбата да наема и мотивира първокласни служители. Тези благоприятни обстоятелства би трябвало да предизвикат благодарност в Дъсти, а не параноично усещане за конспирация.

Но въпреки това нещо не беше наред. Той се тревожеше, че Скийт не е в безопасност там. Колкото по-дълго гледаше клиниката, толкова повече се засилваха подозренията му. Но причината продължаваше да му убягва.

* * *

Градинската ножица с дългите остриета и резачката имаха толкова зловещ вид, че Марти не се задоволи само да ги изхвърли. Тя нямаше да се чувства в безопасност, докато проклетите инструменти не се превърнеха в купчина желяза.

Във високия шкаф бяха наредени вила, гребло, лопата, мотика и чук.

Марти сложи резачката на бетонния под и замахна с чука. Резачката издаде пронизителен звук, досущ писък на живо същество, но Марти реши, че не я е обезвредила достатъчно. Тя вдигна чука и я удари отново. После трети и четвърти път.

Наоколо се разхвърчаха парчета от пластмасовата дръжка, няколко винта и други отломки. При всеки удар прозорците на гаража вибрираха и от пода излитаха късчета бетон.

Марти знаеше, че трябва да пази очите си, но не посмя да спре, за да потърси предпазни очила. Тя имаше още много работа, а Дъсти можеше да се върне всеки момент.

Марти хвърли на пода градинската ножица и ожесточено я заудря с чука, докато пружината ѝ изскочи и дръжките се разпаднаха.

После натроши вилата. Удря я, докато дървената дръжка се разби на парчета и зъбците се огънаха и преплетоха.

Чукът тежеше килограм и половина, но за да се постигне желания ефект, се изискваше сила и равновесие. Марти се обля в пот, задъха се, устата ѝ пресъхна и гърлото ѝ започна да пари, но продължи равномерно да вдига чука и да удря.

Сутринта щеше да страда и всеки мускул на ръцете и раменете ѝ щеше да я боли, но в момента се чувстваше толкова добре, че болката не я интересуваше. През тялото ѝ премина приятно усещане за сила и контрол. Всеки удар я изпълваше с трепетна възбуда и беше изключително приятен, дори еротичен. Марти поемаше въздух, като се изправяше и издаваше вик на удоволствие, когато се навеждаше под тежестта на чука, за да нанесе удар...

Изведнъж тя чу звуците, които излизат от устата и осъзна, че ръмжи като звяр.

Марти се обърна и видя изражението си в страничното огледало на понтиака. Раменете ѝ бяха прегърбени, а вратът — протегнат напред и изкривен под странен ъгъл. Косите ѝ бяха разрошени и стърчаха така, сякаш я бе ударил електрически ток. Умопомрачението бе изкривило лицето ѝ като на вещица, а в очите ѝ блестеше безумие.

Какво би сторила на Дъсти ако той се върнеше в този момент?

Марти потрепери от отвращение и пусна чука.

25.

Дъсти предполагаше, че ще закъснее за вечеря, затова бе взел храна за Валит. Той отвори найлоновото пликче и изсипа на земята до микробуса кафявите топчета от сушено агнешко с ориз.

— Съжалявам за скапаната обстановка — извини се Дъсти на кучето.

Но Валит не беше претенциозен и с удоволствие започна да яде.

Дъсти извади клетъчния си телефон и се обади вкъщи. След третото позвъняване отговори телефонния секретар. Той предположи, че Марти слуша и каза:

— Скарлет, аз съм, Рет. Обаждам се само да ти кажа, че в края на краищата, ми пука за теб, по дяволите.

Марти не вдигна слушалката.

— Къде си, Марти? — попита Дъсти, сетне добави: — Съжалявам, че закъснях. Денят ми беше адски тежък. Ще си бъда вкъщи след половин час и ще излезем да вечеряме някъде. В скъп ресторант, който не можем да си позволим. Омръзна ми да се стискам и да си броя парите. Ще изтеглим заем от банката, ако трябва.

Марти или не чуваше телефона, или не си беше вкъщи.

Валит бе изял храната си. Дъсти извади купа и шише и му наля вода.

Двамата тръгнаха по оскъдно осветената морава край клиниката „Нов живот“. Разходката беше с цел кучето да свърши естествените си нужди, а Дъсти да огледа по-отблизо сградата.

Дори в клиниката да се извършваше нещо незаконно, Дъсти нямаше представа къде да търси доказателства за истинската ѝ същност. Вероятно нямаше тайна врата, водеща към подземния щаб на злосторника в стил филмите на Джеймс Бонд. Нито можеше да очаква да открие бездушния прислужник на граф Дракула, който тайно пренася ковчег с жив благородник от каретата в мазето. Това беше Южна Калифорния в началото на шеметно ново хилядолетие, където имаше много по-странни същества отколкото в „Златният пръст“ и

вампирите, макар че в момента, изглежда, никое от тях не се спотайваше наоколо.

Подозренията на Дъсти трудно можеше да се смятат за основателни, като се имаше предвид безукорно поддържаната територия около клиниката. Тревата беше добре окосена, земята — леко размекната от дъжда, а храстите — красиво подкастрирани. В мрака не се криеше нищо съмнително.

Валит се плашеше лесно, но там се чувстваше добре и извърши тоалета си, без да проявява нервност или припряност.

Дъсти събра изпражненията в синьо пликче и тръгна по уличката зад клиниката. Видя кофа за смет и изхвърли торбичката, после огледа служебните входи, но не забеляза нищо необикновено.

Той се отпрати към микробуса, погледна към стаята на Скийт и видя силует на прозореца.

Човекът изглеждаше твърде висок и широкоплещест, за да е Скийт или доктор Донклин. Том Уонг си бе тръгнал, но и неговата фигура беше различна от телосложението на онзи мъж.

Дъсти не виждаше лицето и очите му, но беше сигурен, че непознатият го наблюдава.

Дъсти се втренчи в него и след известно време тъмния силует се обърна и изчезна от полезрението му.

Хрумна му да изтича до стаята на брат си и да разбере кой е мъжът. Но по всяка вероятност човекът щеше да се окаже член на персонала на клиниката. Или друг пациент, отишъл на гости на Скийт.

От друга страна, ако кроеше нещо лошо, мъжът на прозореца едва ли щеше да продължи да стои там, след като Дъсти го беше видял. Той несъмнено вече бе излязъл от стаята на Скийт.

В Дъсти се бореха здравия разум и подозрението. Скийт нямаше пари, нито перспективи или власт. От него не можеше да се отнеме нищо, което би мотивирало някого да измисли сложна конспирация.

Пък и врагът — ако добродушният Скийт изобщо имаше такъв — би осъзнал колко е безпредметно да се впуска в заплетени машинации да изтезава и убие хлапето. Ако бъдеше оставен на произвола на съдбата, Скийт щеше да се самоизтезава по-безпощадно и от най-жестокия демон и старателно да се придържа към пътя на унищожението.

А може би онази стая не беше на Скийт. Дъсти беше сигурен, когато я погледна, но сега се разколеба.

Той въздъхна.

Изгаряше от нетърпение да се прибере вкъщи при Марти, да се отърси от безумието на този ден и да се върне в реалността.

* * *

Лизи Бордън взе теслата и халоса мъжа си по главата.

Този ред от детско стихче се въртеше в съзнанието на Марти и ѝ пречеше да разсъждава трезво. Тя трябваше да полага огромни усилия, за да се съсредоточи.

На тезгяха в гаража имаше менгеме. Марти сложи там брадвата и затегна челюстите.

Тя едва успя да вдигне голямата резачка — опасен инструмент, но не толкова страшен, колкото брадвата, която *трябваше* да бъде унищожена. После Марти щеше да разбие и резачката.

Използвайки резачката, тя атакува дървената дръжка. Стоманената глава пак можеше да бъде смъртоносна, дори след като бъде отделена от дръжката, но ако остане непокътната, брадвата беше много по-опасна от отделените си части.

Лизи Бордън взе теслата и халоса мъжа си по главата.

Острието на резачката се огъна и се измъкна от дървената дръжка. Марти го хвърли на пода.

И когато тази работа свърши, тя го довърши.

Сред електрическите инструменти имаше и трион с толкова страшно острие, че Марти трябваше да събере всичката си смелост, за да го вземе и включи. Зъбците се врязаха в дървото и дръжката на брадвата падна на тезгяха.

Марти изключи електрическия трион и го остави настрана.

После сложи в менгемето чука и срязва дръжката.

Сетне лопатата.

Мотиката.

Греблото.

Какво още оставаше?

Лостът. Целият беше от стомана. Не можеше да се среже.

Марти реши да го използва, за да строши резачката. Ударите отекваха оглушително в гаража.

Но лостът остана непокътнат. Беше опасен като чука, който бе накарал Марти да използва триона.

Тя се въртеше в затворен кръг. Не беше свършила нищо. Всъщност лостът беше по-ефективен от чука, защото с него се боравеше по-лесно.

Нямаше надежда. Къщата не можеше да бъде обезопасена. Това не можеше да стане, докато Марти живееше там. Не предметите, а самата тя беше източникът на тези зловещи мисли и единствената заплаха.

В съзнанието ѝ минаваха мисли, които я ужасяваха.

Вратата на гаража започна да се вдига. Марти се обърна и видя микробуса и Дъсти и Валит на предната седалка. Тя си спомни за видението с ключа за стартера, който изважда окото на Дъсти и извика:

— Стой далеч от мен! За Бога, не се приближавай! Нещо ми става.

На лицето на Дъсти се изписа недоумение.

— О, Боже.

Марти пусна лоста, но металните части на брадвата и на чука бяха наблизко. Лесно можеше да ги грабне и да разбие предното стъкло на микробуса.

Ключът. Окото. Забий и завърти.

Изведнъж Марти осъзна, че не е изхвърлила ключа за стартера на колата. Как можа да забрави да се отърве от него, веднага щом се прибра вкъщи и преди да се справи с всичко останало — ножовете, точилката и градинските инструменти? Ако видението наистина беше предчувствие и ужасяващият акт на насилие бе неизбежен, ключът за стартера беше *първото* нещо, което трябваше да счупи и да изхвърли на дъното на контейнера за смет.

Тя се обърна и забърза към кухнята.

Ключът не беше окачен на дъската, където би трябвало да бъде.

На масата бяха само чашата с неизпитата джинджифилова бира и капачката на бутилката.

На стола бе праметнат дъждобранът ѝ. Ключът не беше в джобовете.

Дъсти я викаше. Гласът му се чуваше все по-наблизко.

Марти хукна към външната врата с единственото намерение да увеличи разстоянието между себе си и Дъсти. Тя не можеше да предвиди последиците от това лудешко бягство, нито знаеше къде отива и какво смята да направи. В момента нищо друго нямаше значение, освен да стои далеч от Дъсти, за да не го нарани.

Тя се подхлъзна на килимчето в коридора и падна на дясната си страна.

Болка прониза лакътя и ръката ѝ.

Нещо в джоба на джинсите ѝ я убоде и Марти веднага се сети какво е.

Ключът от стартера.

Това беше неоспоримо доказателство, че не може да има доверие в себе си. Тя се бе самозалъгвала, че ключът не е в нея. А нямаше друга причина да го прави, освен ако не възнамеряваше да го използва, за да избобда очи и да убива. В нея живееше някакво друго същество, което беше способно да извърши всякакви жестокости и да осъществи зловещото предчувствие: *ключът, окото, забий и завърти*.

Марти стана и се приближи до остъклената външна врата.

В същия миг Валит изскочи пред вратата и сложи лапи на стъклото.

Марти отстъпи назад, но не защото кучето я уплаши, а защото се страхуваше да не го нарани. Ако наистина беше в състояние да стори зло на Дъсти, тогава и горкият Валит не беше в безопасност.

— Марти? — чу гласът на Дъсти от кухнята.

Тя не отговори.

— Марти, къде си? Какво става?

Марти хукна нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. С лявата ръка се държеше за перилата, а с дясната ровеше в джоба си.

Тя извади ключа и го стисна в шепата си. От пръстите ѝ се подаваше само заостреният връх. Досущ кама.

Може би щеше да съумее да го изхвърли през прозореца. Навън, в мрака. В храстите или в двора на съседите, откъдето нямаше да може да го вземе лесно.

Но някои от прозорците в коридора бяха заковани. А рамките на другите се бяха издули от дъжда и нямаше да се отворят.

Окото. Ключът. Забий и завърти.

Марти нямаше време. Дъсти щеше да я намери всеки момент.

Тя не смееше да рискува, опитвайки се да отвори някой прозорец, докато през това време Дъсти се приближаваше към нея. Ключът още беше в ръката ѝ. Видеше ли Дъсти, Марти можеше да извърши някоя от невъобразимите жестокости, с които през целия следобед бе изпълнено съзнанието ѝ. Тя реши да изхвърли ключа в тоалетната и да пусне водата.

Налудничава идея.

Но нямаше друг избор. Трябваше да действа.

Обикновено тихият Валит започна да лае.

Марти се втурна в спалнята и запали лампата, после се насочи към банята, но спря, като видя нощното шкафче на Дъсти.

В чекмеджето имаше полуавтоматичен пистолет, който Дъсти бе купил за самоотбрана.

Марти бе изхвърлила толкова много други неща, а дори не бе помислила за най-опасната вещ в къщата.

Това беше още един пример за коварна самозаблуда. Другата Марти я бе насочила погрешно, бе насърчила истерията ѝ и бе отвличала вниманието ѝ до последния момент, когато най-малко беше в състояние да разсъждава или да действа трезво и когато Дъсти беше наблизо, и едва сега я бе накарала да си спомни за пистолета.

Дъсти заповяда на Валит да седне и кучето престана да лае.

След като купи пистолета, Дъсти бе настоял Марти да се научи да стреля и двамата ходиха десетина пъти на стрелбището. Марти не обичаше оръжията и не искаше да има пистолет в къщата, макар да разбираше необходимостта от самоотбрана в един свят, където прогресът и насилието нарастваха с еднаква скорост.

Но за нейно учудване, тя се научи да борави с колта.

Марти отчаяно искаше да се отърве от пистолета. Дъсти нямаше да е в безопасност, докато оръжието беше в къщата и достъпно за нея.

Тя се приближи до нощното шкафче.

„Остави го в чекмеджето, за Бога.“

Марти издърпа чекмеджето.

— Марти, миличка, къде си? Какво ти е?

Дъсти се качваше по стълбите.

— Махни се — каза тя. Макар че се опита да не вика, гласът ѝ прозвуча дрезгаво, защото гърлото ѝ се бе стегнало от страх и беше

задъхана, но и вероятно защото убийцата в нея всъщност не искаше Дъсти да се махне.

Марти взе колта и докато се обръщаше, не разбра, че изпусна ключа за стартера на колата.

26.

Лицето ѝ беше бледо като на смъртник. Около очите ѝ имаше тъмни кръгове, а устните ѝ бяха стегнати.

„Стой далеч от мен! За Бога, не се приближавай! Нещо ми става.“

Макар че двигателят на микробуса работеше, той бе чул предупреждението и ужаса в гласа ѝ.

В гаража и в кухнята цареше пълен хаос. Подът беше обсипан с отломки от разни предмети. Контейнерът за отпадъци беше на верандата. Дъсти не разбираше нищо.

Във всекидневната бяха разпръснати парчета от стъклени чаши и порцелан. Стенният часовник беше застинал на единайсет часа.

Бяха го видели по време на медения си месец в един антикварен магазин и го бяха купили евтино. Стойността му ако антика не ги интересуваше и те не възнамеряваха да го дават на поправка. Стрелките бяха спрели на часа на сватбата им и това им се струваше хубаво предзнаменование.

Дъсти изкачи стълбите и намери Марти в спалнята. Тя стоеше до леглото и държеше колта.

Беше извадила пълнителя и докато трескаво си мърмореше нещо, изваждаше патроните.

Отначало Дъсти не разбра думите ѝ, но после осъзна, че Марти се моли на Бога.

Сърцето му се сви от страх за нея.

Тя го видя и пребледня още повече — ако това беше възможно.

— Марти...

— *Не!* — извика тя, когато Дъсти прекрачи прага, изпусна пистолета и го ритна толкова силно, че оръжието прелетя цялата дължина на стаята и шумно изтрака във вратата на дрешника.

— Аз съм, Марти.

— Излез оттук! Върви, върви!

— Защо се страхуваш от мен?

— Страхувам се от *себе си*. — Тънките ѝ бели пръсти извадиха още един патрон от пълнителя и го хвърлиха на пода. — За Бога, бягай!

— Марти, какво...

— Не се приближавай до мен! Не ми вярвай! — Гласът ѝ трепереше. — Откачила съм.

— Виж какво, миличка, няма да отида никъде, докато не разбера какво е станало тук и какво не е наред — каза Дъсти и направи още една крачка към нея.

Марти хукна в банята.

Дъсти се втурна след нея.

— *Моля те* — настоя тя, твърдо решила да хлопне вратата под носа му.

Той сложи крак между вратата и рамката и се опита да влезе в банята.

Марти изведнъж престана да се съпротивлява и отстъпи назад.

Вратата се отвори с такава сила, че Дъсти се спъна в прага.

Без да откъсва очи от Марти, той намери електрическия ключ и запали лампата.

Марти бе опряла гръб в кабината на душа. Очите ѝ бяха затворени, лицето — измъчено, а ръцете — свити в юмруци и притиснати до слепоочията.

Устните ѝ се движеха бързо, но не издаваше звук, сякаш бе онемяла от ужас.

Дъсти подозираше, че тя пак се моли на Бога.

Той направи три крачки и докосна ръката ѝ.

Очите ѝ се отвориха.

— *Махай се!* не знаеш какво мога да направя. Бедно ти е въображението. Нещо *неописуемо* зло и жестоко.

— Не се страхувам от теб, Марти.

— *А трябва.*

Кръвоносните съдове в сините ѝ очи приличаха на пукнатини в дебела стъклена чаша, а черните зеници — на дупки от куршуми.

— Не съм такава, каквато изглеждам. В мен живее друго същество, което е изпълнено с омраза и е готово да причинява болка, да реже и разбива. Или ако няма друго същество и съм само аз, тогава

не съм човекът, за какъвто винаги съм се мислела, а нещо извратено и ужасно.

Дъсти е се бе страхувал толкова много нито в най-лошите си кошмари, нито в най-отчаяните мигове в живота си и в представата си за мъж не бе допускал вероятността, че някога ще се уплаши така, както в момента.

Той усети, че Марти, такава, каквато я познава, се изплъзва от него и необяснимо как, но неумолимо потъва в психически водовъртеж, по-странен от която и да е черна дупка в другия край на вселената и става загадъчна като извънземна форма на живот.

Макар до този момент да не бе съзнавал дълбочината на възможностите си да изпитва ужас, Дъсти съзнаваше колко мрачен би бил този свят без Марти и се уплаши от перспективата за безрадостния и самотен живот без нея.

Тя се сви в ъгъла на кабината на душа. Раменете ѝ бяха прегърбени, ръцете — скръстени на гърдите. Костите ѝ се очертаваха под кожата, сякаш скелетът ѝ щеше да изскочи от плътта.

Дъсти влезе в кабината на душа и Марти каза:

— Недей! Моля те, недей!

— Мога да ти помогна.

Устните ѝ се разтрепериха и тя се разплака.

— Не, миличък. Стой далеч от мен.

— Каквото и да става, мога да ти помогна.

Дъсти протегна ръце към нея и Марти се плъзна по стената и седна на пода, защото нямаше къде повече да отстъпва.

Той коленичи пред нея и сложи ръка на рамото ѝ, но тя се сви конвулсивно от паника.

— *Ключът!*

— Какво?

— Ключът! — Марти разтвори юмруци и изумено се втренчи в дланите си. — Не, ключът за стартера още трябва де в мен!

Тя трескаво започна да опипва джобовете на джинсите си.

Дъсти си спомни, че видя ключа на пода до нощното шкафче.

— Изпуснала си го в спалнята.

Марти погледна недоверчиво, но сетне, изглежда, си спомни.

— Съжалявам. Какво щях да направя. Забий и завърти. О, Господи!

Тя потрепери. В очите ѝ бликнаха сълзи, които потекоха по страните ѝ, придавайки лек цвят на бледата ѝ кожа.

Дъсти се опита да я прегърне, но Марти се съпротивляваше и настойчиво го предупреждаваше да не ѝ вярва и да закрие очи, защото макар ключът да не е в нея, пак може да избодете очите му с нокти. Най-после той успя да я притисне в обятията си. Марти изведнъж се скова и се затвори в себе си, като се сви и сякаш започна да се смалява под натиска на страха. Дъсти я държеше до себе си и ѝ говореше, че я обича и тя не е лоша, а добра. Каза ѝ всичко, за което може да се сети, за да я накара да се усмихне. Той не виждаше изражението ѝ, защото главата ѝ беше наведена, а лицето — скрито. Но след известно време Марти престана да се съпротивлява. Тялото ѝ постепенно се отпусна и тя предпазливо го прегърна, после отчаяно се вкопчи в него, болезнено съзнавайки, че животът им се е променил необратимо и сега съществуват под сянката на застрашително надвисналата над тях неизвестност.

27.

Сюзан Джагър изгледа вечерните новини и тръгна из апартамента, за да синхронизира часовниците. Тя извършваше тази задача всеки вторник по едно и също време.

Всъщност нито един от часовниците не изоставаше, нито избързваше с повече от минута, но Сюзан изпитваше удоволствие да ги сверява.

През шестнайсетте месеца на почти пълна изолация и постоянно безпокойство тя разчиташе на този ритуал, за да запази разсъдъка си.

За всяка домакинска задача Сюзан измисляше сложна процедура, към която се придържаше стриктно. Излъскването на пода или на мебелите се превърна в продължително занимание, запълващо свободното ѝ време.

Извършването на всяка задача така, че да отговаря на високите стандарти и подчиняването на кодекс от домакински правила ѝ вдъхваше чувство за контрол. Усещането беше успокояващо, макар Сюзан да съзнаваше, че е илюзия.

Тя свери часовниците и отиде в кухнята, за да приготви вечерята. Салата от домати и цикория. Пилешко с винен сос.

Готвенето беше любимото ѝ занимание през деня. Тя изпълняваше рецептите с прецизността на учен и измерваше и комбинираше съставките като бомбаджия, който прави експлозив. Кулинарните и религиозните ритуали утешаваха сърцето и успокояваха съзнанието, вероятно защото първите бяха храна за тялото, а вторите — за душата.

Но тази вечер Сюзан не можеше да се съсредоточи върху готвенето. Вниманието ѝ непрекъснато се насочваше към телефона. Тя изгаряше от нетърпение да разговаря с Марти, след като най-после бе събрала смелост да ѝ разкаже за загадъчния нощен посетител.

Допреди последните събития, без да изпитва угризения, Сюзан мислеше да не казва нищо на Марти. В продължение на шестнайсет

месеца тя не беше в състояние да говори за сексуалните атаки, извършвани, докато спи.

Срамът я караше да мълчи, но, от друга страна, я възпрепятстваше по-малко от притеснението, че ще я помислят за луда. На самата нея ѝ беше трудно да повярва, че докато спи, някой я съблича, изнасилва я и после пак я облича.

Ерик не беше магьосник, притежаващ способността незабелязано да влиза и излиза от апартамента и от тялото ѝ.

Макар Ерик да беше слабохарактерен и морално объркан, както бе казала Марти, Сюзан не искаше да мисли, че той може да я мрази достатъчно, за да постъпва така с нея. А омразата несъмнено беше в дъното на това издевателство. Двамата се бяха обичали и раздялата им беше белязана със съжаление, а не с гняв.

Ако Ерик я желаше, макар да не се чувстваше длъжен да стои до нея, когато ѝ е нужен, Сюзан би могла да го приеме. Ето защо, нямаше причина той да крои сложни планове, за да я притежава насила.

Но въпреки всичко, ако не беше Ерик, тогава... кой?

Ерик бе живял в къщата ѝ и вероятно знаеше как да влиза безпрепятствено и крадешком, колкото и невероятно да звучеше това. Никой друг не познаваше достатъчно добре обстановката, за да влиза и излиза незабелязано.

Ръката ѝ се разтрепери и солта се изсипа от лъжицата.

Сюзан се обърна и избърса изпотените си ръце в хавлията.

Тя се приближи до вратата на апартамента и провери ключалките. И двете бяха спуснати. Веригата беше на мястото си.

Сюзан се облегна на вратата.

„Нямам халюцинации.“

Марти, изглежда, ѝ бе повярвала, когато говориха по телефона.

Но да убеди другите, вероятно щеше да е трудно.

Доказателствата в подкрепа на твърденията ѝ, че е изнасилвана, бяха неубедителни. Понякога влагалището ѝ беше чувствително, но невинаги. Друг път на бедрата и гърдите ѝ имаше синини с размерите на мъжки пръсти, но тя не можеше да докаже, че са дело на изнасилвач или че не се е самонаранила по време на гимнастика.

Веднага щом се събудеше, Сюзан винаги разбираше, че я е посещавал натрапникът фантом още преди да усети влагата в себе си,

защото се чувстваше насилена и омърсена.

Чувствата обаче не бяха доказателство.

Спермата беше единственото доказателство, че тя е била с мъж, но не означаваше задължително изнасилване.

Пък и ако представеше на властите изцапаните си бикини или още по-лошо, ако се подложеше на гинекологичен преглед, Сюзан щеше да изпита много по-голяма неудобство, отколкото можеше да издържи в настоящото си състояние.

Всъщност агорафобията беше основната причина да не се довери на Марти, още по-малко на полицията или на други непознати. Макар просветените да знаеха, че фобията не е форма на лудост, хората не можеха да не сметнат думите ѝ за *странни*. А започнеше ли да твърди, че докато спи, е била изнасилена от мъж, който не е видяла и който влиза при залостени врати... Тогава и най-добрата ѝ и дългосрочна приятелка можеше да се запита дали агорафобията, макар и да не е форма на лудост, не е симптом за психично заболяване.

Сюзан отново провери ключалките и нетърпеливо посегна към телефона. Не можеше да чака повече Марти да ѝ се обади. Тя се нуждаеше от окуражаване, че най-добрата ѝ приятелка вярва в съществуването на изнасилвача фантом.

Сюзан набра първите четири цифри на номера на Марти, то затвори. Трябваше да бъде търпелива. Ако изглеждаше твърде уязвима или припряна, можеше да не ѝ повярват.

Тя отново се залови с винения сос, но осъзна, че е твърде нервна, за да се разсейва с кулинарни ритуали. Не беше и гладна.

Сюзан отвори бутилка мерло, напълни чаша и седна до масата в кухнята. Напоследък пиеше повече от обикновено.

Тя отпи от виното и вдигна чашата към светлината. Рубинената течност беше бистра и явно не съдържаеше примеси.

Известно време Сюзан смяташе, че някой я упоява. Тази вероятност още я безпокоеше, но не толкова силно както преди.

Рохипнолът, който според медиите беше упойващо вещество, използвано от изнасилвачите, би обяснил факта, че Сюзан не се събужда по време на сексуалните контакти. Ако в чашата с алкохола се сипеше рохипнол, жената изпадаше в ступор, ставаше дезориентирана, податлива и беззащитна. Накрая заспиваше и когато се събудеше, не си спомняше какво се е случило през нощта.

Но сутрин, когато установеше, че загадъчният посетител я е изнасилвал, Сюзан не страдаше от симптомите, характерни за упойване с рохипнол. Не ѝ беше лошо, устата ѝ не беше пресъхнала, зрението ѝ не беше замъглено, нямаше пулсиращо главоболие и не беше дезориентирана. Тя винаги се събуждаше с ясно съзнание и дори освежена, макар че се чувстваше изнасилена.

Но въпреки това тя започна да пазарува от различни магазини. Понякога разчиташе на Марти да ѝ купи каквото е необходимо, но обикновено поръчваше продукти от малки, фамилни магазинчета. Макар че непрекъснато ги сменяше, параноично убедена, че някой слага опиати в храната и напитките, това не сложи край на нощните атаки.

В отчаянието си Сюзан потърси отговор в свръхестественото и мобилната библиотека ѝ носеше зловещи книги за призраци, вампири, демони, прогонване на духове, черна магия и отвлечение от извънземни.

За щастие библиотекарят нито веднъж не коментира и не изрази недоумение от неутолимия ѝ апетит към тези странни теми. Но това несъмнено беше по-здравословно от интереса към съвременната политика или към клюките за известни личности.

Сюзан бе особено силно заинтригувана от легендата за злия демон, който посещава жените, докато спят, и прави секс с тях.

Но интересът ѝ така и не се превърна в убеждение. Тя не затъна толкова надълбоко в суеверието, че да спи с Библията или да носи огърлица от чесън.

Накрая Сюзан престана да изследва свръхестественото, защото агорафобията ѝ се засили. Ирационалното, изглежда, подхранваше болните части на психиката ѝ, където живееше необяснимия ѝ страх.

Тя отново напълни чашата си, взе я и тръгна да обиколи апартамента, за да се увери, че всички възможни входи са залостени.

После отиде във всекидневната, угаси лампите и седна в креслото, отпивайки от мерлото, докато очите ѝ свикнат с мрака.

Макар че фобията бе прогресирала, докато ѝ стана трудно да гледа дневната светлина дори през прозорците, Сюзан още беше в състояние да издържи на нощната гледка, когато небето беше облачно и морето от звезди не очакваше съзерцанието ѝ. В такива мигове тя не пропускаше възможността да се постави на изпитание, защото се

притесняваше, че ако не упражнява смелостта си, това ѝ качество съвсем ще закърнее.

Когато очите ѝ свикнаха с тъмнината и виното засили смелостта ѝ, Сюзан се приближи до средния от трите прозорци, които гледаха към океана, и след кратко колебание вдигна щорите.

Пешеходната алея пред къщата беше осветена от уличните лампи и макар че още не беше късно, беше безлюдна.

Между палмите се виеше мъгла. Листата им бяха неподвижни и пълзящата мъгла приличаше на живо, заплашително приближаващо се същество.

Плажът и океанът не се виждаха.

На небето нямаше звезди и мракът и мъглата скриваха света. Сюзан би трябвало да може часове наред да стои до прозореца, овладявайки страха си, но сърцето ѝ започна да бие учестено. Агорафобията не беше причината за внезапно възникналите ѝ опасения, а усещането, че някой я наблюдава.

Откакто започнаха нощните посещения, безпокойството я обземаше все по-силно. Скопофобия — страхът да бъдеш наблюдаван.

Но това със сигурност не беше втора фобия, а необясним, безпричинен страх. Ако наистина съществуваше, изнасилвачът фантом трябваше понякога да наблюдава дома ѝ, за да бъде сигурен, че тя ще е сама, когато я посети.

Но Сюзан се опасяваше, че я обземат нови фобии, докато накрая се парализираше от страх.

Алеята беше безлюдна. Стволовете на палмите не бяха достатъчно широки, за да се скрие някой зад тях.

„Той е там.“

Три поредни нощи Сюзан не бе изнасилвана и злият дух сигурно щеше да дойде тази вечер. Той спазваше схема на сексуална необходимост, която беше по-редовна от лунното притегляне върху приливите на кръв на върколака.

Сюзан често се опитваше да остане будна в нощите, когато го очакваше, но той не идваше. Посещаваеше я, когато тя задрямваше. Веднъж Сюзан заспа облечена на креслото и се събуди в леглото си. Кожата ѝ миришеше на потта му и гнусната му сперма бе полепнала по бикините ѝ. Изнасилвачът, изглежда, притежаваше шесто чувство и знаеше кога тя спи и е най-уязвима.

„Той е там.“

На плажа имаше няколко дюни и натрапникът може би се криеше там.

Сюзан усещаше погледа му. Или поне така си мислеше.

Тя бързо спусна щорите.

Ядосана на себе си, че е толкова страхлива, треперейки повече от гняв и отчаяние, отколкото от страх, и изнервена, защото е безпомощна жертва, Сюзан изпита непреодолимо желание да превъзмогне агорафобията си, да излезе навън, да обиколи дюните и да застане пред инквизитора си, или да докаже пред себе си, че той не е там. Но тя нямаше смелостта да тръгне да търси хищника. Не беше в състояние да прави нищо друго, освен да се крие в дома си и да чака.

Сюзан не можеше дори да се надява на избавление, защото надеждата, която дълго време я бе крепила, напоследък бе намаляла и ако притежаваше физическа плътност, нямаше да я забележи дори през лупа, нито през най-мощния микроскоп.

Лупа.

Хрумна ѝ нова идея, която ѝ хареса. Може би щеше да успее да види изнасилвача.

В дрешника на спалнята имаше мощен бинокъл. По-рано, когато слънчевата светлина не я изнервяше, Сюзан с удоволствие наблюдаваше платноходките и корабите, пътуващи за Южна Америка или за Сан Франциско.

Тя намери бинокъла. На лавицата имаше и още нещо, за което бе забравила. Видеокамера.

Ерик я бе купил, но много преди да се изнесе, бе загубил интерес към снимането на домашни видеофилми.

Сюзан изведнъж измисли план.

Тя остави бинокъла, взе видеокамерата и я сложи на леглото.

Вътре имаше батерии и празна лента.

Сюзан с любопитство прочете книжката с указанията.

Както винаги, щом се заловеше с ново хоби, Ерик не се задоволяваше с обикновени пособия. Той държеше да притежава най-доброто и най-модерното, и видеокамерата имаше възможно най-хубавия обектив и безупречен образ и звук. Освен това можеше да се нагласи така, че да снима сама в продължение на три часа.

Сюзан включи устройството за презареждане на батерии, после вдигна чашата за наздравица и този път пи, не за да се утеши, а за да празнува.

За пръв път от много месеци тя наистина чувстваше, че контролира живота си. Мисълта, че предприема малка стъпка, за да реши макар и само един от множеството тежки проблеми, които я измъчваха, не помрачи вълнението ѝ. Най-после тя *правеше нещо* и отчаяно се нуждаеше от поощрението на прилива на оптимизма.

Сюзан отиде в кухнята, разчисти продуктите за пилешкото с винен сос, извади от фризера замразена пица и се запита защо не се беше сетила за видеокамерата преди няколко седмици или месеци. Тя започна да съзнава, че е била изумително пасивна, като се има предвид ужасът и терорът, които бе понесла.

Е, да, Сюзан бе потърсила терапия. Два пъти седмично в продължение на шестнайсет месеца. Постижението не беше малко — да се бори да отива и да се връща от всеки сеанс и да постои въпреки незадоволителните резултати. Но да се подложи на терапия, беше най-малкото, което можеше направи, когато животът ѝ се разпадаше. И ключовата дума наистина беше „подлагане“, защото Сюзан изпълняваше терапевтичните стратегии и съвети на доктор Ариман с нехарактерно за нея покорство, като се има предвид, че по-рано беше изключително предпазлива с психиатрите.

Тя сложи пицата в микровълновата фурна. Беше щастлива, че се е освободила от необходимостта да приготвя слона вечеря. Сюзан осъзна, че е запазила разсъдъка си благодарение на ритуала за *сметка на действието*. Ритуалът беше като анестезия и правеше окаяното ѝ състояние по-поносимо, но не я приближаваше до решение на проблемите и не помагаше.

Тя отново напълни чашата си. И виното не помагаше, пък и Сюзан трябваше да внимава да не се напие и да не провали работата, която ѝ предстоеше, но беше толкова развълнувана и заредена с адреналин, че вероятно можеше да довърши бутилката и организмът ѝ да изгори алкохола, докато станеше време за лягане.

Тя крачеше из кухнята, очаквайки пицата да се стопи и недоумението ѝ към продължителната ѝ пасивност прерасна в изумление. Припомняйки си изминалата година, Сюзан реши, че е

живяла под въздействието на зла магия, която бе замъглила съзнанието, бе изсмукала волята и бе оковала душата ѝ.

Е, магията се бе развалила. Сюзан Джагър бе възвърнала яснотата на мисълта и енергията си и беше готова да *използва* гнева си, за да промени живота си.

Той беше там. Може би дори в момента се криеше зад дюните и я наблюдаваше. Вероятно минаваше покрай къщата ѝ, като се пързеляше с ролкови кънки или бягаше за здраве, или с велосипед. Поредният любител на развлеченията или маниак на тема спорт в Калифорния. Но изнасилвачът със сигурност беше там.

Той не я бе посещавал три поредни нощи, но следваше схема на сексуална потребност, която гарантираше, че ще дойде до зазоряване. Дори да заспи или да бъде упоена по някакъв начин, сутринта Сюзан щеше да знае всичко, защото с малко повече късмет, видеокамерата щеше да го заснеме на местопрестъплението.

Ако записът покаже Ерик, тя щеше да го рита, докато извадеха с операция обувката ѝ от жалкия му задник. И после завинаги щеше да го изгони от живота си.

Ако камерата заснемеше непознат, което беше малко вероятно, Сюзан щеше да има доказателство за полицията. Колкото и унизително да беше да представи видеозапис на собственото си изнасилване, тя щеше да направи каквото трябва.

Сюзан се приближи до масата, за да вземе чашата с мерлото, и се запита какво би станало, ако... сутринта се събудеше с чувството, че е употребена и подута и усетеше издайническата топлина на спермата, а записът я покажеше сама в леглото, да се мята или в екстаз, или от ужас, като луда, изпаднала в пристъп на умопомрачение, а нощният посетител беше същество, да речем, зъл дух, който не хвърля отражение в огледала и не оставя образ на видеолентата.

Глупости.

Истината беше някъде там, но не беше свръхестествена.

Тя поднесе чашата към устните си и на един дъх изпи половината вино.

28.

Любимото място на Марти в къщата беше до камината. Там имаше две кресла, където вечер тя и Дъсти седяха и четяха книги, но чувстваха такава близост, сякаш се държаха за ръце и се гледаха в очите.

Марти бе свила крака на креслото и не четеше, а седеше неподвижно. Изглеждаше спокойна, но всъщност беше емоционално изтощена.

Дъсти седеше на другото кресло и се опитваше да разсъждава и анализира.

Марти му разказа за изпитанието си, като от време на време млъкваше, защото продължаваше да се чуди на странните детайли на налудничавото си поведение, после отново подхващаше историята си, когато Дъсти внимателно я насърчаваше.

Той я успокои и ѝ вдъхна надежда, но Марти не можеше да го погледне в очите. Тя се бе втренчила в камината.

Декоративните инструменти вече не я плашеха.

Марти още се безпокоеше, но в момента повече се страхуваше да не получи нов, парализиращ пристъп на паника, отколкото от потенциала си за насилие.

Тя разказа подробно за атаката, но не можа да обясни добре точно какво бе чувствала. Беше ѝ трудно да си спомни пълната интензивност на ужаса си. Преживяванията сякаш бяха на друга Марти Роудс, някаква психически неуравновесена личност, която за малко бе изскочила от тъмните дълбини на психиката ѝ и отново се бе скрила там.

От време на време Дъсти шумно разклащаше леда в уискито си, за да привлече вниманието ѝ. Когато тя го погледнеше, той вдигаше питието си, за да ѝ напомни да пийне. Отначало Марти не искаше алкохол, защото се боеше, че отново ще загуби контрол над себе си. Но уискито се оказа успешна терапия.

Валит легеше до креслото ѝ, като от време на време се надигаше, за да сложи глава на коленете ѝ, за да го погали. В сантименталните му очи се четеше състрадание.

Марти му даде кубчета лед от чашата си и кучето ги схруска с удоволствие.

— И какво смяташ да правиш сега? — попита Дъсти, когато тя свърши разказа си.

— Утре сутринта ще отида при доктор Клоствърман. Запазих си час, докато се връщам от дома на Сюзан.

— Ще дойда с теб.

— Ще искам да ми направят пълни изследвания. И да видят на скенер мозъкът ми, в случай че имам тумор.

— Нямах тумор — настоя Дъсти с убеденост, основаваща се единствено на надеждата. — Не е нищо сериозно.

— Има ми нещо.

— Не.

Мисълта, че Марти може да страда от неизлечима болест, уплаши Дъсти, който не успя да прикрие страха си.

Марти видя загрижеността, изписана на лицето му.

— Бих приела тумор в мозъка.

— Да приемеш?

— Ако алтернативата е психично заболяване. Туморът може да бъде отстранен и има шанс да бъда както преди.

— Не е психично заболяване — заяви Дъсти и се намръщи още повече.

— Има ми нещо — настоя Марти.

* * *

Сюзан седеше в леглото, ядеше пица и пиеше мерло. Вечерята беше най-вкусната от всички, които си спомняше.

Тя беше интелигентна и проникателна и съзнаваше, че съставките на това обикновено ястие нямат нищо общо с особения му вкус. Саламът, сиренето и добре препеченото тесто бяха нищо в сравнение с перспективата да постигне правосъдие.

Освободена от плахостта и безпомощността, Сюзан всъщност не искаше правосъдие, а по-скоро възмездия. Тя не се заблуждаваше за примитивното удоволствие да се зарадва на отмъщението. В края на краищата Сюзан не се различаваше от останалите човешки същества.

Тя си спомни как бе защитавала Ерик пред Марти, отхапа парче пица и го сдъвка с ожесточена наслада.

Ако бе развила агорафобията като реакция към прелюбодейството му, тогава Ерик вероятно заслужаваше отплата за това. Но ако той беше нощният ѝ посетител, който безмилостно се гавреше със съзнанието и с тялото ѝ, Ерик явно се бе променил драстично и вече не беше човекът, за когото се бе омъжила. Всъщност той вече не беше човек, а същество, гнусотия, влечуго. И щом се сдобиеше с доказателство срещу него, Сюзан щеше да го даде под съд.

Тя се хранеше и оглеждаше спалнята, за да прецени къде е най-добре да сложи видеокамерата.

* * *

Марти седеше до масата в кухнята и наблюдаваше как Дъсти разчиства бъркотията, която бе направила.

Тя хвана с две ръце втората си чаша уиски и я поднесе към устните си.

Дъсти сложи ножовете и вилиците в машината за миене на съдове.

Остриетата и тракането на приборите не разтревожиха Марти.

Дъсти прибра в хладилника бутилките вино. Марти вече не чувстваше изкушение да ги грабне и да ги използва като оръжие.

— Нещата в гаража може да почакаат до утре — каза той.

Тя кимна, но не каза нищо. Нямаше доверие в гласа си. Спомените за странния пристъп сякаш се носеха във въздуха досущ отровни спори, които можеше отново да я заразят, и щом отвореше уста, Марти щеше да избълва само налудничави щуротии.

Дъсти предложи да вечерят. Тя отговори, че няма апетит, но той настоя.

В хладилника имаше лазаня. Дъсти я стопли в микровълновата фурна.

После изми гъби и ги нарязва.

Ножът изглеждаше безобиден в ръцете му.

Той запържи гъбите с лук и масло. Валит стоеше пред печката и замечтано вдъхваше уханието на лазанята.

В светлината на онова, което Марти бе направила преди малко, този домашен уют я изуми като сюрреалистичен.

Дъсти поднесе вечерята и Марти се запита дали не се е отровила с остатъците от лазанята.

Не си спомняше да е яла от нея. Но още подозираше, че е преживяла пристъп на пориомания — периоди от време, през които действаше, сякаш беше в съзнание, макар в паметта ѝ да не бе останала следа.

Тя беше убедена, че Дъсти ще яде лазаня само за да ѝ покаже доверието си в нея, затова се въздържа и не го предупреди. Но като се замисли, че след вечерята може да бъде единствената оцеляла, Марти превъзможна липсата на апетит и изяде почти всичко в чинията си.

Но отказа да вземе вилица и използва лъжица.

* * *

В ъгъла срещу леглото на Сюзан Джагър имаше пиедестал с месингова саксия, в която бе засадено миниатюрно японско дръвче бонзай. В основата на ствола му се виеше буен бръшлян с листа с формата на звезди. Сюзан изчисли кой е най-добрият ъгъл между саксията и леглото и ски камерата в растенията.

Тя угаси светлината над пиедестала и остави само нощната лампа. В стаята не трябваше да е съвсем тъмно, за да се виждат кадрите.

Сюзан смяташе да се престори, че е заспала, докато чете. Наполовина изпитата чаша вино на нощното шкафче и отворената книга между завивките щяха да затвърдят това убеждение.

Тя обиколи спалнята, оглеждайки месинговата саксия. Видеокамерата беше скрита добре.

Сюзан се приближи до пиедестала, пъкна пръст между листата на бръшляна и натисна копчето.

После отстъпи назад, застана неподвижно и се заслуша.

В спалнята цареше пълна тишина, но Сюзан не чу бръмченето на камерата. Тя се разходи из стаята и спря пет пъти, за да се послуша и прегледа записа.

На вградения монитор се виждаше цялото легло. Вратата беше от дясната страна.

Сюзан видя образа си и се изненада, че изглежда толкова млада и привлекателна.

Напоследък тя не се виждаше ясно, когато погледнеше в огледалото. Там съзираше не толкова физическо отражение, а по-скоро психологически портрет — Сюзан Джагър, състарена от хронично безпокойство, с размити и замъглени черти от шестнайсетмесечно отшелничество, избледнели от отегчение и изнурени от притеснения.

Жената на видеозаписа беше слаба, стройна и хубава. Нещо по-важно, тя беше изпълнена с решителност. Тази жена имаше надежда. И бъдеще.

Сюзан се зарадва и изгледа записа още няколко пъти. Тя имаше план.

* * *

Дори лъжицата можеше да послужи като оръжие, ако я хванеш за широката част и наръгаш някого с дръжката. Макар и не толкова остра, колкото нож, дръжката можеше да се използва за избождане на очи.

Ръцете на Марти се разтрепериха, тя се изкушаваше да остави лъжицата и да яде с пръсти. Но не го направи, защото се страхуваше, че ще изглежда още по-откачена в очите на Дъсти.

Разговорът вървеше мъчително.

Въпреки подробния разказ на Марти Дъсти ѝ зададе много въпроси за пристъпа на паника. Желанието ѝ да говори за това непрекъснато намаляваше.

Преди всичко темата я потискаше. Споменът за странното ѝ държание я караше да се чувства безпомощна, сякаш е малко дете.

Освен това Марти беше обезпокоена от необяснимото, но твърдо убеждение, че ще получи втори пристъп на паника, ако говори за първия.

Тя попита Дъсти как е минал денят му и той изброи списък от задачи, които обикновено изпълняваше, когато времето не беше подходящо за боядисване.

Макар Дъсти никога да не лъжеше, Марти почувства, че той не й казва всичко. Разбира се, в настоящото й състояние тя страдаше от параноя и не можеше да има доверие на чувствата си.

— Отбягваш да ме погледнеш — каза Дъсти, отмествайки встрани чинията си.

Марти не отрече това.

— Не искам да ме виждаш такава.

— Каква?

— Безсилна.

— Не си безсилна.

— Тази лазаня има повече смелост от мен.

— Лазанята е на два дни. Това се равнява на осемдесет и пет човешки години.

— Чувствам се на осемдесет и пет.

— Свидетел съм, че изглеждаш много по-добре от проклетата лазаня.

— Знаеш как да завъртиш главата на едно момиче.

— Знаеш ли какво казват за бояджиите?

— Какво?

— Знаем не само да мажем, но и да се подмазваме.

Марти го погледна в очите.

Дъсти се усмихна и добави:

— Всичко ще бъде наред, Марти.

— Не, и ако шегите ти не станат по-остроумни.

— Безсилна била. И още как!

* * *

Сюзан Джагър отново обиколи четиристайния си апартамент и се увери, че прозорците са залостени.

Единствената врата, отваряща се към света навън, беше тази на кухнята, която бе защитена с две секретни ключалки и верига.

Сюзан подпря стол под дръжката на вратата.

Разбира се, тя бе правила този номер и преди. Но това не бе попречило на натрапника.

Батериите на камерата се бяха заредили. Сюзан щеше да я включи, преди да си легне.

Часовниците показваха десет и четирийсет вечерта. Марти бе обещала да се обади преди единайсет.

Сюзан още изгаряше от нетърпение да чуе какъв анализ и съвет ще предложи приятелката ѝ. Но нямаше да кажи на Марти за видеокамерата. Защото телефонът ѝ може би се подслушваше.

Сюзан се чувстваше прекрасно. Тя бе събрала смелост да направи нещо, за да разбере кой е изнасилвачът ѝ.

29.

Марти беше изтощена от двете чаши уиски, от парчето лазаня и от събитията през този ужасен ден. Докато Дъсти разчистваше масата, тя седеше и го наблюдаваше с премрежен поглед. Клепачите ѝ бяха натежали.

Марти бе очаквала, че ще лежи будна до зазоряване, измъчвана от безпокойство и уплашена за бъдещето. Но съзнанието ѝ отказваше да поеме бремето на още по-силни тревоги и блокира за през нощта.

Новопоявилият се страх от сомнамбулизъм беше единственото, което ѝ пречеше да задреме на масата в кухнята. Марти никога не бе ходила на сън, но, от друга страна, до тази сутрин не бе изпадала в пристъп на паника, затова вече всичко беше възможно.

Ако заспеше, вероятно другата Марти щеше да контролира тялото ѝ. Докато Дъсти спеше, тя можеше да стане от леглото и да извади нож от машината за миене на съдове.

Дъсти я хвана за ръката и я поведе из първия етаж, като угасяше лампите, докато вървяха. Валит припкаше след тях. Очите му светеха в мрака.

Дъсти взе дъждобрана на Марти и спря, за да го закачи в дрешника във фойето.

Той усети, че в джоба има нещо, бръкна вътре и извади книга с меки корици.

— Още ли я четеш? — попита Дъсти.

— Романът е изключително вълнуващ.

— Но ти го носиш много отдавна на сеансите на Сюзан.

— Не е толкова отдавна. Написан е добре.

— Харесва ти, а вече шест месеца не можеш да го прочетеш.

— Не е възможно да са минали шест месеца. Не. Сюжетът е увлекателен. Героите са колоритни. Харесва ми.

Дъсти се намръщи.

— Какво ти става?

— Много неща. Но в момента съм адски уморена.

Той ѝ даде книгата.

— Е, ако не можеш да заспиш, очевидно една страница от този роман ще ти подейства по-добра от приспивателно.

Да заспиш и може би да вървиш, да наръгваш и да колиш...

Валит хукна нагоре по стълбите.

Марти намери известна утеха в мисълта, че кучето може да я събуди, ако започне да се разхожда насън. Добрият Валит щеше да близне босите ѝ крака, да размаха красивата си опашка в краката ѝ и със сигурност да излае, ако тя извадеше касапски нож от машината за миене на съдове, но не за да му среже парче салам за закуска.

* * *

Сюзан си сложи обикновени бели, памучни бикини и бяла фланелка и се приготви да си легне.

До преди няколко месеца тя харесваше цветното бельо с дантели. Обичаше да се чувства сексапилна. Но вече не беше така.

Сюзан разбираше психологическата причина за тази промяна. Сега в съзнанието ѝ сексапилът бе свързан с изнасилването. Изящното бельо можеше да насърчи загадъчния нощен посетител, който да го изтълкува като покана за още издевателства.

Известно време тя си лягаше с широки, грозни мъжки пижами, после с анцуг, но това не спря изнасилвача.

Всъщност, след като я съблечеше и брутално я обладаеше, той внимателно я обличаше, съблюдавайки всеки детайл. Закопчаваше копчетата и завързваше колана, точно както тя го бе направила.

Ето защо, напоследък Сюзан обличаше обикновено бяло, памучно бельо. Потвърждение на целомъдрието ѝ. Отказ да бъде унижена и омърсена, каквото и да правеше насилникът с нея.

* * *

Дъсти се разтревожи от противоречието на Марти. Тя твърдеше, че е уморена. Но по държанието ѝ личеше, че изпада в дълбока депресия.

Марти се движеше чудно, но не с натежали крайници, а с бавните и отмерени крачки, характерни за човек, който носи тежко бреме на плещите си. Лицето ѝ беше изопнато, а не отпуснато от умора.

Тя винаги миеше зъбите и лицето си, слагаше се лосион и сресваше косите си, но тази вечер не го стори. За пръв път през трите години, откакто бяха женени.

Дъсти събу обувките, после смъкна чорапите и джинсите ѝ. Тя нито му помогна, нито оказа съпротива. Той не можа да съблече блузата ѝ, защото Марти бе скръстила ръце на гърдите си. Дъсти я зави, приглади косите ѝ и я целуна по челото.

Клепачите ѝ се затваряха, но в очите ѝ не се четеше умора, а проникателност и непоколебимост.

— Не ме оставяй — дрезгаво каза тя.

— Няма.

— Не ми вярвай.

— Но аз ти вярвам.

— Не заспивай.

— Марти...

— Обещай ми. Не заспивай.

— Добре.

— Обещай.

— Обещавам.

— Защото може да те убия, докато спиш — добави тя и затвори очи.

Дъсти не откъсваше поглед от нея, уплашен от предупреждението ѝ, но не заради себе си, а заради нея.

— Сюзан — промърмори Марти.

— Какво за Сюзан?

— Току-що си спомних. Не ти разказах за Сюзан. Странни неща. Трябваше да ѝ се обадя.

— Утре ще ѝ позвъниш.

— Що за приятелка съм?

— Тя ще те разбере. А сега трябва да си починеш.

След няколко секунди Марти сякаш заспа. Устните ѝ бяха разтворени. Дишаше през устата. Бръчките на безпокойство около очите ѝ изчезнаха. След двамазет минути Дъсти продължаваше да седи

в леглото и да мисли за заплетената история на Марти, опитвайки се да я изглади в разбираем разказ, когато телефонът иззвъня. Звукът на апарата в спалнята беше изключен, за да не бъде обезпокояван сънят им. Дъсти чу телефона в кабинета на Марти. Секретарят се включи след второто позвъняване.

Той предположи, че се обажда Сюзан. Макар че можеше да е Скийт или някой от персонала на „Нов живот“. При обикновени обстоятелства Дъсти би отишъл в кабинета, за да чуе съобщението, но не искаше Марти да се събуди и да види, че не е удържал на думата си да бъде с нея. Скийт беше в добри ръце, а „странните неща“, които ставаха със Сюзан, едва ли бяха по-важни от случващото се с Марти. Разговорът можеше да почака до сутринта.

Дъсти отново се съсредоточи върху разказа на Марти. Докато се притесняваше за загадъчните събития през деня, той бе завладян от особено убеждение, че случилото се със съпругата му е свързано с инцидента с брат му. Дъсти долови паралелни особености в двете случки, макар че конкретното естество на връзката между тях му убягваше. Този ден несъмнено беше най-необикновеният в живота му и инстинктът му подсказваше, че Скийт и Марти не са преживели случайно и по едно и също време тези необясними неща.

* * *

Марти винаги изпълняваше обещанията си и Сюзан не се натъжи, когато до единайсет часа приятелката ѝ не се обади, но изпита безпокойство. Тя ѝ позвъни, но отговори телефонния секретар и притеснението на Сюзан нарасна.

Марти несъмнено беше потресена и озадачена от твърдението за изнасилвача фантом, за когото заключените врати не са препятствие. Тя бе поискала време, за да помисли. Но за Марти не беше присъщо да протака или да проявява излишна дипломатичност. Тя вече би трябвало да е измислила някакъв съвет или поне щеше да се обади, за да каже, че ѝ е необходимо нещо по-убедително, ако трябва да повярва на тази небивалица.

— Аз съм — каза Сюзан на телефонния секретар. — Какво става? Добре ли си? Мислиш ли, че съм луда? Няма да ти се разсърдя,

ако е така. Обади ми се.

Тя изчака няколко секунди, после затвори.

По всяка вероятност Марти едва ли щеше да предложи нещо посполучливо от видеокамерата, затова Сюзан продължи с приготовленията.

Тя сложи до половина пълната чаша с вино на нощното шкафче, сетне взе книга и легна, но беше твърде нервна, за да чете.

Известно време гледа филм, но не можа да се съсредоточи върху сюжета.

Макар да не можеше да заспи, Сюзан си припомни други нощи, когато безсънието ѝ внезапно бе отстъпило място на неестествено дълбок сън. И точно тогава я изнасилваха. Ако я упояваха тайно, тя не знаеше кога ще започнат да действат опиатите и не искаше да се събуди и да установи, че е изнасилена, а не е включила камерата.

В полунощ Сюзан се приближи до пиедестала, пхна пръст в бръшляна, включи видеокамерата и се върна в леглото. Ако останеше будна до един час, щеше да пренавие лентата и да започне записа отначало и после да направи същото в два и три часа, за да не свърши касетата, преди натрапникът да е дошъл.

Тя изключи телевизора, за да чува всеки шум в апартамента.

След минута, когато се готвеше да вземе книгата, телефонът иззвъня. Сюзан предположи, че е Марти.

— Ало?

— Обажда се Бен Марко.

Изведнъж сърцето ѝ се вцепени. Сякаш гранитни стени притиснаха кръвоносните ѝ съдове. Съзнанието ѝ се отвори, сякаш беше къща, чийто покрив бе отнесен от циклон. Необятното, тъмно пространство отгоре сякаш изсмука мислите ѝ. И после в съзнанието ѝ се промъкна непреодолимо присъствие, невидимо и студено като натрапчив призрак.

— Слушам — каза тя.

Сърцето ѝ се ускори и страхът ѝ намаля.

„А сега, правилата.“

— Зимна буря...

— Бурята си ти — отговори Сюзан.

— Скри се в близката гора...

— Гората съм аз.

— И утихна там.

— В тишината ще разбере какво се иска.

*Зимната буря
скри се в близката гора
и утихна там.*

Каква красота.

Изведнъж в апартамента на Сюзан настъпи абсолютна тишина. Светът стана безмълвен и неподвижен, както вероятно е бил преди Сътворението.

И когато „бурята“ отново заговори, гласът му сякаш не се разнасяше от телефонната слушалка, а от съзнанието на Сюзан.

— Кажи ми къде си.

— В леглото.

— Мисля, че си сама. Кажи ми, ако е така.

— Да.

— Пусни ме да вляза.

— Добре.

— Бързо.

Сюзан остави телефона, стана и се втурна към вратата.

Въпреки че вървеше бързо, сърцето ѝ забави ритъма си и се успокои.

Тя отмести стола от дръжката на вратата и отключи.

Той чакаше на площадката на стълбището. Беше мълчалив, но всъщност изпълнен с яростта на ураган — гняв, обикновено добре прикриван от света, но постоянно кипящ в него и разкриващ се в най-интимните мигове. Той прекрачи прага, затвори врата, блъсна Сюзан вътре и вкопчи силната си ръка в тънката ѝ шия.

30.

Лявата и дясната обикновени каротидни артерии, които снабдяват с кръв врата и главата, тръгват от аортата, а тя — от горната повърхност на лявата камера на сърцето. Тъй като току-що е излязла от сърцето, кръвта, минаваща през тях, е богата на кислород и се движи стремително.

Доктор Марк Ариман притискаше палец до дясната сънна артерия на Сюзан и се наслаждаваше на силния ѝ, равномерен пулс. Тази жена беше толкова прекрасна и жизнена.

Ако искаше да я удуши, той би го сторил, без да се страхува от съпротива. В това променено състояние на съзнанието Сюзан щеше да остане послушна и хрисима, докато Ариман отнемеше живота ѝ. Тя щеше да падне на колене, после безшумно да се свлече на пода, докато сърцето ѝ спираше да бие, а очите ѝ щяха да изразяват съжаление, че не е могла да умре права и го е принудила да коленичи, за да я довърши.

Всъщност, докато умираше, Сюзан Джагър щеше да го възнагради с каквито чувства доктор Ариман пожелаеше. Детинско обожание. Еротичен екстаз. Безсилен гняв или дори овче малодушие, ако той решеше, че някоя от тези реакции му доставя удоволствие.

Но психиатърът нямаше намерение да я убива. Не тук и не сега, макар и скоро.

Когато неизбежният миг дойдеше, той нямаше да убие Сюзан със собствените си ръце, защото уважаваше научноизследователския отдел на всяка американска полицейска агенция. Когато се изискваше мокра поръчка, Ариман винаги използваше услугите на наемници, които да нанесат смъртоносния удар, спестявайки си риска да бъде заподозрян.

Пък и най-неподправеното блаженство идваше от хитроумното манипулиране, а не от директното осакатяване и убийство. Натискането на спусъка, наръгването с ножа или затягането на гаротата не го вълнуваха толкова силно, колкото да използва някого да извърши кръвопролитие вместо него.

Властта е по-осезаема тръпка на вълнение от насилието.

И по-точно, Ариман изпитваше най-голямо удоволствие не от крайния резултат от употребата на властта, а от самия процес на упражняването ѝ. Манипулация. *Контрол*. Актът да оказва контрол, да дърпа конците и да наблюдава как хората изпълняват заповедите му беше толкова удовлетворяващ, че в най-деликатните мигове на кукловодското тяло на психиатъра потрепваше от тръпки на наслада, досущ катедрала, разтърсвана от камбанен звън.

Гърлото на Сюзан му напомняше за едно приятно преживяване много отдавна, за друга тънка и изящна шия, която бе разкъсана от копие, и споменът отново предизвика радостни тръпки по гърба му.

В Скотсдейл, Аризона, има къща в старогръцки стил, където стройна, млада наследница на име Минит Лъкланд разбива на каша черепа на майка си с чук и после, докато баща ѝ яде кейк и гледа телевизия, го застрелва в тила. Накрая тя скача от втория етаж и се нанизва на копие на статуята на Диана, богинята на луната и лова, поставена на пиедестал в центъра на фойето. В предсмъртното си писмо, несъмнено написано с почерка на Минит, пише, че от ранно детство е била изнасилвана и от двамата си родители — скандална лъжа, внушена ѝ от доктор Марк Ариман. Около статуята на Диана са разпръснати капки кръв, досущ червени венчелистчета на цвете върху белия, мраморен под.

Сюзан Джагър беше още по-красива от покойната Минит. Макар лицето и тялото ѝ да бяха мечтата на всеки еротоман, Ариман се възбуждаше не толкова от външността ѝ, колкото при мисълта, че гъвкавите ѝ крайници крият смъртоносен потенциал, какъвто преди много години се бе отрищал в Минит.

Дясната сънна артерия на Сюзан бавно и равномерно пулсираше под палеца на психиатъра. Петдесет и шест удара в минута.

Тя не се страхуваше. Сюзан спокойно очакваше да злоупотребят с нея, сякаш беше играчка, която не можеше да разсъждава.

Използвайки задействащото име *Бен Марко* и после рецитирайки условното стихче хайку, Ариман я бе пренесъл в променено състояние на съзнанието. Лаикът би употребил термина „хипнотичен транс“, който до известна степен беше верен. Но един психиатър би го определил като пориомания, което беше по-близо до истината.

Но нито един от двата термина не беше напълно точен.

След като Ариман произнесе стихчето хайку, личността на Сюзан стана по-силно потисната, отколкото по време на хипноза. В това особено състояние тя вече не беше Сюзан Джагър, а нищожество, машина от плът, чието прочистено съзнание приличаше на празен хард диск, очакващ програмен продукт, който Ариман предпочиташе да инсталира.

Ако беше в класическо състояние на пориомания — сериозно дисоциативно състояние, психично раздвояване на личността, тя привидно щеше да функционира нормално, но съвсем нямаше да бъде толкова откъсната от реалността.

— Сюзан, знаеш ли кой съм аз?

— Знам ли? — тихо и унесено попита тя.

Когато беше в това състояние, Сюзан не можеше да отговаря на никакви въпроси, защото чакаше да ѝ кажат какво се иска от нея, какво трябва да направи и дори какво да чувства.

— Аз съм твоят психиатър, Сюзан.

Той видя озадаченото ѝ изражение.

— Така ли?

Докато не бъдеше освободена от това състояние, Сюзан можеш само да изпълнява заповеди.

— Кажете ми как се казваш.

— Сюзан Джагър.

— Кажете ми кой съм аз.

— Доктор Ариман.

— Твоят психиатър ли съм?

— Така ли?

— Кажете ми каква е професията ми.

— Психиатър.

Това особено състояние не се постигаше лесно. Изискваше много усилена работа и професионална всеотдайност.

Преди осемнайсет месеца, преди да стане неин психиатър, по време на внимателно режисирани случаи, без знанието на Сюзан, Ариман ѝ бе дал силна комбинация от опиати — рохипнол, фенциклидин, валиум и едно чудесно церебротропично вещество, което не беше вписано в публикуваните фармацевтични справочници. Рецептата беше негова и той лично приготви всяка доза от запасите в

частната си, нелегална аптека, защото съставките трябваше да са точно балансирани, ако искаше да постигне желания ефект.

Само опиатите не бяха довели Сюзан до сегашното ѝ състояние, но всяка доза я караше да изпада в транс и да не съзнава положението, и я правеше изключително податлива. И докато тя беше в това безпомощно състояние, Ариман заобикаляше съзнанието ѝ, където се извършваше волевото мислене, говореше на дълбокото ѝ подсъзнание, където се намираха условните рефлексии, и не срещаше съпротива.

Онова, което ѝ бе сторил по време на трите дълги сеанса, би изкушило жълтата преса и писателите на шпионски романи да употребят думата „промиване на мозъка“, но не ставаше въпрос за нещо толкова модерно. Ариман не бе проникнал в структурата на съзнанието ѝ с намерение да го преустрои в нова архитектура. Подходът — някога предпочитан най-вече от правителствата на Съветския съюз, Китай и Северна Корея — беше твърде амбициозен, изискваше месеци на денонощен достъп до обекта в мрачната обстановка на затвора и включваше досадни психични мъчения, да не говорим, че човек трябваше да понася обезпокоителните писъци и окаяните молби на жертвата. Коефициентът на интелигентност на доктор Ариман беше висок, но прагът на издръжливостта на търпението му — нисък. Пък и процентът на успех при традиционните методи за промиване на мозъка не беше вдъхновяващ и степента на контрол невинаги беше пълна.

Ариман бе проникнал в съзнанието на Сюзан и бе доловил нова камера, която бе нарекъл таен параклис, без съзнанието ѝ да знае това. И там той ѝ даваше указания да се кланя само на един бог — самият Марк Ариман. Той беше строго божество, прахристиянско в отрицанието си на свободната воля, не търпеше неподчинение и беше безпощаден с непослушните.

Ето защо, психиатърът повече не я упои. Не беше необходимо да го прави. По време на онези три сеанса той бе въвел контролните способности — името Бан Марко и стихчето хайку, които мигновено потискаха личността ѝ и я пренасяха в същите дълбоки владения на психиката, където я бяха отвели и опиатите.

По време на третия сеанс Ариман ѝ внуши агорафобията. Той смяташе, че това заболяване е интересно, гарантира удовлетворяваща драматичност и има множество колоритни ефекти, докато психиката на

Сюзан постепенно се руши и накрая се съсипва. В края на краищата всичко беше заради развлечението.

— Мисля, че този път няма да играя себе си. Тази нощ ще бъде нещо извратено. Знаеш ли кой съм аз, Сюзан?

— Кой си ти?

— Аз съм баща ти.

Тя не каза нищо.

— Кажи ми кой съм аз, Сюзан.

— Баща ми.

— Наричай ме татко.

Гласът ѝ остана унесен и лишен от емоции, защото Ариман още не я бе инструктирал какви трябва да бъдат чувствата ѝ в този сценария.

— Да, татко.

— Какъв цвят са косите ми, Сюзан?

— Руси — без да го поглежда, отговаря тя.

Косите на психиатъра бяха прошарени, но бащата на Сюзан наистина беше рус.

— Кажи ми какъв цвят са очите ми.

— Зелени като моите.

Очите на Ариман бяха кафяви.

Лекарят се наведе и я целуна почти целомъдрено.

Устните ѝ бяха отпуснати. Тя не взе активно участие в целувката. Всъщност беше толкова пасивна, че все едно бе изпаднала в кататония, дори в кома.

Ариман нежно ухапа устните ѝ, после вкара език между зъбите и я целуна съвсем не по бащински. И макар устните ѝ да останаха отпуснати и пулсът в сънната ѝ артерия да не се учести, той усети, че дъхът ѝ секна.

— Как се чувстваш, Сюзан?

— Как искаш да се чувствам?

— Много засрамена и унижена. Изпълнена с дълбоко разкаяние... и малко погнусена, че баща ти те е използвал по този начин. Но в същото време послушна и готова да направиш, каквото ти кажат... защото макар да не искаш, си възбудена. Изпитваш извратено и ненаситно желание, което искаш да отречеш, но не можеш.

Ариман отново я целуна и този път устните ѝ омекнаха и се разтвориха. Сюзан сложи ръка на гърдите му, за да го отблъсне, но съпротивата ѝ беше слаба като на дете.

Психиатърът усети, че пулсът ѝ се учестява.

— Не, татко.

Зелените ѝ очи се насълзиха.

Ариман се втрени в тях и мигновено бе обзет от ожесточено желание.

Той пусна врата ѝ и плъзна ръка към талията ѝ.

— Моля те — прошепна Сюзан, произнасяйки думите като протест и същевременно като нервна покана.

Дишайки дълбоко, Ариман се наведе към лицето ѝ. Усетът му на хищник не го излъга. По страните ѝ се стичаха солени сълзи.

— Прекрасно.

Той започна да я целува, навлажни устни от мократа ѝ кожа и после ги облиза.

Ариман вдигна Сюзан за кръста и я притисна между тялото си и хладилника.

— Моля те, моля те. — Тя беше толкова раздвоена между нетърпението и ужаса, че гласът ѝ трепереше.

Сюзан плачеше, но не хленчеше, нито ридаше и психиатърът се наслади на мълчанието ѝ, обзет от желание да уталожи страстта, която никога не можеше да насити. Той облиза устните и клепачите ѝ, радвайки се на соления вкус, сякаш това беше единствената му храна за деня.

Ариман я пусна, отстъпи назад и каза:

— Върви в спалнята си, Сюзан.

Тя тръгна. Психиатърът я последва, възхищавайки се на грациозната ѝ походка.

31.

Марти лежеше неподвижно, сякаш беше мъртва.

Сънят ѝ беше по-дълбок, отколкото би могло да се очаква след бурните събития през деня и приличаше на състоянието на Скийт в стаята му в „Нов живот“.

Дъсти още веднъж прегледа четиринайсетте страници, които бе намерил в кухнята на Скийт, разсъждавайки върху името *доктор Йен Ло*.

Когато го чу, Скийт бе изпаднал в унес, като отговаряше на въпросите с въпроси. Докато отворените му очи потрепваха, сякаш сънуваше, той отговаряше, макар и загадъчно и само на въпроси, оформени като твърдения или заповеди. Когато в отчаянието си Дъсти каза: „О, я ме остави на мира и заспивай“, Скийт мигновено бе заспал.

Един от странните аспекти в поведението на хлапето, заинтригувал Дъсти повече от останалите, беше фактът, че Скийт не си спомняше нищо между мига, в който чу името *доктор Йен Ло* и минутата, когато изпълни неволната заповед на брат си да заспи. Може би ставаше въпрос за селективна амнезия. Но Скийт бе разговарял с Дъсти, докато беше в безсъзнание.

Марти бе казала, че ѝ се „губят моменти“, макар да не знаеше по кое време. Тя се бе уплашила, че е пуснала газта в камината, без да я запали и няколко пъти бе влизала във всекидневната, убедена, че експлозията е неизбежна. Макар кранчето да било затегнато, тя продължила да се безпокои от усещането, че в паметта ѝ има празнота.

Дъсти бе станал свидетел на краткотрайната загуба на съзнание на брат си. И долови истина в опасенията на Марти, че е получила пристъп на пиромания.

Вероятно между двата инцидента имаше връзка.

Денят беше необикновен. Двете най-скъпи за Дъсти същества бяха преживели различни, но еднакво драматични епизоди на неадекватно поведение. Шансът такъв сериозен, макар и краткотраен

психически срив да се повтори, беше далеч по-малък, отколкото да спечелиш от лотарията.

Средностатистическият гражданин на нашето дръзновено ново хилядолетие би помислил, че това е зловеща случайност. Най-много би решил, че случилото се е пример за причудливите схеми, които механизмът на вселената понякога провежда като безполезен страничен ефект на безсмислен труд.

Но за Дъсти, който долавяше загадъчен замисъл във всичко, нещо не беше случайно. Връзката между двете събития го заинтригува, макар че беше трудно установима. И страшна.

Той сложи четиринайсетте страници на нощното шкафче, извади тефтерчето си и написа редовете на стихчето хайку, за които Скийт бе казал, че са *правила*.

Водопадите. Във вълните разпръсват. Борови игли.

Вълните бяха Скийт. Според него боровите игли бяха мисии. А водопадите бяха Дъсти или Йен Ло, или всеки друг, който произнесеше стихчето в присъствието на Скийт.

Отначало всичко, което Скийт казваше, приличаше на безсмислен брътвеж, но колкото повече разсъждаваше, толкова по-ясно Дъсти долавяше структура и цел, чакащи да бъдат забелязани. Неизвестно защо, той започна да възприема стихчето като някакъв механизъм, просто устройство с мощен ефект.

Вероятността, че някой умишлено манипулира психически брат му, мотивира Дъсти да се съсредоточи върху стихчето, докато разбере употребата му и преди да реши дали отново да изследва ефекта му върху Скийт.

Мисии.

За да проумее целта на стихчето хайку, Дъсти трябваше да разбере поне какво има предвид Скийт под *мисии*.

Дъсти изброи наум синонимите. *Задача. Работа. Задължение. Служба. Призвание. Професия. Кариера. Църква.*

Нито един обаче не му помогна за да стигне до прозрение.

Валит изскимтя притеснено, зайците в съня му бяха оголили грамадни зъби и го бяха подгонили.

Понякога кошмарите му ескалираха, докато кучето се събуждаше с ужасен лай.

— Спокойно. Успокой се, момчето ми — прошепна Дъсти.

Макар да спеше, лабрадорът, изглежда, чу гласа на стопанина си и скимтенето утихна.

— Успокой се. Браво. Добро момче.

Кучето не се събуди, но размаха няколко пъти пухкавата си опашка, после пак я уви около тялото си.

Марти и Валит продължаваха да спят спокойно, но Дъсти не можеше да затвори очи.

Той си спомни друг момент с Валит, по-рано през деня.

Валит стои на прага на вратата между кухнята и гаража, готов да тръгне към апартамента на Скийт и търпеливо размахва опашка, докато Дъсти облича якето си.

Телефонът звъни. Някой рекламира абонамент за „Лос Анжелис Таймс“.

Само след няколко секунди Дъсти оставя слушалката и се обръща към вратата, но Валит вече не стои, а лежи на прага и дреме, сякаш са минали десет минути и се е уморил да чака.

Макар да имаше отлична зрителна и слухова памет, Дъсти не можеше да си спомни дали от „Таймс“ му се бе обадил мъж или жена. Той нямаше представа какво е казал по телефона, нито какво му бяха казали. Изпитваше само неясно убеждение, че е бил мишена на абонаментна кампания по телефона.

Тогава Дъсти бе приписал този неприсъщ за него пропуск на паметта на стрес. Фактът, че бе присъствал на опита за самоубийство на брат си и бе станал свидетел на страданията му, сигурно се бе отразил на психиката му.

Но ако бе говорил по телефона не няколко секунди, а пет или десет минути, тогава Дъсти не бе разговарял със служител на „Таймс“. Какво толкова имаше да говорят, по дяволите?

В минутите, през които вал бе полегнал да подремне, Дъсти ли бе разговарял с някой друг, а не с човек от „Таймс“, или бе говорил само няколко секунди, а после е бил зает с някаква друга задача.

Задача, която не можеше да си спомни.

Пропуск във времето.

„Невъзможно. Не и аз.“

Изведнъж по гърба му полазиха ледени тръпки.

Той стана, но не можеше да стои неподвижно, затова започна да крачи напред-назад. Дъските на пода скърцаха и Дъсти отново легна на

легло. Кожата му беше хладна. По нея вече не лазеха тръпки. Но в съзнанието му се прокрадваше непознато дотогава и нежелано усещане за уязвимост, че в живота му е нахлуло неизвестно, странно и враждебно присъствие.

32.

Лицето на Сюзан беше поруменяло и обляно в сълзи. Коленете ѝ бяха прибрани. Тя седеше на ръба на леглото и чакаше.

Ариман се бе настанил на креслото срещу нея. Не бързаше да я притежава.

Още като дете той бе разбрал, че най-евтините играчки са по принцип като скъпите, стари автомобили на баща му. Беше удоволствие да ги гледаш и да ги използваш. Всъщност, за да притежава наистина нещо и да му бъде достоен господар, човек трябваше да разбира изкуството във формата му, а не само да изпитва тръпка на вълнение от употребата му.

Изкуството във формата на Сюзан Джагър беше двустранно — физически и, разбира се, психологично. Лицето и тялото ѝ бяха изключително красиви. Но красота имаше и в ума, и в личността, и в интелекта ѝ.

Като играчка, тя имаше двустранна функция и първата беше сексуалната. Няколко нощи Ариман я бе използвал брутално и продължително.

Втората ѝ функция беше да страда и да умре красиво. Сюзан вече му бе доставила огромно удоволствие с героичните си, макар и безнадеждни опити да се пребори с агорафобията, с терзанията и с отчаянието си. Смелата ѝ решителност да запази чувството си за хумор и да възвърне предишния си живот беше патетична и следователно прелестна. Скоро Ариман щеше да засили и да усложни фобията ѝ, предизвиквайки бързо и необратимо влошаване и после щеше да се наслади на финала — най-силната тръпка на вълнение, на която Сюзан беше способна.

Тя седеше разплакана и плаха, раздвоена между перспективата за въображаемо кръвосмешение, и погнусена, но изпълнена с приятен, извратен копнеж, както бе програмирана.

От време на време очите ѝ потрепваха, сякаш сънуваше — признак, характерен за състоянието на най-силно потискане на

личността. Това разсейваше Ариман и помрачаваше красотата ѝ.

Сюзан вече знаеше какви роля щяха да играят тази нощ и какво се очаква от нея в този еротичен сценарий, затова психиатърът реши да я доведе по-близо до повърхността, макар и не в пълно съзнание, а само достатъчно далеч, за да сложи край на състоянието на така наречения бърз сън.

— Сюзан, сега искам да излезеш от параклиса — каза той, говорейки за онова въображаемо място в дълбините на подсъзнанието ѝ, където я бе отвел, за да даде инструкциите си. — Излез и тръгни нагоре по стълбите, но не отивай далеч, а само дотам, където се процежда малко повече светлина. Да, точно там.

Очите ѝ приличаха на бистри езера, потъмнели от отраженията на тъмните облаци, минаващи над тях, и изведнъж докоснати от няколко слаби лъча слънчева светлина, разкриха по-голяма дълбочина.

— Онова, което си облякла ми харесва. Бял памук. Простота. — Преди няколко посещения Ариман я бе инструктирал да се облича така преди лягане, докато му хрумне нещо различно, и видът ѝ го възбуждаше. — Непорочност. Чистота. Като дете и в същото време невероятно зряла.

Страните ѝ поруменияха и Сюзан срамежливо наведе глава. На лицето ѝ затрептяха сълзи на срам, досущ капки роса.

Осмелеше ли се да погледне психиатъра, те наистина щеше да види баща си. Такава беше силата на внушението, когато Ариман говореше на онзи най-съкровен и дълбоко скрит параклис в подсъзнанието ѝ.

Когато свършеше да си играе с нея, той щеше да я инструктира да забрави всичко, което се бе случило от мига, в който ѝ бе телефонира, до излизането му от апартамента ѝ. Сюзан нямаше да си спомня нито посещението му, нито фантазията за кръвосмешение.

Но ако решеше, Ариман можеше да измисли за Сюзан подобна история за изнасилвания в ръцете на баща ѝ. Много часове щяха да бъдат необходими, за да вплете онзи ужасен разказ в гоблена на реалните ѝ спомени, но после щеше да я инструктира да повярва в дългогодишното насилие, упражнявано над нея и постепенно да „възстанови“ онези потиснати травми по времето на терапевтичните сеанси.

Ако увереността ѝ я накараше да предаде баща си на полицията и ако я подложеха на тест с детектора на лъжата, Сюзан щеше да отговори на всеки въпрос непоколебимо и уверено и демонстрирайки верния и подходящ нюанс на емоция. Дишането, кръвното ѝ налягане, пулсът ѝ и галваничната реакция на кожата ѝ щяха да убедят всеки специалист по детектора на лъжата, че тя казва истината. Сюзан щеше да бъде сигурна, че зловещите обвинения са реалност до най-малката подробност.

Но Ариман нямаше намерение да си играе с нея така. Той бе изпитал удоволствие от тази игра с други обекти и вече му бе омръзнала.

— Погледни ме, Сюзан.

Тя вдигна глава.

— Следващия път ще донеса камера и пак ще направим видеозапис. Спомняш ли си първия?

Сюзан поклати глава.

— Защото ти забраних да го запомниш. Ти се унижи толкова много, че всеки спомен за това би те довел до самоубийство. А тогава още не бях готов да ти внуша да го сториш.

Тя отмести поглед от него и се втренчи в миниатюрното японско дръвче в месингова саксия върху пиедестала.

— Още един запис, за да си спомням за теб — добави Ариман.

— Следващият път. Развихрих въображението си. Другия път ще бъдеш страхотна мръсница, Сюзан. Първият запис ще прилича на анимационно филмче на Дисни.

Запазването на видеозапис от най-възмутителните му манипулации не беше разумно. Ариман държеше разобличаващи доказателства — в момента сто двайсет и една видеокасети — заключени в добре скрит трезор, макар че ако заподозряха за съществуването му, неподходящите хора биха разглобили къщата му, докато намерят архива.

Той бе поел този риск, защото по душа бе сантиментален и изпитваше носталгичен копнеж по миналите дни, старите приятели и изхвърлените играчки.

Животът прилича на пътуване с влак и хората, които имат значение за нас, слизат на множеството гари по пътя и никога не се качват отново, докато в края на пътешествието оставаме във вагон,

където повечето места са празни. Тази истина натъжаваше психиатъра не по-малко от другите мъже и жени, които са склонни към размисъл, макар че тъгата му несъмнено се различаваше от тази на другите.

— Погледни ме, Сюзан.

Тя продължи да гледа растенията в саксията върху пиедестала.

— Не бъде своенравна. Погледни баща си. *Веднага*.

Насълзените ѝ очи се отместиха от дръвчето. В погледа ѝ се четеше молба да ѝ оставят поне малко достойнство. Доктор Ариман забеляза това и изпита удоволствие, но не го удостои с внимание.

Несъмнено някоя вечер, дълго след като Сюзан Джагър умре, той щеше с умиление да си спомня за нея и да бъде обзет от копнеж отново да чуе мелодичния ѝ глас, да види красивото ѝ лице и да изживее хубавите мигове, които бе прекарал с нея. Това беше слабостта му.

Сетне щеше да прегледа видеоархива си. Щеше да се разчувства и да се зарадва, като види Сюзан да върши мръсотии и перверзии, които я преобразяват драстично. В онези безсрамни сцени сияйната ѝ красота се размиваше и психиатърът виждаше примитивния звяр, който живееше в нея, лукав и боязлив, но страховит и ненаситен.

Дори и да не изпиташе толкова голямо удоволствие от видеозаписите, той щеше да ги запази, защото по природа беше неизтощим колекционер. Стаите в къщата му бяха пълни с играчки, които неуморно бе събирал през годините — армии от оловни войници, очарователни, боядисани ръчно автомобилчета от лята стомана, механични банки и пластмасови комплекти с хиляди миниатюрни фигурки, от римски гладиатори до астронавти.

— Стани, момиче.

Сюзан стана от леглото.

— Обърни се.

Тя се подчини.

— О, да. Искам повече от теб на видеозаписа за идните поколения. И може би малко кръв следващия път, мъничко самоизтезания. Всъщност телесните течности по принцип може да бъдат темата. Кръв и извратеност. Ще бъде забавно. Сигурен съм, че ще се согласиш.

Сюзан отново погледна миниатюрното японско дръвче. Но това беше мимолетно непослушание и тя бързо насочи очи към психиатъра, когато Ариман ѝ заповяда да го направи.

— Ако мислиш, че ще бъде забавно, кажи ми — настоя той.

— Да, татко. Забавно.

Ариман я инструктира да падне на колене.

— Допълзи до мен, Сюзан.

Досущ автомат, задвижван от монета, Сюзан се приближи до креслото. По лицето ѝ се стичаха неподправени сълзи. Тя беше превъзходна придобивка, която би доставила удоволствие на всеки колекционер.

33.

Моментът, в който Дъсти бе забелязал дремещото куче, беше отрязан от мига, когато телефонът в кухнята бе иззвънял. Колкото и да си припомняше сцената, Дъсти не можеше да свърже тези две събития. Валит стоеше и размахваше опашка, а в следващата минута дремеше. Липсваше период от време. С кого бе разговарял Дъсти? Какво бе правил?

Той си припомняше епизода за пореден път, когато Марти изстена в съня си.

— Успокой се. Всичко е наред — прошепна Дъсти и сложи ръка на раменете ѝ.

Но Марти не се успокои. Стенанията ѝ се превърнаха в хленчене. Тя започна да трепери и да рита. Хленченето прерасна в пронизителни викове. Марти изведнъж се надигна, седна в леглото, отметна завивките и стана. Тя вече не викаше, а се задушаваше, и сложи ръце на устата си, сякаш бе отвратена от нещо в съня си.

Дъсти заобиколи леглото и се приближи до нея. Валит го последва и застана зад Марти.

— *Стой далеч от мен!* — извика тя.

Гласът ѝ бе наситен с толкова силни емоции, че Дъсти спря, а кучето се разтрепери. Козината на гърба му щръкна.

— О, Господи! Боже мой!

Дъсти тръгна към нея, но тя му заповяда да стои настрана.

— Не можеш да ми вярваш. Не се приближавай до мен. Дори не си го помисляй.

— Било е само кошмар.

— *Реалността* е кошмар.

— Марти...

Тя се сви конвулсивно, после издаде окаяно стенание на отвращение и мъка.

Въпреки предупреждението ѝ Дъсти се приближи до нея и когато я докосна, Марти го блъсна.

— Не ми *вярвай*! Недей, за Бога!

Тя се втурна към банята.

Лабрадорът изскимтя пронизително — звук, който уплаши Дъсти както никога досега.

Вторият път, в който Дъсти виждаше Марти в това състояние, беше по-ужасяващ от първия. Веднъж може би беше случайност. Но два пъти вече беше схема. А в схемите се съзираше бъдещето.

Дъсти отиде в банята. Марти стоеше до мивката. От крана течеше студена вода. Вратичката на шкафчето беше отворена.

— Сигурно този път е бил по-неприятен от обикновено — каза той.

— Кой?

— Кошмарът.

— Не беше същият. Съвсем не беше приятен като Човека от листа — отговори тя, но очевидно нямаше намерение да добавя нищо повече.

Марти махна капачката на шишенце с приспивателни хапчета, които рядко използваше, и ги изсипа в шепата си.

— Две е максималната доза — отбеляза Дъсти.

— Не ми пука. Искам да спя и да си почивам, а не пак да сънувам такива неща.

Черните ѝ коси бяха влажни от пот, разрошени и сплетени.

Марти напълни чашата с вода и глътна три хапчета.

Дъсти не я спря. Таблетките не бяха силни. Сутринта главата ѝ можеше да е замаяна, но нямаше да е толкова неспокойна.

Докато отдалечаваше чашата от устата си, Марти съзря отражението си в огледалото. Чертите ѝ се смразиха. Лицето ѝ пребледня. Устните ѝ станаха лилави.

— Господи, погледни каква съм.

Дъсти разбра, че тя не говори за влажните си, слепени коси, нито за бледото си лице, а за нещо ужасно, което си въобразява, че вижда в дълбините на сините си очи.

Ръката ѝ замахна, разплисквайки остатъкът от водата, но Дъсти успя да грабне чашата, преди Марти да я хвърли към огледалото.

Тя се дръпна толкова уплашено, че се блъсна в стената на банята.

— Не се приближавай до мен! За Бога, не съзнаваш ли какво мога да *направя*?

— Не се страхувам от теб, Марти.

— Знаеш ли каква е границата между целувката и ухапването?

— Какво?

— Толкова е лесно да откъсна устните ти. От къде можеш да си сигурен, че няма да го сторя?

Марти беше на път да изпадне в паника и Дъсти не знаеше как да я спре.

— Погледни ръцете ми — продължи тя. — Ноктите. Защо мислиш, че не мога да издера очите ти с тях? И да ги извадя?

— Марти...

— В мен има нещо, което досега не познавах. И ме плаши до смърт. Може да направя нещо ужасно. За твое добро, по-добре се страхувай от мен.

Дъсти бе обзет от прилив на емоции — състрадание и обич.

Той протегна ръце към нея, но Марти изскочи от банята и тръшна вратата.

Дъсти тръгна след нея. Намери я пред дрешника. Тя ровеше в ризите на закачалките и търсеше нещо.

Марти извади две вратовръзки и му ги подаде.

— Завържи ме.

— Какво? Господи, не, Марти.

— Говоря сериозно.

— И аз.

— За глезените и за китките.

— Не.

Валит стоеше върху овчата кожа и ги гледаше разтревожено.

— И ако през нощта откача...

Дъсти се опита да бъде твърд и спокоен, надявайки се, че ще й въздейства с примера си.

— Моля те, престани.

— Когато откача напълно, ще се опитам да се освободя и това ще те събуди, ако си заспал.

— Не се страхувам от теб.

— Добре, може би. Но аз се *страхувам от себе си*, Дъсти. Страхувам се от това, което може да направя на теб или на някой друг, или на *себе си*, когато обезумея. Не знам какво става с мен, но е адски странно. Ако хвана ножа или пистолета ти в неподходящ момент,

когато съм в онова шантаво настроение, знам, че ще ги използвам срещу себе си. Усещам някакво извратено желание. В мен се е свило нещо зло и ми шепне за ножове, пистолети и чукове.

Дъсти поклати глава.

Марти седна на леглото и започна да завързва глезените си с една от вратовръзките, но след миг спря.

— По дяволите. Не знам как да правя възли. Трябва да ми помогнеш.

— Едно от онези хапчета обикновено върши работа. Ти глътна три. Не е необходимо да те завързвам.

— Не вярвам на хапчетата. Или ще ми помогнеш, или ще си бръкна в гърлото и ще повърна приспивателните.

Марти не искаше да се вразуми.

Тя не можеше да завърже здраво вратовръзката, изпоти се, разтрепери се и започна да плаче.

— Моля те, Дъсти. Помогни ми. Трябва да заспя. Много съм уморена. Нуждая се от почивка, инак ще полудея. Нужно ми е спокойствие, но няма да го имам, ако не ми помогнеш. Моля те.

Сълзите ѝ го развълнуваха.

Дъсти се приближи до нея. Марти легна по гръб на леглото и закри с ръце лицето си, сякаш се срамуваше от безпомощното състояние, до което я бе докарал страхът.

Дъсти се разтрепери, когато завързваше глезените и китките ѝ.

Тя затвори очи и обърна глава на другата страна, вероятно защото беше смъртно уплашена от парализиращата сила на страха ѝ. А може би защото се чувстваше неудобно от раздърпания си външен вид. Но Дъсти подозираше, че Марти крие лицето си, защото отъждествява сълзите с безсилието.

Дъщерята на Боб Удхаус Усмехнатия, герой от войната и през мирно време, бе решила да се покаже достойна за честта и смелостта, които бе наследила. Разбира се, животът на млада съпруга и дизайнер на видеоигра в калифорнийски град не ѝ бе дал възможност за героични подвизи. Това беше хубаво и не беше причина да отива в постоянно въртящите котли на насилие на Балканите или в Руанда. Живеейки в мирно време, тя можеше да уважава паметта на баща си само с дребни героични постъпки в ежедневието — като си върши добре работата, обича съпруга си и в хубави и лоши мигове, помага на

приятелите си, изпитва искрено състрадание към онеправданите като Скийт и живее с достойнство и самоуважение, за да не стане една от тях. Тези дребни героични постъпки, макар и никога невъзнаградени с медали и вълнуващи паради, са основата, на която се крепи цивилизацията и в един свят, изобилстващ от изкушения да бъдеш егоцентричен, себичен и самодоволен, ги има изненадващо много повече, отколкото би могло да се очаква. Но когато живееш в сянката на велик героизъм като Марти, тогава само порядъчният живот не ти е достатъчен и дори сълзите, макар и в моменти на изключително тежки изпитания, може да ти се струват като предателство към наследството на баща ти.

Дъсти разбираше всичко това, но не можеше да го каже на Марти, защото щеше да се издаде, че знае за най-съкровения й уязвимост и да намекне за съжаление към нея, което щеше да отнеме част от достойнството й. Марти знаеше какво мисли Дъсти, но любовта става по-силна, когато сме достатъчно разумни да казваме онова, което трябва и да премълчаваме неизразимото с думи.

Ето защо, Дъсти мълчеше, докато я завързваше.

Валит се приближи до леглото и близна лицето на Марти.

— Доброто ми, хубаво кученце — изхлипа тя. — Знаеш, че горката ти майка се нуждае от целувка, нали, миличко?

— А може би го привлече дъхът ти, който мирише на лазаня — каза Дъсти, надявайки се да разведри атмосферата.

— Няма значение дали лазанята или искрената кучешка любов. Знам, че Валит ме обича.

— И аз те обичам.

Най-после Марти се обърна и погледна Дъсти.

— Това ми помогна да запазя разсъдъка си днес. Нуждая се от любовта ни.

Той хвана завързаните й ръце.

След малко очите й се затвориха под въздействие на умората и приспивателните.

Дъсти погледна часовника на нощното шкафче, който му напомни за пропуска във времето.

— Доктор Йен Ло.

— Какво? — без да отваря очи, попита Марти.

— Доктор Йен Ло. Не си ли чувала за него?

— Не.

— Водопадите.

— Какво?

— Във вълните разпръсват.

Марти отвори очи, но явно много ѝ се спеше.

— Или говориш глупости, или приспивателните ми действат.

— Борови игли — завърши Дъсти, макар вече да не мислеше, че ефектът върху Марти ще бъде същият като върху Скийт.

— Красиво — промълви тя и отново затвори очи.

Валит беше легнал до леглото вместо на овчата кожа, но не дремеше. От време на време надигаше глава, за да погледне заспалата си стопанка или да се втренчи в мрака в ъглите на спалнята. Лабрадорът наостри уши, сякаш се вслушваше в едва доловими, но подозрителни шумове. Влажните му, черни ноздри потрепваха, докато се опитваше да разпознае миризмите във въздуха. Кучето изръмжа тихо. Явно се стараеше да възвърне репутацията си на пазач.

Кожата на Марти още беше необичайно бледа, а устните ѝ — неестествено тъмни. Докато я гледаше, Дъсти постепенно се убеди, че изпадането ѝ в дълготрайно умопомрачение не е най-голямата заплаха, както мислеше. Той инстинктивно почувства, че я дебне не лудостта, а смъртта, и Марти вече е с единия крак в гроба.

Всъщност той бе завладян от странното усещане, че инструментът на смъртта ѝ в момента е там, в спалнята. По гърба му полазиха ледените тръпки на суеверието. Той бавно стана от леглото и боязливо се огледа, очаквайки да види призрак, нещо като водовъртеж с черни одежди, силует с качулка или ухилено лице на скелет.

Макар че над главите им имаше само гладка гипсова мазилка, Валит пак изръмжа, този път продължително, и стана.

Марти спеше спокойно и дълбоко. Дъсти насочи вниманието си към кучето.

Ноздрите на лабрадора се разшириха и козината на гърба му щръкна. Валит оголи зъби. Кучето, изглежда, долови смъртното присъствие, което и Дъсти бе усетил.

Лабрадорът се втренчи в стопанина си.

— Валит?

Кучето зае агресивна поза, която съвсем не беше характерна за него.

— Какво има, приятелю? Това съм аз.
Ръмженето утихна, но лабрадорът остана напрегнат и нащрек.
Дъсти направи крачка към него.
Валит отново изръмжа.
— Аз съм — повтори Дъсти.
Но кучето явно не беше убедено в това.

34.

Психиатърът най-сетне свърши с нея. Сюзан Джагър легеше по гръб, притиснала свенливо бедра, сякаш в отрицание на факта, че до преди малко бяха широко разтворени. Ръцете ѝ бяха скръстени на гърдите.

Тя още плачеше, но вече не безмълвно. За свое удоволствие Ариман ѝ бе позволил да изрази на глас мъката и срама си.

Той закопча ризата си, наслаждавайки се на риданията ѝ.

Когато я бе сложил в леглото, Ариман използва хипноза и я върна във времето, когато беше дванайсетгодишна, недокосната, непорочна и девствена. Гласът ѝ стана нежен и звънлив, а начинът ѝ на изразяване — детски. Челото ѝ се изглади и устните ѝ омекнаха. Очите ѝ се избистриха, сякаш шестнайсетгодишният жизнен опит изчезна от израза им.

И после, преструвайки се на баща ѝ, психиатърът я обезчести. Отначало ѝ позволи да се съпротивлява слабо, сетне по-активно, уплашена и объркана от преоткритата си сексуална невинност. Отчаяната съпротива скоро отстъпи място на трепетна страст. По внушение на Ариман Сюзан бе обзета от животинска ненаситност и пламенно му се отдаде.

По време на онова, което последва, той оформяше психичното ѝ състояние, като ѝ шепнеше инструкции и в девическите ѝ викове на удоволствие неизменно звучеше и страх, срам и разкаяние. За него сълзите ѝ бяха най-силният афродизиак.

Докато се обличаше, той наблюдаваше изпитателно безупречното ѝ, красиво лице.

Сълзи в очите. Преливащи езера. Тъмен гроб в ума.

Не. Не ставаше. Ариман не можеше да измисли хайку, което да опише тъжното ѝ изражение. Талантът му да пише поезия беше голям, колкото способността му да я оценява.

Психиатърът не хранеше илюзии за дарбата си. Макар че по всички еталони за интелигентност беше гений, той беше играч, а не

творец. Ариман имаше талант за игрите и да използва играчките по нови и творчески начини, но не беше човек на изкуството.

Освен това, макар че от малък се интересуваше от науката, той не притежаваше качествата на учен — търпение, приемане на поредицата от провали в търсене на крайния успех и предпочитание към знанията пред усещанията. На млади години Ариман жадуваше за уважението, отдавано на повечето учени, за авторитета и за негласното превъзходство, с което те се държаха. Те бяха жреци в съвременното общество, което боготвореше промяната и прогреса — манталитет, който беше вроден на Ариман. Но сивата и безрадостна атмосфера в лабораториите не го привличаше, нито скуката на сериозната научноизследователска работа.

Когато беше тринайсетгодишен — дете-чудо още в първата година на колежа, той осъзна, че психологията му предлага идеална кариера. Хората се отнасяха с уважение, граничещо с благоговееене, към онези, които твърдяха, че разбират тайните на човешкото съзнание. Психолозите приличаха на свещениците от предишните векове, когато вярата в душата е била толкова широко разпространена, колкото сега вярата в собственото аз. Психологът беше авторитетна личност.

Мнозина смятаха психологията за наука, но за Ариман не беше така.

В областта на физиката и химията обикновено се предлагаше хипотеза, която да ръководи изследването на група явления. Ако достатъчно голямо количество изследвания на много учени подкрепеше тази хипотеза, тя можеше да се превърне в обща теория. С течение на времето, ако се укажеше универсално ефективна в хиляди експерименти, теорията можеше да стане закон.

Някои психолози се стремяха да се придържат към този принцип на доказване. Ариман ги съжаляваше. Те работеха с илюзията, че авторитетът и властта им са свързани с откриването на непреходни истини, но в реалността истината беше досадна пречка за авторитета и властта.

Според Ариман психологията беше привлекателна област, защото човек трябваше само да натрупа серия от субективни наблюдения, да намери подходяща призма, през която да пречупи

статистическите данни и после да прескочи хипотезата и теорията и да заяви, че е открил закон в човешкото поведение.

Науката беше скучно занимание. Труд. За младия Ариман психологията беше *игра*, а хората — играчки.

Той винаги се преструваше, че споделя гнева на колегите си, когато професията им бе заклеямена като разтеглива наука, но всъщност харесваше точно този ѝ аспект. Властта на учените, които работеха с неоспорими факти, се ограничаваше от тези факти. Но психологията притежаваше силата на суеверието, която можеше да формира света по-добре от електричеството, антибиотиците и водородните бомби.

Ариман постъпи в колеж на тринайсет и завърши психология на седемнайсет години. И тъй като хората се възхищават и много повече ценят психиатрите, отколкото психолозите, и по-големият авторитет щеше да улесни игрите, които искаше да играе, той добави към биографията си магистърска степен по медицина и други необходими дипломи.

Ариман мислеше, че медицината ще бъде скучна, но тази област се оказа изключително забавна. В края на краищата, доброто медицинско образование включваше наблюдения на много кръв и вътрешности и той имаше множество възможности да гледа страдания, мъчителни болки и сълзи.

Когато беше малък, Ариман бе изпълнен с почуда при вида на сълзите, така както дъгата, звездното небе и светулките въздействаха на другите деца. По време на пубертета той установи, че сълзите възпламеняват либидото му.

Самият Марк Ариман никога не бе плакал.

Той се облече, застана пред леглото на Сюзан и се втренчи изпитателно в обляното ѝ в сълзи лице. Неутешимите ѝ очи приличаха на езера. Духът ѝ едва-едва плаваше в тях. Целта на играта беше да я удави. Не тази нощ. Но скоро.

— Каж ми на колко си години — рече Ариман.

— На дванайсет.

— Сега трябва да се пренесеш напред във времето, Сюзан. Ти си на тринайсет... четиринайсет... петнайсет... шестнайсет. На колко години си?

— На шестнайсет.

— Сега си на седемнайсет... осемнайсет...

Ариман я върна в настоящото, в часа и минутата, които показваше часовникът на нощното шкафче и ѝ каза да се облече.

Бельото ѝ беше разпръснато на пода. Тя взе бикините и фланелката си с бавните, целенасочени движения на човек, намиращ се в транс.

Докато обуваше бикините си, Сюзан изведнъж се преве на две, сякаш някой я удари в слънчевия сплит и изкара въздуха от белите ѝ дробове. Тя пое въздух, потрепервайки, и се изплю с отвращение и ужас. Сетне пак се изплю, сякаш отчаяно искаше да се отърве от непоносим вкус в устата. Накрая се задави и от гърдите ѝ се изтръгна окаян вопъл:

— *Защо, татко, защо?*

Сюзан беше убедена, че любимият ѝ баща брутално я бе изнасилил.

За психиатъра тази последна, неочаквана агония на скръб и печал беше досущ шоколаден трюфел след коняк. Той застана пред Сюзан, вдишвайки дълбоко едва доловимото, но осезателно, солено ухание на водопада на сълзите ѝ.

Ариман сложи бащински ръка на рамото ѝ. Тя потрепна от допира му и започна тихо да ридае. Сподавените ѝ, жаловити вопли му напомниха на далечния вой на койоти в една тъмна нощ в пустинята, още по-далеч в миналото от мига, в който Минит Лъкланд се нанизва на копието на Диана в Скотсдейл, Аризона.

Отвъд бляска на Санта Фе, Ню Мексико, се намираше коневъдна ферма — хубава къща, конюшни, заграждения и ливади, изпъстрени с туфи треви, и заобиколени от храсти, където треперят хиляди зайци и нощем койотите ловуват на глутници. В една лятна вечер, дваайсет години преди някой да започне да мисли за приближаващото ново хилядолетие, красивата съпруга на фермера, Фиона Пасторе, вдига телефона и чува хайку от три реда. Тя познава психиатъра, защото десетгодишния ѝ син Дион е негов пациент. Докторът се опитва да го излекува от заекването. Фиона е правила секс десетки пъти с психиатъра, често толкова унизителен, че после е изпадала в депресия, макар всички спомени за тайните им срещи да са заличени от паметта ѝ. Тя не представлява опасност за него, но той е

приключил с нея физически и е готов да пристъпи към последната фаза във взаимоотношенията им.

Активирана от разстояние със стихчето хайку, Фиона получава фаталните инструкции, без да възрази отива в кабинета на мъжа си и написва кратко, но гневно предсмъртно писмо, обвинявайки невинния си съпруг в редица въображаеми жестокости. После отключва шкафа и изважда колт четирийсет и пети калибър, който е голямо оръжие за жена, висока едва метър и шейсет и с тегло петдесет и пет килограма, но тя се справя. Фиона е момиче от Югозапада и през петнайсет от трийсетте си години е стреляла по дивеч и по мишени. Тя зарежда револвера и отива в спалнята на сина си.

Прозорецът на Дион е отворен и когато Фиона запалва лампата, психиатърът вижда стаята. Обикновено той не може да присъства на тези епизоди на пълен контрол, защото не иска да рискува да се разобличи, макар че има достатъчно високопоставени приятели, които могат да гарантират оправдаването му. Този път обаче обстоятелствата са идеални за присъствието му и психиатърът не може да устои. Макар и не изолирана, фермата е сравнително отдалечена от града. Управителят и съпругата му — и двамата служители на Пасторе — са на почивка, на гости на семейство в Пекос, Тексас, за ежегодния фестивал на дините, а тримата помощници не живеят във фермата. Ариман се обади на Фиона от телефона в колата си, която се намира само на четиристотин метра от къщата, после отиде пеша до прозореца на Дион, пристигайки минута, преди жената да влезе в спалнята и да запали лампата.

Спящото момче така и не се събужда. Това е разочарование за психиатъра, който едва не проговаря през мрежата срещу комари на прозореца, досущ свещеник, даващ напътствия в изповедта, за да инструктира Фиона да събуди сина си. Той се колебае, но Фиона действа решително и застрелва детето си с два куршума. Съпругът ѝ Бернардо се втурва в стаята и развълнувано крещи, а тя изстрелва още два куршума. Бернардо е едър, строен и загорял от слънцето, корав мъж от Запада, но куршумите го пронизват със страшна сила. Той се олюлява, блъска се във високия шкаф и отчаяно се вкопчва в него. Черните му очи изразяват изумление и изведнъж се отварят широко, когато Бернардо вижда доктора. От простреляната му челюст пада зъб или част от кост. Той се влачи по пода.

Представлението е по-забавно, отколкото Ариман е очаквал. И ако някога се е съмнявал в избора си на професия, той никога повече няма да го прави. Някои страсти не се утоляват лесно и Ариман иска да засили вълнението, като отчасти извади Фиона от унеса и я пренесе в по-високо ниво на съзнанието. В момента личността ѝ е толкова силно потисната, че тя не съзнава какво е направила и не показва видима реакция към кръвопролитие. Ако може да бъде освободена от контрола поне достатъчно, за да разбира и чувства, тогава агонията ѝ ще предизвика необикновен поток от сълзи и психиатърът ще изпита неповторимо удоволствие.

Ариман се колебае, но има основателна причина. Освободена от оковите достатъчно, за да осъзнае какво е направила, жената може да започне да се държи непредсказуемо, да се побърка съвсем и да окаже съпротива, когато Ариман поиска отново да я върне в транса. Той е сигурен, че ако стане най-лошото, ще съумее да възстанови контрола си над нея, като прибегне до гласови инструкции, но на Фиона са ѝ необходими само няколко секунди, за да се обърне и да стреля през отворения прозорец. А вероятността да получи куршум в лицето никак не се нрави на доктора. Това би развалило лудорията му. Ето защо, той не каза нищо и остави жената да довърши кукленото шоу в състояние на невежество.

Фиона Пасторе спокойно пъха дулото на колта в устата си и се самоубива, за съжаление, без да пророни нито една сълза. Тя пада и револверът одрасква рамката на леглото.

Играчката е счупена и радостта от функциите ѝ вече не вълнува доктора. Той оглежда за пореден път изкуството във формата на Фиона. Гледката не му доставя удоволствие както преди. Тилът ѝ е отнесен, но Ариман не вижда изходната рана, защото главата ѝ е обърната настрана, а пораженията върху лицето ѝ са изумително незначителни.

Първият път, когато психиатърът дойде във фермата, въздухът се раздираше от вой на койоти, но в момента те ловуваха на няколко километра на изток. Промяната във височината на тона и вълнението в гласовете им предупреждават Ариман, че глутницата се приближава. Ако мирисът на кръв се разнася бързо и надалеч във въздуха, тези прерийни вълци може скоро да се съберат под прозореца на мъртвите.

В индианския фолклор най-коварното същество е койотът и психиатърът не вижда смисъл да мери остроумието си с цяла глутница. Без да бяга, той тръгва безшумно към ягуара си, който е паркиран на четиристотин метра на север.

Нощния въздух ухае на пясък, на мескит и на желязо, чийто източник Ариман не може да определи.

Докторът стига до колата си. Койотите се умълчават, надушили прясна следа, която ги кара да бъдат предпазливи. И несъмнено причината за благоразумието им е Ариман. В тишината се чува звук и той вдига глава.

Прилепите изчезват в мрака. Психиатърът отваря вратата на колата си и койотите отново започват да вият. Достатъчно близо са, за да го включат в хора си, ако той реши да извиси глас.

Докторът затваря вратата и включва двигател, а от храстите се появяват десетина койота. Очите им блясват на светлината на фаровете. Ариман потегля. Глутницата се разделя и тръгва от двете страни на тесния път. След стотина метра, когато колата завива на запад, където в далечината се извисява големия град, койотите изостават и се насочват към фермата.

Макар че скръбните стенания на срам на Сюзан Джагър бяха тонизиращи и спомените за семейство Пасторе, предизвикани от измъчения ѝ глас — ободряващи, доктор Ариман вече не беше млад, както в онзи дни в Ню Мексико, и се нуждаеше от поне няколко часа дълбок сън. Предстоящият ден щеше да изисква жизненост и особено ясно съзнание, защото Марти и Дъсти Роудс щяха да станат много големи играчки в тази сложна игра, отколкото бяха досега. Ариман инструктира Сюзан да преодолее емоциите си и да се облече.

— Стани.

Тя се подчини.

— Ти си видение, дъще. Иска ми се да те бях заснел на видео тази нощ, вместо следващият път. Онези сладки сълзи. „Защо, татко, защо?“ Това беше особено трогателно. Никога няма да го забравя. Достави ми огромно удоволствие.

Сюзан отклони вниманието си от него.

Ариман проследи погледа ѝ и видя миниатюрното японско дръвче в месинговата саксия върху пиедестала.

— Цветарството е терапевтично занимание за страдащите от агорафобия. Декоративните растения поддържат връзката ти с външния свят. Но когато ти говоря, очаквам вниманието ти да бъде насочено към мен.

Тя отново го погледна. Вече не плачеше. Последните сълзи засъхваха на лицето ѝ.

Нещо странно в нея обезпокои психиатъра. Непокойният ѝ поглед. Стиснатите устни. В Сюзан имаше напрежение, което не беше свързано с унижението и срама ѝ.

— Мушички — каза Ариман. Стори му се, че в очите ѝ се прокрадна безпокойство. — Те са ад за японските дръвчета.

Сюзан явно се притесняваше за нещо, но със сигурност не за здравето на растението.

Психиатърът надуши неприятности и положи усилия да проясни съзнанието си от мислите за секса и да се съсредоточи върху Сюзан.

— За какво се притесняваш?

— За какво се притеснявам? — повтори тя.

Той перифразира въпроса си като заповед.

— Кажи ми за какво се притесняваш.

— За видеото.

35.

Козината на гърба на Валит вече не стърчеше. Кучето престана да ръмжи и възвърна обичайната си добронамереност, после се върна на овчата кожа и задряма, сякаш нищо не го бе обезпокоило.

Упоена от приспивателните, Марти беше изнервящо неподвижна и тиха. Дъсти няколко пъти се наведе над нея, разтревожено вслушвайки се в дишането ѝ.

Макар да очакваше, че ще лежи буден цяла нощ, той заспа.

Яви му се сън, преплитащ страх и абсурдност в странен разказ — обезпокоителен, но безсмислен.

Дъсти лежи върху завивките на леглото. Облечен е, но няма обувки. Валит не се вижда наоколо. Марти седи неподвижно с кръстосани крака на овчата кожа на кучето. Очите ѝ са затворени, а пръстите ѝ са склучени, сякаш медитира.

Двамата са сами в стаята, но въпреки това той разговаря с някого. Дъсти усеща, че устните и езикът му се движат и макар да чува как гласът му отеква далеч, глухо и неясно в костите на черепа му, не може да разбере нито дума от онова, което казва. Паузите в речта му показват, че води разговор, а не монолог, но не чува друг глас, нито мърморене или шепот.

Навън светкавица раздира мрака, но не следва гръм и по покрива започва да барабани дъжд. Единственият звук, който нарушава тишината, е когато голяма патица прелита край прозореца — толкова близо, че едното ѝ крило се удря в стъклото — и изкрясква. Макар че съществото се появява и изчезва за миг, Дъсти е убеден, че това е чапла. Крясъкът ѝ сякаш прави кръг в тъмнината, утихва и после се усилва, пак заглъхва и повече не се чува.

Той усеща, че в лявата му ръка е забита игла на система за интравенозно поддържане на живота. Другият край на тръбичката е свързан с найлоново пликче, пълно с глюкоза.

Бурята се разразява отново и огромната чапла пак прелита край прозореца. Крясъкът ѝ отеква в нощта.

Десният ръкав на Дъсти е навит, защото измерват кръвното му налягане. Странно, но сякаш хваната от невидима ръка, черната помпа ритмично се свива и отпуска, и ръкавът на апарата се стяга около ръката му. Ако в стаята има трети човек, тогава този безименен посетител сигурно е усъвършенствал магията на невидимостта.

Отново блясва светкавица, която пада не навън, а вътре, на пода на спалнята. Мълнията изсъсква и влиза през тавана, спуска се към металната рамка на картината, оттам към телевизора и накрая към лампиона, който служи за статив на системата за интравенозно поддържане на живота, и разпръсва искри, докато впива ярките си зъби в месинга.

Веднага след светкавицата в стаята връхлита голямата чапла. Влязла е през затворен прозорец или през стена. Извитият ѝ като сабя клон трака, докато птицата кряска. Огромна е, най-малко десет метра от главата до краката, и прилича на праисторически птеродактил. По стените пробягват сенките на крилата ѝ — пърхащи очертания на примитивната светлина.

Птицата се насочва към Дъсти. Той разбира, че съществото ще кацне на гърдите му и ще изкълве очите му. Дъсти има чувството, че ръцете му са завързани за леглото, макар че на дясната е само ръкавът на апарата за измерване на кръвното налягане, а на лявата — иглата на системата за интравенозно поддържане на живота. Въпреки това той се чувства неподвижен и безпомощен.

Когато мълнията се спуска към лампиона, найлоновото пликче с глюкоза блясва като газена лампа и върху Дъсти се посипва горещ дъжд от искри. Сянката на връхлитащата чапла се разбива на толкова черни фрагменти, колкото са искрите и когато облаците от ярки и тъмни частици се смесват, Дъсти затваря очи от ужас и объркване.

Някой, вероятно невидимият посетител, го уверява, че не трябва да се страхува, но когато отваря очи, Дъсти вижда страховито нещо, надвиснало над него. Птицата се смалява, докато се помещава в найлоновото пликче с глюкоза. Но чаплата още е жива и кряска, макар че пронизителните ѝ викове са заглушени от прозрачните стени на найлоновия ѝ затвор. Птицата се опитва да се освободи с острата си човка и нокти, но не може. Едното от жестоките ѝ, черни очи се вторачва в Дъсти с демонична изпитателност.

Дъсти също се чувства като в затвор и безпомощен като човек, разпънат на кръст. После чаплата постепенно се разтваря в кървава, кафяво-черна пихтия и бистрата течност в тръбичката на системата за интравенозно поддържане на живота започва да се оцветява и да се приближава към ръката на Дъсти. Той изкрещява, но от устата му не излиза звук. Парализиран и поемайки дълбоко, но безшумно въздух като човек, опитващ се да диша във вакуум, Дъсти се мъчи да вдигне дясната си ръка, да махне тръбичката на системата и да стане от леглото, но не може. Отровата стига до иглата в ръката му.

Той усеща ужасно вътрешно затопляне, сякаш мълнията се вие във вените и артериите му, а после чува писък, когато птицата влиза в кръвта му. Дъсти я чувства в мускулите и в цялото си тяло и в сърцето му се появява непоносимо пърхане, сякаш чаплата свива гнездо там.

Без да помръдва, Марти отваря очи. Но те не са сини, а черни като косите ѝ. Няма бяло. Очните ѝ ябълки са пълни с нещо черно и имат формата на бадеми, също като очите на чаплата.

— *Добре дошъл — казва тя.*

Дъсти се стресна и се събуди. Съзнанието му беше толкова ясно, че не извика, нито седна в леглото, за да се ориентира, когато отвори очи. Той лежеше неподвижно по гръб и се бе втренчил в тавана.

Лампионът стоеше до стола, където му беше мястото и не служеше за статив за система за интравенозно поддържане на живота.

Сърцето на Дъсти не пърхаше, а биеше като обезумяло. Там не свиваше гнездо нищо, освен собствените му надежди, тревоги, чувства и предразсъдъци.

Валит тихо хъркаше.

Марти спеше дълбоко. Сънят още не бе избледнял от съзнанието му и Дъсти го обмисли от всеки възможен аспект. Обикновено той не анализираше сънищата си.

Фройд обаче беше убеден, че от сънищата могат да се извлекат причудливите изражения на съзнанието, които са същинско угощение за психоаналитика. Доктор Дерек Ламптън, вторият баща на Дъсти и четвъртият съпруг на Клодет, беше на същото мнение и редовно съчиняваше странни, налудничави хипотези, които натрапваше на пациентите си, без да се замисля за вероятността, че може да са вредни.

И тъй като Фройд и Ламптън Влечугото вярваха в сънищата, Дъсти не ги приемаше сериозно. Сега обаче, макар да му беше неприятно, той призна, че в съня му може би има някакъв смисъл. Но да открие поне един ясен факт в тази купчина от безсмислици, щеше да бъде задача, достойна за Херкулес.

Ако изключителната му зрителна и слухова памет съхраняваха всички детайли на сънищата така, както запазваха реалните преживявания, тогава можеше да бъде сигурен, че ако прерови и разнищи този кошмар достатъчно внимателно, Дъсти ще намери някаква ясна истина, която чака да бъде открита, досущ сребърен съд от наследство, неволно изхвърлен на боклука наред с остатъците от вечерята.

36.

— Видеото — повтори Сюзан в отговор на въпроса на Ариман и пак погледна към миниатюрното японско дръвче.

Изненадан, психиатърът се усмихна.

— Много си скромна, като се имат предвид нещата, които направи. Успокой се, скъпа. Заснел съм само една видеокасета с теб — деветдесетминутно чудо — и ще има още една следващият път, когато се срещнем. Никой освен мен не гледа домашните ми видеофилми. Уверявам те, че никога няма да ги излъчат по Си Ен Ен или по Ен Би Си. Макар че рейтингът им би скочил до небето.

Сюзан продължи да гледа дръвчето, но сега Ариман разбра защо е могла да отмести поглед от него, макар да я бе инструктирал да го гледа в очите. Срамът беше властно влияние, от което тя черпеше сили за това малко непокорство. Всички ние вършим срамни неща и по някакъв начин постигаме помирение със себе си, изпитвайки чувства за вина. За разлика от срама, вината може да е успокояваща като добродетелта, защото острите, назъбени краища на онова, което е капсулирала, вече не се усещат и самата вина се превръща в обект на интереса ни. Срамът на Сюзан от миговете, на които Ариман я бе подложил, се бе превърнал във вина.

Психиатърът ѝ заповяда да го погледне и след кратко колебание тя отново насочи вниманието си към него.

Той я инструктира да слезе по стъпалата на подсъзнанието си, докато се върне в параклиса, от който преди малко ѝ бе позволил да се отдалечи, за да направи по-интересна играта им.

Личността ѝ отново бе дълбоко потисната.

— Ще забравиш, че баща ти е бил тук тази нощ — каза Ариман. — Спомените за лицето му, където би трябвало да си видяла моето, и за гласа му, когато би трябвало да си чула моя, сега са прах, разпръснат от вятъра. Аз съм твоят лекар, а не баща ти. Кажи ми кой съм аз, Сюзан.

Въпреки усилията му някъде се бе запазил спомен, вероятно в някое неизвестно кътче на подсъзнанието. Инак Сюзан изобщо не трябваше да изпитва срам, защото не би си спомняла за униженията от изминалата нощ. Според Ариман, срамът ѝ беше доказателство за съществуването на подсъзнателно ниво, скрито дори под самоличността, където преживяването бе оставило неизлечима следа. Той реши, че този най-дълбок скрит от всички спомен е недостъпен и не представлява заплаха за него. Ариман трябваше само да изчисти плоскостите на съзнанието и подсъзнанието ѝ, за да бъде в безопасност.

Някои хора биха се запитали дали това подсъзнателно ниво не е душата, но Ариман не беше един от тях.

— Ако въпреки всичко, имаш причина да усещаш, че си била изнасилена и чувстваш болка, ти няма да подозираш никой друг, освен съпруга си Ерик. А сега, кажи ми дали разбираш какво ти казах.

— Разбирам.

— Но строго ти се забранява да казваш на Ерик за подозренията си.

— Забранено. Разбрах.

— Добре.

Ариман се прозя. Колкото и да беше забавна, накрая играта се разваляше от необходимостта да прибере играчките и да разтреби. Макар че разбираше защо редът е абсолютно задължителен, той мразеше периода на разчистване.

— Моля те, заведи ме в кухнята.

Все още грациозна, въпреки жестоката употреба, на която я бе подложил, Сюзан тръгна из тъмния апартамент плавно и изящно, досущ призрак.

Като всеки играч след дълга изтощителна игра, Ариман беше жаден.

— Кажи ми каква бира имаш.

— Китайска.

— Отвори ми една.

Сюзан извади бира от хладилника и я отвори.

Докато беше в апартамента ѝ, психиатърът внимаваше да не докосва повърхности, върху които можеше да остави отпечатыци.

Още не беше решил дали Сюзан ще се самоунищожи, когато свършеше с нея. Ако преценеше, че самоубийството ще е достатъчно забавно, тогава продължителната ѝ и потискаща борба да преодолее агорафобията щеше да му предостави убедителен мотив и предсмъртното ѝ писмо щеше да приключи случая без възискателно разследване. Но по всяка вероятност Сюзан щеше да бъде използвана в по-голямата игра с Марти и Дъсти, кулминираща в масово убийство в Малибу.

Другите варианти включваха Сюзан да бъде убита от съпруга си или дори от най-добрата си приятелка. Ако я убиеше Ерик, щеше да последва разследване, дори ако той се обадеше на ченгетата от сцената на местопрестъплението, направеше самопризнания, пръснаше черепа си и паднеше до съпругата си и всички съдебномедицински доказателства щяха да подкрепят заключението, че причината е грозен семеен скандал. После щяха да се намесят момчетата от научния отдел, които щяха да търсят отпечатыци, използвайки най-съвременни методи. И ако Ариман по невнимание бе оставил следа, животът му щеше да се промени, но нямаше да стане по-хубав.

Високопоставените му приятели щяха да се погрижат Ариман да не бъде лесно изправен пред съда. Доказателствата щяха да изчезнат или да бъдат променени. Детективите от полицията и прокуратурата щяха да се провалят един след друг, а животът на по-неотстъпчивите, които щяха да се опитат да извършат сериозно и задълбочено разследване, щеше неимоверно да се усложни и дори да бъде съсипан от неприятности и трагедии. Но злочестията им нямаше да имат нищо общо с доктор Марк Ариман.

Приятелите му нямаше да могат да предотвратят попадането му под подозрение, нито да го предпазят от сензационните спекулации на медиите. Той щеше да стане известна личност. А това беше недопустимо. Славата щеше да осакати стила му.

Ариман прие бирата и благодари на Сюзан.

Независимо от обстоятелствата, психиатърът мислеше, че добрите обноси трябва да се съблюдават. Учтивостта беше най-голямата игра от всички, прекрасен и сложен обществен турнир, в който човек трябваше да се представи добре, за да спечели разрешително да се радва на тайни удоволствия. Усвършенстването

на правилата — маниерите и етикета — беше от съществено важно значение за успеха.

Сюзан учтиво го изпрати до вратата. Ариман спря, за да даде последните си инструкции за нощта.

— Увери ме, че слушаш, Сюзан.

— Слушам.

— Бъди спокойна.

— Спокойна съм.

— Бъди послушна.

— Да, добре.

— Зимната буря...

— Бурята си ти.

— Скри се в близката гора...

— Гората съм аз.

— И утихна там.

— В тишината ще разбере какво се иска.

— След като изляза, заключи вратата, както беше. Ще си легнеш, ще угасиш лампата и ще затвориш очи. После ще излезеш от параклиса в подсъзнанието си, където се намираш в момента. И тогава ще забравиш всички спомени за случилото се от мига, в който взе телефонната слушалка и чу гласа ми, до момента, когато ще се събудиш в леглото. Всеки звук, образ и детайл ще изчезне от паметта ти и никога няма да бъде възстановен. После, докато броиш до десет, ще възвърнеш пълното си съзнание. Щом отвориш очи, ще мислиш, че си се събудили от освежителен сън. Ако разбираш какво ти обясних, моля те, кажи ми.

— Разбирам.

— Лека нощ, Сюзан.

— Лека нощ — каза тя и му отвори вратата.

Ариман излезе на площадката на стълбището и добави:

— Благодаря.

— Моля.

Сюзан безшумно затвори вратата.

От океана се носеше мъгла, която помрачаваше цветовете, детайлите и формата на крайбрежието.

Психиатърът чу, че Сюзан заключи и сложи предпазната верига.

Той се усмихна доволно, после слезе по стълбите — пъргаво и чевръсто като момче — и вдигна яката си.

Плочите на вътрешния двор бяха мокри и тъмни като кръв. Доколкото Ариман виждаше, улицата беше безлюдна.

Портата в оградата от бели колчета изскърца. Звукът беше едва доловим.

Той беше достатъчно дискретен и когато дойде. Ариман погледна къщата. Прозорците не светеха. Пенсионерите на първите два етажа несъмнено спяха под завивките, забравили за папагалите си.

Въпреки това психиатърът взе необходимите предпазни мерки. Той беше господарят на паметта, но не всеки се поддаваше на властта му да замъглява съзнанието.

Вълните лениво се плискаха в брега. Заглушаван от мъглата, шумът приличаше по-скоро на вибрации, разнасящи се в хладния въздух.

Листата на палмите висяха неподвижно. От краищата им се процеждаха капки, досущ отрова от езиците на змии.

Ариман спря и се вторачи в забулените в мъгла корони на палмите. Изведнъж се почувства неспокоен поради причини, които не можеше да определи. Озадачен, той отпи от бирата, сетне продължи да върви по тротоара.

Мерцедесът му бе паркиран през две пресечки. Както и на идване, Ариман не срещна никого по пътя.

Той се качи в колата си и точно когато се готвеше да включи двигателя, отново застана неподвижно, измъчван от безпокойство. Ариман изпи бирата и се втренчи в близкото лаврово дърво, сякаш прозрението го очакваше между преплетените клони.

Но прозрението така и не го осени и той подкара на запад по булевард Балбоа, към носа на полуострова.

В три часа сутринта движението не беше натоварено. Ариман видя само три превозни средства. Едното беше полицейска кола, която не бързаше.

Докато минаваше по моста Пасифик Коуст Хайуей и гледаше към огромното пристанище, където мачтите на яхтите се извисяваха като призрочни силуети в мъглата, и докато влизаше в Корона Дел Мар, той не преставаше да се пита каква е причината за безпокойството му.

Ариман спря на червен светофар. Вниманието му беше привлечено от голямо тропическо дърво, около чийто ствол се бе увила бугенвиллия с червени цветове. Това му напомни за миниатюрното японско дръвче в апартамента на Сюзан и за бръшляна в основата му.

Миниатюрното японско дръвче. Бръшлянът.

Светофарът светна зелено.

Зелените очи на Сюзан бяха приковани в миниатюрното дръвче.

Мислите препускаха в главата на Ариман, но кракът му стоеше неподвижно на спирачния педал на колата.

Едва когато светофарът светна жълто, той мина през безлюдното кръстовище. После спря до бордюра, но не угаси двигателя.

Марк Ариман беше специалист по паметта и приложи знанията си, за да си припомни до най-малката подробност събитията в спалнята на Сюзан Джагър.

37.

Девет.

Сюзан Джагър се събуди. Стори ѝ се, че някой произнесе това число. После с изумление се чу да казва: „Десет.“

Изпълнена с напрежение, тя се запита дали бе произнесла и двете числа или „Десет“ беше отговор.

Изминаха една-две минути, но Сюзан не долови друг звук, освен дишането си. Тя беше сама.

Часовникът показваше три и нещо след полунощ. Явно бе спала повече от два часа.

Сюзан седна в леглото и запали лампата.

Изпитата до половина чаша вино. Книгата между измачканите чаршафи. Закритите с щори прозорци. Мебелите. Всичко беше на мястото си. Миниатюрното японско дръвче.

Тя вдигна ръце към лицето си и ги помириша.

Непогрешната миризма на нощния посетител. На пот и на предпочитания от него сапун. Вероятно употребяваше и лосион за ръце.

Доколкото Сюзан можеше да разчита на паметта си, това не беше мирисът на Ерик. Но въпреки това тя беше убедена, че той е тайният ѝ гост.

Дори да не беше миризмата, Сюзан знаеше, че посетителят е идвал, докато е спала. Тя чувстваше болки по тялото си и долавяше мириса на спермата му.

Сюзан отметна завивките, стана и потрепери.

После се приближи до японското дръвче и бръшляна, където беше видеокамерата, която още записваше.

Сюзан я изключи и я извади от саксията.

Любопитството и нетърпението ѝ да получи справедливост изведнъж отстъпиха място на погнуса и отвращение. Тя остави видеокамерата на нощното шкафче и забърза към банята.

Често, когато се събудеше и разбереше, че е била използвана, погнусата ѝ се превръщаше в гадене и Сюзан се почистваше, сякаш изпразвайки стомаха си, можеше да върне времето назад до часовете, преди да бъде изнасилена. Но сега чувството ѝ за гадене премина, преди да е стигнала до банята.

Искаше ѝ се дълго да се облива с гореща вода и да се търка с уханен сапун и шампоан. Всъщност се изкушаваше първо да се изкъпе, а сетне да изгледа видеозаписа, защото се чувстваше по-омърсена отвсякога, сякаш по кожата ѝ бяха полепнали безброй невидими, зловредни паразити.

Не. Първо видеозаписът. Истината. После пречиштането.

Но въпреки решението ѝ отвращението я накара да измие интимните си части, лицето и ръцете си и да изплакне устата си с ментолова вода.

Сюзан хвърли бялата си фланелка в коша за пране, но остави бикините върху капака, защото нямаше намерение да ги пере. Ако камерата бе заснела натрапника, Сюзан вероятно щеше да разполага с всички необходими доказателства, за да му предяви обвинение за изнасилване. Нямаше да е излишно, ако запазеше и проба от семенната му течност за анализ на ДНК.

Състоянието и поведението ѝ на записа несъмнено щяха да убедят властите, че е била упоена и не е била доброволен участник в секса, а жертва. И когато се обадеше на полицията, тя щеше да поиска незабавно да ѝ вземат кръвна проба, докато остатъците от опиата още бяха в организма ѝ.

Щом видеше Ерик на видеозаписа, Сюзан сигурно щеше да се изкуши и да му се обади, преди да позвъни на ченгетата. Не за да го обвинява. А да попита *защо*. Защо бе насъбрал толкова злоба? Защо бе измислил този сложен план? Защо бе изложил на риск живота ѝ с някаква дяволска отвара от опиати? Защо я мрази толкова много?

Но тя знаеше, че няма да му се обади, защото щеше да го предупреди. А това беше опасно. И забранено.

Забранено. Каква странна мисъл.

Тя си спомни, че употреби същата дума пред Марти. Може би това беше подходящото определение, защото онова, което Ерик ѝ бе сторил, беше по-лошо от насилие и граничеше със светотатство. В

края на краищата брачният обет беше свещен, следователно нарушаването му безспорно беше сквернословие и забранено.

Сюзан се върна в спалнята и си сложи чисти фланелка и бикини. Мисълта да бъде гола, докато гледа гнусния видеозапис, беше непоносима.

Тя седна на ръба на леглото, взе камерата и пренави лентата, после извади касетата, сложи я във видеото и включи телевизора. Сюзан стисна дистанционното управление с две ръце и с интерес и страх се втренчи в екрана.

Тя седи в леглото и напрегнато се ослушва. Сетне протяга ръка към книгата и в същия миг телефонът иззвънява.

Сюзан се намръщи, защото не си спомняше телефонът да е звънял.

Тя вдига слушалката.

Поради отдалечеността ѝ от камерата, някои от думите бяха неясни, но онова, което чу, я озадачи повече, отколкото очакваше.

Сюзан затваря телефона, става от леглото и бързо излиза от спалнята.

От мига, в който ѝ се бяха обадили, в лицето и в поведението ѝ настъпиха промени, които тя виждаше, но не можеше да определи. Все едно гледаше непозната жена.

Сюзан се връща в спалнята и зад нея се подава мъж. Но не Ерик. А доктор Ариман.

Тя затаи дъх от изумление и се вцепени.

След миг изумлението ѝ се превърна в недоверчивост. Сюзан рязко пое въздух и спря записа.

Не можеше да повярва на очите си. Тя беше убедена, че ще види Ерик, защото присъствието на доктор Ариман в спалнята ѝ беше абсурдно. Той беше етичен човек. Уважаван. Професионалист. Състрадателен. Отзивчив. Това беше невъзможно. Сюзан би се изненадала по-малко, ако бе видяла демон с рога и блестящи, жълти очи. Но видеозаписът показва Ариман.

На красивото му лице бе изписано изражение, каквото Сюзан не бе виждала дотогава. Сладострастие. Безумие. Изящно изваяните му черти бяха изкривени от някакво вътрешно напрежение, което нарастваше с всяка изминала минута. Сюзан се вторачи в лицето му и най-после определи изражението — самодоволство.

Но не беше самодоволството на раздаващ поучения свещеник, нито на фанатизиращ привърженик на въздържанието, заявяващ непоносимостта си към онези, които пият, пушат и се хранят нездравословно. Лицето на Ариман изразяваше подигравателното превъзходство на юноша. Щом прекрачи прага на спалнята, походката му стана преднамерено ленива и отпусната, държанието — нахакано като на ученик, който мисли, че всички възрастни са тъпаци. В очите му блесна пламъкът на сексуалната потребност на младеж в пубертет.

Престъпникът и психиатърът, чийто кабинет посещаваше два пъти седмично, бяха еднакви на външен вид. Разликата беше в изразенията им. Промяната беше толкова обезпокоителна, че сърцето ѝ започна да бие като обезумяло.

Недоверчивостта ѝ отстъпи място на гнева, а после на толкова силно чувство за предателство, че тя избълва поредица от ругатни.

Сетне отново пусна записа.

Психиатърът ѝ заповяда да коленичи и да допълзи до него и Сюзан се подчинява.

Тя не можеше да гледа унижението си, но не спя видеозаписа, защото кадрите я зареждаха с гняв. А в момента това беше хубаво. Гневът ѝ даваше сили след шестнайсетте месеца на безпомощност.

Сюзан превъртя лентата. Двамата с Ариман бяха голи.

Намръщена, тя изгледа поредица от перверзии, разнообразени тук-там с периоди на обикновен секс, който изглеждаше невинен, досущ милувки на ученици.

Как бе възможно да я контролира до такава степен? И да заличи тези шокиращи събития от съзнанието ѝ? Загадката беше мъглява и тъмна като произхода на вселената и смисъла на живота. Сюзан бе завладяна от усещане за нереалност, сякаш нищо на света не беше такова, каквото изглеждаше и всичко бе изкусно направен декор, а хората — актьори.

Сюзан се втурна към телефона и посегна да набере номера на полицията, но се спря.

Ако им се обадеше, ченгетата можеше да поискат да отиде с тях в участъка, за да даде показания, или в болница, където да ѝ направят гинекологичен преглед, за да установят дали наистина е била изнасилена.

Макар че гневът ѝ бе дал сили, тя още не можеше да се пребори с агорафобията. Мисълта да излезе я хвърли в паника.

Сюзан щеше *на всяка цена* да направи каквото е необходимо и да отиде, където поискат. Тя щеше да стори всичко, което се изискваше от нея, за да изпрати задълго в затвора онова болно копеле Ариман.

Но перспективата да излезе навън сред непознати беше твърде обезпокоителна. Сюзан се нуждаеше от подкрепата на приятел, на когото можеше да довери живота си, защото за нея излизането беше равно на смърт.

Тя се обади на Марти, но отговори телефонният секретар. Сюзан знаеше, че нощем те изключват телефона в спалнята, но поне един от двамата можеше да се събуди от звъна в коридора или в кабинета на Марти.

— Аз съм, Марти — каза Сюзан след сигнала. — Чуваш ли? Вдигни слушалката, ако си там, за Бога... Не е Ерик, а Ариман. Записах копелето с видеокамера. Мръсникът... След изгодната сделка за къщата му... Марти, моля те, обади ми се. Нуждая се от помощ.

Изведнъж ѝ прилоша и тя затвори.

Сюзан седна на леглото, стисна зъби и притисна стомаха си с леденостудените си ръце.

Тя се втренчи в телефона и каза:

— Моля те, Марти, обади ми се. Веднага.

Пълната до половина чаша вино още беше на нощното шкафче. Сюзан я пресуши на един дъх.

Тя издърпа чекмеджето и извади пистолета, който държеше там за самоотбрана.

Доколкото знаеше, Ариман не я посещаваше два пъти в една нощ.

Изведнъж Сюзан осъзна каква глупост беше казала на телефонния секретар на Марти. „*Мръсникът... След изгодната сделка за къщата му.*“ Преди осемнайсет месеца, шейсет дни преди да започне да страда от агорафобия, Сюзан бе продала на Марк Ариман сегашната му къща. Сюзан представляваше продавача, а психиатърът бе дошъл и я бе помолил да представлява и него. Тя свърши отлична работа, за да се погрижи за интересите и на двете страни. Сега обаче осъзна, че клиентът сигурно е направил отстъпка, щом е сериозно болен психически социопат и изнасилвач.

Сюзан неочаквано започна да се смее и се задави, сетне повтори:

— Моля те, Марти, обади ми се.

Телефонът иззвъня.

Тя остави пистолета и грабна слушалката.

— Да?

— Бен Марко.

— Слушам.

38.

Дъсти за пореден път си припомняше всеки детайл от съня си. Чаплата. Безшумната мълния. Бурята без гръмотевици и дъжд. Найлоновото пликче с глюкоза. Марти, която медитира.

Разсъждавайки върху кошмара, той постепенно започна да се убеждава, че в съня се крие чудовищна истина, досущ дебнеш скорпион, спотаил се в китайска кутийка.

Дъсти стана от леглото и отиде в банята. Марти беше завързана и спеше толкова дълбоко, че едва ли щеше да се събуди и да излезе от стаята.

След няколко минути, докато миеше ръцете си, той бе осенен от прозрение — не за смисъла на съня, а отговор на въпрос, който го бе озадачил по-рано, преди Марти да се събуди и да поиска да я завърже.

Мисии.

Стихчето на Скийт.

Водопадите. Във вълните разпръсват. Борови игли.

Скийт бе казал, че боровите игли са мисии.

Опитвайки се да намери смисъл в думите, Дъсти бе изброил наум синонимите за *мисия*, но не бе стигнал до никакъв извод. *Задача. Работа. Задължение. Служба. Призвание. Инструкции.*

Той се замисли над последната дума.

Изведнъж по гърба му полазиха ледени тръпки.

Когато чу името *доктор Йен Ло*, Скийт бе отговорил: „*Слушам*“. И после бе отговарял на въпросите с въпроси, сякаш питаше да му кажат какво да мисли или да направи, но бе реагирал на твърденията така, сякаш бяха заповеди, нетърпящи противоречие. А когато в отчаянието си Дъсти му каза: „О, я ме остави на мира и заспивай“, брат му бе изпаднал в състояние, наподобяващо безсъзнание.

Скийт бе казал, че редовете на стихчето хайку са „правила“. Сетне Дъсти бе решил, че думите са някакъв механизъм, просто способ с мощен ефект, макар да не беше сигурен защо смята така.

Докато разсъждаваше върху смисъла на думата „инструкция“, той осъзна, че може би е по-добре да определи стихчето не като механизъм, а като компютърна оперативна система, програмен продукт, който позволява инструкциите да бъдат приети, разбрани и изпълнени.

И какъв беше изводът, по дяволите? Че Скийт е... програмиран?

Дъсти спря водата и му се стори, че чува слаб телефонен звън.

Той влезе в спалнята и се заслуша, но къщата беше тиха.

Ако някой се бе обадил, сигурно е оставил съобщение на телефонния секретар.

Но по всяка вероятност Дъсти си бе въобразил, че телефонът звъни. Кой би могъл да се обажда по това време? Но за всеки случай трябваше да прослуша съобщенията, преди отново да си легне.

Той се върна в банята, за да избърше ръцете си.

Дъсти се втренчи в огледалото и си припомни случилото се на покрива на семейство Соренсън.

Скийт твърдеше, че е видял отвъдното. Ангелът на смъртта му бил показал какво го чака отвъд този свят и хлапето бе харесало онова, което бе видяло. И после ангелът му бе заповядал да скочи. Скийт бе употребил думата *инструктирал*.

По гърба му отново полазиха ледени тръпки. Вероятно му оставаше още малко, за да разкрие загадката. Дъсти сякаш чу как скорпионът драска в кутийката — звукът на неприятната истина, очакващ да го ужили, когато вдигне капака.

39.

— Зимна буря... — прошепна психиатърът в клетъчния си телефон.

— Бурята си ти — отговори Сюзан Джагър.

— Скри се в близката гора...

— Гората съм аз.

— И утихна там.

— В тишината ще науча какво се иска.

Той стигна до площадката на стълбището пред вратата ѝ и каза:

— Пусни ме да вляза.

— Да.

— Бързо — добави Ариман, прекъсна разговора и прибра телефона в джоба си, после нервно погледна към безлюдната улица.

Сюзан махна стола от дръжката на вратата и отключи.

Тя отвори и го поздрави стеснително, без да каже нищо, а само с лек поклон, сякаш беше гейша. Психиатърът влезе и Сюзан отново заключи. Той я инструктира да го заведе в спалнята си.

— Мисля, че ти си лошо момиче, Сюзан. Не знам как си могла да кроиш планове срещу мен и защо ти е хрумнало да сториш такова нещо, но съм убеден, че си го направила.

По-рано всеки път, когато отместеше очи от него, тя поглеждаше към миниатюрното японско дръвче в месинговата саксия. И това ставаше винаги, когато Ариман споменавахе за видеозаписа, който бе заснел или щеше да заснеме по време на следващото си посещение. Когато видя, че Сюзан е напрегната и измъчвана от притеснения, той ѝ заповяда да разкрие източника на безпокойството ѝ. Тя бе отговорила: „Видеото“ и Ариман бе стигнал до очевидния извод. Макар и късно, подозренията му се засилиха, когато си спомни, че Сюзан *неизменно* поглеждаше към дръвчето, а не към пода, както би се очаквало да направи, щом се срамува.

— Искам да видя какво има в онази саксия.

Сюзан покорно го поведе към пиедестала, но психиатърът замръзна на мястото си, когато видя екрана на телевизора.

— Да ме вземат дяволите.

Наистина щеше да отиде по дяволите, ако не бе идентифицирал причината за подозренията си, ако се бе прибрал вкъщи и не се бе върнал в дома на Сюзан.

— Ела при мен — заповяда той.

Тя се приближи до него и Ариман сви пръсти в юмруци. Искаше му се да удари красивото ѝ лице.

Момичета. Всичките бяха еднакви.

Когато беше малък, той не виждаше за какво биха могли да му послужат и не искаше да има нищо общо с тях. Гадеше му се от момичетата и от коварните им манипулации. Най-хубавото в тях беше, че без много усилия можеше да ги разплаква, но после те винаги хукваха към майките или бащите си, за да ги утешат. Ариман умело се бранеше срещу истеричните им обвинения. Пък и възрастните го смятаха за очарователен и убедителен. Но скоро той осъзна, че трябва да се научи на дискретност и да не позволява на копнежа си за сълзи да го контролира така, както кокаинът контролираше много хора от Холивуд, с които баща му работеше.

Накрая, измъчван от хормоните, Ариман установи, че се нуждае от момичетата заради нещо повече от сълзите им. Научи и колко лесно красив младеж като него може да ги подмамва в игри, с които да спечели сърцата им. А това му позволяваше да изтръгне още сълзи — чрез добре режисирана любовна връзка и после изневяра. Но десетилетията, през които ги измъчваше емоционално, не направиха момичетата по-привлекателни за него. Те още го безпокояха повече, отколкото го очароваха. Гадеше му се, след като ги притежаваше, и фактът, че е бил заинтригуван от тях, само го караше да ги мрази и презира повече. Нещо повече, сексът никога не им беше достатъчен. Момичетата искаха да бъдеш баща на децата им. Кръвта му се смразяваше при мисълта да бъде нечий баща. Веднъж едва не попадна в капана, но съдбата му помогна да избяга. Човек не можеше да има доверие на децата. Те влизаха под кожата ти и когато най-малко очакваш, можеше да те убият и да ти отнемат богатството. Психиатърът знаеше всичко за този вид предателство. А станеш ли баща на дъщеря, майката и детето ще заговорничат срещу теб за всяко

нещо. Според Ариман всички останали мъже принадлежат към порода, различна от неговата, но момичетата бяха съвършено друг вид, дори извънземни, и беше абсолютно невъзможно да ги опознаеш.

Сюзан застана пред него и той вдигна юмрук.

Тя явно не се уплаши. Личността ѝ беше толкова дълбоко потисната, че Сюзан не беше в състояние да показва емоции, докато Ариман не я инструктираше да го направи.

— Би трябвало да те набия.

Психиатърът долови момчешка сприхавост в гласа си, но не изпита неудобство от това. Той съзнаваше, че докато участва в тези игри на контрол претърпява регресия на личността и се връща назад във времето. Това връщане съвсем не го безпокоеше и всъщност беше от съществена важност, ако искаше напълно да се наслади на мига. Като възрастен с богат жизнен опит, Ариман вече беше изхабен. Но като момче, той още притежаваше неподправено умение да се учудва и се вълнуваше от всеки нюанс на въображаема злоупотреба с властта.

— Би трябвало да обезобразя завинаги глупавото ти лице.

Сюзан не реагира. Очите ѝ потрепнаха няколко пъти, но това не беше свързано със заплахата.

Сега дискретността и въздържанието бяха от съществено значение. Ариман не се осмели да я удари. Ако бъдеше добре инсценирана, смъртта ѝ едва ли щеше да предизвика разследване за убийство. Но ако Сюзан бъдеше насинена и пребита, версията за самоубийство нямаше да прозвучи достоверно.

— Вече не те харесвам, Сюзан. Изобщо не те харесвам.

Тя мълчеше, защото не беше инструктирана да отговаря.

— Предполагам, че още не си извикала полицията. Кажи ми дали е така.

— Така е.

— Каза ли на някого за видеозаписа?

— Казах ли?

Предупреждавайки се, че отговорът не е предизвикателен и тя е програмирана да отговаря по този начин, когато се намира в параклиса дълбоко в подсъзнанието ѝ, психиатърът спусна ръката си и бавно разтвори пръсти.

— Отговори с да или не дали каза на някого за видеозаписа.

— Не.

Ариман изпита облекчение, хвана я за ръката и я поведе към леглото.

— Седни, момиче.

Сюзан седна, като прибра колене и скръсти ръце.

Той я разпитва няколко минути, оформяйки въпросите си като твърдения или заповеди, докато разбра защо тя е заложила капана с видеокамерата. Сюзан искаше да има доказателство срещу Ерик, а не срещу психиатъра си.

Макар че спомените ѝ бяха заличавани след всяко следващо посещение, Сюзан със сигурност подозираше, че е използвана сексуално. Ариман предпочиташе да не се грижи за почистването след сексуалния акт, защото това би намалило вълнението от упражняването на властта и би помрачило приятната илюзия, че страховитият му контрол е абсолютен.

В края на краищата той бе авантюрист, а не прислужник.

Ариман разполагаше с много похвати, с които да отслаби или да насочи в погрешна посока подозренията на Сюзан. Така например, той можеше да ѝ внуши, че след като се събуди, тя няма да обръща внимание на синините и да усеща доказателствата за полово сношение.

Ако бе по-игриво настроен, Ариман би ѝ втълпил убеждението, че я посещава сатаната, който е решил да има поколение от нея, за да се роди антихрист. Имплантирайки спомени за зъл и демоничен нощен любовник с люспеста кожа, дъх на сяра и раздвоен език, психиатърът би превърнал живота ѝ в ад.

Ариман бе практикувал тази игра с други хора, дърпайки струната на суеверието и предизвиквайки остри случаи на демонофобия — страх от демони и дяволи, която бе разбила живота на пациентите му. Този спорт му хареса много, но само за известно време. Фобията беше по-пагубна от останалите и често се развиваше бързо, превръщайки се в пълно умопомрачение и лудост. Но с течение на годините психиатърът започна да изпитва все по-малко удоволствие, защото сълзите на неосъзнаващите страданията си луди не бяха толкова живителни, колкото сълзите на нормалните, които още вярваха, че има надежда да се оправят.

От множеството други възможности за избор, Ариман бе предпочел да насочи подозренията на Сюзан към съпруга ѝ. Настоящата игра, за която психиатърът бе измислил особено кървав и

сложен сценарий, трябваше да завърши с буря от насилие, отразена от всички медии в страната. Ариман непрекъснато коригираше отделните детайли на финала, но още не беше решил дали Ерик ще бъде извършител или жертва.

Подстрекавайки Сюзан да съсредоточи вниманието си върху Ерик и после забранявайки ѝ да му каже за подозренията си, Ариман бе създал часовников механизъм на психичното напрежение. Седмица след седмица пружината се затягаше, докато Сюзан вече едва съдържаше огромната емоционална енергия, насъбрала се в нея. И в отчаянието си да освободи натрупалото се напрежение, тя бе потърсила доказателство за вината на съпруга си, за да отиде в полицията и да избегне конфронтация с Ерик.

Обикновено подобна ситуация не би възникнала, защото психиатърът не си бе играл с никого толкова дълго, колкото със Сюзан Джагър. Той бе започнал да я упоява и да я манипулира преди година и половина и тя бе негов пациент от шестнайсет месеца. Ариман се отегчаваше за шест месеца, понякога дори за два-три. И тогава или излекуваше пациента, освобождавайки го от фобията, която му бе внушил, като засилваше репутацията си на добър терапевт, или измисляше контролирана смърт, достойна да удовлетвори играч от неговата класа. Но омаян от поразителната красота на Сюзан, той бе протакал твърде дълго, позволявайки напрежението да нарасне, докато я тласне към залагането на този капан.

Момичета. Те винаги означаваха неприятности. Рано или късно.

Ариман се изправи и заповяда на Сюзан също да стане. Тя се подчини.

— Развали ми играта — нетърпеливо каза той. — Трябва да измисля нов край.

Ариман можеше да я разпита и да разбере кога ѝ е хрумнал планът с видеокамерата, а после да заличи спомените ѝ. Но Сюзан щеше да осъзнае, че в деня ѝ има страшни пропуски във времето. Той можеше да изтрие целия период от време в паметта ѝ и да запълни празнотите с подправени спомени, които щяха да бъдат убедителни, въпреки липсата на детайли. Можеше и да измени ситуацията и да заличи в съзнанието ѝ спомена, че той е насилникът, но това беше трудно, а Ариман нямаше достатъчно време, енергия и търпение да го направи.

— Сюзан, къде има писалка и листове?

— До леглото.

— Извади ги, моля те.

Той тръгна след нея и видя пистолета на нощното шкафче.

Сюзан не прояви интерес към оръжието. Тя отвори чекмеджето и извади химикалка и голям тефтер. Най-отгоре на всеки лист имаше нейна снимка и емблемата и телефонните номера на компанията за недвижими имоти, където Сюзан работеше, преди агорафобията да сложи край на кариерата ѝ.

— Прибери пистолета, моля те.

Тя сложи оръжието в чекмеджето и го затвори.

— Ела.

— Къде?

— Последвай ме.

Психиатърът я поведе към трапезарията и я инструктира да запали лампата и да седне до масата.

40.

Още втренчен в огледалото в банята, припомняйки си подробностите на разговора със Скийт на покрива и опитвайки се да намери достоверност в тази невероятна история, Дъсти разбра, че повече няма да заспи. В съзнанието му се въртяха рой въпроси, които не му позволяваха да затвори очи.

Кой би могъл да програмира Скийт? Кога? Къде? Защо? И защо точно Скийт — слабоумен по собственото му признание, наркоман и добродушен несретник?

Цялата работа намирисваше на параноя. Може би тази налудничава история би прозвучала смислено в света на нормалните явления, където живееше Нютън Чешита. Той непрекъснато слушаше радиостанция, по която разказваха как коварни извънземни трескаво се размножават с нищо неподозиращи, злочести жени от Земята, как триизмерни същества са виновни за глобалното затопляне и скандално високата стойност на лихвите на кредитните карти, президентът на САЩ тайно е подменен с двойник андроид, направен в мазето на Бил Гейтс, и Елвис Пресли е жив и обитава сложна космическа станция, управлявана от Уолт Дисни, чийто мозък е трансплантиран в тялото на рап звездата от и филмовия титан Уил Смит. Но в реалния свят идеята, че Скийт е бил програмиран, звучеше нелепо.

Дъсти би се изсмял и би прогонил от съзнанието си тази откачена теория, ако... Скийт не бе споменал, че е бил *инструтиран* да скочи от покрива на къщата на семейство Соренсън, ако хлапето не бе изпаднала в онзи странен транс в клиника „Нов живот“, ако Скийт, Марти и Дъсти не чувстваха, че в деня им е имало пропуски във времето и ако животът им не се бе разпаднал изведнъж, едновременно и с апокалиптичната причудливост на епизод от „Досиетата Х“.

Убеден, че безсънието ще му прави компания до зазоряване, Дъсти реши да се изкъпе и да се избърсне, докато Марти спи дълбоко под въздействието на приспивателните. Когато се събудеше и ако отново я обземеше онзи ужасен страх от самата нея, тя ще поиска

Дъсти непрекъснато да я наблюдава от страх, че може да изгуби контрол и да се опита да го убие.

След няколко минути той изключи електрическата самобърсначка и чу сподавени, тревожни вопли от спалнята.

Дъсти се приближи до Марти, която пак стенеше в съня си.

— Не, не, не, не.

Валит вдигна глава и се прозя, но не изръмжа.

Марти мятеше глава наляво и надясно, досущ болен, страдащ от малария, изпаднал в делириум от треската и високата температура.

Дъсти избърса челото ѝ и държа завързаните ѝ ръце, докато тя се умълча.

Какъв ли кошмар я измъчваше? Може би онзи, който бе сънувала няколко пъти през последните шест месеца? За огромната, застрашително надвиснала над нея фигура от сухи листа? Или за страшните си преживявания през деня?

Марти отново заспа дълбоко и Дъсти се запита дали в повтарящия се сън за Човека от листа има някакъв смисъл като преследваната от мълния чапла, която бе сънувал.

Марти му бе разказала за кошмара си преди няколко месеца. Докато я гледаше, Дъсти се замисли за съня ѝ.

Макар че на пръв поглед сънищата им изглеждаха различни, анализът разкри обезпокоителни прилики.

Все повече озадачен, той размишляваше върху пресечните точки между двата кошмара.

Дъсти се запита какво ли бе сънувал Скийт напоследък.

— Тук има нещо гнило — измърмори той.

41.

Неспокойно обикаляйки стаята, Ариман измисли чудесно сбогуване с живота, което Сюзан написа на хартия с изящния си почерк. Той знаеше точно какво да вмъкне и какво да пропусне, за да убеди и най-скептично настроения детектив от полицията, че предсмъртното писмо е автентично.

Съчиняването на текста при дадените обстоятелства не беше лесно. Ариман усещаше в устата си тръпчивия вкус на китайската бира. Беше капнал от умора. Очите му пареха, а съзнанието му ле замъглено от липсата на сън. Той внимателно измисли всяко изречение, преди да го издиктува.

И Сюзан го разсейваше. Може би защото той повече никога нямаше да я притежава, тя му се струваше по-красива отвсякога.

Златисти коси. Жарки, зелени очи. Тъжна играчка.

Не. Стихчето хайку не беше хубаво. Вярно, имаше седемнайсет срички, разпилени по схемата пет-седем-пет, но нищо повече.

От време на време Ариман съчиняваше сравнително хубави стихчета хайку, но се затрудняваше, когато трябваше да долови изражението, настроението и характера на някое момиче.

Сюзан наистина беше играчка, но вече счупена. Макар че още изглеждаше страхотно, тя беше необратимо повредена и Ариман не можеше да я оправи с малко лепило.

Момичета. Те винаги те разочароват, когато разчиташ на тях.

Изпълнен със странна смесица от сантиментален копнеж и възмущение, той завърши диктовката на предсмъртното писмо, после се наведе да гледа как Сюзан се подписва най-отдолу.

Дълги пръсти. Последни думи пишат. Но няма сълзи.

Не.

Психиатърът каза на Сюзан да остави тефтера на масата и я заведе в кухнята. По негова заповед тя извади от шкафа резервен ключ за апартамента. Ариман имаше ключ, но не го беше взел. Той пусна в джоба си резервния ключ и двамата влязоха в спалнята.

Ариман инструктира Сюзан да извади касетата от видеото и да я сложи на нощното шкафче до празната винена чаша.

— Кажи ми къде държиш видеокамерата.

— В кутия на най-горната лавица в дрешника.

— Моля те, сложи я там.

После ѝ даде указания да избърше с хавлия нощните шкафчета, таблата на леглото и всичко друго, което можеше да е докоснал в спалнята и сетне в банята. Ариман я наблюдаваше изпитателно, за да е сигурен, че тя ще свърши добре работата.

Психиатърът внимаваше да не докосва нищо в апартамента ѝ, затова не се притесняваше, че може да намерят отпечатыците му другаде, освен в спалнята и в банята.

Той вдигна сгънатите ѝ бели бикини върху капака на коша за пране и едва не я инструктира да ги хвърли при другите мръсни дрехи, но инстинктът му подсказа да я разпита за тях. Когато научи, че Сюзан ги е сложила настрана, за да ги даде на полицията за анализ на ДНК, Ариман остана шокиран.

Момичета. Непочтени. Коварни. Много пъти, когато Ариман беше малък, момичетата го предизвикваха да ги блъсне по стълбите на верандата или в трънлив розов храст, а после тичаха при възрастните, твърдейки, че не са го дразнили, а той го е направил от злоба. И сега, след няколко десетилетия, пак го предаваха.

Той можеше да я инструктира да изпере бикините, но реши, че предпазливостта изисква да ги вземе и да ги изнесе от апартамента ѝ.

Психиатърът не беше специалист по най-новите методи на съдебната медицина, прилагани в разследването на убийство, но беше убеден, че отпечатыците му върху човешката кожа остават само няколко часа.

Ариман предполагаше, че трупът на Сюзан ще бъде намерен след пет-шест часа и дотогава ранните фази на разлагане щяха да са заличили латентните отпечатыци от пръстите му върху кожата ѝ.

Но той беше докоснал всяка плоскост и извивка на тялото ѝ. За да бъде победител в този вид игри, човек трябваше не само да участва с енергия и ентусиазъм, но и да притежава задълбочени знания за правилата и талант за стратегия.

Ариман инструктира Сюзан да се изкъпе с гореща вода. А после стъпка по стъпка я насочи към оставащите минути от живота ѝ.

Докато ваната се пълнеше, тя взе самобръсначката от шкафчето. Беше я използвала, за да бръсне краката си, но сега самобръсначката щеше да послужи за по-сериозна цел.

Сюзан се съблече. Гола, тя не приличаше на супена играчка и Ариман почувства желание да може да я запази.

Сюзан застана до ваната, очаквайки по-нататъшни инструкции.

Виждайки се в отражението ѝ в огледалото, психиатърът изпита гордост от спокойствието ѝ. Някъде дълбоко в душата си тя съзнаваше, че скоро ще умре, но поради отличната работа, която Ариман бе свършил с нея, не беше способна да проявява истинска и спонтанна реакция, докато се намираше в това състояние на пълно потискане на личността.

Психиатърът съжали, че неизбежно идва момент, когато всяка от придобивките му трябва да бъде изхвърлена и унищожена.

Искаше му се да може да ги поддържа в идеално състояние и да ги нареди в къщата си, както бе отделил място за автомобилчетата и комплектите си за игра. Колко приятно би било, когато пожелае, да се разхожда сред тях — онези мъже и жени, които му бяха играчки и в същото време другари през годините. Щеше да им постави месингови табелки с имената, кратки биографични данни и датите на придобиване така, както бе сторил с другите си колекции. Видеокасетите бяха великолепни спомени, но бяха двуизмерни и не пресъздаваха нито дълбочината, нито приятната осезаемост, които физически съхранените играчки можеха да предложат.

Проблемът беше гниенето. Психиатърът беше перфекционист и не би добавил нищо към колекцията си, освен ако не ставаше дума за пари. Тъй като нито един познат начин на консервиране, от мумификацията до балсамирането, не отговаряше на високите му изисквания, по необходимост той щеше да разчита на видеозаписите, когато го обземеше носталгично настроение.

Ариман изпрати Сюзан в трапезарията, за да донесе тефтера, на който бе написала прощалното си писмо. Тя се върна и го сложи на шкафа до мивката в банята, където щеше да бъде намерено едновременно с трупа ѝ.

Ваната беше готова. Сюзан затвори крановете и пусна ароматизиращи соли във водата.

Ариман се изненада, защото не я бе инструктирал да слага благоухания. Тя явно правеше това всеки път, преди да влезе във ваната и действието ѝ беше условен рефлекс, който не изискваше волево мислене. Интересно.

Внимавайки да не докосва нищо с ръцете си, психиатърът седна върху затворения капак на тоалетната чиния и инструктира Сюзан да влезе във ваната и да се изкъпе добре. Той се надяваше, че горещата вода ще измие и ще разтвори и семенната му течност.

В спалнята и на други места в апартамента ѝ той несъмнено бе оставил косми и влакна от дрехите си, които ченгетата можеше да намерят. Но без да разполагат с ясни отпечатащи или други доказателства, които да го включат в списъка на заподозрените, те нямаше да могат да ги свържат с него.

Пък и Ариман вече бе положил толкова усилия, за да представи на полицията убедителен и неопровержим мотив за самоубийство, че те нямаше да извършат дори повърхностно разследване за убийство.

Искаше му се още дълго да наблюдава как Сюзан се къпе, защото гледката беше очарователна, но той беше уморен и му се спеше. Нещо повече, Ариман трябваше да излезе от апартамента ѝ, преди зазоряване, когато имаше малка вероятност да срещне свидетели.

— Сюзан, моля те, вземи самообръсначката.

Тя хвана острието между палеца и показалеца на дясната си ръка.

Психиатърът предпочиташе зрелищно унищожение. Той се отегчаваше лесно и не съзираше вълнение в чаша с отрова, обесване или прерязване на артериите. Истинското забавление беше в огнестрелните оръжия, секирите, електрическите резачки и в експлозивите.

Пистолетът на Сюзан го заинтригува. Но изстрелът би събудил пенсионерите долу, макар да се бяха напили с мартини както обикновено.

Разочарован, но твърдо решен да не се поддава на предпочитанието си към театрални ефекти, Ариман каза на Сюзан как да хване самообръсначката, точно къде да пререже лявата си китка и колко силно да натисне.

— Благодаря — добави той.

— Моля.

Психиатърът изчака заедно с нея края. Можеше да си тръгне, защото беше убеден, че Сюзан спокойно ще седи във ваната, докато умре. Но в тази игра съдбата му бе подхвърлила две изненади и той трябваше да внимава.

Тъй като копнееше за по-вълнуваща драма, Ариман се замисли дали да не изведе Сюзан от параклиса в подсъзнанието и да я пренесе малко по-нагоре към съзнанието ѝ, където тя по-ясно да разбере положението си. Той можеше да я контролира и на това ниво, но имаше вероятност, макар и малка, от уста ѝ да се изтръгне неволен вик на ужас и отчаяние, който да събуди пенсионерите и папагалите долу.

Ариман чакаше.

Сюзан седеше неподвижно, без да показва емоции, затова психиатърът се стъписа като видя, че по лицето ѝ се стича сълза.

Изумен, той се наведе към нея. Беше убеден, че е капка вода или пот.

Друга, огромна сълза се затъркаля по лицето ѝ и Ариман разбра, че Сюзан наистина плаче.

Играта стана по-забавна, отколкото бе очаквал. Заинтригуван, той проследи пътя на сълзата по изящната скула на Сюзан, по вдлъбнатината на страната ѝ и сетне по очертанията на челюстта ѝ, където затрептя, досущ скъпоценен камък.

Втората сълза бе последвана от трета. Сухите устни на Смъртта бяха изсмукали излишната влага от очите ѝ.

Устата на Сюзан се отвори и увисна, сякаш от страхопочитание, и последната сълза потрепна и падна във водата.

Очите мътни. Розови страни черпят... цвят от бръсначка.

Да, това стихче хайку му хареса.

Ариман взе бикините на Сюзан, излезе от банята, отиде в спалнята и прибра в джоба си видеокасетата.

Сетне се приближи до вратата и избърса дръжката. Измъкна се безшумно навън и заключи с резервния ключ.

Нощта още бе мъглива. Прибойт се бе усилил и заглушаваше стъпките му.

Психиатърът стигна до мерцедеса си, без да срещне никого. По време на приятния път до дома си, той не видя повече коли, отколкото преди четирийсет и пет минути.

Имението му беше разположено на осем декара. Къщата беше голяма и футуристична — съвкупност от квадратни и правоъгълни форми, някои от бетон, други от червен гранит, с огромни тераси, покриви на различни нива, месингови врати и огромни прозорци от пода до тавана.

Сградата беше построена от млад предприемач, който бе спечелил баснословно състояние от борсата по Интернет. Преди къщата да бъде завършена, той се бе влюбил в архитектурния стил на Югозапада и си бе построил друго жилище някъде в Аризона и го бе предложил за продан, без дори да е живял там.

Психиатърът паркира мерцедеса си в подземния гараж за осемнайсет коли и се качи с асансьора на партера.

Стаите и коридорите бяха просторни, с подове от лъскав, черен гранит и застлани със старинни персийски килими в светло сиво-сини, кремави, зелени и рубиненочервени оттенъци.

Лампите се запалваха от сензори за движение, задействани от универсални часовникови механизми, а в по-малките помещения се активираха от гласа на Ариман.

Младият милиардер бе компютъризировал всички системи в къщата.

Психиатърът влезе в кабинета си, обади се в офиса си и остави съобщение на секретарката си да отложи за следващата седмица ангажиментите му в десет и единайсет часа, като добави, че ще бъде на работа следобед.

През втората половина на деня той нямаше сеанси с пациенти. Беше освободил следобеда си за Дъсти и Мартина Роудс, които щяха да се обадят сутринта, отчаяно търсейки помощ.

Преди осемнайсет месеца Ариман бе осъзнал, че Марти може да бъде една от ключовите му играчки в прекрасна и по-сложна от всички игри до този момент. Преди осем месеца той бе сложил част от магическата си отвара в кафето и в шоколадовата бисквита, които Дженифър й поднесе и бе програмирал Марти по време на три от посещенията на Сюзан.

И Марти очакваше да бъде употребена, без да съзнава, че е станала екземпляр от колекцията му.

Във вторник сутринта, преди осемнайсет часа, когато бе дошла със Сюзан, Ариман най-после я включи в играта, изпращайки я в

пакраклиса в подсъзнанието ѝ, където внуши убеждението, че Марти не може да има доверие в себе си и представлява сериозна опасност — чудовище, способно на необикновено насилие и невъобразими жестокости.

Денят ѝ сигурно беше интересен. Ариман с нетърпение очакваше да чуе подробностите.

Той още не бе използвал сексуално Марти. Макар и не толкова красива, колкото Сюзан, тя бе доста привлекателна и Ариман искаше да види колко жалка може да бъде. Марти още не беше в достатъчно окаяно състояние, за да го привлича еротично.

Но това скоро щеше да стане.

В момента Ариман беше в опасно настроение. Регресията на личността, която претърпяваше по време на игрите, не изчезваше веднага след края им. Той се връщаше от пубертета в зрялата възраст постепенно и сега не беше нито мъж, нито момче, и се намираше в състояние на емоционална метаморфоза.

Психиатърът си наля кока-кола, добави сироп от череши и лед и разбърка сместа със сребърна лъжица с дълга дръжка. Опита я и се усмихна. Беше по-хубава от китайската бира.

Изтощен, но и неспокоен, той се разходи из къщата.

Макар че хората още спяха, в равнините в подножието на хълмовете блещукаха милиони светлини. Златистият им блясък, проникващ през прозорците, му харесваше.

Той се втренчи в града — най-голямата играчка на света — и разбра как вероятно се чувства Господ, като гледа творението си. Ако изобщо имаше Господ. Психиатърът беше играч, а не вярващ.

Той обиколи стаите на огромната къща, която приличаше на лабиринт, и накрая се върна във всекидневната.

Там, преди осемнайсет месеца, Ариман бе включил в колекцията си Сюзан. В деня, когато приключи сделката, той се бе срещнал с нея, за да получи ключовете на къщата и дебелия наръчник за компютъризираните системи. Тя се изненада, като го видя с две чаши шампанско „Дом Периньон“. Психиатърът внимаваше да не показва с нищо, че интересът му към нея не се дължи на способностите ѝ като агент по продажби на недвижими имоти и Сюзан така и не разбра, че е влюбен в нея. Всъщност от мига, в който я видя и реши да я притежава, той на няколко пъти небрежно намекна, че е

хомосексуалист. Ариман беше щастлив от зрелищната си, нова къща, а Сюзан — довольна от тлъстата комисионна, която спечели. Ето защо, тя не видя нищо лошо в предложението да полейт сделката с чаша шампанско. Разбира се, в нейното имаше опиати.

В душата на Ариман бушуваха противоречиви емоции. Той съжаляваше за загубата на Сюзан, но, от друга страна, се чувстваше измамен и предаден. Въпреки прекрасните мигове, които бяха прекарвали заедно, тя щеше да съсипе живота му, ако имаше възможност.

Най-после той реши душевния си конфликт, защото осъзна, че Сюзан е като всички останали момичета и не заслужава времето и вниманието, с които щедро я бе обсипал. Да мисли сега за нея, би означавало да признае, че тя има власт над него, каквато никой друг не бе упражнявал.

Той беше колекционерът, а не тя. Той притежаваше нещата, а не те него.

— Радвам се, че си мъртва, глупаво момиче — каза на глас Ариман. — Дано да те е боляло.

Психиатърът се почувства много по-добре, след като изрази на глас гнева си.

Макар Седрик и Нела Хоторн, семейството, което се грижеше за имението му, да бяха в къщата, той не се притесняваше, че може да го чуят. Те сигурно спяха в тристайния си апартамент в крилото за прислуга. И независимо какво можеше да видят или чуят, Ариман не трябваше да се тревожи, че ще си спомнят нещо, което би могло да го изложи на опасност.

— Дано да те е боляло — повтори той, после се качи с асансьора на по-горния етаж и влезе в спалнята.

Ариман изми старателно зъбите си и облече черна копринена пижама.

Чаршафите му бяха бели с черно по края. На леглото имаше множество пухкави възглавнички.

Както обикновено, на нощното му шкафче бе сложена купа „Лалик“, пълна с любимите му шоколади. Ариман изпита желание да не бе измил зъбите си.

Преди да си легне, той се приближи до контролното табло, което задействаше лампите в къщата, климатичната инсталация,

отоплението, системата за охрана, камерите за наблюдение, нагревателите на басейна и многобройните други устройства.

Ариман вкара личния си код, за да получи достъп до шестте сейфа, разположени на различни места в жилището му. После набра седемцифрено число и част от гранитната стена до камината се отмести, разкривайки малък, вграден стоманен сейф. Ариман натисна комбинацията и ключалката изщрака. Той отвори квадратната врата и извади съдържанието на сейфа — стъклен еднолитров буркан.

Ариман го сложи на бюрото си и се втренчи в него.

След няколко минути той не издържа на привличането на купата „Лалик“ и си взе шоколад с бадеми.

Нямаше отново да си мие зъбите. Да заспи, усещайки вкуса на шоколад в устата си, беше греховно удоволствие. Понякога Марк Ариман беше лошо момче.

Наслаждавайки се на шоколада, той седна до бюрото и замислено се втренчи в буркана. Макар че не бързаше, докато ядеше, Ариман не бе осенен от никакво прозрение от очите на баща си, докато довърши последните трохи от шоколада.

Очите бяха кафяви, но с млечнобял слой върху ирисите. Бялото вече бе станало бледожълто, изпъстрено с пастелно зелено. Очите се съхраняваха във формалдехид, в херметически затворен буркан и понякога надничаха през извитото стъкло с изпълнено с копнеж изражение, а друг път — с непоносима тъга.

Марк Ариман бе гледал тези очи през целия си живот — и когато бяха положени в черепа на баща му, и след като бяха извадени. Очите криеха тайни, които той искаше да разбере, но както винаги, оставаха неразгадаеми.

42.

В резултат от въздействието на трите приспивателни хапчета Марти, изглежда, не можеше да изпадне в паника, дори след като беше развълнувана и стана от леглото.

Но ръцете ѝ трепереха и тя се притесняваше, когато Дъсти се приближеше до нея. Марти продължаваше да мисли, че ще извади очите му и ще отхапе носа или устните му.

Тя се съблече, за да се изкъпе.

— Много си секси — отбеляза Дъсти. — Можеш да накараш някой мъж да изтича бос по посипано с кабарчета игрище.

— Не се чувствам секси, а като птиче лайно — намусено отговори тя.

— Странно.

— Кое?

— Изборът ти на думи. Чувстваш се като лайно. Но защо *птиче*? Марти се прозя.

— Така ли казах?

— Да.

— Знам ли. Може би защото имам чувството, че съм паднала от високо и съм се разплъокала върху всичко.

Тя не искаше да бъде сама под душа и остави вратата отворена. Дъсти седна на капака на тоалетната чиния.

Сапунът и шампоанът не изглеждаха изпълнени със смъртоносен потенциал и Марти се изкъпа, без да бъде обзета от ужас. Но не пожела да използва сешоара.

— Защо? — попита Дъсти. — Сешоарът не е опасен.

— Не знам. Прилича на пистолет.

— Не е пистолет.

— Не съм казала, че в мислите и държанието ми има логика.

— Обещавам, че ако включиш сешоара на максимална скорост и се опиташ да ме убиеш, няма да седя със скръстени ръце.

— Негодник.

— Знаеше, че съм такъв, когато се омъжи за мен.

— Съжалявам.

— За какво?

— За дето те нарекох негодник.

Дъсти сви рамене.

— Наричай ме както искаш, само не ме убивай.

Сините ѝ очи блеснаха от гняв.

— Не е смешно.

— Отказвам да се страхувам от теб.

— А трябва.

— Не.

— Глупав мъж.

— Мъж? Най-тежката обида. Виж какво, ако отново ме наречеш мъж... Знам ли. Може би ще скъсаме.

Марти се вторачи гневно в него и посегна към сешоара, но после дръпна ръката си. Накрая се разтрепери, но не от страх, а от отчаяние и терзания.

Дъсти се уплаши, че тя може да се разплаче. Предишната вечер сърцето му се бе свило, като я гледаше как риде.

Той се приближи до нея и каза:

— Нека аз да изсуша косите ти.

Марти се дръпна от него.

— Стой далеч от мен.

Дъсти взе хавлия и ѝ я предложи.

— Съгласна ли си, че това не е оръжие на убиец маниак?

Тя плъзна поглед по дължината на хавлията, сякаш преценяваше смъртоносния ѝ потенциал.

— Хвани я с двете си ръце — обясни Дъсти. — Докато я държиш и ръцете ти са заети, няма да можеш да ме нараниш.

Марти взе хавлията, но продължи да я гледа недоверчиво.

— Не можеш да направиш нищо друго, освен да ме удариш по задника с хавлията — добави той.

— И това ще ми достави удоволствие.

— Но има най-малко петдесет процента шанс да оцелея. Пък и държа сешоара. Опиташ ли се да направиш нещо, ще ти разбия устата.

— Чувствам се като пълна тъпачка.

— Не си.

Валит изджавка.

— Гласовете са два срещу един, че не си пълна тъпачка.

— Хайде да приключим с тази работа — навъсено каза Марти.

— Застани срещу мивката и се обърни с гръб към мен, ако мислиш, че така е по-безопасно.

Тя се обърна към мивката, но затвори очи, за да не види отражението си в огледалото.

В банята не беше студено, но кожата ѝ настръхна.

Дъсти внимателно започна да изсушава великолепната ѝ, гъста, черна коса.

Откакто бяха заедно, Дъсти изпитваше удоволствие да гледа как Марти мие косата си, лакира ноктите си, слага си грим или масажира с лосион лицето си. Тя вършеше всичко това със спокойни, почти лениви, грациозни движения. Марти беше уверена във външността си, но не беше суетна.

Тя винаги изглеждаше силна и способна да се съпротивлява и той никога не се бе тревожил какво може да ѝ се случи, ако съдбата реши да го покоси с преждевременна смърт, докато се катери по някой висок покрив. Но сега беше силно обезпокоен. Струваше му се, че дори я обижда, сякаш я съжалява, макар да не можеше да изпитва такова чувство към нея. Марти не можеше да предизвиква съжаление. Но въпреки това сега тя изглеждаше обезпокоително уязвима и Дъсти се страхуваше за съпругата си, въпреки че в никакъв случай не трябваше да показва тревогата си.

Както великият философ Скийт бе казал: „Любовта е трудно нещо.“

* * *

В кухнята се случи нещо странно. Всъщност всичко, което се бе случило там, беше странно. Но последното, което стана, преди да излязат от къщата. Беше най-странното.

Марти седеше на стола. Беше сложила ръцете си по бедрата, сякаш неочаквано можеше да сграбчат Дъсти, ако не са обуздани.

Щяха да ѝ вземат кръв и да ѝ правят изследвания, затова не трябваше да яде нищо от девет часа предишната вечер до сутринта,

когато отиде в клиниката.

Валит лакомо поглъщаше кучешката си храна, а Дъсти пиеше мляко и ядеше поничка.

— Знам какво ома в онези чекмеджета — неочаквано каза Марти.

Дъсти й намигна закачливо.

— И аз.

— По дяволите, трябва да започнеш да говориш по-сериозно по този въпрос.

— Ако го сторя, тогава по-добре и двамата да се самоубием още сега.

Тя се намръщи, но осъзна, че в думите му има логика.

— Ти вече си започнал да си правиш харакири, като пиеш пълномаслено мляко и ядеш захаросана поничка с крем.

— Мисля, че най-добрият начин да живееш *нормално* и вероятно дълго, е да слушаш какво казват манияците по здравословното хранене и да правиш точно обратното.

— Ами, ако утре кажат, че хамбургерите и пържените картофи са най-здравословната диета?

— Тогава ще мина на соя и люцерна.

Тази сутрин нямаше да могат да изведат на разходка Валит. Марти отказа да стои сама, докато Дъсти излезе с кучето. А ако отидеше с тях, тя несъмнено щеше да се уплаши, че може да блъсне Дъсти под някой камион.

— В цялата тази история има нещо много странно — отбеляза Дъсти.

— Няма нищо странно — възрази Марти.

— Вероятно и двамата имаме право.

Той отвори задната врата и изпрати Валит да прекара сутринта в двора. Времето беше хладно, но не и студено и в прогнозата не споменаваха, че ще вали. Дъсти сложи купа с вода на верандата и каза:

— Ходи по голяма нужда, където искаш, Валит. После ще събера изпражненията, но не приемай тази идея като ново правило.

Той затвори вратата, заключи я и погледна към телефона. И в същия миг се случи нещо странно. Дватамата с Марти започнаха да говорят едновременно.

— Марти, не искам да го приемаш погрешно...

— Вярвам безрезервно на доктор Клоствърман...
— Но трябва да помислиш...
— Но резултатите от изследванията ще бъдат готови едва след няколко дни...

— Дали да не се обърнеш към друг...
— Колкото и да ми е неприятно...
— Не към лекар...
— Мисля, че трябва да ме прегледа...
— А към терапевт...
— И психиатър...
— Който се занимава с проблемите на безпокойството...
— Който има богат опит...
— Някой като...
— Мисля, че може би...
— Доктор Ариман.
— Доктор Ариман.

Двамата произнесоха едновременно името и се втрениха един в друг.

— Предполагам, че сме женени твърде отдавна — рече Марти.
— Да, и започваме да си приличаме.
— Не съм луда, Дъсти.
— Знам.
— Но му се обади.

Дъсти се приближи до телефона и научи от „Справки“ номера на доктор Ариман. После остави съобщение с молба за преглед на телефонния му секретар и каза номера на клетъчния си телефон.

43.

Спалнята на Скийт беше обзаведена толкова пестеливо, че приличаше на монашеска килия.

Марти се бе свила в ъгъла и бе скръстила ръце на гърдите си, за да ограничи възможностите си за избор, ако я обземе импулс да убива.

— Защо не ми каза снощи? Горкият Скийт пак е в рехабилитационна клиника, а ти ми го казваш едва сега.

— Ти беше достатъчно разстроена — отговори Дъсти, докато претърсваше сгънатите дрехи в най-долното чекмедже на дрешника.

— Какво търсиш? Наркотици ли?

— Не. Ако е останало нещо, ще ми трябват няколко часа да го намеря. Търся... Ами и аз не знам какво.

— Трябва да бъдем в кабинета на доктор Клоствърман само след четирийсет минути.

— Има време.

— Дрогиран ли дойде Скийт на работа?

— Да. Скочи от покрива на семейство Соренсън.

— Мили Боже! Лошо ли се удари?

— Не. Нищо му няма.

— Няма му *нищо*?

— Дълга история — отговори Дъсти и продължи да преравя другите чекмеджета. Нямаше намерение да ѝ казва, че и той е скочил със Скийт, докато Марти беше в това особено състояние.

— Какво криеш от мен? — попита тя.

— Нищо.

— Какво пазиш в тайна от мен?

— Марти, хайде да не си играем на синоними, а?

— В такива моменти няма съмнение, че си син на Тревър Пен Роудс.

— Не ме обиждай. Не крия нищо от теб.

— От какво ме предпазваш?

— Търся доказателство, че Скийт е член на някаква секта.

Дъсти влезе в банята, отвори шкафчето и набързо огледа съдържанието.

— Нямах представа какво мога да направя, когато си с гръб към мен — с обвинителен тон каза Марти.

— Бравда ли търсиш?

— Негодник.

— Вече ми го каза.

— Да, но беше отдавна.

Той излезе от банята и видя, че Марти трепери и е пребледняла.

— Добре ли си?

— Какво секта имаш предвид?

Дъсти се приближи до нея, прегърна я и я заведе във всекидневната.

— Скийт рече, че е скочил от покрива, защото ангелът на смъртта му е казал да го направи.

— Бръщолевене на наркоман.

— Може би. Но знаеш как действат сектите. Промиват мозъка ти.

— Какви ги говориш?

— Промиване на мозъка.

Марти отново се сви в ъгъла и скръсти ръце на гърдите си.

— Промиване на мозъка?

— Да.

Във всекидневната имаше само диван, кресло, масичка за кафе, две лампи и няколко лавици, отрупани с книги и списания. Дъсти наклони глава, за да прегледа заглавията.

— Какво криеш от мен? — повтори Марти.

— Пак ли започваш?

— Нима мислиш, че Скийт се е забъркал с някаква секта и са му промили мозъка само защото е споменал за ангела на смъртта?

— Имаше инцидент в клиниката.

— В „Нов живот“?

— Да.

— Какъв инцидент?

Всички книги на лавиците бяха фантастични романи — разкази за дракони, магьосници и смели герои в несъществуващи земи. Не за пръв път Дъсти остана озадачен от избора на Скийт. Хлапето и без

това живееше в свят на фантазии и едва ли се нуждаеше от илюзии и за развлечение.

— Какъв инцидент? — повтори Марти.

— Той изпадна в транс.

— Как така?

— Ами все едно беше хипнотизиран.

Докато преглеждаше романите, Дъсти започна да изпитва ужасна тъга. Той осъзна, че вероятно брат му търси убежище в онези измислени видения, защото са по-чисти, по-хубави и подредени фантазии от онези, в които живее. В тези книги ставаха чудеса, приятелите винаги бяха верни и смели, доброто винаги побеждаваше и никой не се пристрастяваше към наркотиците и не проваляше живота си.

— Какво направи Скийт в клиниката?

— После ще ти разкажа. Сега нямаме време.

— Вбесяваш ме.

— Това е дарба — каза Дъсти и отиде в кухнята.

— Не ме оставяй тук сама.

— Тогава ела с мен.

— Не — отказа Марти, като си помисли за ножовете и вилиците там.

— Няма да те карам да готвиш.

— Дъсти, чувствам се все по-зле — с разтреперан глас каза Марти.

— За мен ставаш все по-добра.

— Говоря сериозно. Едва се крепя.

Дъсти не намери нищо. В кухнята нямаше култови вещи, нито памфлети за последната битка между доброто и злото или трактати как да разпознаеш антихриста, ако случайно го срещнеш в търговския център.

— Какво правиш там? — попита Марти.

— Наръгвам се в сърцето, за да не ти се налага ти да го правиш.

— Негодник.

— Вече ми го каза — рече той и се върна във всекидневната.

— Бездушен човек — оплака се Марти. Бледото ѝ лице се изкриви от гняв.

— От лед съм — съгласи се Дъсти.

— Говоря сериозно. Ядосваш ме.

— А ти ме правиш щастлив. Ти си моята Марти.

— Това не прозвуча обидно. А аз съм твоята Сюзан. От една година се държа с нея така, както ти се държиш сега с мен. Повдигам настроението ѝ, изкарвам я от самосъжалението и се опивам да поддържам духа ѝ.

— Голяма кучка си, а?

Марти се засмя. Смехът ѝ граничеше с ридание.

— Да, аз съм саркастична кучка, защото много я обичам.

Дъсти се усмихна и протегна ръка към нея.

— Трябва да тръгваме.

Марти направи една крачка, но спря, защото не можеше да продължи по-нататък.

— Дъсти, не искам да бъда като Сюзан.

— Знам.

— Не искам да... изпадна до такова жалко състояние.

— Няма — обеща той.

— Страхувам се.

Вместо да облече дрехи в предпочитаните от нея ярки цветове, Марти бе избрала черни ботуши, черни джинси, черен пуловер и черно кожено яке и приличаше на опечалена на погребение на мотоциклетист. В това облекло тя би трябвало да изглежда неотстъпчива и безмилостна, но всъщност беше като ефирна сянка, която избледнява и чезне от безпощадните лъчи на слънцето.

— Страхувам се — повтори Марти.

Моментът не беше подходящ за игри. Беше време за истината, затова Дъсти призна:

— И аз.

Преодолявайки въображаемия си страх, че е способна да го убие, тя хвана ръката му.

— Трябва да се обадя на Сюзан. Тя е чакала да ѝ позвъня от снощи.

— Ще ѝ се обадим от колата.

Двамата излязоха от апартамента на Скийт и тръгнаха надолу по стълбите. Студената ръка на Марти започна да се стопля и Дъсти се осмели да изпита надежда, че може да я спаси.

Навън градинарят подкастрираше живия плет. Красивият, млад латиноамериканец им се усмихна и кимна.

Марти видя остриетата на ножицата му и извика. После се отскубна от Дъсти и хукна към червения понтиак, паркиран на улицата. Дъсти забърза след нея.

Градинарят се втренчи учудено в тях.

Марти се бе свила на предната седалка, трепереща и стенеща. Ръцете ѝ бяха притиснати между коленете, сякаш я сърбяха от желание да пролива кръв.

Дъсти седна зад волана и затвори вратата.

— Има ли нещо остро в жабката? — попита Марти.

— Не знам.

— Заключена ли е?

— Не знам.

— Заключи я, за Бога.

Той изпълни молбата и включи двигателя.

— По-бързо — добави тя.

— Добре.

— Но не карай твърде бързо.

— Добре.

— Но *бързай*.

— Кое от двете искаш?

— Ако караш твърде бързо, може да се опитам да сграбча волана и да изкарам колата извън пътя или да я блъсна в камион.

— Разбира се, че няма да го направиш.

— Възможно е да се опитам — настоя Марти. — Едва ли искаш да видиш какви образи се въртят в главата ми. О, Господи, моля те, не ме карай да виждам тези неща.

Тя се преви на две. Стана ѝ лошо от образите на насилие, които се появиха в съзнанието ѝ. Марти се задави и тялото ѝ се разтърси от спазми на гадене.

Движението беше натоварено и Дъсти маневрираше ту в едното, ту в другото платно, като понякога рискуваше да бъде притиснат между две превозни средства и не обръщаше внимание на гневните погледи на другите шофьори и клаксоните. Марти изглеждаше обзета от паника и той искаше да я закара при доктор Клоствърман колкото е възможно по-бързо.

Спазмите на гадене се засилиха. Чудовищните образи не излизаха от съзнанието ѝ. Тя започна да се задушава и се разтрепери.

Дъсти подкара по-бързо и агресивно, поемайки още по-големи рискове.

Състоянието на Марти се влошаваше. Пристъпите на гадене спряха, но тя започна да се клати напред-назад, като стенеше и удряше челото си в таблото, сякаш искаше да отклони вниманието си от демоните, които я измъчваха.

Дъсти започна да я говори. Увещаваеше я да се успокои, да си спомни, че той е до нея и ѝ вярва и всичко ще бъде наред. Не знаеше дали Марти го чува. Изглежда, нищо не беше в състояние да я утеши.

Дъсти изпитваше отчаяно желание да протегне ръка и нежно да я докосне, но се опасяваше, че всеки контакт може да предизвика обратен ефект. Ако усетеше ръката му на раменете си, тя можеше да изпадне в още по-силен пристъп на ужас и отвращение.

Кабинетът на доктор Клоствърман се намираше в небостъргача до болницата. Двете сгради бяха най-високите в района.

Марти беше сигурна, че ще се нарани, ако продължи да удря главата си в таблото, но не спря. Тя не викаше от болка, а при всеки удар сумтеше, ругаеше и се караше със себе си.

— Престани, престани, престани...

Марти се държеше като обсебена от зли демони, които се опитваше да прогони.

Дъсти намери място за паркиране близо до небостъргача и спря под сенките на големите секвой.

Той изключи двигателя. Марти спря да удря челото си в таблото и се хвана за главата, сякаш се опитваше да потисне болка от упорита мигрена. Тя притискаше пръсти толкова силно, че кожата на кокалчетата ѝ побеля.

Марти вече не сумтеше, не ругаеше и не се караше със себе си. Нещо по-лошо, тя пак се преви на две и започна да пищи. В пронизителните ѝ писъци се долавяше ужас. Но също и гняв, възмущение и изумление.

— Какво има, Марти? Кажи ми. Позволи ми да ти помогна.

Може би виковете, оглушителните удари на сърцето ѝ и приливът на кръв в ушите ѝ пречеха да го чуе. А вероятно Дъсти не можеше да направи нищо, затова нямаше смисъл да му отговаря. Тя се

бореше със силни емоции, които явно я тласкаха към бездната на безумието.

Дъсти я докосна. Марти реагира точно както той се бе опасявал. Тя се дръпна и се сви до вратата. Очевидно още беше убедена, че може да му извади очите или да му стори нещо още по-лошо.

Пристъпът ѝ премина толкова бързо и внезапно, колкото се бе появил. Устата му пресъхна. Сърцето му биеше като обезумяло. Ръцете му се разтрепериха. Той избърса в джинсите изпотените си длани.

Ключовете още висяха на стартера. Дъсти ги извади, стисна ги в юмрук и бързо ги пхна в джоба си, преди Марти да ги е видяла.

Той не се безпокоеше, че тя може да грабне ключовете и да издере лицето му с ожесточена решителност да извади очите му. Дъсти не се страхуваше от нея.

Но ако съзреше ключовете, Марти можеше отново да изпадне в пристъп на паника.

Все още дишайки тежко, тя изправи рамене, махна ръце от главата си и прошепна:

— Не издържам.

— Всичко свърши.

— Боя се, че не е.

— Е, поне засега.

Макар да отхвърляше тази вероятност, Дъсти чувстваше, че Марти се изплъзва от него и се превръща в пленница на неизвестна сила, срещу която не може да се съпротивлява.

Не. Доктор Ариман можеше да ѝ помогне. Трябваше.

Вероятно доктор Клоствърман и сложната съвременна апаратура щяха да определят състоянието ѝ, да изолират причината и да намерят лек.

Ако не Клоствърман, тогава със сигурност Ариман.

Марти се обърна и го погледна в очите. В погледа ѝ нямаше илюзии. Нито убеденост, че всичко ще бъде наред. Само трезва преценка за дилемата ѝ.

Тя някак съумя да преодолее страха от смъртоносния си потенциал и протегна ръка към Дъсти, който я стисна с благодарност.

— Горкият Дъсти. Брат му е наркоман, а съпругата му е луда.

— Не си луда.

— Но действам по въпроса.

— Каквото и да се случи с теб, ще бъдем заедно. Ние сме едно цяло.

— Знам.

— Двамата мускетари.

— Буч Касиди и Сънданс Кид.

— Мики и Мини.

Дъсти не се усмихна. Нито Марти. Но с присъщата си сила на духа, тя каза:

— Да отидем да видим дали доктор Клоствърман е научил нещо в университета, по дяволите.

44.

Доктор Клоствърман премери температурата ѝ, кръвното ѝ налягане, прегледа очите и ушите ѝ, преслуша внимателно гърдите и гърба, опипа корема и изпробва рефлексите ѝ с чукче и стигна до извода, че Марти е изключително здрава жена, физиологично дори по-млада за двайсет и осемте си години.

— Изглежда по-млада с всяка изминала седмица — подхвърли Дъсти.

— Непрекъснато ли се заяжда с теб? — обърна се доктор Клоствърман към Марти.

— Всяка сутрин ме кара да чистя къщата — усмихна се тя. — И това ми харесва.

Клоствърман наближаваше петдесетте, но за разлика от Марти, изглеждаше възрастен за годините си и не само заради преждевременно побелелите си коси. Той имаше двойна брадичка, огромна челюст и топчест нос. Очите му бяха постоянно кръвясали от твърде дългото време, прекарано на соления въздух, вятъра и слънцето, а кожата му имаше тъмен загар. Всеки това го характеризираше като страстен въдичар, сърфист и вероятно познавач на бирата. Големият му корем показваше, че Клоствърман е жив пример за последиците от пренебрегването на разумните съвети, които, без да се стеснява, даваше на пациентите си.

Но умът му беше остър като бръснач и Дъсти го предпочиташе пред всички други интернисти — не толкова заради професионалните му качества, а по-скоро заради човешките му, макари нездравословни от медицинска гледна точка, занимания. Клоствърман беше рядко срещан специалист, който не зачиташе догмите, гледаше нестандартно на проблемите, беше скромнен и съзнаваше слабостите и ограниченията си и имаше трезва представа за способностите си.

— В цветущо здраве си — заяви той, докато записваше данните от прегледа в картоната на Марти. — Като баща ти.

Тя наистина изглеждаше здрава, досущ инструктор по аеробика, който фанатично поддържа формата си и смята, че смъртта е въпрос на личен избор, а не неизбежност.

Но Дъсти забелязваше промените в нея, които въпреки чувствителността си към пациентите, Клоствърман не можеше да види. Тъмни сенки бяха помрачили ясните ѝ очи. Устните ѝ бяха намръщени, а раменете — пораженчески прегърбени.

Макар да се съгласи да я изпрати в болницата за диагностични процедури, Клоствърман явно смяташе това за ежегоден профилактичен преглед, а не за необходима стъпка към определяне на причината за състоянието ѝ. Той изслуша съкратен разказ за странното ѝ поведение през последните двацет и четири часа и се впусна в обяснения за множеството източници на стрес, психичните проблеми от стреса и най-добрите методи за справяне със стреса, сякаш проблемът на Марти се дължеше на преумора, малко почивка, склонност към притеснения за дребни неща и неудобен дюшек.

Марти го прекъсна, като го помоли да скрие някъде чукчето за проверка на рефлексите.

Лекарят учудено примигна.

— Да го скрия?

— Изнервя ме. Непрекъснато го гледам. Страхувам се от онова, което мога да направя с чукчето.

Инструментът от лъскава стомана беше малък колкото детска играчка и съвсем не приличаше на оръжие.

— Ако го грабна и го хвърля в лицето ви — каза Марти. Думите ѝ бяха още по-обезпокоителни, защото гласът ѝ беше тих и разумен, — чукчето ще ви зашемети и после ще имам взема нещо по-смъртоносно. Например писалка. Бихте ли я скрили, ако обичате?

„Пак се започва“ — помисли Дъсти и неспокойно се размърда на стола.

— Ще ви кажа какво мога да направя с нея, докторе — продължи Марти. — Непрекъснато мисля за такива неща и не знам от къде ми хрумват, нито мога да ги спра. За мен писалката е стилет или шиш и мога да я грабна и преди да разберете какво става, да я забода в окото ви, да я забия в черепа и да въртя, докато извадя мозъка ви. И после или ще умрете на място, или ще прекарате остатъка на живота си в лудница.

Марти се разтревожи. Зъбите ѝ тракаха. Тя притисна ръце до главата си, както бе направила в колата, сякаш се опитваше да потисне ужасните образи, които напиреха в съзнанието ѝ.

— И независимо дали лежите мъртъв или жив на пода, после мога да ви сторя най-различни неща. В кабинета ви има спринцовки, игли и мензури. Ще ги счупя и стъклата ще са остри като ножове. Мога да разрежа лицето ви, да нарежа кожата на парчета и да ги забода на стената. Представям си всичко това. Виждам го.

Тя закри лицето си с ръце.

Клостърман стана. Дъсти също се изправи.

— Ще ти предпиша валиум — каза лекарят. — Колко пъти е изпадала в това състояние?

— Няколко — отговори Дъсти. — Но този пристъп не беше толкова лош.

Овалното лице на Клостърман беше пригодно за усмивки. Той се намръщи, но не съумя да придобие сериозен вид, въпреки топчестия нос, розовите си страни и веселите си очи.

— Други те са били по-лоши? Тогава не бих препоръчал изследванията без валиум. Някои от процедурите, като магнитния резонанс, притесняват пациентите. Ще те успокоим, за да не бъдат мъчение за теб.

Клостърман излезе, за да се обади в аптеката да изпълнят рецептата на Марти. Дъсти премести далеч от Марти писалката и чукчето и попита:

— По-добре ли се чувстваш сега?

— Преживяването е ужасно.

— Мога ли да хвана ръката ти?

Тя се поколеба, сетне отговори:

— Добре.

Клостърман се върна и даде на Марти валиум и чаша вода.

— Марти — каза той, — искрено вярвам, че изследванията няма да покажат новообразувания, възпаление или тумори в мозъка. Мнозина мислят, че когато ги боли глава, имат тумор.

— Не ме боли глава — напомни му тя.

— Точно така. Главоболието е първият симптом за тумор в мозъка. Както и състоянието на ретината, наречено застойна папила. Но не видях такова нещо, докато преглеждах очите ти. Спомена, че ти

се вие свят и ти се гади. Ако повръщаше, без да ти се повдига, щяхме да имаме класически симптом. Нямах халюцинации, нали?

— Не.

— Само неприятни мисли и ужасни образи в съзнанието, но не ги бъркаш с действително случващи се неща. Според мен страдаш от силно безпокойство. Мисля, че трябва да препоръчам терапевт.

— Вече познавам един — каза Марти.

— Така ли? Кой?

— Предполага се, че е един от най-добрите — рече Дъсти. — Може би сте чували за него. Психиатър. Доктор Марк Ариман.

Лицето на Клоствърман изведнъж стана непроницаемо.

— Да, Ариман има чудесна репутация. И книгите му, разбира се. Кой ви го препоръча?

— Той лекува една моя приятелка — отговори Марти.

— Мога ли да попитам от какво?

— Тя страда от агорафобия.

— Ужасно нещо.

— Заболяването промени живота й.

— Как е тя?

— Доктор Ариман мисли, че приближава до подобрене.

— Добра новина.

Клоствърман разтегли устните си в усмивка — добродушна, но излъчваща по-скоро загадъчност, отколкото радост.

— Но ако разбереш, че доктор Ариман не приема нови пациенти, знам един чудесен терапевт — състрадателна и умна жена, която със сигурност ще те прегледа. Но първо ще направим изследванията. В болницата те чакат и обещаха да те вместят в графиците си, все едно си спешен случай. Не е необходимо да си определяш час. В петък ще получа резултатите и после ще решим какво да правим по-нататък. Докато стигнеш до вратата на следващия кабинет, валиумът ще действа. Ако искаш едно хапче, преди да изпълниш рецептата в аптеката, ще ти дам. Имаш ли въпроси?

„Защо не харесваш Марк Ариман?“ — помисли си Дъсти.

Но не зададе този въпрос на Клоствърман. Като имаше предвид недоверието на повечето учени и специалисти — две титли, с които Ариман несъмнено се гордееше — и уважението си към доктор Клоствърман, Дъсти се зачуди на сдържаността си. Но не каза нищо.

След няколко минути, докато отиваха в болницата, той осъзна, че нежеланието му да зададе въпроса, макар и странно и необяснимо, не е толкова озадачаващо, колкото пропускът му да уведоми доктор Клоостърман, че вече се е обадил в кабинета на Ариман и е поискал час за преглед.

Силно грачене привлече вниманието. Той вдигна глава. По лазурното небе се носеха тънки сиви облаци. Във въздуха кръжаха три дебели, черни гарвана.

Дъсти се замисли за Едгар Алън По, за кацналия над вратата гарван, който носеше лоша вест, и за мъртвата девойка Ленора и се запита дали гарваните над главата му не вещаеха смърт.

* * *

Марти седеше в хематологичната лаборатория, гледаше как кръвта ѝ бавно изпълва серия от епруветки и бърбеше с лаборанта, млад виетнамец на име Кени Фан, който бързо и безболезнено бе вкарал иглата във вената ѝ.

— Причинявам значително по-малко болка от вампирите — заразително се усмихна Кени — и дъхът ми е по-приятен.

Дъсти загрижено наблюдаваше Марти. Тя долови безпокойството му и го помоли да се обади на Сюзан Джагър по клетъчния телефон.

Той изпълни желанието ѝ и изчака двацет позвънявания.

— Няма я.

— Това не е възможно — възрази Марти. — Тя не ходи никъде, освен ако не е с мен.

— Може би се къпе.

— Не е ли включен телефонният секретар?

— Не. След малко пак ще ѝ позвъня.

Успокоена от валиума, Марти изглеждаше замислена, но не и разтревожена.

Кени Фан смени пълната с кръв епруетка с празна и рече:

— Още една за личната ми колекция.

Марти се засмя и този път гласът ѝ не потрепери от мрачни емоции.

Въпреки обстоятелствата Дъсти имаше усещането, че животът им отново ще стане нормален, при това много по-скоро, отколкото си бе представял в най-тежките мигове на изминалите двайсет и четири часа.

Телефонът му позвъня. Обади се секретарката на Ариман, Дженифър, която каза, че психиатърът ще може да вмести Марти в графика си и ще ги приеме в един и половина следобед.

— Какъв късмет — облекчено отбеляза Марти, когато Дъсти ѝ съобщи новината.

— Да.

И Дъсти изпита облекчение. Това беше странно, защото, ако проблемът ѝ беше психичен, прогнозата за бързо и пълно възстановяване можеше да не е толкова насърчителна, колкото, ако причината беше физическо заболяване. Той не познаваше доктор Ариман, но почувства сигурност, успокоение и надежда — също странна и подозрителна реакция.

Ако проблемът не беше свързан с физическото състояние на Марти, Ариман щеше да знае какво да направи. Той щеше да открие причината за безпокойството ѝ.

Нежеланието на Дъсти да се доверява напълно на специалисти, в която и да е област беше почти патологично. Ето защо, той се учуди, че с такова нетърпение и надежда вярва в способностите на доктор Ариман да оправи нещата.

Очевидно Дъсти беше по-наивен, отколкото предполагаше. Когато всичко, което най-много обичаше — Марти и съвместния им живот — беше изложено на риск, и знанията и разумът му не можеха да решат проблема, Дъсти започваше да се страхува и се обръщаше към специалисти не само с умерена степен на надежда, но и с известно доверие.

Но в това нямаше нищо лошо. Ако Марти отново бъдеше здрава и щастлива, той би се унижил пред всеки.

Двамата излязоха от лабораторията и тръгнаха към кабинета за магнитен резонанс.

Коридорите миришеха на почистващи препарати, на дезинфектанти и на болести.

Появиха се медицинска сестра и санитар, които бутаха количка. Там лежеше млада жена, не по-голяма от Марти. Във вените ѝ бяха

забити иглите на системата за интравенозно поддържане на живота. На лицето ѝ имаше компрес, напоен с кръв. Виждаше се само едното ѝ око — сиво-зелено и изцъклено от шок.

Дъсти отмести поглед от нея. Имаше чувството, че е нарушил правото на лична неприкосновеност на непознатата. Той стисна ръката на Марти, изпитвайки суеверна убеденост, че изцъкления поглед на жената носи лош късмет.

В паметта му се появи неразгадаемата усмивка на Клоствърман.

45.

Психиатърът се събуди късно. Беше освежен и с нетърпение очакваше този ден.

Той отиде в гимнастическия салон в дома си и започна да вдига тежести. Сетне половин час въртя педалите на стационарния велосипед.

Ариман правеше гимнастика само три пъти седмично, но бе запазил добрата си физическа форма от преди двайсет години. Не беше натрупал тлъстини и тялото му беше атлетично, каквото жените харесваха. Той се надяваше на генетичното си наследство и на факта, че е достатъчно разумен, за да не допусне стресът да се натрупа.

На сребърния поднос имаше гарафа с прясно изцеден портокалов сок, охладен в кофичка с лед, два кроасана с шоколад, купа с ягоди с кафява захар и сметана, кифличка с бадеми, парче кейк с кокосови орехи и мармалад от лимони и препечени орехови ядки, поръсени със захар и канела.

Макар да беше на четирийсет и осем, психиатърът можеше да се похвали с метаболизма на десетгодишно момче, което взима метамфетамини.

Ариман започна да се храни на бюрото, където преди няколко часа бе наблюдавал очите, извадени от трупа на баща му.

Понякога психиатърът включваше телевизора, за да види новините, но никой водещ не притежаваше интригуващите очи на Джош Ариман, който бе починал преди двайсет години.

Марк Ариман се бе дипломирал и бе започнал частна практика като психиатър, когато беше едва на двайсет и няколко години. Но макар че учението му се отдаваше лесно, практиката му не вървеше, въпреки връзките на баща му в Холивуд. Макар че елитът на филмовия бизнес шумно заявяваше егалитаризма си, мнозина имаха предразсъдъци срещу младите психиатри и не бяха готови да се подложат на терапия в ръцете на двайсет и няколко годишен човек. Пък и Марк Ариман изглеждаше много по-млад и можеше да мине за

осемнайсетгодишен. Но в света на киноиндустрията, където повечето хора имаха нещо наум, Ариман бе осъзнал, че е жертва на такова лицемерие.

Баща му продължи да му оказва финансова подкрепа, но Марк приемаше с все по-нарастващо нежелание щедростта му. Чувстваше се страшно неудобно да е зависим на двацет и осем години, особено като имаше предвид значителните си академични постижения. Освен това колкото и широка да беше кесията на Джош, месечната издръжка не беше достатъчна за Марк, за да живее в стила, който желае, нито да финансира научноизследователската си работа.

Марк беше единствено дете и наследник. Той уби баща си с огромна доза свръхбързо действащ тиобарбитал, комбиниран с парaldeхид, инжектиран в две вкусни шоколадови петифури, към които възрастния мъж имаше слабост. Преди да запали къщата, за да изгори тялото му, Марк извърши частична дисекция на лицето на баща си, търсейки източника на сълзите му.

Джош Ариман беше преуспяващ писател, режисьор и продуцент, чиито произведения варираха от елементарни любовни истории до патриотични разкази за проявена смелост под обстрел. Колкото и разнообразни да бяха, филмите му имаха едно общо нещо — зрителите в целия свят плачеха, когато ги гледаха. Някои критици ги определяха като сантиментална помия, но публиката пълнеше киносалоните и преди преждевременната си смърт на петдесет и една години, татко получи две награди „Оскар“ — едната за режисура, а другата — за сценарий.

Филмите му се харесваха, защото чувствата в тях бяха искрени. Макар да притежаваше необходимата безскрупулност и лицемерие, за да пожъне успех в Холивуд, татко имаше и чувствителна душа и толкова нежно сърце, че беше един от шампионите по проливане на сълзи. Той плачеше на погребения, дори когато покойникът беше човек, за чиято смърт често и пламенно се бе молил. Джош безсрамно плачеше и на сватби, годишнини, разводи, рождени дни, политически събирания, борба с петли, в Деня на благодарността, на Бъдни вечер, на Коледа, на Четвърти юли и най-много и горчиво — на годишнина от смъртта на майка си, когато си я спомнеше.

Джош знаеше всички тайни на сълзите. Както и как да ги изтръгне и от мили бабички, и от изнудвачи. Как да трогне красивите

жени. И как да използва сълзите, за да се пречисти от тъгата, болката, разочарованието и стреса. Дори миговете му на радост бяха поизискани и изтънчени с привкуса на сълзите.

Благодарение на превъзходното си медицинско образование, Марк Ариман знаеше точно как се произвеждат сълзите, къде се складираат и откъде се изливат от човешкото тяло. Но въпреки това очакваше да научи нещо повече от дисекцията на слъзния апарат на баща си.

Но остана разочарован. След като отрязва клепачите на татко и внимателно извади очите, той видя слъзните жлези точно там, където знаеше, че ще бъдат — в очната кухина. Слъзните канали и слъзните торбички имаха нормални размери, форма и устройство. В тях нямаше нищо забележително.

Слъзният апарат беше мъничък, съставен от изключително фина тъкан и увреден от частичната аутопсия, и Марк Ариман не можа да го запази. Той съхрани само очите, но въпреки старателните му усилия — фиксация, вакуум и редовна поддръжка, не можа изцяло да предотврати постепенното им разлагане.

Скоро след смъртта на баща си той занесе очите в Санта Фе, Ню Мексико, където смяташе да направи самостоятелна кариера, без да живее в сянката на великия режисьор. И там, в пустинята, Марк Ариман постигна първите си успехи и откри тайната си страст към игрите на контрол.

Той носеше очите навсякъде, където отидеше — Санта Фе, Скотсдейл, Аризона и Нюпорт Бийч. И лека-полека, с течение на времето и благодарение на многобройните си постижения, Марк Ариман завинаги се откъсна от сянката на баща си и се почувства у дома.

Той блъсна с коляно крака на бюрото. Очите бавно се завъртяха във формалдехида и сякаш проследиха пътя на последния печен орех до устата му.

Психиатърът остави на бюрото мръсните чинии, но прибра буркана с очите в сейфа.

Той си сложи сив вълнен костюм от „Вестимента“, ушита по поръчка бяла риза и копринена вратовръзка на фигури. Марк Ариман се бе научил да цени костюмите от усета на баща си към драмите.

Беше почти обяд. Психиатърът искаше да влезе в кабинета си два часа преди Дъсти и Марти Роудс, да преговори стратегическите си ходове и да реши как е най-добре да пристъпи към следващото ниво на играта.

Той се качи в асансьора и спускайки се към гаража, мимолетно помисли за Сюзан Джагър. Но тя вече беше минало и лицето, което най-лесно се появяваше в съзнанието му, беше на Марти.

Марк Ариман никога нямаше да може да изтръгне сълзи от тълпи хора, както бе правил баща му. Но психиатърът изпитваше удоволствие и от сълзите на един-единствен човек. За това се изискваше внушителен интелект, умения и хитрост. И въображение. Някоя форма на развлечение не беше по-лесно постижима от друга.

Вратите на асансьора се отвориха и Марк Ариман се запита дали слъзните торбички на Марти са по-обемисти от онези на баща му.

46.

Марти беше прегледана на скенер и на магнитен резонанс и ѝ направиха рентгенови снимки и електрокардиограма. Оставаше само да се изпишка в пластмасова чашка и после можеше да си тръгне. Благодарение на валиума тя вече беше достатъчно спокойна, за да рискува да влезе сама в тоалетната.

Но Марти още не беше на себе си. Хапчето не премахна необяснимото ѝ безпокойство, а само го притъпи.

Докато миеше ръцете си на мивката, Марти се осмели да се погледне в огледалото. И направи грешка. В отражението на очите си тя съзря другата Марти, ожесточена и изпълнена с гняв.

Марти бързо наведе глава.

Докато двамата с Дъсти излизаха от болницата, безпокойството ѝ отново се засили.

Дъсти ѝ даде още една таблетка валиум.

Във вътрешния двор между двете сгради минаваха много хора. В главата на Марти шепнеше зловец глас, който непрекъснато коментираше върху уязвимостта на минавачите. Ето мъж с гипсиран крак. Колко лесно е да го бутнеш и да го ритнеш в гърлото. И онази жена в инвалидната количка. Абсолютно беззащитна мишена.

Марти се съсредоточи върху плочките пред себе си и се опита да не обръща внимание на хората край нея, за да заглуши омразния вътрешен глас, който я ужасяваше. Тя стискаше ръката на Дъсти и разчиташе на валиума и на съпруга си, за да стигне до колата.

Януарският ветрец се засили и донесе хлад от северозапад. Големите секвои зашепнаха заговорнически. Отблясъците на слънчевата светлина и сенките върху предните стъкла на десетките автомобили на паркинга приличаха на предупреждения в код, които Марти не можеше да разшифрира.

До срещата с доктор Ариман имаше време и те решиха да обядват. Макар че второто хапче валиум скоро щеше да подейства, Марти нямаше доверие в себе си, че ще прекара четирийсет и пет минути в някое заведение, без да направи сцена, затова Дъсти започна да търси ресторант за бързо хранене.

Той кара около километър и половина, когато Марти го помоли да спре пред триетажната жилищна сграда със зелена морава отпред, тропически дървета, митри и високи палисандри с тъмночервени цветове. Мястото изглеждаше чисто, безопасно и уютно.

— След пожара трябваше да построят отново половината — каза Марти. — Изгоряха шейсет апартамента.

— Кога се случи това?

— Преди петнайсет години.

— Сградата не изглежда обитавана от духове.

— А би трябвало. Загинаха девет души, от които три малки деца. Странно... колко хубава изглежда, сякаш онази нощ е била сън.

— Щеше да бъде по-лошо, ако баща ти не беше там.

Макар че Дъсти знаеше всички подробности, Марти изпитваше желание да говори за пожара. От баща ѝ бяха останали само спомени и тя искаше да ги съживи.

— Всичко било пламнало, когато пожарникарите дошли тук. Не се надявали, че ще угасят пожара бързо. Боб Усмехнатия влязъл четири пъти в огнената стихия и всеки път изнасял хора, които не биха оцелели без помощта му. Цяло семейство от петима били изгубили ориентация, заслепени от пушека и обкръжени от пламъците, но той ги спасил. Имало и други герои. Били повикани всички екипи, но никой не се борил като него. Непрекъснато влизал и излизал. Спасил шестнайсет човека, после припаднал и го откарали с линейка.

В онази нощ Марти и майка ѝ бяха хукнали към болницата. И сетне, докато стоеше до леглото на баща си, Марти бе завладяна от страх, който мислеше, че ще я смаже. Лицето му беше червено от изгарянето първа степен. Саждите бяха проникнали толкова дълбоко в порите му, че не можеха да се измият лесно. Очите му бяха кръвясали, подпухнали и притворени. Веждите и по-голямата част от косата му бяха изгорели. На гърба му имаше тежко изгаряне втора степен. Лявата му ръка беше нарязана от стъкла, защита и бинтована, а гласът — страшен, дрезгав и стържещ както никога дотогава. Дъхът му още миришеше на пушек. Смордта излизаше от *белите му дробове*. Тогава Марти беше тринайсетгодишна, но докато гледаше в какво тежко състояние е баща ѝ, изведнъж се почувства незначителна, уязвима и безпомощна като четиригодишно дете.

— Той събра сили и едва-едва протегна ръка към мен и каза: „Хей, госпожице М“. Опита се да се усмихне, но лицето му беше обгоряло, затова усмивката му беше странна и не ме развесели. После добави: „Искам да ми обещаеш нещо.“ Кимнах, защото бих обещала да направя всичко за него и той трябваше да знае това. „Когато отидеш на училище, не се хвали какво е направил баща ти. Съучениците ти ще разпитват и ще повтарят неща, които са казали за мен по новините, но ти не се фукай. Кажи им, че съм в болница... ям сладолед, тормозя сестрите и се забавлявам.“

Дъсти не бе чувал тази част от историята.

— Защо те е накарал да обещаеш такова нещо?

— И аз го попитах същото. Той отговори, че другите деца в училище имат бащи и ги мислят за герои. И повечето наистина са герои или биха станали, ако им се предостави възможност. Но бащите им били счетоводители, продавачи и монтьори и просто нямали късмета да са на подходящото място в подходящия момент. Боб бил късметлия, защото такава била професията му. „Ако някое дете се прибере вкъщи и разочаровано погледне баща си, защото ти си се хвалила с мен, тогава ще си постъпила непочтено. А аз знам, че не си непочтена.“

— Късметлия — учуди се Дъсти и поклати глава.

— Боб Усмихнатия беше страхотен.

— Да.

Наградата за храброст, която тогава баща ѝ получил, не била нито първата, нито щеше да бъде последната. Преди ракът да стори онова, което пламъците не можаха, той стана най-награждаваният гражданин в историята на щата.

Боб настояваше да получи всяка награда в тесен кръг, без церемония и съобщение в пресата. Според неговия начин на мислене той само правеше онова, за което му плащат. Пък и рискът, и раните очевидно бяха незначителни в сравнение с преживяването през войната.

— Не знам какво му се е случило във Виетнам — продължи Марти. — Той никога не говореше за това. Когато бях единайсетгодишна, намерих медалите му в кутия на тавана. Каза ми, че ги е спечелил, защото пишел на машина най-бързо от всички секретари на командира. Когато номерът не мина, обясни, че във Виетнам организирали състезания по готвене и той направил страхотна торта. Но макар да бях единайсетгодишна, знаех, че не дават Бронзови звезди за торти. Нямам представа дали е бил добър човек, преди да отиде във Виетнам, или е станал такъв, след като се е върнал от там. Но мисля, че е станал по-добър от страданията, които е преживял във Виетнам. И те са го направили изключително скромен, щедър и изпълнен с обич към живота и към хората... Много ми липсва.

— Знам.

— И точно заради това толкова много се страхувам от... безумните неща, които стават с мен...

— Ще ги преодолееш, Марти.

— Имам предвид, че се боя... да не направя нещо и да опетня името му.

— Не е възможно.

— Не знаеш на какво съм способна — потрепервайки, каза тя.

— Знам. Невъзможно е. Ти си дъщеря на баща си.

Марти беше толкова изненадана, че дори не можа да се усмихне. Зрението ѝ се замъгли и макар че стисна треперещите си устни, тя усети соления вкус на сълзите в ъгълчетата на устните си.

* * *

Двамата обядваха в колата на паркинга зад ресторанта за бързо хранене.

— Няма покривка, нито свещи или ваза с цветя — отбеляза Дъсти, докато се наслаждаваше на сандвича с риба тон и пържени картофи, — но трябва да признаеш, че гледката към онази контейнери за отпадъци е прекрасна.

Макар да не бе закусвала, Марти си поръча само млечен ванилов шейк. Не искаше стомахът ѝ да е пълен с мазна храна, ако в съзнанието ѝ отново се появяха онези ужасни образи на насилие и смърт.

Тя се обади на Сюзан. Телефонът иззвъня дваисет пъти, но никой не вдигна слушалката.

— Нещо не е наред.

— Хайде да не правим прибързани изводи. Ако след срещата с доктор Ариман не се свържем с нея, ще отидем у тях — обеща Дъсти.

Измъчвана от странното си неразположение, Марти не бе намерила удобна възможност, за да каже на Дъсти за невероятното твърдение на Сюзан, че е жертва на среднощен гост, който идва и си отива, когато пожелае и не ѝ оставя спомени за посещенията си.

Но и сега моментът не беше подходящ. Марти бе постигнала деликатно равновесие и се страхуваше, че ако преразкаже емоционалния си разговор със Сюзан, отново ще се почувства зле. Пък и само след няколко минути трябваше да бъдат в кабинета на доктор Ариман и нямаше време да разкаже всички подробности.

— Нещо не е наред — повтори тя, но не добави нищо повече.

* * *

Стори ѝ се странно, че е без Сюзан в луксозната чакалня на психиатъра.

Щом прекрачи прага и тръгна по пода от черен гранит, Марти почувства, че безпокойството ѝ намалява. Усети лекота. И изпита надежда.

Това също ѝ се стори странно и съвсем различно от въздействието на валиума. Лекарството притъпи тревожността ѝ, но тя усещаше влиянието му, докато сега опасенията ѝ се разсеяха.

Миг, след като секретарката Дженифър вдигна глава и ги видя, вратата на кабинета на доктор Ариман се отвори и психиатърът излезе да ги посрещне.

Той беше висок и хубав. Осанката, държанието му и безупречното му облекло напомниха на Марти за елегантните кинозвезди от друга епоха. Уилям Пауъл и Кари Грант.

Марти не знаеше как Ариман съумява да излъчва такава увереност, авторитетност и компетентност, но не се опита да анализира това, защото се успокои веднага, щом го видя, и изпита надежда.

47.

Мракът, който падна часове преди да настъпи здрачът, беше зловещ, сякаш от дълбините на океана се надигна някакво първично зло.

Небето беше забулено от сиви облаци, а Тихия океан беше още по-тъмен.

Крайбрежието също беше мрачно. Плажовете, хълмовете на юг и населените равнини на запад и север тънеха в сенки.

Дъсти отмести поглед от пейзажа отвъд огромната стъклена стена и странното му безпокойство изчезна толкова внезапно и бързо, колкото се бе появило. Облицованият в махагон кабинет, лавиците със старателно подредени книги, меката разноцветна светлина на трите лампи и подобраните с вкус мебели въздействаха успокояващо. Дъсти се изненада, че тревожността му изчезна, когато влезе в чакалнята на доктор Ариман.

Столът му беше до огромния прозорец. Марти и доктор Ариман стояха встрани от него, на две големи кресла, сложени едно срещу друго. Между тях имаше ниска маса. Марти говореше за пристъпите си на паника много по-уверено, отколкото предишната вечер в гаража. Психиатърът слушаше внимателно и с очевидно съчувствие, което беше успокояващо.

Всъщност толкова успокояващо, че Дъсти се усмихна.

Това място беше безопасно. Доктор Ариман беше страхотен психиатър. Всичко щеше да бъде наред сега, когато бяха при него. Той беше отдаден на пациентите си. Доктор Ариман щеше да прогони страховете на Марти.

После Дъсти отново насочи вниманието си към гледката навън. Океанът заприлича на огромно блато, сякаш вълните бяха пълни с кал и преплетени водорасли. На странната светлина гребените им изглеждаха не бели, а сиво-жълти.

В зимните дни, когато беше облачно, океанът често бе изглеждал така, но не и толкова обезпокоителен за Дъсти. Всъщност дотогава той

съзираше някаква поразителна красота в подобни гледки.

Но вътрешният глас на разума му нашепна, че чувствата му имат друг източник. Океанът беше същият както винаги, а безпокойството на Дъсти се коренеше другаде.

Тази мисъл беше озадачаваща, защото в помещението нямаше нищо, което да предизвика нервност. Това място беше безопасно. Доктор Ариман беше страхотен психиатър. Всичко беше наред сега, когато бяха при него. Той беше отдаден на пациентите си. Доктор Ариман щеше да прогони страховете на Марти.

— Трябва отново да разговаряме — каза доктор Ариман, — преди да поставя диагноза. Но ще рискувам и ще изкажа предположение за онова, което преживяваш, Марти.

Тя се наведе леко напред и се усмихна. На лицето ѝ не беше изписано вълнение.

— Това е интригуващо и рядко състояние — продължи психиатърът. — Автофобия, страх от самия себе си. Не съм попадал на такъв случай, но съм запознат с литературата по въпроса за това страдание, което се проявява по изумителни начини, както, за съжаление, вече знаеш.

— Автофобия — зачуди се Марти, по-скоро заинтригувана, отколкото притеснена, сякаш Ариман я бе излекувал само като бе назовал заболяването ѝ.

Може би реакцията ѝ се дължеше на валиума.

Дъсти се изуми от държанието ѝ, но осъзна, че също се усмихва и кима.

Доктор Ариман щеше да прогони страховете на Марти.

— Ако вземем предвид статистиката — добави психиатърът, — невероятно е, че и ти, и най-добрата ти приятелка страдате от фобии, при това рядко срещани. Ето защо, мисля, че има връзка.

— Връзка? Как така, доктори? — попита Дъсти и вътрешният глас на разума не устоя и му направи забележка за тона му, който беше като на дванайсетгодишно момче, задаващо въпрос на вълшебник, способен да извърши чудеса.

Ариман склочи пръсти под брадичката си, замисли се и рече:

— Марти, ти водиш тук Сюзан от година и...

— След като тя и Ерик се разделиха.

— Да. Ти си връзката ѝ с външния свят, пазаруваш и изпълняваш други поръчки за нея. Тя отбеляза малък напредък и ти се тревожиш още повече. И започваш да обвиняваш себе си за неуспеха ѝ да реагира бързо на терапията.

— Обвивам себе си? — изненада се Марти.

— Доколкото те познавам, присъщо ти е силно чувство за отговорност към другите.

— Генът на Боб Усмивнатия — отбеляза Дъсти.

— Баща ми — обясни тя. — Робърт Удхаус.

— Аха. Според мен ти си мислиш, че по някакъв начин си разочаровала Сюзан и чувството за провал е прераснало във вина. И тази вина е източникът на автофобията ти. Ако си разочаровала най-добрата си приятелка, която много обичаш, тогава започваш да мислиш, че не си толкова добър човек, колкото си предполагала и вероятно дори си лоша, не може да ти се има доверие и не ставаш за приятелка.

За Дъсти обяснението беше твърде елементарно, за да е истина, но въпреки това звучеше убедително.

Марти го погледна и той видя, че реакцията ѝ е същата като неговата.

Но как беше възможно стабилен човек изведнъж да бъде поразен от сложно и рядко срещано заболяване?

— Вчера, когато ти доведе Сюзан, ти ме дръпна настрана, за да ми кажеш колко много се притесняваш за нея — напомни ѝ Ариман.

— Да.

— И спомняш ли си какво друго каза? Имала си чувството, че си я разочаровала.

— Но аз нямах предвид...

— Каза го убедено. С болка. Разочаровала си я.

— Така ли казах? — замислено попита Марти.

— Точно така — усмивна се психиатърът. — Ако следващият разговор потвърди тази диагноза, тогава ще имаме добра новина.

— Нуждая се от добри новини — каза Марти, макар че изглеждаше обезпокоена, откакто влезе в кабинета му.

— Определяне на скритата причина за всяка фобия често е най-трудната част от терапията. Ако автофобията ти се корени във вината

към Сюзан, тогава ще сме прескочили година на анализиране. И още по-добре ще бъде, ако си развила симпатикова фобия.

— Като съпрузите, на които сутрин им се гади, когато съпругите им са бременни? — попита Марти.

— Точно така. Симпатиковата фобия се лекува много по-лесно отколкото състояние с по-дълбоки причини като на Сюзан. Гарантирам, че няма да ме посещаваш дълго.

— Колко ще продължи терапията?

— От един до три месеца. Трябва да разбереш, че няма начин периодът да се фиксира. Всичко зависи от... теб и мен.

Дъсти изпита още по-голямо облекчение и се облегна назад. Един месец, дори три, не беше толкова дълго време. Особено ако Марти бележеше стабилен напредък. Щяха да издържат.

Доктор Ариман беше страхотен психиатър. Той щеше да прогони страховете на Марти.

— Готова съм да започнем — заяви Марти. — Сутринта ходих при нашия интернист...

— И какво е мнението му? — заинтересува се Ариман.

— Той мисли, че трябва да предприемем необходимите стъпки, за да изключим тумор в мозъка, но по всяка вероятност проблемът ще се реши с терапия, а не с лекарства.

— Струва ми се, че е добър и задълбочен лекар.

— В болницата ми направиха изследвания — всичко, което той поиска. Но сега... мисля, че тук ще получи помощ.

— Тогава да започваме — весело и бодро каза доктор Ариман. Ентусиазмът му беше насърчителен, защото, изглежда, представляваше израз на всеотдайност към работата и доверие в уменията му.

Доктор Ариман щеше да прогони страховете на Марти.

— Господин Роудс — рече психиатърът, — традиционната терапия, разбира се, е процес, който изисква конфиденциалност за пациента. Затова ще ви помоля до края на сеанса да чакате в съседното помещение.

Дъсти погледна Марти, която му се усмихна и кимна.

Това място беше безопасно. Тук с Марти всичко щеше да бъде наред.

— Разбира се — каза Дъсти и стана от стола.

Марти му даде коженото си яке и той го преметна на рамото си.

— Оттук, господин Роудс — каза Ариман, прекоси кабинета и се насочи към вратата на чакалнята.

Облаците над Тихия океан се бяха сгъстили. Вълните бяха тъмнолилави и изглеждаха по-многобройни отпреди. Големи пространства вода бяха черни.

Краткият пристъп на безпокойство изчезна, когато Дъсти отмести поглед от огромния прозорец и последва Ариман.

Вратата между облицования с махагон кабинет и вътрешната чакалня беше изненадващо масивна и тихо изскърца, сякаш в помещението имаше вакуум, който бе нарушен.

Дъсти предположи, че такава врата е необходима, за да не може никой да подслушва пациентите. Вътрешният пласт несъмнено беше от звукоизолационен материал.

Светложълтите стени и подът от черен гранит във вътрешната чакалня бяха същите като онези във фоайето в главния вход на офиса.

— Желаете ли Дженифър да ви донесе кафе, кока-кола или студена вода? — попита Ариман.

— Не, благодаря — отговори Дъсти.

— Списанията на масата са нови. Това е може би единственият лекарски кабинет, който не е гробище за броеве от минали десетилетия.

— Мислите за всичко.

Психиатърът сложи ръка на рамото му.

— Тя ще се оправи, господин Роудс.

— Да, Марти не се предава лесно.

— Вярвайте.

— Вярвам.

Ариман се върна при Марти.

Вратата се затвори и автоматично се заключи. От външната страна нямаше дръжка.

48.

Черни къдрици. Искрящи сини очи. Светлина в мрака.

Психиатърът остана доволен от стихчето хайку, което измисли, докато се връщаше в кабинета си, и се настани на креслото срещу Марти.

Без да пророни дума, той се втренчи в лицето ѝ, изучавайки чертите ѝ, и се запита дали продължителното му мълчание ще я накара да се почувства неудобно.

Тя чакаше невъзмутимо и очевидно смяташе, че изучаването има клинична цел, която Ариман ще ѝ обясни в подходящ момент.

Както и със Сюзан Джагър, доктор Ариман вече бе внушил на Марти и Дъсти Роудс увереността да се чувстват напълно спокойни в кабинета му. И да изпитват облекчение, когато го видят.

Той бе втълпил в съзнанието им пет мисли. *Това място е безопасно. Доктор Ариман е страхотен психиатър. Всичко е наред сега, когато сме при него. Той е отдаден на пациентите си. Доктор Ариман ще прогони страховете на Марти.* Тези медитации щяха да засилят усещането им, че единственото им спасение е доктор Ариман.

Той много се забавлява, докато ги наблюдаваше как се усмихват и кимат, макар че сигурно се питаха как така безпокойството им изведнъж изчезна. И колко забавно беше някой мъж с такава благодарност да ти повери съпругата си, когато намерението ти да я унижиш, посрамиш, опозориш и накрая да я унищожиш.

След неочакваната пауза, предизвикана от самоубийството на Сюзан, играта започна отново.

— Марти? — попита Ариман.

— Да, докторе.

— Реймънд Шоу.

Държанието ѝ мигновено се промени. Тя се скова и изправи рамене. Красивата ѝ усмивка замръзна на устните и помръкна.

— Слушам.

След като я активира, психиатърът я въведе в сложна програма, която беше кратко и ясно закодирана в предназначенията за нея стихче хайку.

— Западен вятър...

— Ти си западът и вятърът — покорно каза Марти.

— Сухи листа събира...

— Листата са инструкциите ти.

— На изток вее.

— Изтокът съм аз.

Сега всички инструкции, които Ариман ѝ дадеше, щяха да се съберат като есенни листа, за да подхранят тъмните дълбини на подсъзнанието ѝ.

* * *

Докато държеше черното кожено яке на Марти, Дъсти усети книгата с меки корици в десния джоб. Това беше романът, който през последните четири-пет месеца тя носеше, докато придружаваше Сюзан.

Макар Марти да твърдеше, че сюжетът е увлекателен, книгата изглеждаше недокосната. Дъсти прелисти страниците, които бяха чисти, неотваряни и залепнали една за друга, сякаш се разделяха за пръв път, откакто бяха подвързани.

Той си спомни как Марти бе говорила за романа с неясния език на гимназистка, която рецитира запаметена рецензия, без да си е направила труда да прочете изучаваното произведение. Изведнъж в Дъсти се зароди убеждението, че тя не е прочела книгата. Но не можеше да си представи защо би го излъгала за нещо толкова банално.

Всъщност Дъсти не можеше да повярва, че Марти би го излъгала, защото необикновеното уважение към истината беше един от проблемните камъни, с които тя постоянно подлагаше на изпитание правото си да се нарече дъщеря на Боб Усмехнатия.

Той закачи якето си и прегледа списанията на масата. Те бяха изпълнени или с безсрамно умилкване на известни личности, или на уж остроумно заяждане и анализи на действията и думите на известни личности, което в края на краищата, имаше един и същ ефект.

Дъсти седна и погледна книгата в ръцете си.

Заглавието беше познато. Навремето романът беше бестселър. Имаше филм. Дъсти не беше чел книгата, нито бе гледал филма.

„Кандидатът от Манджурия“ от Ричард Кондъл.

Според втората страница първото издание беше публикувано през 1959 година. Преди цяла епоха. В друго хилядолетие.

Но още я издаваха. Това беше добър знак.

Макар да беше трилър, романът не започваше с тъмна, бурна нощ, а в слънчев ден, в Сан Франциско. Дъсти се зачете.

* * *

Психиатърът помоли Марти да седне на дивана и се настани до нея.

Тя послушно изпълни молбата му.

Цялата в черно. Странен цвят за играчка. Но още здрава.

Стихчето хайку отекваше в съзнанието му и Ариман си го повтаряше с нарастващо удоволствие.

— Днес, заедно ще навлезем в нова фаза — каза той.

Марти се намираше в мрачния и смълчан параклис в подсъзнанието си, където единственият бог беше Ариман, и хрисимо приемаше всяка негова дума.

— О днес ще установиш, че унищожението и самоунищожението са още по-привлекателни. Ужасяващи, но примамливи. Возила ли си се на влакче на ужасите?

— Да.

— Кажи ми как се чувстваш на влакчето на ужасите?

— Страхувам се.

— Но изпитваш и нещо друго.

— Въодушевление. Удоволствие.

— Точно така. Ужасът и удоволствието са свързани в нас. Ние сме сложно устроени същества, Марти. Ужасът ни доставя удоволствие — както да го изпитваме, така и да го предаваме на другите. Ще се чувстваме по-добре и ще бъдем по-здрави, ако приемем това противоречие и не се борим да бъдем по-добри, отколкото характерът ни позволява. Разбираш ли какво говоря?

Очите ѝ потрепнаха, сякаш Марти спеше и сънуваше.

— Да.

— Независимо от намерението на Създателя ни, ние сме станали такива, каквито *сме*. Страданието, любовта, скромността, честността, лоялността и искреността са огромни прозорци от блиндирано стъкло, в които малките птици непрекъснато се блъскат. Ние се удряме и разбиваме на парчета в стъклото на любовта и истината и глупаво се борим да отидем там, където никога не можем да се пренесем и да променим начина, по който сме устроени.

— Да.

— Властта и първичните ѝ последици — смъртта и сексът — са мотивацията ни. Властта над другите и най-силната тръпка на вълнение. Ние идолизираме политиците, защото те имат такава власт. Обичаме известните личности, защото животът им изглежда зареден с повече власт от нашия. Силните между нас се домогват до властта, а за слабите остава вълнението да се жертват на властта на силните. Властта да убиваш, да осакатяваш, да обезобразяваш, да причиняваш болка, да казваш на другите какво да правят, как да разсъждават и в какво да вярват. Властта да тероризираш. Талантът и ориста ни е да рушим. И аз съм готов да те потопя в унищожение, Марти, и накрая да се самоунищожиш и да познаеш вълнението както да мачкаш, така и да бъдеш мачкана.

Очите ѝ отново потрепнаха. Устните ѝ леко се разтвориха. Главата ѝ се наклони на една страна, в позата на внимателно слушащ ученик.

Психиатърът погали лицето ѝ.

— Целуни ръката ми, Марти.

Тя притисна устни до пръстите му.

— Ще ти покажа още снимки, Марти. Образи, които ще разгледаме заедно. Те са подобни на онези, които разгледахме вчера, когато беше тук със Сюзан. Също като снимките, и образите са отворителни, отблъскващи и ужасяващи. Но ти ще ги разгледаш спокойно и внимателно и ще изучиш всеки детайл. Ще ги съхраниш в паметта си, където привидно ще бъдат забравени, но всеки път, когато безпокойството ти прерасне в пристъп на паника, образите ще изпълнят съзнанието ти. И тогава ще ги виждаш не като снимки в

учебник, а образно и реално, досущ неща, които наистина преживяваш. Моля те, кажи ми дали разбираш какво ти говоря, Марти.

— Разбирам.

— Гордея се с теб.

— Благодаря.

Ариман изпита задоволство. Играч и играчка. Господар и притежанието му.

— Марти, когато се върнат по време на пристъпите ти на паника, образите ще те отвратят и ужасят, ще те изпълнят с погнуса и дори ще ти се догади, но ще притежават и странно привличане. Ще ти се сторят отвратителни, но и интересни и завладяващи. Макар че изпитваш съчувствие към жертвите в образите, дълбоко в подсъзнанието си ти ще се възхищаваш на убийците, които са издевателствали над тях. Част от теб ще се възхищава на убийците заради властта им и ще разпознаеш в себе си способността да убиваш. Ще се страхуваш от онази, другата Марти... но в същото време ще жадуваш да бъдеш като нея. Ще гледаш на образите като на *желания* и като на безумно насилие, на което би се отдала, само ако можеш да бъдеш ярна на другата Марти. Тя е истинската ти същност. Другата Марти си *ти*. Добрата жена, каквато привидно изглеждаш, е само илюзия, прах, който хвърляш в очите на хората, за да те възприемат като безпомощна и да не се плашат. През следващите няколко сеанса ще ти покажа как да станеш Марти, каквато си предопределена да бъдеш, да се отърсиш от заблудата, да станеш *жизнеспособна*, да осъществиш потенциала си и да се домогнеш до властта и славата, които са твоя дарба.

Психиатърът бе взел две големи, скъпи и богато илюстрирани учебника, които се изучаваха в курсовете по криминология в много университети. Повечето полицейски детективи и съдебни лекари бяха запознати с тях, но малцина от обикновените хора знаеха за съществуването им.

Единият беше учебник по патология — разпознаването и тълкуването на болестите и нараняванията на човешкото тяло. Доктор Ариман се интересуваше от съдебна патология, защото беше лекар и защото беше твърдо решен да не оставя доказателства — в органичните развалини в резултат на игрите му, които можеха да го отведат в затвора.

Втората книга беше изчерпателен учебник за тактиката, процедурите и съдебномедицинските експертизи в разследване на убийства. Ариман я бе купил, ръководейки се от принципа, че като добър играч, трябва отлично да познава стратегията на противника.

Двата тома представляваха галерия на зловещото изкуство на Смъртта. В учебника по съдебна патология имаше по-голямо разнообразие на смразяващ ужас, но учебникът за разследване на убийства предлагаше повече снимки на жертви, които бяха по-очарователни от онези, направени в моргата така, както кланицата е по-интересна от всеки магазин за месо.

Марти покорно чакаше. Очите ѝ бяха широко отворени. Тя беше готова да възприеме всичко, което Ариман ѝ предложи.

— Много си красива — каза той. — Трябва да призная, че бях запленил от Сюзан и не оценявах достатъчно красотата ти. Досега.

С добавката на малко страдание, Марти щеше да бъде изключително еротична.

Психиатърът отвори учебника за разследване на убийства и насочи вниманието ѝ към снимка на мъртъв мъж, проснат на пода. Човекът беше гол и имаше трийсет и шест рани. Ариман накара Марти да обърне внимание на богатото въображение, което убиецът бе проявил към гениталиите на жертвата.

— Погледни металния шип в челото — каза психиатърът. — Стоманен и дълъг двайсет и пет сантиметра, но е забит толкова дълбоко, че почти не се вижда. Приковал е мъжа към дъбовия под. Несъмнено символизира трънения венец на Исус. Започни всеки великолепен детайл, Марти.

Тя се втренчи съсредоточено в снимката.

— Убитият е бил свещеник — уведоми я Ариман и прелисти страницата.

* * *

Дъсти се притесняваше за Марти и не очакваше, че ще може да се съсредоточи върху романа. Неспокойствието, което го обзе, когато прекрачи прага на кабинета на доктор Ариман, не го напусна и разказът го заинтригува.

„Кандидатът от Манджурия“ предлагаше увлекателен сюжет, изпъстрен с колоритни герои, точно както бе казала Марти. Като се има предвид високото качество на романа, фактът, че не бе успяла да го прочете за няколко месеца, докато го носеше по време на сеансите на Сюзан, беше по-необясним от всякога.

Във втората глава Дъсти стигна до параграф, започващ с името *доктор Йен Ло*.

Той се стресна толкова силно, че книгата едва е падна от ръцете му.

Дъсти беше сигурен, че зрението му го е подвело. Той се втрени в името.

Щом бе чул името *доктор Йен Ло*, Скийт мигновено бе изпаднал в странно, дисоциативно състояние, сякаш бе хипнотизиран, и сега, когато го прочете, Дъсти изпита необясним страх. По гърба му полазиха ледени тръпки. Кожата му настръхна и кръвта му се смрази.

Той стана и започна да крачи из малкото помещение, опитвайки се да събере сили да държи книгата неподвижна, за да може да чете.

Защо Скийт прояви такава реакция към името на един от героите в романа?

Вероятно дори не го беше чел, защото харесваше фантастични романи с дракони и вълшебници.

След като няколко пъти обиколи стаята, Дъсти се отчая, отново седна на стола и продължи да чете.

Доктор Йен Ло...

49.

— Най-интересното на тази снимка са очите на жертвата, Марти. Колко широко отворени изглеждат! Клепачите са вдигнати толкова високо от шока, че сякаш са отрязани. И каква загадъчност има в погледа, все едно в момента на смъртта мъжът е видял отвъдното.

Марти гледаше очите на снимката и мигаше.

Ариман прелисти на следващата страница и каза:

— Тази е особено важна, Марти. Разучи внимателно детайлите.

Тя се наведе.

— Впоследствие ти и Дъсти ще трябва да разчлените една жена по подобен начин и ти ще наредиш частите на трупа така изобретателно както на тази снимка. Жертвата тук е четиринайсетгодишно момиче, но двамата ще имате работа с много по-възрастен човек.

Психиатърът бе толкова силно заинтригуван от снимката, че не видя двете сълзи, които се стекоха по лицето на Марти. Той вдигна глава, съзря онези перли и се изуми.

— Марти, би трябвало да се намираш в най-потайните дълбини на подсъзнанието си, в параклиса. Кажи ми дали си там.

— Да. В параклиса съм.

Личността ѝ бе толкова дълбоко потисната, че тя не би трябвало да реагира емоционално нито на онова, което вижда, нито на онова, което правят с нея. Ариман трябваше да я изведе на по-високо ниво на съзнанието, за да я изтръгне от тази реакция.

— Какво не е наред, Марти?

— Толкова болка — прошепна тя.

— Ти чувстваш ли болка?

— Тя.

— Кой?

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Марти посочи разчлененото младо момиче на снимката.

Озадачен, Ариман каза:

— Това е само снимка.

— Но на човек.

— Тя е умряла отдавна.

— Някога е била жива.

Слъзните жлези на Марти очевидно бяха чудесен екземпляр от очите ѝ продължаваха да се стичат сълзи.

Ариман си спомни за последната сълза на Сюзан, проронена в последната минута на живота ѝ. Смъртта, разбира се, беше изпълнено със стрес преживяване, дори когато умирацията беше в състояние на напълно потисната личност. Марти не умираше. Но плачеше.

— Ти не си познавала това момиче — настоя той.

— Не.

— Може би го е заслужавала.

— Не.

— Вероятно е била непълнолетна проститутка.

— Няма значение.

— Може да е убивала.

— Тя е като мен.

— Какво означава това?

— Какво означава това? — повтори Марти.

— Казваш, че е като теб. Обясни ми.

— Не мога да обясня.

— Тогава думите ти са безсмислени.

— Това може само да се почувства.

— Да се почувства — презрително каза Ариман.

— Да.

— Това някаква гатанка ли е?

— Гатанка ли е?

— Момичета — нетърпеливо рече той, затвори учебника и се втренчи в профила ѝ. — Погледни ме.

Марти се обърна към него.

— Не мърдай — каза Ариман и допря устни до очите ѝ, за да усети вкуса на сълзите. Сетне плъзна език по тях. — Солени са. Но има и нещо друго. Много интригуващо.

Очите ѝ потрепнаха под езика му и той почувства сексуална възбуда.

— Нещо тръпчиво, но не и горчиво.

Сълзи на жена. Крийт скръбта на света. Каква красота.

Ариман си помисли, че това стихче хайку заслужава да бъде записано на хартия и го запамети.

Устните му сякаш пресушиха слъзния апарат на Марти и сълзите ѝ спряха.

— Ще бъдеш много по-забавна, отколкото очаквах — каза психиатърът. — Изискваш прецизна обработка, но допълнителните усилия трябва да бъдат възнаградени. Като всички най-хубави играчки, изкуството на формата ти — умът и сърцето — се равнява на вълнението от функциите ти. А сега, искам да бъдеш спокойна, безпристрастна, наблюдателна и послушна.

— Разбирам.

Ариман отново отвори учебника.

Под ръководството на психиатъра Марти изучи снимката, направена на местопрестъплението на разчлененото четиринайсетгодишно момиче, чиито части на тялото бяха наредени с творческо въображение. Ариман я инструктира да си представи как би се почувствала, ако извърши такава жестокост. За да бъде убедителен, той използва познанията си по медицина, личния си опит и въображението си и ѝ помогна да възприеме детайлите в цветовете, структурата и зловонието.

Психиатърът ѝ показва други снимки на трупове — запазени или в различни фази на разложение.

Марти гледаше и мигаше.

Накрая Ариман сложи на лавиците двете тежки книги.

Той бе прекарал с Марти петнайсет минути повече, но бе изпитал огромно удоволствие от изясняването на оценката ѝ за смъртта. Понякога психиатърът мислеше, че би станал превъзходен учител. Ариман знаеше, че работата с деца много би му допаднала.

Той инструктира Марти да легне по гръб на дивана и да затвори очи.

— Сега ще доведе Дъсти, но ти няма да чуеш нито дума от разговора ни. Ще отвориш очи, когато ти кажа. Сега ще се пренесеш на тихо и тъмно място, ще заспиш и ще се събудиш отново в параклиса в подсъзнанието ти, едва когато те целуна по очите и те нарека „принцесо“.

Психиатърът изчака една минута, сетне премери пулса на лявата й китка. Бавен и равномерен. Петдесет и два удара в минута.

После Ариман отиде при господин Роудс, бояджията, незавършил колеж, килерния интелектуалец, който скоро щеше да стане нищо неподозиращ инструмент на отмъщение и да се прочуе из цялата страна.

* * *

В романа се разказваше за промиване на мозъци. Дъсти осъзна това, когато прочете страница-две след появата на името доктор Йен Ло.

Откритието го притесни и той измърмори:

— Мамка му.

Дъсти бе търсил доказателства за членство в секта в апартамента на Скийт, но не намери трактати, памфлети, култови одежди или икони. Нито затворени в клетки деца, очакващи да бъдат принесени в жертва. И сега, когато *не мислеше* за неволите на Скийт, се появи името на загадъчния китайски лекар, специалист в науката и изкуството *промиване на мозъци*.

Дъсти не вярваше в случайности. Животът представляваше гоблен от схеми, които се виждаха, ако се вгледаш внимателно. Марти не носеше *случайно* тази книга със себе си от няколко месеца. Романът им бе подхвърлен умишлено, защото съдържаше улики за истината в тази безумна ситуация. Дъсти би дал всичките пари в банковата си сметка, за да разбере кой оставя „Кандидатът на Манджурия“ там, където трябва. Макар Дъсти да вярваше в интелигентния промисъл на вселената, беше му трудно да си представи, че Господ прави чудеса с романа. То защо, трябваше да е някой от плът и кръв.

Той се чу, че издава някакви звуци, сякаш имитира бухал, и млъкна. Дъсти осъзна, че знае твърде малко, за да отговори на въпроса си.

Действието в книгата се развиваше в периода след Корейската война. Доктор Йен Ло бе промил мозъците на неколцина американски войници, превръщайки единия в робот убиец, съвсем неподозиращ какво са му направили. След завръщането си в родината войникът бе

обявен за герой. Животът му отново щеше да бъде нормален, докато активиран от игра на обикновен пасианс и после инструктиран, той щеше да се превърне в послушен убиец.

Но Корейската война бе свършила през 1953 година, а романът бе публикуван през 1959-а — много преди Дъсти да се роди. Нито младият войник, нито доктор Йен Ло бяха реално съществуващи хора. Нямаше очевидна причина за наличието на връзка между книгата и Дъсти, Марти, Скийт и правилата на хайку.

Той продължи да чете, търсейки прозрение.

След като прелисти още няколко страници, Дъсти чу, че ключалката на вратата на кабинета на доктор Ариман изщрака. Той изведнъж реши, че никой не трябва да го вижда да чете романа. Дъсти изпита необяснимо нервно напрежение и когато вратата се отвори, разтревожено хвърли книгата, сякаш щяха да го хванат да чете порнографска литература или по-лошо, някой от многобройните, бомбастични томове на баща му или на втория му баща.

Романът се плъзна по масичката до стола му и падна на пода. Ариман излезе от кабинета си. Дъсти се изчерви, стана и попита:

— Докторе... Марти... Как мина...

— Вайъла Нарвили — каза психиатърът.

— Слушам.

50.

Ариман заведе Дъсти до креслото, където преди това бе седяла Марти. Тя спеше на дивана и Дъсти не я погледна.

Психиатърът се настани срещу него и за миг се втренчи в обекта си. Дъсти Роудс имаше леко пасивно изражение, но мигновено реагира на гласа на Ариман.

Дъсти бе сравнително нова придобивка в колекцията на психиатъра. Ариман го контролираше от около два месеца.

Изпълнявайки инструкциите на доктора, Марти три пъти бе дала на съпруга си педантично комбинираната доза от опиати — рохипнол, фенцислидин, валиум и вещество, известно само на малцина познавачи като Санта Фе+46 — и Дъсти бе докаран до състояние, позволяващо да бъде лесно програмиран. Той винаги ядеше десерт на вечеря и първата доза бе сложена в парче пай с фъстъци, две нощи по-късно — в купа крем, поръсен с кокосов орех — и третата, след още три нощи — в сладолед с шоколад, череша, бадеми и парченца фурми.

Човекът знаеше как да се храни. Що се отнася до кулинарните предпочитания, Ариман чувстваше известна близост с него.

Програмирането бе извършено в спалнята на семейство Роудс. Дъсти лежеше на леглото, а Марти седеше с кръстосани крака на овчата кожа в ъгъла. Лампионът служеше за статив на система за интравенозно поддържане на живота. Всичко мина добре.

Кучето искаше да създаде проблем, но беше толкова мило и послушно, че само ръмжеше и се мръщеше. Те го затвориха в кабинета на Марти.

— Сеансът няма да продължи дълго, но инструкциите ми днес са много важни — започна Ариман.

— Да — отговори Дъсти.

— Марти ще дойде отново тук в петък и ти ще уредиш нещата така, че да можеш да я доведеш. Кажи ми дали разбираш.

— Да. Разбирам.

— Вчера ме изненада с героичното си изпълнение в къщата на семейство Соренсън. Това не влизаше в плана ми. В бъдеще, ако присъстваш на опит за самоубийство на брат ти Скийт, няма да се намесваш. Може да положиш известни усилия да го разубедиш, но няма да правиш нищо друго, освен да говориш и накрая ще позволиш на Скийт да се самоунищожи. Кажи ми дали разбираш.

— Да.

Ариман винаги намираше време за развлечения, дори когато графикът му беше претоварен, затова погледна Марти и после пак насочи вниманието си към Дъсти.

— Съпругата ти е много сочна, не мислиш ли?

— Не мисля ли?

— Каквото и да мислиш, тя е сочно парче.

Очите на Дъсти бяха сиви, но със сини точки, които ги правеха неповторими. Когато беше момче, Ариман колекционираше пъстри топчета и имаше три подобни, но не толкова лъскави като очите на Дъсти. Марти смяташе очите на съпруга си за изключително красиви. Ето защо, психиатърът изпита огромно удоволствие, като й внуши убеждението, че автофобията ще започне да я завладява *наистина*, когато си представи, че забива ключ в любимите очи.

— Не искам повече кратки отговори по този въпрос — каза Ариман. — Хайде да правим истинско обсъждане за сочността на съпругата ти.

Погледът на Дъсти бе фокусиран не върху Ариман, а в някаква точка във въздуха между двамата.

— Гроздето е сочно. Ягодите. Портокалите. Хубавите свински пържоли са сочни. Но думата не е... адекватно описателна за човек.

Ариман се усмихна доволно.

— Не е адекватно описателна, така ли? Внимавай, бояджия. Гените ти прозират. Ами ако съм канибал?

В състоянието, в което се намираше Дъсти не можеше да отговаря на въпроси по никакъв друг начин, освен с искане за повече информация.

— Канибал ли си?

— Ако бях канибал, щях да съм адекватно описателен, когато наричам съпругата ти *сочна*. Осветли ме с мнението си по този въпрос, господин Дъстин Пен Роудс.

Монотонният глас на Дъсти остана непроменен, но сега звучеше сухо и педантично, което достави удоволствие на психиатъра.

— От гледна точка на канибала думата е адекватна.

— Боя се, че под цялата ти работническа земност се спотайва професор.

Дъсти не каза нищо, но очите му потрепнаха, сякаш спеше и сънуваше.

— Е, макар да не съм канибал — продължи Ариман, — мисля, че съпругата ти е сочна. Всъщност отсега нататък ще я наричам моята малка сочна *свинска пържола*.

Психиатърът приключи сеанса с обичайните инструкции Дъсти да не запазва съзнателен и достъпен подсъзнателен спомен за разговора им, после каза:

— Сега ще се върнеш в чакалнята, Дъсти. Вземи книгата, която четеше и седни на стола. Намери мястото в текста, докъдето беше стигнал, когато те прекъснаха. Сетне ще напуснеш параклиса в съзнанието си, където се намираш в момента. Щом затвориш вратата на параклиса, всички спомени от мига, в който излязох от кабинета и ти чу изщракването на ключалката, до мига, когато се събудиш, ще бъдат заличени. И продължи да четеш.

— Разбирам.

— Приятен ден, Дъсти.

— Благодаря.

— Моля.

Дъсти стана от креслото и прекоси кабинета, без да погледне нито веднъж съпругата си.

Той излезе, а Ариман се приближи до Марти и се втренчи в нея. Тя наистина беше сочна.

Психиатърът коленичи, целуна затворените ѝ очи и реч:

— Моята свинска пържолка. — Това, разбира се, нямаше ефект, но разсмя доктора. — Принцесо.

Марти се събуди, но още беше в параклиса в подсъзнанието си.

Ариман я инструктира отново да седне на креслото.

— Марти, до края на деня и вечерта ще се чувстваш спокойна, отколкото през последните двама и четири часа. Автофобията ти не е изчезнала, но малко те е отпуснала. Известно време ще бъдеш притеснена само от леко безпокойство, чувство за

уязвимост и кратки пристъпи на страх, на всеки час, с продължителност една-две минути. Но по-късно... около девет вечерта, ще изпаднеш в най-силния пристъп на паника досега. Ще започне по обичайния начин и ще се засили като преди, но изведнъж в съзнанието ти ще преминат образите на мъртвите и изчезнали хора, чиито снимки разгледахме заедно и противно на логиката, ще останеш с убеждението, че лично ти си виновна за случилото се с тях и си ги измъчвала, убила и разчленила със собствените си ръце. Кажи ми, разбираш ли какво ти говоря?

— Със собствените си ръце.

— Оставям на теб детайлите на великия миг. Ти притежаваш необходимите качества за това.

— Разбирам.

Горещи очи. Вкусни, парещи устни. Сочна пържола.

Хайку с кулинарна метафора. Японските майстори едва ли биха одобрили такова нещо, но макар да уважаваше взискателната, общоприета структура на хайку, Ариман беше достатъчно свободолюбив, за да измисля собствени правила от време на време.

* * *

Дъсти четеше за доктор Йен Ло и екипа от фанатизирани комунисти, специалисти по контролиране на съзнанието, които прецакваха мозъците на нищо неподозиращи американски войници, когато неочаквано възкликна: „Какво е това, по дяволите?“, имайки предвид книгата, която държеше в ръцете си.

Той едва не хвърли „Кандидатът от Манджурия“, но се въздържа и я остави на масичката до стола си.

После скочи и се втренчи в проклетата книга. Накрая откъсна очи от романа и погледна към вратата на кабинета на доктор Ариман. Дъсти ясно си спомняше, че ключалката изщрака. Той изведнъж изпита объркване, тревога, срам и усещане за опасност, досущ електрически ток. „*Не трябва да те хващат, че четеш това нещо!*“ Дъсти инстинктивно я бе хвърлил на масата, тъй като лъскавата ѝ корица беше хлъзгава, книгата се плъзна и падна на пода. Ключалката бе изщракала и той се изправи...

А после романът отново беше в ръката му и той седеше на стола и четеше, сякаш не го бе оставял.

Магия ли беше това?

Колебаейки се, Дъсти протегна ръка, взе книгата, огледа я изумено, сетне прелисти с палец страниците.

Знакът му напомни шумолене на колода карти. Тази мисъл предизвика асоциации с американския войник с промит мозък в романа. Човекът беше програмиран да стане убиец и бе активиран, щом му дадяха колода карти и го попитаха: „Защо не убиеш времето си с един пасианс?“ За да въздейства, въпросът трябваше да бъде формулиран точно по този начин. И после войникът започваше да реди пасианс, докато извадеше от колодата дама каро. Тогава подсъзнанието му ставаше достъпно за човека, който го контролираше и войникът беше готов да приема инструкциите му.

Дъсти замислено продължи да прелиства страниците и седна.

Онова, което ставаше тук, не беше магия, а още един пропуск във времето.

Но каква логика имаше в това?

Никаква.

Заредено с инстинктивна енергия, съзнанието му се изпълваше с въпроси. Дъсти не можеше да се съсредоточи върху романа. Той се приближи до закачалката и пхна книгата в джоба на якето си, а от другия извади клетъчния телефон.

Дъсти стигна до извода, че програмиран човек с промит мозък може да бъде активиран вместо с въпроса „Защо не убиеш времето с един пасианс?“, с име. *Доктор Йен Ло*.

И достъпът до подсъзнанието може да се осъществи не само с дама каро, а със стихче. Хайку.

Крачейки напред-назад, Дъсти се обади на Нед Мадървел.

Нед отговори на третото позвъняване. Той още беше в къщата на семейство Соренсън.

— Днес не можахме да боядисваме, защото е влажно от дъжда, но свършихме много подготвителна работа. По дяволите, Чешита и аз свършихме повече работа днес, отколкото за два дни, когато с нас се мотаеше онова малко, безнадеждно, дрогирано лайно.

— Скийт е добре — рече Дъсти. — Благодаря ти, че попита как е.

— Надявам се, че там, където си го завел, денонощно ритат мършавия му задник.

— Точно така. Заведох го в клиника „Света Дева Мария, ритач на задници“.

— Би трябвало да има такова място.

— Сигурен съм, че ако Праволинейните поемат контрола върху църквата, във всеки град ще има такава клиника. Слушай, Нед, ще оставиш ли Чешита да работи сам, за да направиш нещо за мен?

— Разбира се. Чешита не е самопогубващ се наркоман. Мога да разчитам на него.

— Виждал ли си напоследък Снежния човек?

— Ако каже, че го е видял, ще му повярвам.

— И аз — призна Дъсти, после каза на Нед какво иска от него и двамата се споразумяха кога и къде да се срещнат.

Дъсти приключи разговора, закачи телефона на колана си и погледна часовника си. Беше почти три.

Той седна, втренчи се в пода от черен гранит и се замисли толкова съсредоточено, че когато ключалката на вратата на кабинета на Ариман изщрака, трепна, но не скочи.

Марти излезе първа. Усмиваше се. Доктор Ариман вървеше след нея и също се усмиваше. Дъсти изпита облекчение, като го видя, защото психиатърът излъчваше компетентност, състрадание и увереност.

— Сеансът мина отлично — увери го психиатърът. — Вече имаме напредък. Мисля, че Марти ще реагира блестящо на терапията.

— Слава Богу — рече Дъсти и взе от закачалката якето й.

— Не твърдя, че не ни предстоят трудности — предупреди ги Ариман. — Вероятно ще има още по-лоши пристъпи на паника, отколкото до настоящия момент. В края на краищата тази фобия е рядко срещана и предизвикателна. Но съм абсолютно убеден, че в дългосрочен план Марти ще се излекува.

— В дългосрочен план? — учуди се Дъсти, но не разтревожено, защото никой не беше в състояние да се тревожи в присъствието на доктор Ариман.

— Не повече от няколко месеца. Вероятно дори по-бързо. Фобиите имат невидими часовници, които не можем да коригираме. Но имаме всички основания да бъдем оптимисти. На този етап няма

дори да предпиша медикаментозно лечение. В продължение на седмица-две сеансите ще бъдат достатъчни, а после ще видим какво ще правим.

Дъсти едва не спомена за валиума, който доктор Клоствърман бе препоръчал, но Марти го изпревари.

— Чувствам се добре, миличък. Наистина. Много по-добре.

— В петък сутринта. Десет часа — напомни им доктор Ариман.

— Ще бъдем тук — увери го Дъсти.

— Сигурен съм, че ще дойдете — усмихна се психиатърът.

Ариман се върна в кабинета си и когато затвори вратата, в чакалнята сякаш нахлу хлад.

— Той наистина е страхотен психиатър — рече Марти.

— Доктор Ариман е отдаден на пациентите си — усмихна се Дъсти, макар да се запита откъде знае, че Ариман е отдаден на нещо друго, освен на хонорарите си.

Марти облече якето си и отвори вратата към коридора на четиринайсетия етаж.

— Той ще прогони страховете ми. Чувствам се добре с него. Вярвам му.

— Кой употребява изрaza „до настоящия момент“? — неочаквано попита Дъсти, когато се качиха в асансьора.

— Какво искаш да кажеш?

— Доктор Ариман го употреби. *До настоящия момент.*

— Така ли? Но какво странно има в това?

— Колко често чуваш този израз? Имам предвид извън адвокатските кантори и съдебните зали.

— За какво намекваш?

— Не знам — намръщи се Дъсти. — Но изразът е високопарен. Не се употребява често в ежедневието.

— Ами.

— Да — възрази Дъсти. — Това е нещо, което би казал баща ми. Или бащата на Скийт. Или някой от другите две елитарни копелета, съпрузите на майка ми.

— Бръцолевииш несвързано, както си правил много пъти до настоящия момент. Какво искаш да кажеш?

— Не знам — въздъхна той.

Докато прекосяваха фоайето, Дъсти имаше чувството, че поема чист въздух след дълбоководно гмуркане или се приспособява, след като седмица е живял в космическа совалка. Или се събужда.

Марти го хвана за ръката и той каза:

— Съжалявам, миличка. Чувствам се... някак странно.

— Всичко е наред. Беше странен и когато се омъжих за теб.

51.

За разлика от офиса на доктор Ариман на четиринайсетия етаж паркингът не предлагаше гледка към Тихия океан. Дъсти не виждаше дали океанът е тъмен.

Небето беше мрачно, но не бе надвиснало като преди и Дъсти вече не съзираше руини от предстоящ катаклизъм.

Лекият ветрец се усили и разнесе сухите листа и боклуците по настилката.

Марти седна в колата и почувства леко напрежение, но съвсем не толкова силно като сутринта. Тя бръкна в жабката, извади пакетче шоколадови бонбони и с облекчение започна да ги дъвче. Явно не се притесняваше, че ще повръща неконтролируемо, ако по-късно я обземе пристъп на паника.

Дъсти отказа да си вземе бонбон, извади книгата от джоба на якето си и попита:

— От къде я взе?

Тя погледна романа и сви рамене:

— Взех го от някъде.

— Купи ли го?

— В книжарницата не дават безплатно.

— От коя книжарница?

— Защо питаш? — намръщи се Марти.

— Ще ти обясня. Но първо трябва да знам откъде взе тази книга.

Тя се втренчи в романа. На лицето ѝ се изписа озадаченост.

— Не знам.

— Но ти не купуваш стотици книги всяка седмица от различни книжарници — нетърпеливо каза Дъсти.

— Да, но никога не съм твърдяла, че имам твоята памет. *Ти* не помниш ли откъде я взех?

— Сигурно не съм бил с теб.

Марти остави бонбоните и взе книгата. Не я отвори, нито я прелисти, а я хвана с двете си ръце и се вторачи в заглавието.

— По-добре да се върна в болницата и да поискам да ми направят изследване за болестта на Алцхаймер — каза тя, върна на Дъсти романа и отново взе шоколадовите бонбони.

— Може би е подарък — предположи той.

— От кого?

— Точно това питам.

— Не, не е подарък. Щях да си спомням.

— Защо не я отвори?

— Защо? Там няма нищо, което да ми каже откъде съм я взела. Нервен си. Вземи си бонбон.

— Не, благодаря. Марти, знаеш ли за какво се разказва в този роман?

— Разбира се. Много е вълнуващ.

— Но за какво става дума в него?

— Написан е добре. Сюжетът е увлекателен, а героите — колоритни.

— Но за какво се разказва?

Марти се втренчи в книгата и започна да дъвче по-бавно.

— Ами, нали знаеш какво е трилър. Преследване, изстрели и бягство.

Изведнъж Дъсти изпита чувството, че книгата стана студена. И по-тежка. Структурата ѝ също започна да се променя. Пъстрата корица изглеждаше по-лъскава. И сякаш не беше само книга, а талисман, който всеки момент можеше да го омагьоса и да го изпрати във вълшебен свят, населен с дракони, за каквито Скийт обичаше да чете. А може би талисманът вече го бе омагьосал и Дъсти се бе озовал в друга реалност.

— Марти, мисля че не си прочела нито едно изречение от тази книга. Дори не си я отваряла.

— Нали ти казах, че е изключително вълнуващ трилър. Написана е добре. Сюжетът е увлекателен. Героите са колоритни. Много ми... харесва.

Дъсти разбра, че тя долови напевния ритъм в гласа си. Очите ѝ се отвориха широко от изумление.

— В романа се разказва за промиване на мозъци, Марти. Пише го дори на корицата.

Изржението й красноречиво говореше, че Марти за пръв път чува какъв е сюжетът.

— Действието се развива в периода след Корейската война — продължи Дъсти. — Разказва се за един войник, Реймънд Шоу, който...

— Слушам.

Дъсти се бе съсредоточил върху книгата, когато Марти го прекъсна. Той вдигна глава и видя, че лицето й е станало безизразно и непроницаемо. Устата й беше отворена.

— Марти?

— Да — дрезгаво отговори тя.

Епизодът със Скийт в клиниката „Нов живот“ сега се повтаряше с Марти.

— О, по дяволите.

Марти примигна, затвори уста и попита:

— Какво има?

Тя вече не беше откъсната от реалността. Очите й бяха ясни.

— Къде беше? — попита Дъсти.

— Аз ли? Кога?

— Току-що.

Марти наклони глава на една страна.

— Наистина мисля, че са ти необходими въглехидрати.

— Защо каза: „Слушам“?

— Не съм казвала такова нещо.

Дъсти погледна през предното стъкло, но не видя замъци от обсидиан, нито дракони, поглъщащи рицари, а само света, който познаваше, макар да изглеждаше странен и по-неразбираем от преди.

— Разказвах ти за книгата — напомни й той. — Спомняш ли си последното нещо, което ти казах?

— Какви са тези щуротии, Дъсти?

— Отговори на въпроса ми.

Тя въздъхна.

— Говореше за онзи войник...

— И после?

— После каза: „О, по дяволите“ и това беше всичко.

— Спомняш ли си името на войника?

— Ти не ми го каза.

— Казах ти го и после ти... изпадна в транс. Губят ти се няколко секунди.

Марти го погледна недоверчиво.

— Не усетих.

— Реймънд Шоу.

— Слушам.

Тя отново изпадна в унес, но не толкова дълбок като на Скийт.

Дъсти предположи, че името активира обекта. А вероятно после стихчето хайку прави подсъзнанието достъпно за инструктора.

— Водопадите — каза Дъсти, защото това беше единственото стихче хайку, което знаеше.

Очите на Марти бяха изцъклени, но не потрепнаха като на Скийт.

Предишната вечер тя не беше реагирала на стихчето. Нямаше да реагира и сега. Марти се задействаше с името *Реймънд Шоу*, а не с доктор Йен Ло и стихчето хайку за нея явно беше различно от това на Скийт. Но за всеки случай Дъсти добави:

— Във вълните разпръсват.

Марти отново примига.

— Какво разпръсват?

— Пак изпадна в транс.

— Прекаляваш.

— Говоря сериозно. Ти изпадна в транс. Като Скийт, но по различен начин. Казах името доктор Йен Ло и той се отпусна и започна да бръцолечи за някакви правила и ме ядоса, защото не оперирам с него правилно. Но ти чакаш да чуеш точните думи и ако не знам стихчето, което те подготвя за инструктаж, излизаш от унеса.

— Ти си се побъркал.

— Не съм — настоя Дъсти.

— Определено си *по-странен*, отколкото като се омъжих за теб. Какви са тези неща за Скийт?

— Вчера в „Нов живот“ се случи нещо странно. Нямах възможност да ти разкажа.

— Сега имаш.

Той поклати глава.

— После. Нека първо ти докажа какво става. Дай ми бонбон.

— Добре, но какво общо има това с...

— Реймънд Шоу.

— Слушам.

Очите ѝ отново се разфокусираха, лицето ѝ се отпусна и устните ѝ се разтвориха. Марти очакваше да чуе стихчето хайку, което Дъсти не знаеше.

Той пъхна бонбон в устата ѝ. Езикът ѝ дори не трепна.

Тя примигна и се опита да довърши изречението си, но изведнъж осъзна, че устата ѝ е пълна. Марти ахна от изненада, задави се, закашля се и изплю бонбона.

— Беше изпаднала в транс за няколко минути.

— В транс — с разтреперан глас повтори тя, нервно смъкна сенника, погледна лицето си в огледалото, дръпна де, като видя отражението си и се сви на седалката. — Разкажи ми за Скийт.

Дъсти ѝ разказа колкото се може по-накратко и ясно за скока от покрива на къщата на семейство Соренсън, за страниците от тефтерчето на Скийт, за случката в „Нов живот“ и за прозрението си, че на самия него му се губят кратки периоди от време.

— Временна загуба на памет или пориомания, наречи го както искаш.

— Ти, аз и Скийт — рече Марти и се втренчи в книгата. — Промили са ни мозъците?

Дъсти съзнаваше колко необикновена е теорията му, но събитията през последните двацет и четири часа ѝ придаваха достоверност, макар да не намаляваха фактора на абсурдност.

— Може би. *Нещо* се е случило с нас. Направили са ни нещо.

— Но защо ние?

Дъсти погледна часовника си.

— По-добре да тръгвам. Трябва да се срещна с Нед.

— Какво общо има Нед с това?

Той включи двигателя и отговори:

— Нищо. Помолих го да ми донесе някои неща.

Дъсти изкара колата от паркинга.

— Защо ние? — повтори Марти. — Защо това става с нас?

— Знам какво мислиш. Бояджия, дизайнер на видеоигри и наркоман. Кой би спечелил нещо, като контролира съзнанията ни?

Марти взе книгата.

— Защо промиват мозъка на войника в този роман?

— Превръщат го в убиец, така че да не могат да се доберат до хората, които го контролират.

— Ти, аз и Скийт — убийци?

— Докато не застреля Джон Кенеди, Лий Харви Осуалд е бил напълно неизвестен.

— Благодаря, че ми каза.

Дъсти усети нова промяна в настроението си. Докато плащаше за паркинга, будката на пазача му се стори заплашителна, сякаш бариерата беше охранителен пост на далечна и затънтена граница на Балканите, където униформени главорези с автомати редовно ограбват и понякога убиват пътници. Касиерката беше приятна и хубава жена на около трийсет години, но Дъсти изпита параноичното чувство, че тя е различна от онова, което изглежда. Когато бариерата се вдигна, му се стори, че в половината коли, които минават по улицата, има екипи, чиято задача е да го следят.

52.

Дъсти караше по Нюпорт Сентър Драйв, под високите палми.

— Добре, ако някой ни е сторил такова нещо, кой би могъл да бъде? — попита Марти.

— В „Кандидатът от Манджурия“ това са Съветския съюз, китайците и севернокорейците.

— Съветския съюз вече не съществува. Някак не виждам как ние тримата можем да бъдем използвани в заплетена конспирация на азиатския тоталитаризъм.

— Ако беше филм, вероятно щяха да са извънземните.

— Страхотно. Да повикаме Нютън Чешита и да почерпим от богатите му знания по въпроса.

— Или е някаква огромна конспирация, която цели да ни превърне в безмозъчни консуматори.

— Вече се побърквам и без тяхна помощ.

— Тайна правителствена агенция. Политици заговорници. Големия брат.

— Това е твърде реалистично за да ме успокои. Но пак питам, защо ние?

— Ако не бяхме ние, щеше да е някой друг.

— Неубедителен аргумент.

— Знам — отчаяно каза Дъсти.

Някъде дълбоко в подсъзнанието му го измъчваше друг отговор, който обаче не можеше да се изясни и да придобие очертания.

Той си спомни рисунката на гората, превръщаща се в град, когато я погледнеш от друг ъгъл. Дъсти отново беше в ситуация, където от дърветата не можеше да види града.

Той си спомни и съня със светкавицата и чаплата. Помпата на апарата за измерване на кръвното налягане се носеше във въздуха, стискана и отпускана от невидима ръка. В онзи сън при него и Марти имаше трето присъствие, призрачно като фантом.

Онова присъствие беше техният инквизитор — извънземни, агент на Големия брат или някой друг. Дъсти подозираше, че ако наистина се намира под влиянието на някаква програма, имплантирана чрез хипноза, тогава са му внушили да се съмнява не в истинския извършител, а в други и невероятни заподозрени като извънземни или правителствени агенти. Реалният му враг беше невидим както в живота, така и в кошмара с кряскащата чапла.

Дъсти зави надясно по Пасифик Коуст Хайуей. Марти отвори „Кандидатът от Манджурия“ и прочете първото изречение, съдържащо името, което задействаше краткотрайната ѝ загуба на връзка с реалността. През тялото ѝ премина ледена тръпка, но тя не изпадна в транс.

— Реймънд Шоу — прочете тя на глас, но не последва никакъв ефект.

— Може би трябва друг да ти го каже. Реймънд Шоу.

— Слушам.

След десет секунди Марти се върна в реалността.

— Подейства — каза Дъсти.

Тя се намръщи.

— Да занесем книгата вкъщи и да я изгорим.

— Няма смисъл да го правим. В романа има улики. Тайни. Не мисля, че си купила книгата. Онзи, който я е пхнал в ръцете ти, сигурно действа от другата страна на барикадата. Исква да ни подсказва какво правят с нас. Книгата е ключ. Дали са ти ключ, за да се досетиш какво става.

— Така ли? Защо просто не са дошли при мен и не са ми казали: „Хей, мадам, едни хора, които познаваме, човъркат в мозъка ти и ти внушават автофобия и много други неща. Нямах представа какви са причините. И това не ни харесва.“

— Да речем, че наистина става дума за правителствена агенция. И вътре в нея има малка група хора, които имат морални възражения срещу проекта...

— Операцията по промиване на мозъците на Дъсти, Скийт и Марти.

— Да. Но не могат да дойдат при нас.

— Защо? — настоя Марти.

— Защото ще ги убият. Или се страхуват, че ще ги уволнят или ще загубят пенсиите си.

— Възразяват от морални съображения, но не чак до там, че да загубят пенсиите си. Това звучи реалистично. Но останалото... И затова са ми подхвърлили книгата. И после, неизвестно защо, изглежда, са ме програмирали да не я чета.

Дъсти спря пред червен светофар.

— Звучи малко неубедително, нали?

— Много.

Те се намираха на мост над канала между пристанището на Нюпорт и залива. Слънцето не грееше и водата изглеждаше сиво-зелена, но не и черна.

— Но има нещо убедително — каза Марти. — Онова, което става със Сюзан.

Сериозният ѝ тон накара Дъсти да отмести поглед от пристанището и да насочи вниманието си към нея.

— Какво става със Сюзан?

— И тя има пропуски във времето. При това големи. Цели нощи.

Спокойствието ѝ, предизвикано от валиума, отново отстъпваше място на тревожност. Докато беше в офиса на Ариман, неестествената ѝ бледност бе заменена с розов оттенък, но сега под очите ѝ се събираха тъмни сенки, сякаш лицето ѝ помръкваше в унисон с бавно угасващия зимен следобед.

Светофарът светна зелено. Колите тръгнаха.

Марти разказа на Дъсти за фантомния изнасилвач на Сюзан.

Дъсти се разтревожи. И се уплаши. А сега в сърцето му се прокрадна някакво още по-неясно чувство от тревогата и страха.

Отново го обзеха съмнения. Всичко, което им се случваше, изглеждаше нереално, безсмислено и поглед към хаоса, скрит в основата на живота. Дъсти имаше чувството, че настъпва краят — жестока и брутална смърт.

Марти довърши разказа си и той ѝ даде клетъчния си телефон.

— Обади се на Сюзан.

Тя набра номера и дълго чака, но никой не отговори.

— Да отидем да попитаме пенсионерите на долните етажи дали не знаят къде е отишла — предложи Марти. — Къщата ѝ не е далеч.

— Нед ще ни чака. Ще взема нещата, които той ще ми донесе и после ще отидем у Сюзан. Но съм сигурен, че Ерик не се промъква там нощем.

— Защото същият човек е и един от виновниците за онова, което се случва с теб, мен и Скийт.

— Да. Ерик е консултант по инвестициите, книжен плъх, а не магьосник, контролиращ съзнанието.

Марти отново набра номера на Сюзан и притисна телефона до ухото си. Лицето ѝ се изопна от напрежение от силното желание да чуе отговор.

53.

Гордостта на Нед Мадъруел беше шевролет „Камаро“, модел 1982 година. Колата не беше боядисана, но имаше сив грунд и фарове без стъкла, само хромирани рамки. Шевролетът беше в югоизточния ъгъл на паркинга на търговския център и приличаше на кола за бягство след престъпление.

Дъсти спря и Нед слезе от камарото. Макар денят да беше хладен, както обикновено, Мадъруел беше само по бял, памучен панталон и бяла фланелка и имаше такъв вид, че сякаш ако шевролетът се повредеше, можеше да го занесе на ръце в сервиза.

Дърветата по периферията на паркинга се поклащаха от вятъра и по асфалта се носеха боклуци и прахоляк, но Нед изглеждаше невъзмутим.

Дъсти смъкна стъклото.

— Здравей, Марти — усмихна се Нед.

— Здравей, Нед.

— Чух, че не си добре. Съжалявам.

— Казаха ми, че ще живея.

Дъсти му бе казал по телефона, че Марти не се чувства добре и не иска да я оставя сама в колата.

— Трудно е да се работи с този човек. Представям си какво е да живееш с него. Не се обиждай, шефе.

— Не се обиждам.

Нед му подаде плик от аптеката. Вътре беше валиумът, който доктор Клоствърман беше предписал на Марти. Нед носеше и друг, по-голям плик, от книжарницата.

— Ако сутринта ме бе попитал какво е хайку, щях да ти кажа, че е вид бойно изкуство тае-кон-до. А то било накъсано стихотворение.

— Накъсано? — попита Дъсти и погледна в плика.

— Съкратено. Но са хубави. И аз си купих една книга с хайку.

В плика имаше седем стихосбирки с хайку.

— Утре ще ти напиша чек, Нед.

— Няма защо да бързаш. Използвах кредитната си карта.
Дъсти му подаде ключа за къщата.
— Сигурен ли си, че ще имаш време да се грижиш за Валит?
— Разбира се. Но не познавам кучетата.
— Няма какво толкова да знаеш — успокои го Дъсти. — Даваш му храна и вода, сетне го пускаш в задния двор да си свърши работата.
— Тогава може да стои сам вкъщи?
— Стига купата му да е пълна с вода и телевизорът да е включен.
— Майка ми обича котки. Веднъж съседът отрови котката ни.
— Що за човек би отровил котка? — учуди се Дъсти.
— В гаража имаше лаборатория за метамфетамини. Той беше отрепка. Счупих му краката, после се обадох на полицията, представих се за него, казах, че съм паднал по стълбите и се нуждая от помощ. Те изпратиха линейка, видяха лабораторията и го арестуваха.
— Счупил си краката на производител на наркотици? — изуми се Марти. — Това не е ли рисковано?
— Не съвсем. След две нощи един от приятелите му стреля по мен, но беше толкова дрогиран, че не ме улучи. Счупих му ръцете, сложих го в колата му и я бутнах по склона. Обадох се на полицията, представих се за него и поисках помощ. Те намериха мръсни пари и наркотици в колата, арестуваха го и го изпратиха на топло за десет години.
— И всичко това заради една котка? — учуди се Дъсти.
— Котката беше много хубава. Освен това беше на майка ми.
— Убедена съм, че Валит ще бъде в добри ръце — рече Марти.
— Няма да позволя да му се случи нищо — усмихна се Нед.

* * *

Марти разлистваше стихосбирка с хайку, докато пътуваха по Балбоа Булевард. Тя изведнъж ахна, изпусна книгата и се преви на две, сякаш я прониза силна болка.

— Спри. Моля те, спри веднага.

Марти не изпита болка, а страх. Уплаши се, че може да сграбчи волана и да блъсне колата в идващите насреща превозни средства. Отново я обзе чувството, че в нея се спотайва чудовище.

Дъсти спря и се запита как е най-добре да постъпи, ако Марти пак започне да удря главата си в таблото. В паниката си, тя можеше да се съпротивлява, да се опита да се отскубне от него и той, по невнимание, да я нарани.

— Обичам те — безпомощно каза Дъсти.

И сетне започна тихо да ѝ говори. Марти се клатеше напред-назад, задъхваше се и стенеше, а паниката я обземаше все по-силно. Дъсти не се опита да я вразумява или да я утешава, защото тя вече знаеше, че страхът ѝ е необясним. Той заговори за първата им среща.

Срещата беше пълен провал. Дъсти се бе ядосал заради ресторанта. Той често бе ходил там, но през последните шест седмици нещата се бяха променили. Храната беше студена и всяко ястие имаше вкус на пепел. Сервитьорът изля чаша вода върху Дъсти и после — купа крем върху себе си. Накрая в кухнята избухна пожар. Дъсти и Марти отидоха в друго заведение и се смяха толкова много, че това ги свърза завинаги.

Но сега нито един от двамата не се засмя. Връзката между тях беше по-силна от всякога. За щастие Марти не изпадна в силен пристъп на паника. След две-три минути страхът ѝ намаля.

— По-добре ми е, но още се чувствам скапана.

Навън се здрачаваше. Дъсти запали фаровете.

— Благодаря — каза Марти.

— Не знаех какво друго да направя.

— Следващият път пак ми говори. Гласът ти е успокояващ.

Той се запита кога отново ще може да я прегърне и притисне до себе си, без Марти да се вцепени от страх и очите ѝ да блеснат от паника.

* * *

Океанът беше бурен и силният вятър разпръсваше пясък по улицата.

На перилата на стълбището бяха кацнали три чайки, които вероятно се опитваха да решат дали да не потърсят по-безопасно убежище навътре в сушата.

Марти и Дъсти изкачиха стръмните стълби до площадката на третия етаж.

Марти потропа няколко пъти на вратата, но Сюзан не отвори.

Тя извади ключа си, отключи и извика името на Сюзан, но не получи отговор.

Двамата с Дъсти влязоха в апартамента.

— Сюзан? — продължи да повтаря Марти.

Във всекидневната беше тъмно. Щорите и завесите бяха спуснати. Но в спалнята светеше и вратата беше широко отворена.

Марти се поколеба, сетне влезе в спалнята.

Дъсти сложи ръка на дръжката на вратата на банята и веднага разбра какво е станало. Уханието на ароматните соли не можеше да прикрие мириса на смърт.

Сюзан не приличаше на себе си. Лицето ѝ беше подпухнало, а кожата — зеленикава. Очите ѝ бяха изцъклени. Езикът ѝ висеше от устата.

Дъсти видя големия тефтер на тоалетката до мивката, прочете прегледно написаните редове и сърцето му се вледени от страх, като си помисли какво означава това за него, Марти и Скийт. Те бяха много по-уязвими, отколкото си представяха.

Той чу, че Марти го вика и излезе в коридора.

Тя прочете всичко това в очите му и изстена:

— О, Господи. Кажи ми, че не е Сюзан.

Марти се опита да мине покрай него, но Дъсти препречи пътя ѝ и я накара да влезе във всекидневната.

— Няма да искаш да се сбогуваш с нея, ако я видиш в това състояние.

Нещо в Марти се скъса. Дотогава това ѝ се бе случвало само веднъж — в нощта, когато ракът победи баща ѝ.

Тя се вцепени, приближи се едва-едва до дивана, седна и се разрида.

Дъсти се обади в полицията.

54.

Първи пристигнаха двама униформени полицаи.

Марти и Дъсти изпитваха крехка надежда и отчаяно желание да вярват, че е станала някаква ужасна грешка и Сюзан не е мъртва, а е в безсъзнание, или спи и ще се събуди, ще излезе от ваната и ще се зачуди защо лицата им са тъжни.

Полицайте сложиха край на надеждата им със самото си присъствие. Те бяха учтиви и тихо говореха по телефона на професионален жаргон, но Марти и Дъсти разбраха, че става дума за самоубийство.

Дойдоха още две униформени ченгета, а после — двама цивилни детектива и накрая — мъж и жена, съдебни лекари.

Полицайте зададоха много въпроси, но по-малко, отколкото Дъсти очакваше, защото обстоятелствата и положението на трупа представляваха неоспорими доказателства за самоубийство. Предсмъртното писмо обясняваше мотивите, макар че съдържаше твърде много емоции, несвързани откъси и отчаяние, за да бъде автентично.

Марти разпозна почерка на Сюзан. Ченгетата го сравниха с неизпратено писмо до майката на Сюзан и с бележките в тефтерчето ѝ с адреси и телефонни номера и елиминираха вероятността за фалшификат. Ако разследването повдигнеше подозрения за убийство, специалистът по почерци щеше да анализира писмото.

Марти потвърди, че както бе написано, в продължение на шестнайсет месеца Сюзан Джагър е страдала от силна форма на агорафобия, кариерата ѝ била съсипана, бракът ѝ се разпаднал и е имала периоди на депресия. Възраженията ѝ, че Сюзан не е била склонна към самоубийство, прозвучаха като тъжни опити да защити доброто име на приятелката си, за да не бъде опетнена паметта на Сюзан.

Пък и емоционалният ѝ самоупрек, изразен не толкова пред полицията или пред Дъсти, колкото пред самата нея, говореше за

убедеността ѝ, че Сюзан се е самоубила. Марти се обвиняваше, че не е била с нея и не ѝ се е обадила предишната вечер, за да предотврати трагедията.

Преди да дойдат властите, Дъсти и Марти се бяха разбрали да не споменават за фантомния нощен посетител на Сюзан. Според Марти тази история само щеше да убеди ченгетата, че Сюзан е била неуравновесена.

Освен това Марти се притесняваше, че засягането на тази деликатна тема ще доведе до въпроси, които щяха да разкрият автофобията ѝ. Тя не искаше да се подлага на проникателния им разпит и безпристрастна психологическа оценка. Марти не бе сторила нищо лошо на Сюзан, но ако започнеше да обяснява, че притежава потенциал за насилие, детективите щяха да се разколебаят в преценката си за самоубийство и часове наред щяха да я разпитват, докато се убедят, че страхът ѝ от себе си е необоснован. И ако стресът от всичко това предизвикаше нов пристъп на паника, ченгетата можеше дори да решат, че тя представлява заплаха за себе си и за околните и да я закарат за седемдесет и два часа в психиатрична клиника. Това беше в правомощията им.

— Не бих издържала на такова място. Залючена. Наблюдавана. Няма да го понеса.

— Няма да стане — обеща Дъсти.

Той беше съгласен с нея, че трябва да мълчат за фантомния изнасилвач на Сюзан, но имаше и друга причина, за която още не ѝ бе казал. За разлика от Марти Дъсти беше сигурен, че Сюзан не се е самоубила или поне не го е направила по свое желание, или в пълно съзнание. Но ако кажеше това на полицаите и се опиташе да ги убеди, че случаят е необикновен и включва безлики конспиратори и ефективни методи за контролиране на съзнанието, тогава двамата с Марти щяха да умрат, преди да е свършила седмицата.

Откакто откри името доктор Йен Ло в онзи роман и особено откакто книгата като по чудо се бе върнала в треперещите му ръце, Дъсти се измъчваше от бързо засилващо се чувство на опасност. Времето минаваше. За него и Марти. Изведнъж бремето на страха натежа неимоверно много и той се притесни, че ченгетата ще забележат безпокойството му, ще го изтълкуват погрешно и ще станат подозрителни.

Майката на Сюзан, която живееше в Аризона с новия си съпруг, беше уведомена за случилото се по телефона. Както и баща ѝ, който живееше в Санта Барбара с новата си съпруга. И двамата пътуваха за Калифорния. Лейтенант Бизмет се обади и на Ерик. Отговори телефонния секретар и полицаят съобщи името, ранга и номера си, но нищо повече.

Бизмет, едър мъж с късо подстригана руса коса и проникателен поглед, казваше на Дъсти, че присъствието им вече не е необходимо, когато Марти получи пристъп на автофобия.

Дъсти разпозна симптомите. Внезапната тревога в очите ѝ. Напрегнатото изражение. Пребледнялото лице.

Тя седна на дивана, откъдето току-що бе станала, преви се на две, обви ръце около тялото си, започна да се клати напред-назад, да трепери и да се задъхва.

Дъсти нямаше възможност да ѝ говори. Само стоеше безпомощно и се молеше на Бога страхът ѝ да не прерасне в паника.

За негова изненада лейтенант Бизмет изтълкува погрешно пристъпа на Марти като скръб. Той ѝ каза непохватно няколко утешителни думи и погледна състрадателно Дъсти.

— Пие ли? — попита Бизмет.

— Какво? А, дали пие алкохол? Да, малко? Защо?

— Дай ѝ няколко глътки, но за теб само една, защото шофираш.

— Да, разбира се. Никога не са ме глобявали. И не искам да ме глобяват.

Марти продължаваше да се клати напред-назад, да диша учестено и да трепери, но запази присъствие на духа и издаде няколко сподавени стенания на скръб. След минута-две пристъпът премина.

Бизмет им благодари и Дъсти и Марти си тръгнаха.

Навън бе паднал здрач. Въздухът ухаеше на водорасли и йод. Вятърът ги накара да прегърбят рамене.

В шумоленето на листата на палмите Дъсти чу ритмичното тиктакане на часовник. Долови го и в стъпките им по тротоара и в паузите между ударите на сърцето си. Времето им изтичаше.

55.

Ариман играеше на войници. Дейвид Крокит храбро бранеше Аламо^[1], но не само с помощта на съотечествениците си. Този път го подкрепяше Елиът Нес и огромен контингент агенти от ФБР.

Докторът обмисляше хитри ходове и стратегии. За миг му хрумна да усложни тази епична историческа битка, като включи и астронавти, и футуристични оръжия. Но психиатърът устоя на това детинско изкушение, защото от опит знаеше, че колкото повече анахронични елементи комбинира на игралната дъска, толкова по-неудовлетворителна е играта. За да бъде увлекателна, играта изискваше от него да контролира буйното си въображение и строго да се придържа към сценарий, съдържащ хитра, но правдоподобна концепция. Да съчетае заселници, мексикански войници, агенти на ФБР, гангстери и астронавти, беше твърде глупаво.

Облечен в удобна черна копринена пижама в стил нинджа, с аленочервен пояс, и бос, Ариман бавно обикаляше бойното поле и внимателно анализираше позициите на противниковите армии.

Огромната игрална дъска беше поставена на квадратна маса с размери два метра и половина, която се намираше в средата на стаята. Шестте квадратни метра можеха да бъдат реструктурирани за всяка нова игра с помощта на богатата му колекция от правени по поръчка топографски елементи.

Освен дъската в помещението имаше само кресло и масичка с телефон и закуски.

На стената бяха наредени лавици, отрупани със стотици кутии, пълни с миниатюрни пластмасови фигури, сгради и аксесоари.

Тази вечер психиатърът беше в изключително добро настроение. Играта пред него обещаваще огромно удоволствие. А играта в реалния свят отвъд стените на стаята ставаше по-интересна с всеки изминал час.

Дъстин Роудс четеше „Кандидатът от Манджурия“. По всяка вероятност му липсваше въображението и интелекта да изтълкува и да

свърже всички улики в книгата, за да разбере механизма. Шансът да спаси себе си и съпругата си беше незначителен, макар и по-голям, отколкото беше, преди да отворят романа.

Само един безнадеждно влюбен в себе си човек, мегаломан или друг вид психопат би упражнявал някакъв спорт година след година, ако предварително знае, че всеки път ще печели. За истинския майстор винаги съществуваше елемент на съмнение, който се изискваше, за да си заслужава играта. Ариман трябваше да поставя на изпитание уменията си, да предизвиква шанса, да не проявява справедливост към другите играчи — справедливостта беше за глупаците — да действа проникателно и далновидно и да си осигури забавление.

Той винаги правеше сценариите по-интересни, като си залагаше капани. Те често не се задействаха, но *вероятността* от провал поддържаше бдителността му. Психиатърът харесваше този закачлив аспект на характера си и с удоволствие му се отдаваше.

Така например той бе позволил на Сюзан Джагър да усеща семенната течност, която оставаше в нея. Ариман можеше да я инструктира да забрави за това противно доказателство и тя щеше да го заличи от паметта си. Но психиатърът не го стори и ѝ внуши да насочи подозренията си към съпруга ѝ, за да предизвика силна динамика в характера ѝ, чиито последици бяха непредсказуеми. Всъщност това бе довело до историята с видеокамерата — *последното*, което можеше да мине през ума на Ариман.

Сред другите капани в тази игра беше „Кандидатът от Манджурия“. Той бе дал книгата на Марти, като я инструктира да забрави от кого я е получила. Ариман ѝ внуши убеждението, че по време на сеансите със Сюзан Марти чете по малко от романа, когато всъщност не беше така. Той имплантира в паметта ѝ само няколко общи изречения, с които Марти да опише романа, ако Сюзан или някой друг я попита за какво се разказва. Ако неубедителните и неадекватни обяснения бяха озадачили Сюзан, Марти можеше да се задълбочи в книгата и да открие връзка с дилемата си в реалния живот. Ариман не бе забранил на Марти да чете романа. Тя можеше да пренебрегне препоръката му, когато психиатърът най-малко очакваше. Но неизвестно защо, Дъсти бе започнал да се рови в книгата.

Къде свършваше измислицата и къде започваше реалността? Това бе същината на играта.

Ариман обикаляше около голямата маса и се питаше коя от двете вражески армии да спечели.

* * *

Ако ги попитаха, дизайнерите щяха да кажат, че темата на интериора е съвременно италианско бистро. И нямаше да излъжат, но отговорът им щеше да бъде неточен. Лакираното черно дърво, черният мрамор, лъскавите повърхности, кехлибареночерните стенни свещници във формата на вагина и рисунката зад бара, изобразяваща джунгла с буйна растителност и загадъчни, хищни очи, надничащи между обсипаните с дъждовни капки листа говореха само за едно — секс.

Половината заведение беше ресторант, а другата част — бар. Между двете помещения имаше огромен свод с махагонови колони. Барът беше пълен със самотни мъже и жени, които агресивно търсеха партньор, но ресторантът още не беше оживен, защото беше рано за вечеря.

Сервитьорът настани Дъсти и Марти в сепаре с високи облегалки.

Марти се чувстваше неловко на такова публично място, защото се страхуваше, че може да получи пристъп на паника. Тя черпеше сили от факта, че след като излезе от кабинета на доктор Ариман, пристъпите ѝ бяха станали сравнително слаби и краткотрайни.

Въпреки риска от унижение Марти предпочиташе да се храни там, а не в кухнята на дома си. Тя не искаше да се прибира вкъщи, където бъркотията в гаража щеше да ѝ напомни за маниакалната ѝ решимост да изчисти къщата от потенциални оръжия.

Но по-страшното беше телефонния секретар, на който сигурно имаше съобщение от Сюзан от предишната вечер.

Дългът и почтеността нямаше да ѝ позволят да изтрие записа, без да го е прослужала. Нито можеше да си позволи да натовари Дъсти с тази мрачна отговорност. Марти дължеше на Сюзан лично внимание.

Преди да чуе любимия глас и да се подготви да понесе тежката вина, тя трябваше да събере смелост. Двамата с Дъсти послушаха съвета на лейтенант Бизмет и си поръчаха бира.

Марти глътна хапче и валиум, въпреки предупреждението на етикета на шишето да не се смесва с бензодиазепин и алкохол.

Живей, без да се щадиш, и умри млад. Или само умри млад. Това, изглежда, бяха възможностите за избор пред тях.

— Защо не ѝ се обадиш снощи?

— Не беше в състояние да ѝ се обадиш — отговори Дъсти. — Пък и без това нямаше да можеш да ѝ помогнеш.

— Може би щях да доловя нещо в гласа ѝ и да повикам помощ.

— Едва ли щеше да чуеш нотка на самоубийствено отчаяние.

— Никога няма да разберем.

— Сигурен съм. Защото Сюзан не се е самоубила.

* * *

За да определи коя фигура от армиите ще открие огън и какво оръжие ще използва, Ариман прибегна до сложна формула с изчисления, след като хвърли зарове и изтегли произволна карта от колодата. Разбира се, тези два елементарни метода символизираха варианти на ужасна смърт — от стрела, от пушка, при канонада, от нож или от томахапка в лицето.

За съжаление пластмасовите фигури не можеха да се самоубиват. Ето защо, на този вид игри липсваше онова интригуващо измерение.

В реалната игра обаче, където фигурите бяха от плът и кръв, скоро щеше да стане самоубийство. Скийт трябваше да бъде изваден от играта.

Отначало Ариман смяташе, че Скийт ще бъде главният участник и ще затъне до шията в кръв, когато се стигнеше до финалната кървава баня. Всички новинарски програми щяха да покажат лицето му. Шибаното му име^[2] щеше да бъде обезсмъртено в криминална легенда и да стане прословуто като Чарлс Мансън.

Вероятно защото мозъкът му беше увреден от множеството лекарства, приемани от ранна възраст, Скийт се оказа неподходящ обект за програмиране. Способността му да се съсредоточава беше слаба и той изпитваше затруднения да съхрани на подсъзнателно ниво основните закодирани редове на психичното манипулиране. Вместо обичайните три програмиращи сеанса, Ариман трябваше да му отдели

шест и впоследствие бе възникнала необходимост от няколко пократкотрайни, но безпрецедентни корекции.

От време на време Скийт дори реагираше на активиращото име доктор Йен Ло и не се налагаше психиатърът да издекламира стихчето хайку. Рискът за безопасността, възникващ от този лесен достъп беше обезпокоителен.

Но Скийт скоро щеше да гушне босилека, фигуративно казано. Той трябваше да умре във вторник сутринта. И по-късно тази вечер това със сигурност щеше да стане.

* * *

— Сюзан не се е самоубила — шепнешком повтори Дъсти и заговорнически се наведе към Марти, макар че в заведението беше шумно.

Марти онемя от непоколебимостта в гласа му. Прерязани вени. Никакви следи от съпротива. Предсмъртно писмо с почерка на Сюзан. Доказателствата за самоубийство бяха неопровержими.

Дъсти вдигна дясната си ръка и започна да отброява с пръсти.

— Първо, вчера в клиниката Скийт се активира от името доктор Йен Ло и после заедно разнищихме стихчето хайку, което ми позволява достъп до подсъзнанието му за програмиране.

— Програмиране. Още ми е трудно да го повярвам.

— Мисля, че е така. Второ, когато се ядосах и му казах да ме остави на мира и да заспива, той мигновено заспа. *Подчини* се на нещо като невъзможна заповед. Някой не може да заспи на секундата. Трето, вчера сутринта, преди да скочи от покрива, Скийт рече, че някой го е инструктирал да скочи.

— Да, ангелът на смъртта.

— Разбира се, той беше дрогиран. Но това не означава, че в думите му няма истина. Четвърто, в „Кандидатът от Манджурия“ войникът с промития мозък извършва убийствата по инструкции на човека, който го контролира и после забравя всичко, но би изпълнил и заповед да се самоубие, ако е необходимо.

— Но това е само роман.

— Да, знам. Написан е добре. Сюжетът е увлекателен. Героите са колоритни. На теб ти харесва.

Марти не знаеше какво да отговори, затова отпи от бирата си.

* * *

Ариман продължаваше да играе. Сега Ал Капоне трябваше да поеме командването на обединените сили на Мексико и на чикагския подземен свят.

Гангстерът бе постигнал победата благодарение на безмилостността си.

Някога истинският Ал Капоне бе изтезавал един доносник с ръчна дрелка. Той бе затегнал главата му в менгеме и докато главорезите бяха държали ръцете и краката на предателя, лично бе пробил черепа му.

Някога и Марк Ариман бе убил една жена с бормашина, но електрическа „Блек & Декър“.

* * *

— Да, роман е, но човек има чувството, че методите за контрол на съзнанието в него се основават на задълбочени проучвания и това е било възможно дори в онези времена. Действието в книгата се развива *преди почти петдесет години*, Марти. Само си представи на какво са способни сега специалистите по контролиране на съзнанието. — Дъсти млъкна и отпи от бирата си. — Пето, доктор Ариман каза, че е *невероятно* и ти, и Сюзан да страдате от такива необикновени фобии. Той...

— Ариман вероятно има право. Фобията ми е свързана с тази на Сюзан и произлиза от чувството ми, че не ѝ помагам и...

Дъсти поклати глава и сви пръсти в юмрук.

— Или и твоята, и нейната фобия са внушени и програмирани във вас като част от някакъв експеримент или поради някаква друга причина.

— Но доктор Ариман дори предположи...

— Да, той е страхотен психиатър — нетърпеливо я прекъсна Дъсти. — Но в резултат на образованието и опита си и склонен да търси причина и последици от някаква *травма* в миналото ти, която е предизвикала състоянието ти. Може би затова Сюзан нямаше подобрение. Защото не е имало травма. И щом могат да те програмират да се страхуваш от себе си и да си представяш онези образи на насилие... какво друго биха могли да те накарат да направиш?

Може би се дължеше на бирата. И на валиума. Или дори на логиката в разсъжденията на Дъсти. Каквато и да беше причината, Марти намираше доводите му за все по-убедителни.

* * *

Името ѝ беше Вивека Скофийлд. Тя беше незначителна актриса и курва, дваисет и пет години по-млада от баща му, дори три години по-млада от Марк Ариман, който тогава беше на дваисет и осем. Докато играеше втората главна роля в последния филм на Джош, Вивека използваше всички хитрини, които знаеше, за да го накара да се ожени за нея.

Дори да не жадуваше да се измъкне от сянката на баща си и да направи самостоятелна кариера, Марк трябваше да се справи с нея, преди Вивека да стане госпожа Ариман и да сложи ръка на семейното богатство или да го прахоса.

Колкото и добре да познаваше начина на живот в Холивуд и колкото и талантливо да прецакваше съдружниците си и шефовете на киностудии, Джош беше и вдовец от петнайсет години, шампион по проливане на сълзи и уязвим в други отношения. Вивека щеше да се омъжи за него, да го умори и после да изхвърли сина му от жилището, без нищо друго, освен стария мерцедес и символичната месечна издръжка.

Ето защо, в интерес на справедливостта, Марк реши да елиминира Вивека същата нощ, когато уби баща си. Той приготви втора спринцовка със свръхбързо действащ тиобарбитал и паралдехид, възнамерявайки да ги инжектира в храната ѝ или направо в нея.

Когато великият режисьор лежеше мъртъв в библиотеката, но преди да бъде извършена дисекцията на слъзния му апарат, Марк потърси Вивека и я намери в леглото на баща си. На нощното шкафче имаше наркотици, а върху измачканите чаршафи до нея — книга със стихове. Актрисата хъркаше като пор и от устата ѝ течеше слюнка.

Тя беше гола, както я бе създала природата и на младия доктор му хрумнаха разгорещени идеи. Но в случая бяха заложени много пари. Парите означаваха власт. А властта беше нещо по-хубаво от секса.

По-рано през деня Марк и Вивека се бяха скарали. Тя отбеляза, че никога не го е виждала отдаден на емоции така, както баща му редовно прави. „Ние с теб си приличаме — каза Вивека. — Баща ти плаче и за двама ни, но аз изплаках сълзите си, когато бях осемгодишна. Очите ни са пресъхнали. Проблемът за теб, докторе, е, че още имаш сърце, но аз нямам. Ето защо, ако се опитваш да настроиш баща си срещу мен, ще те кастрирам и всяка вечер ще те карам да ми пееш със сопрановия си глас.“

Споменът за тази заплаха породил в Марк идея, много по-хубава от секса.

Той отиде в къщичката с инструменти в другия край на имота. На горния етаж се намираха апартаменти на семейството, което управляваше имението, господин и госпожа Хауфброк, и на градинаря, Ърл Вентър. Хауфброк бяха на едноседмична ваканция, а Ърл несъмнено спеше след поредното си патриотично усилие да не допусне американската бирена индустрия да фалира.

Марк взе бормашина „Блек & Декър“ и оранжев кабел, дълъг шест метра.

После се върна в спалнята на баща си, включи бормашината, качи се на леглото при Вивека и я възседна. Тя беше толкова дрогирана, че не се събуди по времето на приготовленията му. Наложил се няколко пъти да извика името ѝ. Когато най-после отвори очи, Вивека му се усмихна, сякаш го помислил за някой друг, а бормашината — за вибратор.

Благодарение на отличните знания, получени в Харвард, докторът използва изключително прецизно стоманено острие.

— Щом нямаш сърце, в гърдите ти има нещо друго и най-добрият начин да разберем какво е, като вземем проба — усмихна се

Марк на обърканата и глуповато ухилена Вивека.

Пронизителното бръмчение на бормашината я изтръгна от унеса. Но тогава операцията по пробиването вече бе започнала и всъщност почти приключила.

След като се наслади на мъртвата Вивека, Марк Ариман забеляза книгата със стихове, разтворена върху завивките. Оградени от капки кръв, там имаше хайку от три реда.

*Това видение,
на падащи венчелистчета изчезва в
луната и цветята...*

Тогава докторът не знаеше, че това е хайку и е написано от Окио през 1890 година и е посветено на наближаващата смърт на поета, и както повечето подобни стихчета, не можеше да се преведе точно на друг език, и идеалната схема от пет-седем-пет срички, в която е съставено на японски.

Но стихчето хайку неочаквано го развълнува силно, както никога дотогава. Трите реда изразяваха потисканото му до настоящия момент и неоформено чувство за тленността му. Стихчето мигновено го накара да осъзнае ужасната и тъжна истина, че и на него е предопределено да умре. И той беше видение, крехко като цвете и един ден щеше да падне като повехнало венчелистче.

Докато коленичеше на леглото и препрочиташе стихчето хайку, Марк Ариман почувства, че гърдите му се стягат и гърлото му пресъхва от емоции при перспективата за смъртта му. Колко кратък е животът! Колко несправедлива е смъртта! Колко незначителни са всички човешки същества! Колко жестока е вселената!

Мислите му бяха силно завладяващи и психиатърът помисли, че ще се разплаче. Той вдигна ръка и докосна очите си, но там нямаше сълзи. Марк Ариман обаче беше убеден, че е на път да се разплаче. Той разбра, че притежава способността да плаче, стига да преживее нещо достатъчно тъжно.

Това прозрение го зарадва, защото означаваше, че прилича на баща си повече, отколкото бе предполагал. Пък и доказваше, че Марк

не е като Вивека Скофийлд, както тя твърдеше. Вероятно сълзите на *Вивека* бяха пресъхнали, но неговите бяха съхранени и чакаха.

Освен това тя грешеше, че няма сърце. Имаше, но то вече не беше.

Ариман седна на ръба на леглото и дълго размишлява върху сборника с хайку. И в този съвсем неподходящ момент и място той откри артистичния аспект на характера си.

Когато най-после се откъсна от книгата, Марк Ариман занесе трупа на баща си на горния етаж, сложи го на леглото, избърса петната шоколад около устата му, направи дисекция на слъзния апарат и извади очите. Сетне източи от *Вивека* няколко унции кръв, взе шест чифта от бикините ѝ и счупи един от лакираните ѝ нокти.

Той влезе в апартамента на Ърл Вентър и видя пирамида от празни бирени кутии на масата. Градинарят лежеше на дивана и хъркаше силно като *Вивека*. Телевизорът работеше. Рок Хъдсън ухажваше Дорис Дей в един стар филм.

Къде свършваше измислицата и откъде започваше реалността? Това беше същината на всяка игра. Хъдсън ухажва Дей. Изпаднал в пиянски пристъп на сладострастие, Ърл изнасилва безпомощната *Вивека* и извършва жестоко двойно убийство. Всички ние вярваме в онова, което е най-лесно да повярваме, независимо дали е измислица или факт.

Младият доктор напръска с кръвта на *Вивека* панталона и ризата на спящия градинар, както и чифт от бикините ѝ. После внимателно уви счупения нокът в окървавеното бельо и накрая сложи останалите бикини в най-долното чекмедже в дрешника на Ърл.

Марк Ариман отиде в навеса за инструменти, намери двайсетлитрова туба с бензин и я занесе в спалнята на баща си.

Той съблече окървавените си дрехи, сложи ги в найлонов чувал, изми се, облече чисти дрехи, изля бензина върху трупове, хвърли празната туба на леглото и драсна клечка кибрит.

Марк бе отседнал във вилата на баща си в Палм Спрингс и бе дошъл в Бел Еър следобед с единствената цел да се погрижи за тези нетърпящи отлагане семейни въпроси. Той свърши работата и се върна в пустинята.

Въпреки че имаше множество красиви и ценни антики, които можеше да изгорят, ако пожарникарите не реагираха достатъчно бързо,

Марк взе само найлоновия чувал с окървавените си дрехи, книгата с хайку и очите на татко, сложени в буркан пълен с фиксаж. Час и половина по-късно той изгори изобличаващите дрехи в камината, като хвърли в огъня няколко ароматични кедрови клони и после смеси пепелта с пръстта в малката розова гради зад басейна. Колкото и рисковано да беше да запази очите и тънкия сборник със стихове, докторът беше твърде сантиментален, за да ги изхвърли.

Той стоя буден цяла нощ и гледа маратон от стари филми с Бела Лугоси, изяде цяла купа сладолед и голяма купа с пържени картофи, изпи огромни количества безалкохолна бира и газирана вода, хвана пустинен бръмбар, захлупи го със стъклена чаша и го изтезава с клечка кибрит. Личната му философия се бе обогатила неимоверно много от трите реда хайку от Окио и Марк Ариман бе взел присърце възгледите на поета. Животът е кратък, всички ни умираме, затова се забавлявай колкото можеш повече.

* * *

Сервитьорът им донесе по още една бира и вечерята. Марти не бе закусвала и бе изпила само млечен шейк на обяд и умираше от глад. Въпреки това имаше чувството, че изострянето на апетита ѝ, толкова скоро след смъртта на Сюзан, е предателство към приятелката ѝ. Но животът продължаваше и оцелелият притежаваше способността дори да изпитва удоволствие, колкото и греховно да изглеждаше това. Да изпитваш удоволствие беше възможно и когато се страхуваш, защото Марти се наслади на всеки залък от скаридите, докато слушаше разсъжденията на съпруга си за злата орис, надвиснала над тях.

Дъсти продължи да отброява на пръсти:

— Шесто, щом Сюзан може да е била програмирана да се поддава на многократно изнасилване и спомените ѝ за това са заличени, тогава какво още са могли да ѝ внушат да направи? Седмо, тя е започнала да подозира какво става, макар да не е имала доказателства и вероятно това малко съмнение е било достатъчно, за да разтревожи онези, които са я контролирали. Осмо, Сюзан е споделила подозренията си с теб. Те са разбрали и са се притеснили, че

може да ги сподели и с друг, когото не контролират. Ето защо, тя е трябвало да бъде премахната.

— Как са разбрали?

— Може би са подслушвали телефона ѝ. Или по друг начин. Но ако са решили да я ликвидират и са я *инструктирали* да се самоубие, а Сюзан се е подчинила, защото е била програмирана, тогава всъщност това не е самоубийство, а убийство.

— Но тогава какво можем да направим?

Дъсти се замисли, дъвчейки пържолата.

— По дяволите. Не можем да докажем нищо.

— Щом са могли да ѝ се обадят и да я накарат да се самоубие... тогава какво ще правим, когато следващият път телефонът позвъни? — попита Марти.

Двамата се втренчиха един в друг.

— Няма да вдигаме слушалката.

— Това не е практично дългосрочно решение.

Марти се замисли за Сюзан и сърцето ѝ се смрази от тъга и страх.

— Не. Но откъде да започнем?

— Единственото, за което се сещам, е стихчето хайку.

— Хайку?

— Да. — Дъсти бръкна в плика от книжарницата, прерови седемте книги, които Нед бе купил, даде една на Марти и взе друга за себе си. — Съдейки по корицата, това са някои от класиците в жанра. Ще опитаме първо с тях. Вероятно има безброй много съвременни стихчета хайку и ще са ни необходими няколко седмици, докато ги намерим и ги прочетем.

— Какво ще търсим?

— Стихче, от което те побиват тръпки. Както когато прочете онова име в „Кандидатът от Манджурия“.

Марти можеше да произнесе името, без да реагира така, както ако го кажеше някой друг.

— *Реймънд Шоу*. Ето, потреперих, като го казах.

— Търси хайку, което също ще те накара да потрепериш.

— И после?

Дъсти започна да прелиства книгата пред себе си и след няколко минути рече:

— Ето! Не ме побиха тръпки, но това стихче ми е познато.
„Водопадите. Във вълните разпръсват. Борови игли.“

— Стихчето на Скийт.

Според книгата редовете бяха написани от Мацуо Башо, който бе живял от 1644 до 1694 година.

Марти също се зачете в сборника, като същевременно ядеше скариди и след десетина минути възкликна:

— Намерих го. Написано е от Йоса Бусон, сто години преди Башо. Западен вятър. Сухи листа събира. На изток вее.

— Това ли е твоето хайку?

— Да.

— Сигурна ли си?

— Още треперя. Това е повтарящият се сън.

Кожата ѝ настръхна, сякаш че как Човекът от листа тътри крака към нея в тропическата гора.

* * *

Скийт не трябваше да се самоубие на територията на „Нов живот“. Марк Ариман беше съдружник в клиниката и бе вложил там значителни инвестиции, които трябваше да пази. Той не се притесняваше, че Дъстин или Мартина ще заведат дело срещу него. Но някой роднина, когото Ариман не контролираше и бе прекарал последните трийсет години в Тибет и дори не бе виждал Скийт, можеше да пристигне и да го подведе под съдебна отговорност пет минути, след като погребяха наркомана. После идиотите съдебни заседатели, каквито, изглежда напоследък призоваваха, щяха да подарят на братовчеда от Тибет един милиард долара. Не, Скийт трябваше да излезе от „Нов живот“ противно на съветите на лекарите и да отнеме живота си на друго място.

Докато играеше с пластмасовите фигури, психиатърът разработваше детайлите по премахването на Скийт Холдън Колфийлд. Скийт трябваше да отиде на оня свят преди зазоряване.

Ариман хвърли заровете и изтегли асо пика, което според сложната му система от правила означаваше, че върховният командир на всяка армия трябва да се окаже предател и да избяга при врага.

Сестрата, която тази вечер се грижеше за Скийт, беше Джасмин Ернандес, която за съжаление, беше професионалист и неподкупна. Ариман нямаше нито време, нито интерес да я подложи на пълно програмиране само за да я направи сляпа и глуха към инструкциите, които трябваше да даде на Скийт. Следователно психиатърът трябваше да почака, докато смяната ѝ свършеше. Сестрата, която започваше дежурство в полунощ, беше мързелива повлекана и щеше да гледа телевизия във фоайето и да пие кока-кола, докато Ариман се справеше с жалкия доведен брат на Дъстин.

Психиатърът не искаше да инструктира Скийт да се самоубие по телефона. Нещастникът беше такъв несигурен обект за програмиране, че трябваше да му въздейства лично.

Бум! Предводителят на мексиканската армия е убит. Капоне злорадства.

* * *

В гората е приятно и хладно. Огромните дървета растат толкова близо едно до друго, че приличат на стена. Марти знае, че са махагонови, макар че не е виждала такова дърво. Сигурно се намира в южноамериканската джунгла, но не си спомня да е пътувала, нито дори да е събирала багажа си.

Марти се надява, че е взела достатъчно дрехи и серум, защото в лявата ѝ ръка впива зъб змия. Зъбът е странен — сребрист и тънък като игла. Змията има тънко и прозрачно тяло и виси на сребролистото дърво без листа и само с един клон, но в поречието на Амазонка има множество екзотични влечуги и растения.

Змията очевидно не е отровна, защото Марти не се страхува. И Сюзан, която също участва в тази южноамериканска експедиция, не се бои. В момента тя седи на кресло на поляната. Марти вижда само профила ѝ. Сюзан седи толкова неподвижно, че сякаш медитира или е потънала в размисъл.

Марти лежи на легло или на кожен диван. Пътешествието сигурно е луксозно, защото си бяха направили труда да вземат кресла и дивани.

От време на време стават вълшебни и чудати неща. Във въздуха прелитат сандвичи — бананово и фъстъчено масло, намазано на две дебели филии хляб. От сандвича изчезват хапки, сякаш гладен призрак обядва. Понякога прелита и бутилка с безалкохолна бира, накланя се към невидими устни и утолява жаждата на същия призрак. После се появява бутилка газирана вода с аромат на череши. Марти предполага, че това е допустимо, защото, в края на краищата, южноамериканските писатели са създали литературния стил, известен като магически реализъм.

Друг вълшебен щрих е прозорецът в гората, през който струи светлина. Инак щеше да е тъмно и страшно. Като се има предвид всичко, мястото за лагериране е чудесно.

С изключение на листата. Поляната е обсипана със сухи листа и това кара Марти да се чувства неспокойна. От време на време листата хрущят и шумолят, макар че никой не стъпва по тях. Не появява дори лек вятрец, но листата трептят, събират се на малки групи и пълзят по земята, като шушукат зловещо, сякаш могат да сплетничат и заговорничат. Неочаквано от запад задухва силен вятър. Прозорецът гледа на запад и сигурно е отворен, защото вятърът нахлува през него и донася още листа, които свистят, съскат и плющят като криле на прилеп. Някои са влажни и еластични, други — сухи и мъртви. Вятърът помита листата от земята и ги завърта из поляната, досущ въртележка, но не с кончета, а със странни зверове, оформени от листата — червени и зелени. После, сякаш като по команда, всички листа политат към средата на поляната и се съединяват в очертанията на човек, скупчвайки се около невидимо присъствие — призракът, който ядеше сандвич и пиеше газирана вода с аромат на череши — и му придават плътност. Човекът от листа се извисява застрашително — огромен и ужасяващ. Там, където трябва да са очите, има черни дупки.

Марти се опитва да стане от дивана, преди той да я докосне и да е ставало твърде късно, но няма сили да се надигне, сякаш се е разболяла от тропическа треска. Или може би, в края на краищата, змията е отровна и ухапването ѝ действа. Вятърът довява листата от запад, а Марти е изтокът. Листата трябва да влязат в нея. Човека от листа слага на лицето ѝ огромната си ръка и пъха листа в устата ѝ. Тя отхапва къс от чудовището и се опитва да го изплюе, но в устата ѝ влизат още листа. Марти трябва да преглътне, за да не

се задуши. Човека тъпче листа и в очите, и в ушите ѝ. Тя се опитва да извика Сюзан да ѝ помогне, но не може. После се задавя и се опитва да извика Дъсти, но той не е дошъл в Южна Америка, а е в Калифорния. Няма кой да ѝ помогне и листата изпълват тялото ѝ — стомаха, белите дробове и гърлото. В главата ѝ се върти вихрушка от листа, които стържат по повърхността на мозъка ѝ, докато тя вече не може да разсъждава трезво и вниманието ѝ се съсредоточава върху звука на листата...

— И в този миг се събуждам — каза Марти.

Апетитът ѝ отслабна и тя отново изпи глътка бира.

Дъсти блъсна настрана чинията с остатъците от храната си и рече:

— Трябваше да ми разкажеш по-рано всички тези детайли в кошмара ти.

— Това е само сън. Какво би разбрал от него?

— Нещо — призна той. — Но снощи и аз сънувах нещо странно. И после видях връзките. Макар че не съм сигурен какво биха могли да означават за мен.

— Какви връзки?

— И в твоя, и в моя сън има... невидимо присъствие, което влиза в сърцата и съзнанието ни и започва да ни притежава. И, разбира се, тръбичката на системата за интравенозно поддържане на живота, за която ти спомена едва сега.

— Система за интравенозно поддържане на живота?

— В моя сън системата е окачена на лампиона в спалнята ни. А в твоя кошмар е змията.

— Но аз наистина сънувах змия.

Дъсти поклати глава.

— В тези сънища малко неща са такива, каквито изглеждат, а са символи и метафори. Защото това не са само сънища.

— А спомени.

— Забравени спомени от сеансите за програмиране — съгласи се Дъсти. — Манипулаторите ни са ги заличили, защото не искат да ги помним.

— Но преживяването трябва да е някъде дълбоко в нас.

— Само че е изопачено и символично, защото ни е отказан достъп до него по друг начин.

— Все едно изтриваш файл от компютъра. Файлът изчезва от директорията и ти вече нямаш достъп до него, но документът продължава да съществува някъде в твърдия диск.

Дъсти ѝ разказа съня си за чаплата и за светкавицата.

Изведнъж Марти почувства, че я обзема познатия страх. По гърба ѝ полазиха ледени тръпки.

Тя наведе глава и се втренчи в чашата в ръцете си. Ако я хвърлеше, щеше да удари Дъсти, който можеше да изпадне в безсъзнание. А ако я счупеше, можеше да използва остриите краища, за да нареже лицето му.

Марти се разтрепери.

Пристъпът премина след една-две минути.

Тя вдигна глава и огледа посетителите в ресторанта, но никой не я гледаше.

— Добре ли си? — попита Дъсти.

— Този пристъп не беше толкова лош.

— Може би заради валиума и бирата.

— Може би.

— Пристъпите са на всеки час, но стига да не са силни...

Но Марти предчувстваше, че тези леки и краткотрайни пристъпи са само предупреждение за нещо силно и завладяващо.

Тя намери и друго стихче хайку, от което я побиха тръпки. Редовете бяха от Мацуо Башо, който бе написал и стихчето предназначено за Скийт.

*„Мълния блясва.
А нощна чапла кряска.
И лети в мрака.“*

Марти го прочете на ум и подаде книгата на Дъсти.

Той потрепери, като го видя.

Сервитьорът донесе сметката, благодари им и им пожела приятен ден, макар че преди два часа се бе стъмнило.

— Знаем, че активиращите имена са взети от Кандидатът от Манджурия, затова няма да е трудно да намерим моето. Вече знаем какъв е ефектът им. Но мястото тук не е подходящо да ги изпробваме.

- А къде?
 - Да се приберем вкъщи.
 - Там безопасно ли е?
 - Има ли безопасно място?
-

[1] Мисия в Сан Анторио, основана през 1722 г. По време на въстанието в Тексас сто осемдесет и двама души се барикадират в крепостта Аламо, откъдето се съпротивляват срещу четири хиляди американски войници начело с генерал Антонио Лопес де Санта Ана. Всички защитници на крепостта загиват при превземането ѝ на 6 март 1836 г. — Б.пр. ↑

[2] Skeeter (англ.) — комар. — Б.пр. ↑

56.

Оставен сам през по-голямата част на деня, Валит имаше право да се сърди, да се държи студено и дори да ги поздрави с недоволно ръмжене. Но като ги видя, кучето засия, ухили се и радостно размаха опашка.

Нед Мадъруел бе запалил лампите в кухнята.

На масата имаше бележка и пощенски плик. *„Дъсти, намерих това пред външната ти врата.“*

Марти отвори плика и извади книга с твърди и ярко илюстрирани корици.

— От доктор Ариман е.

Озадачен, Дъсти взе книгата — най-новият бестселър на Ариман, психологическо произведение на тема как да не научим да се обичаме.

Нито Дъсти, нито Марти я бяха чели, защото предпочитаха художествена литература. Във времена, когато изопачаването, заблудите и лъжите бяха основните тенденции в обществото, Дъсти често бе намирал повече истина в художествените измислици, отколкото в научните анализи.

Но, разбира се, тази книга беше от доктор Ариман и несъмнено бе написана със същата всеотдайност, с която той се грижеше за пациентите си.

— Но защо Ариман не спомена, че ни я изпраща? — попита Дъсти.

— Не е била изпратена, а донесена на ръка. Но не от Ариман — отговори Марти, като забеляза, че на плика няма пощенски марки. Там бе написано името и адресът на доктор Рой Клоствърман.

В книгата беше пхнатата бележка: *„Секретарката ми минава всеки ден покрай къщата ви, затова я помолих да остави тази книга. Мисля, че най-новото произведение на доктор Ариман ще ви заинтригува. Вероятно не сте чели книгите му.“*

— Странно — отбеляза Марти.

— Да. Клоостърман не харесва Ариман.
— Как да не го харесва?
— Не. Усетих това в изражението и тона му.
— Но защо да не го харесва? Доктор Ариман е страхотен психиатър. Отдаден е на пациентите си.
— Да, знам. И виж колко си по-добре след един сеанс.
— Може би доктор Клоостърман изпитва професионална завист.
— Но Клоостърман не е психиатър. Той и доктор Ариман работят в различни области на медицината.

Дъсти почувства леко раздразнение, че Клоостърман им е пратил този нежелан подарък. Като се има предвид дискретната му, но непогрешима неприязън към доктор Ариман, намеренията на Клоостърман едва ли бяха добри. Постъпката му изглеждаше дребнава.

Епитафът на първата глава беше хайку.

*„Това видение.
На падащи венчелистчета изчезва в
Луната и цветята...”*

Окио, 1890 г.

— Какво има? — попита Марти.
— Странно съвпадение — отговори Дъсти и ѝ показва стихчето.
— Да, странно — съгласи се тя.

* * *

Марти забави крачка, докато се качваше по стълбите.

Дъсти знаеше, че тя се страхува да чуе гласа на Сюзан, записан на телефонния секретар. Той ѝ бе предложил да изслуша съобщението и сетне да ѝ го преразкаже, но това би било проява на морално малодушие.

Индикаторът показваше, че на телефонния секретар има пет съобщения.

Марти застана на прага, сякаш разстоянието някак щеше да я изолира от емоционалното въздействие на гласа на Сюзан.

Дъсти натисна бутона.

Първото съобщение беше на Дъсти, когато предишната вечер се бе обадил от паркинга на „Нов живот“.

Второто съобщение беше от Сюзан, която сигурно се бе обадила, когато Марти бе заспала от изтощение.

„Аз съм. Какво става? Добре ли си? Мислиш ли, че съм луда? Няма да ти се разсърдя, ако е така. Обади ми се.“

Марти отстъпи две крачки, сякаш бе тласната назад от гласа на приятелката си. Лицето ѝ пребледня.

Третото съобщение също беше от Сюзан, получено в три и двайсет след полунощ. Тя трябва да се бе обадила, докато Дъсти миеше ръцете си в банята, а Марти спеше дълбоко.

„Аз съм, Марти. Чуваш ли? Вдигни слушалката, ако си там, за Бога...“

Марти махна ръце от лицето си и ужасено се втренчи в телефонния секретар.

„Не е Ерик, а Ариман. Записах копелето с видеокамера. Мръсникът... След изгодната сделка за къщата му... Марти, моля те, обади ми се. Нуждая се от помощ.“

Дъсти спря записа, преди да изслушат четвъртото съобщение, и погледна Марти.

Очите им имаха израз, какъвто не бе виждал дотогава и не можеше да определи.

— Сюзан вероятно се е побъркала накрая. Какъв видеозапис? Доктор Ариман е...

— Страхотен психиатър.

— Отдаден е на...

— Пациентите си.

Ушите на Дъсти започнаха да кънтят. Причината беше онова, което психолозите наричаха *познавателен резонанс* — едновременно възприемане на две диаметрално противоречиви убеждения по един и същи въпрос. Субектът в случая беше Марк Ариман. Дъсти бе завладян от познавателен дисонанс, защото мислеше, че Ариман е страхотен психиатър и също така изнасилвач. И лекар, отдаден на

пациентите си и същевременно убиец. Състрадателен терапевт и жесток манипулатор.

— Не може да е вярно — каза той.

— Не може — съгласи се Марти.

— Но стихчето хайку?

— Гората от махагонови дървета в съня ми?

— Офисът му е облицован в махагон.

— И прозорецът му гледа на запад.

— Това е безумие.

— Дори ако е той, защо е избрал нас?

— За теб знам. Поради същата причина като Сюзан. Но мен?

— А Скийт?

Последните две съобщения бяха от девет часа сутринта и от четири следобед от майката на Марти. Първото беше кратко. Сабрина се обаждаше само, за да побъбрят.

Второто беше по дълго и изпълнено със загриженост, защото Марти работеше вкъщи и обикновено след час-два отговаряше на съобщенията на майка й. Липсата на бърза реакция бе накарала Сабрина да изпадне в апокалиптичен размисъл. Тя бе оставила несвързано, но достатъчно ясно съобщение за всеки, запознат с непрекия й начин на изразяване. Сабрина говореше за пламенната си надежда, че Марти си е насрочила среща с адвокат за развод, Дъсти се е оказал алкохолик и в момента е в клиника, или се е оказал развратник и е в болница, възстановявайки се след побой, а за него се грижи съпругата на друг мъж, или е пребит от съпруга на друга жена, а Марти е при адвокат, уреждайки развода си.

Обикновено Дъсти неволно би се притеснил, но този път недоверието на Сабрина му се стори несъществено.

Той превъртя лентата и отново пусна съобщението на Сюзан.

Тя беше мъртва, а те слушаха гласа й.

Ариман лечителят. Ариман убиецът.

Познавателен резонанс.

Записът на телефонния секретар не беше убедително доказателство, което можеше да използват, защото съобщението не беше достатъчно конкретно. Сюзан не обвиняваше психиатъра в

изнасилване. Всъщност не казваше нищо друго, освен че той е мръсник.

Но въпреки това съобщението беше някакво доказателство и те трябваше да го запазят.

Дъсти извади малката касета, грабна червен флумастер и написа СЮЗАН. Марти сложи нова касета в телефонния секретар. Дъсти прибра белязаната касета в средното чекмедже на бюрото.

Марти беше обидена.

Сюзан беше мъртва. А сега доктор Ариман, който изглеждаше толкова надеждна опора в този несигурен свят, очевидно се бе превърнал в коварен капан.

57.

Дъсти се обади в кабинета на Рой Клоостърман и остави съобщение, че Марти е получила алергична реакция от предписаните лекарства. Накрая добави, че случая е спешен.

Двамата с Марти седнаха до масата в кухнята и зачакаха лекарят да отговори на обаждането им. Валит се просна на пода и въздъхна, давайки им ясно да разберат, че губят ценно време, което е по-добре да бъде прекарано в игра.

Дъсти отвори „Кандидатът от Манджурия“ и започна да търси име, от което да го побият тръпки, както когато бе прочел стихчето хайку за чаплата. В чакалнята на доктор Ариман бе видял имената на почти всички главни герои, но от никое от тях кожата му не настръхна. И сега, към края на романа Дъсти попадна на Вайъла Нарвили, второстепенна героиня, оперна певица, чието име го накара да изтръпне.

Двамата прочетоха един до друг стихчето.

— Реймънд Шоу — каза Дъсти.

— Слушам — отговори Марти погледът ѝ мигновено стана унесен.

— Западен вятър...

— Ти си западът и вятърът.

Изведнъж той загуби желани да продължи с останалите два реда, защото не знаеше какво да прави Марти, ако успее да проникне в подсъзнанието ѝ. Тя сигурно щеше да бъде в деликатно състояние и уязвима, и онова, което щеше да ѝ каже, можеше да има сериозни, непредвидими последици и да причини непредсказуеми психични увреждания.

Пък и Дъсти не знаеше как после да я издави от транса. В „Нов живот“ Скийт бе изпаднал в толкова дълбок унес, че нищо не можа да го събуди. Той сам бе дошъл в съзнание. Марти можеше да изпадне в кома, от която никога да не излезе.

Дъсти не каза втория ред на стихчето. Марти примига. Унесеното ѝ изражение изчезна и тя дойде в съзнание.

Той ѝ разказа за мислите си и добави:

— Но номерът щеше да стане. Това е повече от ясно. А сега ти ме изпробвай. Кажи само първия ред на стихчето, предназначено за мен.

Дъсти видя как устните ѝ се отварят.

И в следващия миг Валит буташе с глава ръката му, за да го погали.

Преди част от секундата кучето лежеше под масата.

Не. Бяха изминали десетина-петнайсет секунди. А може би повече. Дъсти отново имаше пропуск във времето. Явно след като Марти бе произнесла активиращото име, Вайъла Нарвили, той бе реагирал и през това време лабрадорът бе станал и се бе приближил до него.

— Беше много страшно — каза Марти и блъсна настрана книгата така, сякаш беше сатанинска библия. — Изглеждаше... като дрогиран.

— Не си спомням да си произнасяла името.

— Казах го. Както и първия ред от стихчето. „Мълния блясва.“ А ти рече: „Мълнията си ти.“

Телефонът иззвъня.

Дъсти стана, за да вземе слушалката, като се запита дали някой от другия край на линията няма да му каже: „Вайъла Нарвили“.

Обаждаше се Клоостърман.

Дъсти му се извини, че е излъгал.

— Няма алергична реакция, докторе, но случаят *наистина* е спешен. Книгата, която ни изпратихте...

— „Научи се да обичаш“.

— Да. Защо ни я изпратихте?

— Мисля, че трябва да я прочетете — безизразно отговори Клоостърман. Тонът му можеше да се изтълкува или като положителна, или като отрицателна оценка за книгата и за автора ѝ.

— Докторе... — Дъсти се поколеба, сетне откровено призна: — По дяволите, няма какво да го увъртам. Мисля, че имаме проблем с доктор Ариман, при това голям.

Вътрешния му глас мигновено оспори твърдението. Психиатърът не бе направил нищо, за да заслужи такава клевета и неуважение.

Дъсти се почувства виновен, неблагодарен, коварен и неразумен. Всички тези чувства го уплашиха, защото като се има предвид обстоятелствата, той имаше основателна причина да подозира Ариман. Вътрешният глас не беше неговият, а на невидимото присъствие в кошмарите им. Сега това присъствие се разхождаше из дълбините на подсъзнанието му и го увещаваше да вярва на психиатъра, да отхвърли абсурдните си подозрения и да му се довери.

— Марти ходи ли при Ариман? — попита Клоствърман.

— Да. Днес следобед. Но мислим, че... всичко е започнало отдавна, преди месеци, докато е водела приятелката си при него. Докторе, ще ме помислите за луд...

— Съвсем не. Но не трябва да говорим за това по телефона. Можете ли да дойдете при мен?

— Къде сте?

— Живея на остров Балбоа — отговори Клоствърман и му обясни как да намери къщата.

— Ще дойдем след малко. А може ли да доведем куче?

— Ще играе с моето.

Дъсти затвори телефона и се обърна към Марти:

— Може би не трябваше да постъпваме така.

Очевидно и тя слушаше вътрешния си глас.

— Вероятно ако се обадим на доктор Ариман и му разкажем всичко... той ще ни го обясни.

Невидимият обитател на съзнанието на Дъсти беше на същото мнение.

Марти изведнъж стана и възкликна:

— О, Господи, какви ги говоря?

Лицето на Дъсти се зачерви от срам, защото бе заподозрял доктор Ариман.

— Защо ще взимаме кучето с нас? — попита Марти.

— Защото мисля, че известно време няма да бъдем тук. Хайде! Да си вземем дрехи за няколко дни. И да действаме бързо.

След десетина минути, преди да затворят пътническата чанта, Дъсти извади колта четирийсет и пети калибър от нощното шкафче. Той се поколеба, реши да не слага оръжието на леснодостъпно място и затвори чантата, без да го добавя към съдържанието ѝ, после извади от дрешника кожено яке с дълбоки джобове.

Дъсти се запита дали пистолетът наистина можеше да им осигури защита.

Ако в спалнята влезеше Марк Ариман, предателският глас в съзнанието на Дъсти можеше да го забави достатъчно дълго и психиатърът да се усмихне и да каже: „Вайъла Нарвили“, преди спусъкът да бъде натиснат.

„И после дали ще пхна дулото в устата си и ще пръсна черепа си така покорно, както Сюзан си е прерязала вените?“ — запита се Дъсти.

Той излезе от спалнята и отиде в кухнята, взе книгите хайку и тримата с Марти и Валит тръгнаха към понтиака, изпитвайки чувството, че трябва да изпреварят разпространяващата се сянка на надвисналата над тях съдба.

58.

Доктор Клоствърман живееше досама брега на океана. Дъсти и Марти паркираха в края на Марин Авеню и слязоха от колата.

Преди да намерят къщата на лекаря, Марти отново получи пристъп на автофобия.

Двамата седнаха на вълнолома, за да изчакат атаката да премине.

Валит беше търпелив и стоеше до тях.

Приливът прииждаше. В обикновено тихото пристанище задухавятър.

Закотвените яхти и моторници се заклатиха във водата и започнаха да скърцат и да стенат.

Марти се съвзе бързо и каза:

— Видях мъртъв свещеник с метален шип, забит в челото. Слава Богу, образът се яви за малко. Не беше като по-рано днес, когато не можех да прогоня от съзнанието си ужасните видения. Но *откъде* се появяват тези неща в главата ми?

— Някой ги е сложил там. *Ариман* — каза Дъсти, въпреки настойчивия вътрешен глас.

— Но как?

Той не знаеше отговора на този въпрос.

Двамата станаха и тръгнаха да търсят къщата на доктор Клоствърман. Никоя от сградите в квартала не беше по-висока от три етажа. Всички бяха очарователни и имаха декоративни капаци на прозорците и саксии с иглики на первазите.

Лекарят отвори вратата. Беше бос и с памучен панталон и фланелка.

До него застана черен лабрадор с големи, любопитни очи.

— Това е Шарлот — представи я Клоствърман.

Валит обикновено се срамуваше от другите кучета, но сега веднага доближи нос до муцуната на Шарлот и размаха опашка. Двамата започнаха да се душат, после Шарлот хукна към стълбите във фойейето и Валит се втурна след нея.

— Не се притеснявайте — рече Клоствърман. — Не може да съборят нищо, което вече не е било събаряно.

Той им предложи да съблекат якетата си, но те отказаха, защото колът на Дъсти беше в джоба му.

В кухнята имаше тенджерата, пълна със спагети, от която се разнасяше приятно ухание.

Клоствърман им предложи кафе и напълни две чаши. Сетне попита дали желаят бира, но те отказаха.

Тримата седнаха около лакирана чамова маса. Лекарят се залови да реже големи жълти чушки.

— Готвех се да ви предложа вечеря, преди да разбера доколко откровен мога да бъда с вас. Но реших, че няма причина да бъда предпазлив. Много се възхищавах на баща ти, Марти, и ако си като него — в което съм убеден, знам, че мога да разчитам на дискретността ти.

— Благодаря — каза Марти.

— Ариман е нарцисстично копеле. Това не е мнение, а доказуем факт — рече Клоствърман, огледа ги, за да види дали ги е шокирал, и се усмихна, като видя, че те не изтръпнаха. — Чели ли сте някоя от книгите му?

— Не — отговори Дъсти. — Само разгледахме бегло онази, която ни изпратихте.

— „Научи се да обичаш“ е най-лошият му от психопатските му боклуци. Марк Ариман е влюбен в себе си, откакто се е родил. Прочетете книгата, и ще видите.

— Мислите ли, че той е способен да *предизвика* психични смущения на пациентите си? — попита Марти.

— Дали е способен? Няма да се изненадам, ако половината от психичните разстройства, които лекува, са предизвикани от него.

Изводите от този отговор бяха главозамайващи.

— Мислим, че приятелката на Марти, за която споменахме тази сутрин...

— Младата жена, страдаща от агорафобия.

— Тя се казва Сюзан Джагър — каза Марти, — познаваме се от десетгодишни. Снощи Сюзан се самоуби.

Марти шокира Клоствърман. Той остави ножа и избърса ръцете си в малка хавлия.

— Приятелката ти.

— Намерихме я днес следобед — поясни Дъсти.

Клостърман отново седна до масата и хвана ръцете на Марти.

— А ти мислеше, че състоянието ѝ се подобрява.

— Така ми каза доктор Ариман вчера.

— Имаме причина да смятаме, че автофобията на Марти не е възникнала по естествен начин — добави Дъсти.

— В продължение на година два пъти седмично ходех със Сюзан при Ариман и започнах да откривам... странни пропуски във времето.

Клостърман обърна ръката ѝ и се втренчи в дланта.

— Ето какво ще ви кажа за онова хитро копеле. Занимавам се с благотворителна дейност. За малтретирани деца. И мен ме пребиваха като малък. Но това не нанесе поражения на психиката ми. Спомняте ли си случая Орнуейл?

В продължение на двайсет години семейство Орнуейл имаше популярна частна детска градина в Лагуна Бийч. Всяка свободно място там предизвикваше разгорещена надпревара между родителите на кандидата.

Преди две години майката на петгодишно дете подаде оплакване в полицията, обвинявайки членовете на семейство Орнуейл в сексуално насилие над дъщеря ѝ. Майката твърдеше, че и други деца са използвани за групов секс и сатанински ритуали. В последвалата истерия родителите тълкуваха всяка странност в поведението на децата си като тревожна емоционална реакция в резултат на насилие.

— Нямах връзки със семейство Орнуейл, нито със семействата, чиито деца посещаваха детската градина — продължи Клостърман, — затова ме поканиха да извърша безплатен преглед на малчуганите. Агенцията за защита на децата и прокуратурата. Те поискаха доброволна помощ и от психиатър, който да разговаря с децата и да разбере дали могат да представят убедителни доказателства за насилие.

— И психиатърът е бил Ариман — досети се Марти.

Рой Клостърман стана, взе каната с кафето и отново напълни чашите им.

— Срецнахме се, да координираме различните аспекти на медицинската страна на разследването. Мигновено намразих Ариман.

Настойчивият вътрешен глас упрекна Дъсти за нелоялността му към психиатъра и дори че *слуша* тези негативни оценки за него.

— И когато Ариман небрежно подметна, че използва хипноза и връща назад във времето горките деца, за да си спомнят дали с тях са издевателствали, аз сериозно се разтревожих.

— Хипнозата не е ли общоприет метод на терапия? — попита Марти, вероятно също слушайки вътрешния си глас.

— Все по-малко. Един недобросъвестен лекар лесно може да внуши фалшиви спомени. Субектът под хипноза е уязвим. И ако терапевтът преследва някаква цел и е неетичен...

— Мислите ли, че Ариман е имал някаква цел в случая Орнуейл?

— Децата са силно податливи на внушения, дори без хипноза. Множество изследвания показват, че те помнят онова, което убедителният терапевт иска да си спомнят. Когато ги разпитваш, трябва много да внимаваш да не насочиш в някаква посока показанията им. И всички така наречени потиснати спомени, възстановени от едно дете под хипноза, са без никаква стойност.

— Повдигнахте ли този въпрос пред Ариман? — попита Марти.

Клостърман продължи да реже жълтите чушки и рече:

— Да. И той се държа снизходително и арогантно. Но беше адски спокоен. Ариман е добър политик. Той отговори на всичките ми въпроси и никой друг от комисията по разследването не сподели притесненията ми. На горките, обречени Орнуейл това никак не им хареса. Масовата истерия в случая саботира справедливия, обективен процес.

— Когато прегледахте децата, видяхте ли следи от физическо насилие? — попита Дъсти.

— Не. При по-големите момчета и момичета физиологичните следи от изнасилване невинаги се забелязват. Но онези дечица бяха малки. Ако наистина бяха насилени, все щях да открия нещо — разкъсана тъкан, белези или хронични инфекции. Ариман поддържаше всички онези истории за сатанински сеанси и изтезания, но аз не намерих ни най-малкото медицинско доказателство за това.

Към петимата членове на семейство Орнуейл бяха предявени обвинения и детската градина бе претърсена из основа за улики.

— И после при мен дойде един човек, който знаеше какво е мнението ми за Ариман... Каза ми, че преди да започне всичко това,

Ариман лекувал сестрата на жената, която обвини семейство Орнуейл.

— Ариман не би ли трябвало да съобщи за тази връзка?

— Разбира се. И така, отидох в прокуратурата. Оказа се, че жената *наистина* е сестра на обвинителката. Но Ариман заяви, че не е знаел за това.

— Повярвахте ли му?

— Не. Но прокурорът му повярва и не го изключи от комисията. Защото, ако признаеха, че Ариман е излъгал, нямаше да могат да използват показанията на децата. Всъщност всички неща, които децата му бяха разказали, трябваше да бъдат приети като изтръгнати с принуда или *внушени* спомени и нямаше да имат стойност в съда. Аргументите на прокурора зависеха от непоклатимата вяра в почтеността на Ариман.

— Не си спомням да съм чела такива неща във вестниците.

— Ще стигна и до там — обеща Клоствърман. — Научих, че пациентката на Ариман често ходи в кабинета му, придружена от сестрата — жената, която бе обвинила семейство Орнуейл.

— Така както аз водех Сюзан — рече Марти.

— Ако това беше вярно, нямаше начин Ариман да не я познава. Но не разполагах с доказателства и не можех да отида в полицията, защото щяха да ме обвинят в клеветата.

Клоствърман се ядоса, започна да реже чушките по-агресивно и се намръщи.

— Не знаех как да се сдобия с доказателство. Не съм лекар детектив като онези по телевизията. Но се замислих... дали в миналото на копелето няма нещо гнило. Беше странно, че той се бе местил два пъти по време на кариерата си, при това на големи разстояния. След като е живял повече от десет години в Санта Фе, Ариман изведнъж отива чак в Скотсдейл, Аризона. И след седем години идва тук, в Нюпорт. Преуспяващите лекари не зарязват практиката си, когато им хрумне.

Клоствърман нарязва чушките, изми ножа, избърса го и го прибра.

— Разпитах в медицинската колегия дали някой познава лекар, практикувал в Санта Фе. Един кардиолог, жена, с която бяхме близки, ми каза, че има приятел там. Оказа се, че лекарят познава Ариман и също като мен, никак не го харесва. И после дойде сензацията. В Санта Фе също имало случай на сексуално насилие в детска градина и

Ариман разговарял с децата. И там възникнали съмнения за методите му.

Стомахът на Дъсти се сви. Той отмести чашата си, макар да знаеше, че кафето няма нищо общо с това.

— Едно от децата, петгодишно момиченце, се самоубило точно преди началото на процеса. *Петгодишно*. Оставило рисунка на дете като нея, коленичило пред гол мъж. Анатомията му била изобразена правилно.

— Мили Боже — възкликна Марти и се надигна от стола, но нямаше къде да отиде и отново седна.

Дъсти се запита дали тя ще си представи тялото на момиченцето, когато следващия път получи пристъп на паника.

— Тогава Ариман е щял да бъде съден, ако детето не се бе самоубило — продължи Клостърман, извади бутилка бира от хладилника и я отвори. — Лоши неща се случват на добрите хора около доктор Ариман, но той винаги се явява в ролята на спасител. До убийствата в Санта Фе. Госпожа Пасторе, изключително добра жена, която не е казвала лоша дума на никого и не познава момент на лабилност в живота си, изведнъж зарежда револвер и решава да убие членовете на семейството си. Започва, като пръска черепа на десетгодишния си син.

Тази история подхрани страха на Марти от собствения си потенциал за насилие. Тя трябваше да направи нещо, затова стана, приближи се до мивката и изми ръцете си.

Доктор Клостърман обаче не намери действията ѝ за нахални или странни.

— Момчето било пациент на доктор Ариман. Заеквало. Носели се слухове, че Ариман и майката имали интимна връзка. И свидетел видял Ариман край дома на Пасторе в нощта на убийството. Стоял до къщата и наблюдавал кръвопролитие през отворен прозорец.

— Наблюдавал? — изуми се Марти.

— Сякаш гледал мач — отговори Клостърман. — Все едно е отишъл там, защото е знаел какво ще се случи.

И Дъсти не го свърташе на едно място. Той стана и каза:

— Тази вечер изпих две бири, но ако предложението ви още е в сила...

— Вземи си. Разговорът за доктор Марк Ариман не съдейства за трезвостта.

— Щом свидетелят го е казал, какво е станало после? — попита Марти.

— Нищо. Не му повярвали. И е било невъзможно да докажат слуха за интимната връзка. Освен това нямало абсолютно никакво съмнение, че госпожа Пасторе е натиснала спусъка. Всички експертизи водели до този извод. Но хората обичали семейство Пасторе и мнозина вярвали, че Ариман е в дъното на трагедията.

— И така, атмосферата в Санта Фе вече не му харесвала и той се е преместил в Скотсдейл.

— Където още лоши неща са се случили на други добре хора. — Клоостърман разбърка каймата и кренвиршите в тенджерата със соса. — Събрал съм материали за всичко това. Ще ви ги дам, преди да си тръгнете.

— Но щом имате доказателства, би трябвало да го обвините за случая Орнуейл.

Лекарят отново седна на масата. Марти също.

— Не. Не го използвах — каза Клоостърман. Лицето му помръкна от гняв. Той се прокашля и продължи: — Някой разбра, че се обаждам на разни хора в Санта Фе и Скотсдейл и разпитвам за Ариман. Една вечер, когато се прибирах вкъщи, в кухнята ми имаше двама мъже. С черни костюми и вратовръзки. Добре облечени. Непознати. Обърнах се, за да избягам, но зад мен стоеше трети.

— Ариман е използвал наемни биячи? — попита Марти, или защото не бе стигнала до същия извод като Дъсти, или защото не искаше да го повярва.

— Не, не бяха наемници. Имаха социално и здравно осигуряване. И разполагаха с лимузина през работно време. Както и да е, не донесоха видеокасата и ми я пуснаха. Там бе заснето едно момче, мой пациент. И майка му, и баща му са ми пациенти. И близки, скъпи приятели. — Клоостърман трябваше да млъкне, защото се задави от възмущение и гняв. Беше стиснал бирата толкова силно, че бутилката сякаш всеки момент щеше да се пръсне на парчета в юмрука му. — Момчето беше деветгодишно. Много добро дете. Когато го видях на видеозаписа, по лицето му се стичаха сълзи. Разказваше на някого извън обсега на камерата, че било изнасилвано от шестгодишно от

лекаря си. От мен. Не съм му сторил нищо лошо. Но момченцето беше много убедително и развълнувано. Всеки, който го познава, би казал, че не се преструва и *не лъже*. Детето беше твърде наивно, за да лицемерничи. И вярваше на всяка дума, която казваше. В съзнанието му всички онези неща, които уж бях направил с него, наистина се бяха случили.

— Момчето е било пациент на доктор Ариман — предположи Дъсти.

— Не. Тримата главорези ми казаха, че майка му е била пациент на Ариман. Не знаех това. Нямах представа защо тя ходи при него.

— Ариман е контролирал детето чрез майката — каза Марти.

— Да. Правил му е нещо — чрез хипноза или е внушил подменени спомени.

— Не знам *какво е*, но според мен е нещо повече от хипноза — рече Дъсти.

— Онези копелета ми казаха, че момчето е в транс, докато е правен видеозаписът. Когато е в съзнание, детето няма да си спомня тези подменени спомени и ужасните неща, които е казало за мен. Няма дори да ги сънува. Нито ще го измъчва на подсъзнателно ниво. Няма да окажат въздействие върху психиката му, нито на живота му. Но подменените спомени ще бъдат съхранени дълбоко в подсъзнанието му и потиснати, готови да излязат на повърхността, ако го *инструктират* да си спомни. Онези типове обещаха да му дадат такива инструкции, ако създам неприятности на Ариман по случая Орнуейл или по друг въпрос. И после взеха видеокасетата и си тръгнаха.

Вътрешният глас на Дъсти отслабна и вече не звучеше убедително.

— Имате ли представа кои бяха тримата мъже? — попита Марти.

— За мен няма значение името на коя институция е отпечатано на фиша за заплатите им — отговори Рой Клоствърман.

— Официалните власти — рече Дъсти.

— Да — потвърди лекарят.

Марти хвана ръката на Дъсти и я стисна.

Валит и Шарлот се върнаха в кухнята.

Зад тях се чуха стъпки и в стаята влезе нисък, набит, як и приветлив мъж в хавайска риза и бермуди.

— Това е Брайън — представи го Клоствърман.

Брайън даде плик на Дъсти.

— Това са материалите за Ариман, които Рой събра.

— Но не сте ги получили от нас — предупреди ги лекарят. — И не е необходимо да ги връщате.

— Всъщност не ги искаме тук — добави Брайън.

— Брайън, покажи ухото си — рече Клоствърман.

Брайън отметна дългите си руси коси от лявата страна на главата си.

Марти ахна.

— Протеза — обясни Рой. — След като тримата костюмирани типа си отидоха, аз се качих горе и намерих Брайън в безсъзнание. Ухото му беше откъснато. Раната бе защитена професионално, за да не може да бъде защитено.

— Симпатяги — отбеляза Брайън.

Дъсти се усмихна, въпреки мрачните обстоятелства.

— Двамата с Брайън сме заедно от двайсет и четири години — каза лекарят.

— Повече от *двайсет и пет* — поправи го Брайън. — Рой, безнадежден си, когато става дума за годишнини.

— Не беше необходимо да го нараняват — добави Клоствърман. — Видеозаписът на момчето беше напълно достатъчен. Направиха го, за да бъдат по-убедителни.

— За мен имаше ефект — каза Брайън.

— И може би разбирате сега защо заплахата с момчето действа толкова силно. Тъй като с Брайън живеем заедно, някои хора много лесно биха повярвали в обвиненията срещу мен в изнасилване. Но се кълна в Бога, че *никога* не съм изпитвал влечение към деца. Не изпитвам уважение към себе си, че отстъпих. Семейство Орнуейл беше съсипано, а всички бяха невинни. Ако бях сам срещу Ариман, щях да се боря, колкото и да ми струваше това. Но онази хора, които изпълзяха от дупките си, за да го защитят... Не го разбирам. А щом не разбирам нещо, не мога да се боря.

— Може би и ние няма да можем да се преборим с него — каза Дъсти.

— Може би — съгласи се Клоствърман. — И ако сте забелязали, не ви попитах какво се е случило с приятелката ви Сюзан и какви са проблемите ви с Марк Ариман. Защото, откровено казано, не искам да

знам повече. Предполагам, че съм страхливец. Никога не съм се мислил за такъв, докато не разбрах какво представлява Ариман.

— С всички нас е така — рече Марти и го прегърна. — И не сте страхливец, докторе, а много добър и смел човек.

— И аз му го казвам, но той не ме слуша — каза Брайън.

— Ще ти трябва всичката смелост на баща ти — рече Клоствърман, притискайки Марти до себе си.

— Тя я има — увери го Дъсти.

Това беше странен миг на приятелство. Четиримата бяха съвсем различни, но връзката между тях беше толкова силна, сякаш бяха последните човешки същества, останали на планетата, превзета от извънземни.

— Да сложим ли още две чинии и прибори за вечеря? — попита Брайън.

— Благодаря — отговори Дъсти, — но не сме гладни. Пък и трябва да свършим много неща, преди да мине нощта.

Марти сложи каишката на Валит и двете кучета се подушиха за довиждане.

— Доктор Клоствърман... — започна Дъсти.

— Наричай ме Рой.

— Благодаря, Рой. Не мога да кажа дали щяхме да имаме по-малко неприятности, ако се бях доверил на инстинктите си и бях престанал да се обвинявам, че съм параноик, но може би направихме крачка напред.

— Параноята е най-ясният симптом за психично здраве в това ново хилядолетие — каза Брайън.

— Да. Колкото и параноично да звучи... имам брат, който е в клиника за наркомани. За трети път. Последните два пъти беше в същото заведение. И снощи, когато го оставих там, почувствах обезпокоителна реакция към онова място...

— Коя клиника?

— „Нов живот“. Знаеш ли я?

— Да. Ариман е един от собствениците.

Дъсти си спомни за силуета на високия и властен мъж, застанал на прозореца на стаята на Скийт.

— Да. Вчера това би ме изненадало, но днес...

В дома на Клоостърман беше топло и януарската нощ навън им се стори още по-студена. Силният вятър дуплеше повърхността на океана и разнасяше пръски вода по тротоара.

Нямаше луна. Нито звезди. Нямаше сигурност дали зората ще изгрее, нито нетърпение какво ще донесе.

59.

В съзнанието на Марти неочаквано се появиха образи на убити свещеници с шипове в главата и други ужасяващи видения за насилие. Тя извика и подскочи на седалката в колата.

Пристъпът я обзе внезапно. Марти млъкна по средата на изречението, докато разговаряха за Скийт. Тя започна да пищи и се опита да се превие на две, но предпазният колан ѝ попречи. Това я ужаси толкова много, колкото и образите, вероятно защото жертвите, които си представи, бяха оковани във вериги или завързани с въжета. В главата им бяха забити шипове, а в дланите — дълги гвоздеи. Марти вкопчи пръсти в предпазния колан. Беше толкова уплашена, че забрави как се откопчава.

Пътуваха по широк булевард с натоварено движение и Дъсти спря до тротоара, под огромен дъб, който се бореше с вятъра.

Когато се опита да ѝ помогне да се освободи от предпазния колан, Марти се дръпна и започна да се мята още по-ожесточено и да размахва ръце, предупреждавайки го да не се доближава до нея. Но Дъсти успя да откопчее колана.

Марти се наведе напред и почувства силни конвулсии на гадене. Тя намери дръжката на вратата и се опита да слезе от колата.

Вероятно не искаше да я изцапа. А може би се опитваше да избяга от Дъсти, за да не го нарани. Но той не трябваше да ѝ позволява да излезе навън, защото в паниката си Марти можеше да попадне под колелата на някое превозно средство.

— Реймънд Шоу — каза Дъсти.

— Слушам — отговори тя и мигновено замръзна на мястото си, млъкна и зачака стихчето хайку.

Дъсти се пресегна и затвори вратата, после сложи ръка под брадичката ѝ, обърна лицето ѝ към себе си и добави:

— Западен вятър...

— Ти си западът и вятърът.

— Сухи листа събира...

— Листата са инструкциите ти.

— На изток вее.

— Аз съм изтокът.

Марти беше активирана и достъпна и чакаше да бъде задействана. Тя се втренчи в Дъсти, сякаш сега не Ариман, а *той* беше невидимото присъствие.

Потресен от покорното ѝ пасивно изражение, Дъсти отмести поглед от нея. Сърцето му се сви.

В момента Марти беше невероятно уязвима. Ако той ѝ дадеше погрешни указания или думите му съдържаха двусмисленост, тя можеше да реагира по непредсказуеми начини. Вероятността да нанесе психични поражения изглеждаше страховито реална.

Когато бе казал на Скийт да заспива, Дъсти не бе уточнил колко дълъг да бъде сънят му. Скийт бе спал около час, но явно нямаше причина да спи дни, седмици, месеци или до края на живота си.

Дъсти трябваше да обмисли много внимателно инструкциите си към Марти.

Притесняваше го и контролът, който имаше над нея. Тя търпеливо очакваше заповедите му. Той обичаше тази жена повече от всичко на света, но никой не трябваше да упражнява абсолютна власт над друго човешко същество, колкото и чисти да бяха намеренията му. Гневът не беше толкова пагубен за душата колкото алчността. А нищо не покваряваше съзнанието повече от властта.

Дъсти се втренчи в очите ѝ, които леко потрепваха, сякаш Марти спеше.

— Марти, искам да ме слушаш внимателно.

— Слушам.

— Искам да ми кажеш къде се намираш сега.

— В колата ни.

— Физически, да. Но ми се струва, че психически си другаде. Искам да знам кое е онова друго място.

— Намирам се в параклиса в подсъзнанието ми.

Дъсти не знаеше какво означава това, но нямаше нито време, нито смелост да я разпитва. Той реши да продължи, без да споменава нищо друго, освен термина „*параклис в подсъзнанието*“.

— Когато покажа пръстите си пред лицето ти и щракна, ще заспиш дълбоко и спокойно. А щом щракна втори път, ще се събудиш

и ще излезеш от параклиса в подсъзнанието ти, където се намираш сега. Отново ще бъдеш в пълно съзнание... и паниката ти ще изчезне. Разбираш ли?

— Разбирам ли?

Дъсти се изпоти и избърса с ръка челото си.

— Кажи ми дали разбираш, или не.

— Разбирам.

Той вдигна ръка, но се поколеба и добави:

— Повтори инструкциите ми.

Марти ги повтори дума по дума.

Но Дъсти още се колебаеше. Той се опита да си спомни какво бе научил за методите за контрол на съзнанието от наблюденията си върху Скийт и от изводите, до които бе стигнал. Дъсти не съзря недостатък в плана си, освен че бе основан по-скоро на невежество, отколкото на знания. В случай че се провалеше и причинеше на Марти кома завинаги, той прошепна: „Обичам те“ и щракна с пръсти.

Тя се отпусна и мигновено заспа. Главата ѝ клюмна на гърдите и Дъсти вече не виждаше лицето ѝ.

Той пое дълбоко въздух и отново щракна с пръсти.

Марти вдигна глава и го погледна изненадано. Погледът ѝ вече не беше унесен.

— Какво става, по дяволите? — Тя беше съвсем спокойна. Паниката ѝ бе изчезнала. Ужасните образи на насилие и кръвопролития изведнъж изчезнаха, сякаш отнесени от нощния вятър. — Направи го, нали?

— Нямах друг избор — отговори Дъсти. — Пристъпът щеше да бъде ужасен.

— Чувствам се... пречистена. Възможно ли е всичко това да е свършило?

— Може да не е толкова лесно. Вероятно с мислите и обичта ни един към друг ще успеем да отстраним онова, което са ни сторили. Но първо...

— Да изкараме Скийт от онова място — прекъсна го Марти и закопча предпазния си колан.

60.

Към фаровете на понтиака погледна черна котка, която дебнеше мишки. Очите ѝ блеснаха в оранжево, после изчезнаха в мрака.

Дъсти паркира близо до сградата. Двамата с Марти оставиха Валит в колата и забързаха към служебния вход на „Нов живот“.

Макар че часът за посещения бе приключил преди двацет минути, сигурно щяха да им разрешат да видят Скийт, ако използваха официалния вход и осолено ако кажеха, че са дошли да го приберат вкъщи. Но този смел подход би предизвикал спор със старшата сестра и дежурния лекар, както и забавяне, докато бъдат приготвени документите за изписването.

Нещо по-лошо, Ариман можеше да е оставил бележка на картоната на Скийт да го предупредят, ако семейството на пациента поиска да го прибере вкъщи. Дъсти не искаше да рискува да се изправя лице в лице с психиатъра.

За щастие вратата на служебния вход беше отключена.

Дъсти не бе изпаднал в достатъчно силна параноя, за да мисли, че всеки член на персонала в клиниката е контролиран психически от доктор Ариман, но двамата с Марти се промъкваха крадешком, сякаш се намираха на вражеска територия.

Те не видяха никого. Чуха само гласовете на двама човека, които разговаряха някъде надалеч.

Вдясно от фойето имаше врата с надпис „СТЪЛБИЩЕ“.

* * *

Издокаран в семпъл тъмносив костюм, бяла риза и вратовръзка на сини и жълти райета, доктор Ариман бе готов да изиграе ролята на всеотдаен лекар, който не разполага с нощите си, когато пациентите се нуждаят от него. Той влезе във фойето на официалния вход на „Нов

живот“ и разсеяно прокара пръсти през разрошените си от вятъра гъсти коси.

Нощният пазач Уоли Кларк беше възпълничък и имаше трапчинки и розови страни.

— Няма почивка за уморените, а, доктор Ариман? — усмихна се той.

— Луд умора не знае — поправи го психиатърът.

Уоли се ухили на остроумието му.

— Но удовлетворението, че си излекувал някого, си заслужава няколко пропуснати вечери — добави Ариман.

— Щеше да е чудесно, ако всички лекари мислеха като вас — с възхищение каза Уоли.

— О, убеден съм, че повечето мислят така — великодушно рече психиатърът и натисна бутона на асансьора. — Но съм съгласен, че няма нищо по-лошо от лекар, който върши работата си през куп за грош. Ако някога престана да изпитвам удоволствие от професията си, надявам се, че ще проявя достатъчно разум и ще се заломя с нещо друго.

— Надявам се, че такъв ден няма да дойде. Ужасно ще липсват на пациентите си, докторе.

— Е, щом е така, преди да се пенсионирам, ще трябва да ги избия всичките.

— Не се шегувайте така, доктор Ариман — засмя се Кларк.

— Пази входа от варвари, Уоли — рече психиатърът и се качи в асансьора.

— Можете да разчитате на мен, докторе.

Ако бе избрал кариера в киното, Ариман бе убеден, че щеше да бъде световна звезда. Наградите щяха да се сипят като дъжд върху него. Отначало щяха да го одумват, че е фаворизиран, но в края на краищата, талантът му щеше да затвори устата на критиците.

Но тъй като бе израснал в най-висшите кръгове на Холивуд, Марк Ариман не съзираше романтика във филмовата индустрия така, както един син на диктатор от третия свят би се отегчил при вида на добре оборудвани стаи за изтезания и масови екзекуции.

Пък и славата на кинозвезда и съпътстващата я анонимност позволяваха на човека да бъде садистичен само към снимачните екипи, към високоплатените проститутки, обслужващи любителите на

извращения секс и към младите актриси, които бяха достатъчно тъпи, за да допуснат да бъдат превърнати в жертви. Марк Ариман никога не би се задоволил с такъв ограничен и лесен избор.

Асансьорът стигна втория етаж.

* * *

Дъсти и Марти предпазливо се качиха на втория етаж. На трийсетина метра от тях, там, където се пресичаха ярко осветени коридори, разговаряха две жени, но нито една не погледна към стълбището. Дъсти поведе Марти към стаята на Скийт.

Вътре светеше само екранът на телевизора. Скийт седеше в леглото, подпрян на възглавницата като паша, и пееше със сламка млечен, ванилов шейк. Той се зарадва, като видя посетителите си.

Марти се приближи до него, прегърна го и го целуна. Дъсти поздрави Джасмин Фернандес и отвори малкия шкаф.

— Часът за посещения свърши — каза медицинската сестра и стана от креслото.

— Да, но ние не сме дошли на посещение — отговори Дъсти и извади чантата на Скийт.

— Случаят е спешен — добави Марти и накара Скийт да провеси крака от леглото.

— Член на семейството ни се разболя — поясни Дъсти.

— Кой е болен? — попита Скийт.

— Мама — отговори Дъсти.

— Чия майка? — Скийт явно не можеше да повярва на ушите си.

Клодет ли беше болна? Клодет, която му бе избрала Холдън Колфийлд за баща и после професор Дерек Ламптън за втори баща? Онази жена, притежаваща красотата и хладното безразличие на богиня? Любовницата на учени трето качество? Музата на писатели, които не намираха смисъл в писменото слово, и на бездарни психолози, презиращи човешката раса? Клодет, твърдоглавата екзистенциалистка, изпитваща презрение към всички правила, закони и дефиниции, които не започваха с нея? Как бе възможно това безчувствено и очевидно безсмъртно същество да стане жертва на каквото и да е на този свят?

— Нашата — потвърди Дъсти.

Марти коленичи и надяна маратонките на краката на Скийт.

— Марти, но аз съм по пижама.

— Няма време да се обличаш, миличък. Майка ти е много болна.

— Наистина ли е болна Клодет?

— Стана внезапно — отговори Дъсти.

— Камион ли я блъсна? — попита Скийт.

Джасмин Ернандес долови радостната нотка в гласа му и се намръщи.

— Да не си се дрогирал пак?

— Не, чист съм — искрено отговори Скийт.

* * *

Ариман се обади на сестрите на втория етаж, за да ги предупреди да не безпокоят нито него, нито пациента му по време на сеанса в стая 246.

— Той ми се обади и ме повика. Каза, че утре сутринта ще се самоизпише. А това вероятно ще го довърши. Трябва да го разубея. Пациентът е още силно пристрастен. Излезе ли навън, веднага ще намери хероин и ако съм прав за психопатологията му, той всъщност иска да приеме свръхдоза и да сложи край на всичко.

— Толкова е млад — каза сестра Гангус. — Животът е пред него.

Тя беше трийсет и няколко годишна, привлекателна и абсолютен професионалист. Но имаше слабост към този пациент и щом станеше дума за него, се възбуждаше страхотно и всеки момент можеше да припадне от мозъчна анемия и недостатъчно оросяване на мозъка, вследствие твърде голямото количество кръв, циркулираща в слабините и гениталиите й.

— И е толкова мил — добави Гангус.

Кайла Устън, по-младата сестра, не беше заслепена от пациента в стая 246, но очевидно проявяваше интерес към самия доктор Ариман. Когато психиатърът разговаряше с нея, тя изпълняваше един и същ репертоар от номера с езика си. Преструвайки се, че не съзнава какво прави, сестра Устън често облизваше устните си, за да ги навлажни —

бавно, продължително и чувствено. А щом се замислеше за нещо, което Ариман бе казал, тя понякога изплезваше език и го прехапваше.

И сега устните ѝ бяха разтворени от изненада. Езикът ѝ се стрелкаше навън и навлажняваше устните.

Сестра Устън беше хубава, но психиатърът не се интересуваше от нея. Един от принципите му беше да не промива мозъка на служителите си, макар че по този начин би сложил край на исканията им за повишение на заплатите и социалните придобивки, но рискът от вероятни усложнения не си заслужаваше.

Ариман би могъл да направи изключение за сестра Устън, защото езикът ѝ го омайваше. Щеше да му бъде приятно да направи нещо творческо с него. Но за съжаление в днешно време, когато пробиването на тялото с козметични цели вече не беше шокиращо, и ушите, веждите, ноздрите, пъповете и дори езиците се украсяваха с дрънкулки, Ариман не можеше да направи кой знае какво с езика на Устън, така че като се събуди, да бъде ужасена или поне възмутена.

Понякога той мислеше, че е отчайващо да бъдеш садист в епоха, когато самообезобразяването е на мода.

И така, беше време да отиде в стая 146 при пациента си.

Ариман беше главният инвеститор в клиника „Нов живот“, но обикновено не лекуваше пациентите си там. Всъщност наркоманите не го интересуваха. Те съсипваха живота си толкова усърдно, че не беше необходимо допълнително да усложнява състоянието им.

В момента единственият му пациент в „Нов живот“ беше в стая 246. Разбира се, Ариман проявяваше особен интерес към брата на Дъстин Роудс, в стая 250, но не го лекуваше официално. И консултацията му по този случай беше строго неофициална.

Психиатърът влезе в стая 246, където всъщност имаше един апартамент с две помещения и баня. Известният актьор бе направил челна стойка, бе подпрял гръб на стената и гледаше телевизия наопаки.

— Марк? Какво правиш тук в този късен час? — попита актьорът.

— Бях в сградата при друг пациент и ми хрумна да се отбия да видя как си.

Ариман бе излъгал сестрите Гангус и Устън, когато каза, че актьорът му се е обадил и е заплашил да напусне клиниката на другия ден. Истинската цел на присъствието му в клиниката беше да може да

програмира Скийт, след като твърде старателната сестра Ернандес си отиде вкъщи. След два часа в стая 246, няколко минути със Скийт щяха да изглеждат случайност и всеки служител, който го забележеше, нямаше да види нищо подозрително в посещението му.

— Прекарвам около два часа на ден в тази поза — рече актьорът.
— Хубаво е за кръвообращението на мозъка.

Ариман погледна сапунения сериал на екрана и каза:

— Щом харесваш тези неща, вероятно е по-добре да ги гледаш наопаки.

— Никой не обича критиците, Марк.

— Дон Адриано де Армадо.

— Слушам — отговори актьорът, като трепна, но успя да остане в същата поза.

За активиращото име на този субект психиатърът бе избрал герой от „Напразните усилия на любовта“ от Уилям Шекспир.

Актьорът, който взимаше хонорари от двацет милиона долара за филм, бе получил оскъдно образование през трийсет и няколкото си години и не бе изучавал драматично изкуство. Когато погледнеше сценарий, той често четеше само собствените си реплики и нямаше представа от произведенията на Шекспир, така че едва ли имаше опасност да чуе името Дон Адриано де Армадо от друго място, освен от устата на Ариман.

Психиатърът произнесе активиращото стихче хайку за актьора.

* * *

— Щом искате да го приберете трябва да подпишете декларация за доброволно изписване — каза Джасмин Ернандес.

— Утре ще го върнем — отговори Марти и помогна на Скийт да стане от леглото.

— Да — потвърди Дъсти, продължавайки да тъпче дрехите и вещите на Скийт в чантата. — Искаме само да видим мама и после пак ще го доведем тук.

— Трябва да подпишете декларация — настоя Ернандес.

— Дъсти, по-добре Клодет да не чува, че я наричаш „мама“. Ще ти скъса задника от бой — предупреди Скийт.

— Той се опита да се самоубие вчера — напомни им Ернандес.
— Клиниката не може да поеме отговорността да го изпише в това състояние.

— Ние поемаме пълна отговорност — увери я Марти.

— Тогава ще донеса формуляра.

Марти остави Скийт и застана пред нея.

— Защо не ни помогнете да го приготвим? После четиримата ще отидем в стаята за персонала и ще подпишем декларацията.

Джасмин присви очи и попита:

— Какво става тук?

— Бързае, това е всичко.

— Така ли? Тогава бързо ще донеса формуляра — заяви Ернандес, мина покрай Марти и когато стигна до вратата, се обърна към Скийт: — И да не се мръщиш, докато се върна.

— Разбира се, добре — обеща Скийт. — Но би ли побързала? Клодет е болна и не искам да пропусна нищо.

* * *

Ариман инструктира актьора да седне на дивана.

Звездата беше ексхибиционист и се бе издокарал само по черни бикини, врязани в задника. Той беше в цветущо здраве, строен, слаб и атлетичен, въпреки страховития списък от самоунищожителни навици.

Актьорът прекоси стаята с грациозността на балетист. Всъщност, макар че личността му беше дълбоко потисната, той се движеше така, сякаш изпълняваше някаква роля. Очевидно убедеността му, че непрекъснато го гледат и му се възхищават не беше придобита, когато славата го бе покварила, а бе закодирана в гените му.

Докато актьорът чакаше, Ариман съблече сакото си и нави ръкавите на ризата си, сетне погледна отражението си в огледалото. Идеално. Ръцете му бяха мускулести и леко окосмени — мъжествени, без да са неандерталски. Когато в полунощ излизаше от този апартамент и тръгнаше към стаята на Скийт, той щеше да праметне сакото на рамото си — олицетворение на уморен, трудолюбив, всеотдаен и сексапилен лекар.

Ариман придърпа стол до дивана, седна срещу актьора и каза:

— Успокой се.

— Спокоен съм — отговори актьорът и сините му очи, който омайваха сестра Гангус, потрепнаха, сякаш спеше и сънуваше.

Той бе избрал младия Ариман заради холивудския му произход. Джош Ариман вече беше мъртъв, когато бъдещият актьор получаваше слаби оценки по математика, история и другите предмети в прогимназията, затова двамата не бяха работили заедно. Но актьорът мислеше, че след като великият режисьор е спечелил две награди „Оскар“, тогава и синът му трябва да е най-добрият психиатър в света. „С изключение, може би, на Фройд — бе казал той на Марк. — Но той е някъде в Европа и не мога непрекъснато да летя, за да ходя на сеанси при него.“

След като Робърт Дауни Младши най-после бе изпратен задълго в затвора, актьорът се разтревожи, че „онези фашисти от ФБР“, може да хванат и него. Той не искаше да промени начина си на живот, за да достави удоволствие на репресивните сили, но беше още по-малко ентусиазиран от перспективата да съжителства в една килия с убиец маниак с дебел врат и без предпочитания към определен пол.

Ариман редовно отпращаше пациенти със сериозни проблеми с наркотици, но прие актьора. Известната личност се движеше в елитни социални кръгове, където можеше да направи неповторими пакости с изключително висока развлекателна стойност за психиатъра. Всъщност Ариман вече подготвяше грандиозна игра с дълбоки национални и международни последици.

— Имам важни инструкции за теб — каза той.

В същия миг някой настойчиво потропа по вратата.

* * *

Марти безуспешно се опитваше да убеди Скийт да облече болничния халат.

— Навън е студено, миличък. Не можеш да излезеш само по тази тънка пижама.

— Халатът смърди на болница. Не е мой, Марти. Пък и не обичам раирани дрехи.

Преди наркотиците да го съсипят, Скийт привличаше жените като мухи на мед. Тогава се обличаше елегантно. Но дори сега, добрият му вкус понякога се проявяваше.

Дъсти затвори чантата и каза:

— Да тръгваме.

Марти грабна одеялото от леглото на Скийт и го метна на раменете му.

— Какво ще кажеш за това?

— Ще приличам на индианец — отговори Скийт и се уви в одеялото. — Харесва ми.

Тя го хвана за ръката и го поведе към вратата, където стоеше Дъсти.

— Чакайте! — рече Скийт и се обърна. — Лотарийните билети.

— Какви лотарийни билети?

— На нощното шкафче. В Библията — отговори Дъсти.

— Не може да тръгнем без тях — настоя Скийт.

* * *

— Не ме безпокойте — нетърпеливо каза Ариман в отговор на настойчивото тропане на вратата.

— Последва тишина, сетне пак се потропа.

— Отиди в спалнята, легни на леглото и ме чакай — заповяда Ариман на актьора.

Кинозвездата стана и кокетно излезе от стаята, сякаш указанията, които току-що бе получил, бяха от любовник, обещаващ всякакви удоволствия на плътта. Всяка негова грациозна стъпка и поклащане на бедрата бяха достатъчно прелъстителни, за да напълнят киносалоните по целия свят.

На вратата отново се потропа.

— Доктор Ариман? Доктор Ариман?

Докато отиваше да отвори, психиатърът реши, че ако причината за безпокойството е сестра Устън, ще се замисли по-задълбочено върху проблема какво да направи с езика й.

* * *

Марти извади двата лотарийни билета от библията и се опита да ги даде на Скийт.

Стискайки одеялото с лявата си ръка, той махна с дясната.

— Не, не! Докосна ли ги, няма да донесат късмет.

Тя пхна билетите в джоба си и в същия миг чу, че някой вика доктор Ариман.

* * *

Ариман отвори вратата и се изненада, като видя Джасмин Ернандес.

Тя беше отлична сестра, но и една от онези особено добри момичета, каквито Марк Ариман познаваше, когато беше малко момче и в пубертета. Той наричаше тази пасмина жени Всезнайковци. Те му се подиграваха с очите си, с лукавите си погледи и самодоволни усмивки, които Ариман забелязваше с периферното си зрение. Всезнайковците, изглежда, четяха мислите му и неизвестно как разбираха всичко за Марк. Той имаше странното усещане, че те знаят нещо смешно за него и е обект на присмех, заради качества, каквито дори не подозира, че притежава.

От шестнайсет-седемнайсетгодишна възраст, когато Марк Ариман започна да съзрява и да изглежда поразително красив, Всезнайковците рядко му досаждаха и сякаш загубиха способността си да четат мислите му. Но Джасмин Ернандес беше една от тях и макар още да не бе успяла да разгадае съзнанието му, понякога той имаше чувството, че всеки момент в очите ѝ ще блесне присмех, а устните ѝ ще се разтеглят в подигравателна, самодоволно усмивка.

— Извинете за безпокойството, докторе, но мисля, че трябва да знаете какво става. Един пациент се самоизписва. И по моя преценка, при странни обстоятелства.

* * *

— Може ли да взема млечния си ванилов шейк? — попита Скийт.

Марти го погледна така, сякаш бе откачил. Но като се замисли, реши, че и на двамата им хлопа дъската.

— Вземай го и да се махаме оттук! — каза Дъсти.

— Някой викаше Ариман — рече Марти. — Той е тук.

— И аз чух това — каза Дъсти.

Марти грабна ваниловия шейк, бутна го в ръката на Скийт и рече:

— Ето ти десерта, миличък. А сега, размърдай си задника, инак ще те сритам.

* * *

В първоначалното си объркване Ариман помисли, че пациентът, който ще се самоизписва, е актьорът. И тъй като цялата история за него беше лъжа, за да оправдае присъствието му в клиниката тази вечер, психиатърът каза:

— Не се тревожете, сестра Ернандес, той няма да отиде никъде.

— Какво? Какви ги говорите? Те вече се опитват да го отведат.

Ариман се обърна и погледна отворената врата на спалнята, но не видя млади жени, които да измъкват полуголия и изпаднал в кататония актьор с намерението да го затворят някъде и да го превърнат в роб на любовта.

— За кого говорите? — попита той.

— За Холдън Колфийлд — отговори Ернандес.

* * *

Марти слезе по стълбите, подкрепяйки Скийт.

Хлапето беше толкова бледо, че приличаше на призрак. Коленете му се огъваха. Беше му трудно да пази равновесие. С всяка стъпка бялото одеяло заплашваше да се оплете в краката му и да го спъне.

Дъсти носеше чантата и вървеше след тях, като се оглеждаше за Ариман. Беше извадил колта от джоба си.

Ако застреляше известния психиатър, той едва ли щеше да се нареди в пантеоните на героите, а по-скоро щеше да отиде в затвора.

Въпреки всичко, което бяха научили за Ариман, горчивата истина беше, че не разполагат с никакви доказателства за вината му. Записът на телефонния секретар със съобщението на Сюзан беше единствената улика срещу психиатъра. Но Сюзан не го обвиняваше в нищо друго, освен че е мръсник. Дори да бе успяла да го заснеме, както твърдеше, видеокасетата бе изчезнала.

Тримата стигнаха до площадката на стълбището. Още никой не ги преследваше. Дъсти застана там, а Марти и Скийт продължиха към изхода.

Ако ги видеше, Ариман щеше да разбере, че го подозират и представляват опасност за него и Дъсти трябваше да го застреля, защото ако имаше време да каже „*Вайъла Нарвили*“ и стихчето хайку за чаплата, психиатърът щеше да придобие пълен контрол над оръжието. Ето защо, можеше да се случи всичко.

* * *

Ариман се притесни, но беше твърде опитен играч, за да позволи да покаже безпокойството си. Той изведе сестра Ернандес от стая 246 и я увери, че Дъстин и Мартина Роудс няма да вземат прибързано решение, застрашавайки рехабилитацията на Скийт.

— Всъщност госпожа Роудс отскоро ми е пациентка и знам, че има пълно доверие в грижите, които полагаме за девера ѝ.

— Казаха, че майка му била болна...

— Колко жалко.

— Но ако питате мен, обясненията им прозвучаха неубедително. И като се има предвид отговорността на клиниката...

— Да, да, ще се погрижа за случая.

Ариман затвори вратата на стая 246 и тръгна към 250, последван от Джасмин Ернандес. Той не бързаше, защото това би показало, че смята въпроса за важен.

Психиатърът се зарадва, че е намерил време да съблече самото си и да навие ръкавите на ризата си. Този допълнителен щрих на

трудолюбие и мъжествените му ръце поддържаха внушението за увереност и компетентност, което желаше да излъчва.

Леглото в стая 250 беше разхвърляно, чекмеджетата на дрешника — отворени и празни, болничният халат — смачкан на топка, а пациентът — изчезнал.

— Моля те, иди да попиташ сестра Гангус дали ги е видяла да излизат от официалния изход — каза Ариман.

Джасмин не беше програмирана и разполагаше със свободната си воля, затова започна да спори.

— Но те едва ли са имали достатъчно време, за да...

— Необходимо е един от нас да провери задното стълбище — прекъсна я психиатърът. — А сега, моля те, отиди при сестра Гангус.

Ернандес се намръщи, обърна се и тръгна към стаята за персонала.

Ариман отвори вратата на задното стълбище, послуша се, не чу нищо и пукна надолу по стълбите. Стъпките му отекваха по бетонните стъпала.

Партерът беше безлюден.

Той влезе във фоайето. И там нямаше никого.

Ариман излезе навън. И в същия миг покрай него мина червен понтиак.

Зад волана седеше Дъстин Роудс. Той погледна психиатъра. На лицето на бояджията бе изписан страх и подозрителност.

Разкапаният от наркотиците, безполезен сополанко, брат му, беше на задната седалка и махна на Ариман.

Понтиакът се стрелна безразсъдно в мрака и стоповете му избледняха.

Психиатърът се надяваше колата да се блъсне в камион, да излезе от контрол, да се преобърне и да избухне в пламъци и Дъсти, Марти и Скийт да изгорят живи и от тях да останат само овъглени кости и черни парчета димящо месо и после от небето да връхлетят огромни гарвани мутанти, да разкъсат изпържената плът и да кълват, докато не остане нищо за ядене.

Но това не се случи.

Понтиакът измина две пресечки, зави наляво зад ъгъла и излезе на главната улица.

Ариман дълго стоя и гледа, след като колата се скри от погледа му.

Поя силен вятър. Психиатърът се зарадва, сякаш хладният полъх можеше да издуха объркването и да проясни мислите му.

По-рано през деня, във вътрешната чакалня Дъсти четеше „Кандидатът от Манджурия“, която Ариман бе подхвърлил на Марти като произволна карта, която, ако бъде изиграна, би добавила приемлива доза вълнение. Четейки романа, Роудс щеше да изпита страх — твърде смразяващ, за да бъде обяснен единствено със сюжета, особено когато видеше името *Вайъла Нарвили*. Тогава Дъстин щеше да разпознае странни асоциации със събитията в живота си. Книгата щеше да го накара да се замисли и да започне да си задава въпроси.

Въпреки това вероятността само романът да тласне Дъсти към големи, логически изводи и към прозрение на истинската същност и цел на Ариман, беше много малка. По-скоро астронавти биха намерили заведение „Кентъки Фрайд Чикън“ на Марс и Елвис Пресли, дъвчейки в ъгловото сепаре. Пък и Ариман не виждаше никакъв шанс бояджията да се досети за всичко това *само за един следобед*.

Следователно имаше други произволни карти, които психиатърът не бе сложил в колодата, а бяха раздадени от съдбата.

Едната със сигурност беше Скийт. Съзнанието на малкото лайно беше толкова объркано от наркотиците, че беше невъзможно да бъде програмирано изцяло.

Загрижен за надеждността му, тази вечер Ариман бе дошъл в клиниката, за да внуши сценарий за самоубийство в подсъзнанието на Скийт и после да го изпрати да се самоунищожи някъде другаде преди зазоряване.

Какви други произволни карти имаше освен Скийт? Несъмнено бяха изиграни още. Но колкото и да знаеха, Дъсти и Марти не бяха сглобили главната част на мозайката само с книгата и Скийт.

Това неочаквано развитие на събитията не се понрави на спортния дух на психиатъра. Той обичаше риска в играта, но само контролируемия.

Марк Ариман беше играч, а не комарджия. Той предпочиташе архитектурата на правилата, а не изобилието от случаен късмет.

61.

Караваните в паркинга бяха почти еднакви, но Дъсти веднага позна фургона на Фостър Нютън Чешита, защото беше единственият с три сателитни чинии на покрива, които се очертаваха на фона на нощното небе, тъй като бяха боядисани в жълто. Сателитните чинии бяха с различни размери. Едната беше насочена на юг, другата — на север. И двете бяха стационарни. Третата неспирно се въртеше и улавяше от ефира пикантни късчета на уклончива информация, досущ нощен ястреб, който сграбчва летящи насекоми във въздуха.

Освен сателитните чинии на покрива стърчаха и причудливи антени, предмет, който приличаше на оголена, метална коледна елха и нещо като викингски шлем с рога.

Фургонът наподобяваше извънземен космически кораб, нескопосано дегизиран като мобилно жилище. Слушателите на радиопрограмите, които Чешита харесваше, винаги докладваха за такива неща.

Дъсти, Марти, Скийт и Валит се събраха в двуметровата квадратна веранда с алуминиев покрив. Дъсти не видя бутон за звънец и потропа на вратата.

Стискайки одеялото, което се развяваше и диплеше от вятъра, Скийт приличаше на фигура от фантастичен свят, следваща дирите на магьосник беглец, изтощен от приключения и отдавна тормозен от таласъми.

— Сигурни ли сте, че Клодет не е болна? — попита той, повишавайки тон, за да надвика вятъра.

— Сигурни сме — увери го Марти.

— Но ти ми каза, че е болна — обърна се хлапето към Дъсти.

— Това беше лъжа, за да те измъкнем от клиниката.

— Пък аз наистина повярвах, че е болна — разочаровано каза Скийт.

— Всъщност не искаш да е болна, нали? — попита Марти.

— Е, не е задължително да умира. Схващане и повръщане биха били достатъчни.

Лампата на верандата светна.

— И силна диария — добави Скийт.

След миг вратата се отвори и Чешита застана на прага. Сивите му очи изглеждаха огромни зад очилата с дебели стъкла и преливаха от тъга, която не ги напусна, дори когато той се засмя.

— Хей.

— Съжалявам, че те безпокоя вкъщи, при това толкова късно, но не знаех къде другаде да отида — рече Дъсти.

— Разбира се — отговори Фостър и ги покани да влязат.

— Имаш ли нещо против кучето? — попита Дъсти.

— Не.

Чешита затвори вратата и Дъсти каза:

— Здравата сме загазили. Бих отишъл при Нед, но той вероятно ще удуши Скийт рано или късно, затова...

— Ще седнете ли? — прекъсна го Фостър и ги поведе към масата в кухнята.

Тримата приеха поканата и придърпаха столове към масата. Валит се вмъкна отдолу.

— Можеше да отидем при майка ми — рече Марти, — но тя...

— Сок? — попита Чешита.

— Сок? — повтори Дъсти.

— Портокалов, сливов или гроздов — поясни Фостър.

— Имаш ли кафе? — попита Дъсти.

— Не.

— Тогава портокалов. Благодаря.

— За мен гроздов — каза Марти.

— Имаш ли млечен ванилов шейк? — попита Скийт.

— Не.

— Тогава гроздов сок.

Чешита се приближи до хладилника.

По радиото говореха за „активната и неактивна ДНК, присадена в човешка генетична структура“ и се тревожеха „дали целта на осъществяващата се в момента колонизация на Земята е поробване на човешката раса, издигането ѝ на по-висше положение или просто кражба на органи за вкусен обяд на извънземните“.

Марти повдигна вежди в недоумение.
Скийт огледа караваната и се усмихна.
— Тук ми харесва. Има приятно бръмчене.

* * *

Доктор Ариман изпрати вкъщи сестра Ернандес с обещание за пълно заплащане за цялата нощна смяна, увери сестра Гангус, че в момента кинозвездата не се нуждае от нищо, пренебрегна опитите на сестра Устън да го съблазни с акробатичните способности на пъргавия си език и се върна към недовършената работа в стая 246.

Актьорът лежеше на леглото и чакаше, както бе инструктиран, и се бе втренчил в тавана с такава емоционалност, с каквато изпълняваше ролите си в колосалните, касови филми.

Психиатърът седна на ръба на леглото и рече:

— Кажи ми къде се намираш в момента, не физически, а психически.

— В параклиса.

— Добре.

По време на едно от предишните си посещения Ариман бе инструктирал актьора никога повече да не употребява хероин, кокаин, марихуана и други непозволени вещества. Противно на онова, което психиатърът бе казал на сестрите Гангус и Устън, този човек беше напълно излекуван от пристрастяването си към наркотиците.

Но нито състраданието, нито чувството за професионална отговорност бяха мотивирали доктор Ариман да освободи пациента от тези самоунищожителни навици. Просто актьорът беше по-полезен трезвен, отколкото дрогиран.

Кинозвездата скоро щеше да бъде използван в опасна игра с огромни исторически последици. Ето защо, когато дойдеше моментът да бъде включен в играта, не трябваше да съществува вероятност актьорът да бъде заключен в ареста за притежание на наркотици. Той трябваше да бъде на свобода и готов за съдбовната си мисия.

— Ти се движиш в елитни кръгове — каза психиатърът. — И поточно, имам предвид светското събитие, на което ще присъстваш след

десет дни, в събота вечерта другата седмица. Моля те, опиши ми събитието, за което говоря.

— Прием на президента — отговори актьорът.

— Президентът на Съединените щати.

— Да.

Всъщност приемът щеше да бъде за набиране на средства за политическата партия на президента и щеше да се състои в имението Бел Еър на режисьор, който бе спечелил повече пари, бе получил повече награди „Оскар“ и бе рискувал да се зарази с предавани по полов път болести от повече бъдещи актриси дори от покойния Джош Ариман, кралят на сълзите. Холивудските величия щяха да платят по двайсет хиляди долара за привилегията да се умилкват около най-висшестоящия политик така, както всеки ден се умилкваха на тях — като се започнеше от водещи на предавания и се свършеше със сбирщината по улиците. За парите си звездите щяха да получат както огромно погъделичкване на егото, предизвикващо спонтанен оргазъм, така и приятно, перверзно чувство, че не са нищо повече от сервилни отрепки от поп културата, намиращи се в присъствието на величието.

— Нищо няма да ти попречи да присъстваш на приема на президента — каза Ариман.

— Нищо.

— Болест, нараняване, млади почитатели от двата пола — нито едно от тези увлечения или други няма да те възпрепятства да се явиш навреме на светското събитие.

— Разбирам.

— Мисля, че президентът ти е почитател.

— Да.

— На приема, когато застанеш лице в лице с президента, ще използваш чара и манипулативните си умения, за да го предразположиш мигновено. После ще го накараш да се наведе към теб, сякаш искаш да му кажеш страхотно интересна клюка за някоя от присъстващите актриси. И когато президентът е близо и най-уязвим, ще хванеш с две ръце главата му и ще му отхапеш носа.

— Разбирам.

* * *

В караваната наистина се чуваше бръмчене, но за Марти шумът беше по-скоро обезпокоителен, отколкото приятен. Всъщност във въздуха се носеше бръмченето и жуженето на множеството електрически устройства, различни по тон и сила на звука, някои постоянни, а други — вибриращи. Звуците бяха тихи и приглушени, а не пронизителни, и комбинираният ефект предизвикваше асоциации с поляна в лятна нощ, пълна с бръмбари жътвари, щурци и други насекоми трубадури, изпълняващи романтични песни. Може би затова бръмченето изнерви Марти и й внуши усещането, че по краката ѝ пълзят твари.

Над две от стените във всекидневната, която беше продължение на трапезарията, бяха наредени лавици от пода до тавана, отрупани с монитори и обикновени телевизори. Всички работеха и бълваха образи, цифрова информация, диаграми и абстрактни графики на променящи се форми и цветове, които не говореха нищо на Марти. На лавиците имаше и загадъчни устройства — осцилоскопи, радары, измервателни уреди и дигитални датчици в шест цвята.

Чешита поднесе сок на всички и седна до масата. Стената зад него беше облепена със звездни карти на Северното и Южното полукълбо.

Валит започна да лочи вода от купата, която Фостър му даде. Съдейки по щастливото му държане, бръмченето в караваната явно не го притесняваше.

— Е, и? — попита Чешита.

— Марти и аз трябва да отидем в Санта Фе и се нуждаем от... — каза Дъсти.

— Зареждане с енергия? — прекъсна го Фостър.

— Какво?

— Там има силно енергийно поле.

— Къде? В Санта Фе? Какво енергийно поле?

— Мистично.

— Сериозно? Не. Само искаме да разговаряме с едни хора, които може би са свидетели на... престъпление. Скийт трябва да отседне за няколко дни някъде, където на никого няма да му хрумне да го потърси. Ако можеш...

— Ще скачаш ли? — обърна се Чешита към Скийт.

— Откъде?

— От покрива ми.
 — Не се обиждай, но не е достатъчно висок.
 — А ще се застреляш ли?
 — Не — обеща хлапето.
 — Добре — рече Фостър и пийна сок от сливи.
 Оказа се по-лесно, отколкото Марти бе очаквала.
 — Знам, че ще те притесним, но ще имаш ли място и за Валит?
 — попита тя.
 — Кучето?
 — Да. Много е добър, не лае, не хапе и е страхотен компаньон.
 — Цапа ли?
 — Какво?
 — Ходи ли по нужда в къщата?
 — О, не, никога.
 — Добре.
 Марти погледна Дъсти. Съвестта му очевидно беше гузна като нейната, защото той каза:
 — Чешит, трябва да бъда откровен с теб. Мисля, че някой ще търси Скийт. Може би повече от един човек. Едва ли ще дойдат тук, но ако се появят... Опасни са.
 — Наркодилъри?
 — Не. Случаят няма нищо общо с това. Става дума за...
 Дъсти се поколеба, търсейки най-подходящите думи, за да обясни накратко необикновеното им положение и да не подложи на крайно изпитание доверието на Чешита.
 — Колкото и налудничаво да звучи — намеси се Марти, — забъркани сме в някакъв експеримент за контролиране на съзнанието, промиване на мозъка, конспирация...
 — Извънземни? — попита Фостър.
 — Не, не. Ние...
 — Трансизмерни същества?
 — Не. Това е...
 — Правителството?
 — Може би — отговори Марти.
 — Асоциацията на психолозите?
 Марти онемя.
 — Откъде ти хрумна? — попита Дъсти.

— Има само пет възможни заподозрени — отговори Чешита.

— Кой е петият?

Нютън се наведе над масата. Както винаги, прозрачните му сиви очи бяха изпълнени с тъга заради положението на човека.

— Бил Гейтс — отговори той.

— Хубав сок — рече Скийт.

* * *

Голият актьор. Лекомислен и позьор. Слава и позор.

Не, стихчето беше ужасно. Щом дори красивите жени не вдъхновяваха лесно психиатъра, за да достигне върховете на стихотворството, актьорът с хирургично изваян нос и подсилени с колаген устни едва ли щеше да стане сюжет на безсмъртно хайку.

Ариман стана, втренчи се в спокойното му лице и бързо потрепващите очи и продължи:

— След като отхапеш носа, няма да го сдъвчеш, а веднага ще го изплюеш. Носът ще бъде в такова състояние, че да бъде защит от екип първокласни хирурзи. Намерението не е опит за покушение, нито обезобразяване завинаги. Има хора, които искат да изпратят на президента послание — предупреждение, което той не може да пренебрегне. Ти си само вестоносецът. Кажи ми дали това ти е ясно или не.

— Ясно е.

— Повтори инструкциите ми.

Актьорът повтори инструкциите дума по дума, много по-убедително, отколкото произнасяше репликите си във филмите.

— Няма да сториш нищо повече на президента и ще се опиташ да избягаш.

— Разбирам.

— Стъписването след атаката ще ти даде възможност да се отдалечиш, преди агентите на тайните служби да реагират.

— Да.

— Но мигновено ще хукнат след теб. После ще направиш необходимото... В никакъв случай *не трябва да те залавят жив*. Може да си представиш, че си Индиана Джоунс, заобиколен от

нацистки главорези и злите им поддръжници. Прояви творчество, за да предизвикаш суматоха, използвайки обикновени предмети като оръжия, и бягай, докато те застрелят.

Тази приятна работа с актьора беше поръчка, каквито Ариман се налагаше да изпълнява от време на време. Това беше цената, която трябваше да плати, за да може да използва методите си за контролиране за лично забавление, без да се страхува, че ще отиде в затвора, ако някоя от игрите му се обърка.

Ако настоящата игра беше за негово лично удоволствие, сценарият нямаше да е толкова елементарен. Но въпреки липсата на сложност играта беше изключително развлекателна.

Ариман програмира актьора да не си спомня за разговора им и го заведе във всекидневната на апартамента.

Първоначално психиатърът възнамеряваше най-малко един час да диктува несвързани, психарски бръцолевения, докато актьорът ги запише с почерка си в дневника си, все едно са собствените му мрачни фантазии. Двамата бяха правили това по време на няколко от предишните сеанси и почти двеста страници с трескав, параноичен ужас, язвителност, омраза и предсказания за деня на Страшния съд, отнасящи се до президента на Съединените щати, изпълниха първата половина на дневника. Актьорът не си спомняше да е писал всичко това и отваряше дневника само ако Ариман му дадеше инструкции да го направи. Но след атаката върху носа на президента и след като извършителят бъде застрелян, властите щяха да открият този разобличаващ документ, скрит под колекцията от бикини, които актьорът бе свалил и запазил за спомен от хилядите жени, съблазнени от него.

Ариман беше разтревожен от командоския стил на измъкване на Скийт от клиниката и реши този път да пропусне диктовката. Съществуващите двеста страници щяха да бъдат достатъчно убедителни за агентите на ФБР, и за читателите на жълтата преса.

Изпълнявайки инструкциите на психиатъра, актьорът отново зае челна стойка до стената срещу телевизора.

— Започни да броиш — каза Ариман.

Когато стигна до десет, актьорът излезе от параклиса и се върна в пълно съзнание. За него Ариман току-що влизаше в стаята.

— Марк? Какво правиш тук по това време?

— Бях в сградата при друг пациент и реших да се отбия да те видя. Как си?

— Всеки ден прекарвам по един час в това положение. Полезно е за кръвообращението в мозъка.

— Резултатите са очевидни.

— Да, нали? — засия актьорът.

Успокоявайки се, че трябва да бъде търпелив, психиатърът проведе десетминутен, изключително досаден разговор за огромната печалба от последния мегахит на актьора, предоставяйки на субекта *нещо*, което да запомни от срещата ми. Когато излезе от стая 246, Ариман знаеше повече, отколкото искаше, за характерните особености на зрителските посещения в киносалоните в района на Чикаго.

Кинозвездата. Отхапва носа на демократа. Милиони ликуват.

Това стихче хайку беше много по-хубаво от предишното, но Ариман трябваше да го преработи, за да отговаря на изискванията за броя на сричките.

* * *

Дъсти активира Скийт с името *доктор Йен Ло*.

Хлапето изправи рамене и лицето му стана безизразно. Видът му засили тъгата на Дъсти, че толкова млад, брат му е бил ограбен от пълноценен и смислен живот.

Когато чу стихчето хайку и трите отговора на Скийт, Фостър Нютън Чешита рече: „Точно така“, сякаш познаваше психологичните механизми на контрол на съзнанието.

Преди няколко минути, на бърза консултация в библиотеката на Чешита — малка спалня, пълна с книги за НЛО, отвлечения от извънземни, спонтанно взривяване на хора, трансизмерни същества и Бермудския триъгълник — Дъсти обясни на Марти какъв ефект се надява да постигне със Скийт. Онова, което предложи, беше рисковано за и без това крехкото психично състояние на хлапето и Дъсти се притесняваше, че по-скоро ще му навреди, отколкото да стори добро. За негова изненада Марти веднага одобри плана. Той ценеше здравия й разум и насърчен от нея, се приготви да поеме страховитата отговорност за последиците от намеренията си.

Очите на Скийт потрепваха както в клиника „Нов живот“.

— Кажи ми дали чуваш гласа ми, Скийт — рече Дъсти.

— Чувам гласа ти.

— Когато... ти дам инструкции, ще ги изпълниш ли?

— Ще ги изпълня ли?

Дъсти си припомни всичко, което бе научил по време на предишния им сеанс в клиниката и перифразира въпроса като твърдение.

— Ще изпълниш всички инструкции, които ти дам, Скийт. Потвърди или отречи, че това е истина.

— Потвърждавам.

— Аз съм доктор Йен Ло, Скийт.

— Да.

— И аз съм водопадите.

— Да.

— В миналото съм ти давал много инструкции.

— Боровите игли.

— Точно така. А сега, след малко ще щракна с пръсти и ти ще заспиш спокойно. Потвърди или отречи, че си ме разбрал дотук.

— Потвърждавам.

— А после ще щракна с пръсти втори път и ти ще се събудиш и ще бъдеш в пълно съзнание, но ще си забравил предишните ми инструкции. Контролът ми над теб ще свърши. Аз, доктор Йен Ло, водопадите, никога повече няма да имам достъп до съзнанието ти. Кажи ми дали разбираш какво ти казах, Скийт.

— Разбирам.

Дъсти погледна Марти за подкрепа.

Тя кимна.

Чешита не знаеше за плана им и заинтригуван се наведе напред.

— Макар че ще забравиш предишните ми инструкции, Скийт, ти ще запомниш всичко, което ще ти кажа сега. Ще повярваш във всяка моя дума и до края на живота си ще действаш, както съм те инструктирал. Кажи ми дали разбираш какво ти казах.

— Разбирам.

— Скийт, от този момент нататък ти ще разбереш, че си добър човек и имаш нито повече, нито по-малко недостатъци от другите хора. Отрицателните неща, които баща ти е казал за теб през годините,

преценките на майка ти и критиките на Дерек Ламптън — нищо от това вече няма да ти въздейства, обижда, наранява или ограничава.

— Разбирам.

В очите на Марти блеснаха сълзи.

Дъсти пое дълбоко въздух, сетне продължи:

— Скийт, ще погледнеш назад в детството си и ще намериш онова време, когато си вярвал в бъдещето си и си бил изпълнен с мечти и надежди. Отново ще вярваш в бъдещето. И в себе си. Никога няма да изгубиш надежда.

— Разбирам.

Скийт се бе втренчил в празното пространство. Чешита гледаше като хипнотизиран. Валит сериозно наблюдаваше сцената. Марти избърса очи с ръкава на блузата си.

Дъсти се поколеба и се замисли за всички неща, които можеше да се объркат и за непредвидените последици от добрите намерения, после щракна с пръсти.

Очите на Скийт се затвориха. Той се отпусна на стола и заспа. Брадичката му клюмна на гърдите.

Развъълнуван от отговорността, която току-що бе поел, Дъсти се изправи, застана нерешително за миг, сетне отиде в кухнята и наплеска лицето си със студена вода.

Марти се приближи до него.

— Всичко е наред, мили.

Водата може би скри сълзите му, но не и чувствата, от които гласът му потрепери.

— Ами ако по някакъв начин съм го увредил още повече?

— Не си — убедено каза Марти.

Дъсти поклати глава.

— Не можем да бъдем сигурни. Психическото му състояние е деликатно. Един от големите проблеми на този свят е, че... твърде много хора искат да влияят върху съзнанието на другите и причиняват толкова много *вреда*.

— Сигурна съм, че не си му сторил нищо лошо — настоя Марти и нежно докосна влажното му лице. — Защото онова, което току-що направи, е продиктувано от обич към брат ти и не може да стане нищо лошо.

— Да. И пътят към ада е послан с добри намерения.

— Както и пътят към рая.

Дъсти потрепери, преглътна с усилие и още по-уплашено добави:

— Страхувам се, че може да не стане нищо. Докъде може да стигне безумието? Ами когато щракна с пръсти, Скийт се събуди, изпълнен със самопрезрение и объркан? Това е последният му шанс, но ако се окаже, че не е така? Какво ще правим тогава, Марти?

— Поне ще си опитал.

Твърдостта и силата в гласа ѝ го окуражиха.

Дъсти погледна Скийт. Разрошените му коси. Тънкия врат и крехките рамене.

— Хайде — тихо каза Марти. — Дай му нов живот.

Дъсти спря водата и избърса ръцете си, сетне потърка пръсти, сякаш да прогони напрежението от тях.

Той последва Марти и двамата отново седнаха до масата в кухнята, при Чешита и Скийт.

Дъсти вдигна ръка и щракна с пръсти.

Скийт отвори очи, вдигна глава, изправи рамене, огледа присъстващите и попита:

— Е, кога ще започнем?

Той нямаше спомен от сеанса.

— Типично — отбеляза Чешита.

— Скийт? — попита Дъсти.

Хлапето се обърна към него.

Дъсти пое дълбоко въздух и рече:

— Доктор Йен Ло.

— Какво? — попита Скийт и наклони глава на една страна.

— Доктор Йен Ло.

Марти и чешита също повториха името.

Скийт изгледа изпитателно втренчените в него лица.

— Какво е това? Гатанка? Или тест? Кой е този Ло? Историческа личност? Никога не съм бил добър по история.

— Добре — отбеляза Чешита.

— Водопадите — рече Дъсти.

Озадачен, Скийт попита:

— Това ми прилича на сапунен сериал.

Поне първата част от плана бе успяла. Скийт вече не беше програмиран и контролируем.

Но само времето щеше да покаже дали бе постигната втората цел — освобождаването на Скийт от мъчителното му минало.

Дъсти бутна стола назад и се изправи.

— Стани.

— Какво? — попита Скийт.

— Хайде, братко, стани.

Хлапето стана. Болничното одеяло се изплъзна от раменете му. Скийт приличаше на плашило, облечено в пижама на дебел човек.

Дъсти прегърна брат си, притисна го до себе си и когато най-после беше в състояние да говори, каза:

— Преди да тръгнем, ще ти дам пари за ванилов шейк.

62.

Колелото на късмета се завъртя в тяхна полза. За ранния сутрешен полет за Санта Фе имаше две свободни места. Използвайки кредитната си карта, Дъсти ги запази по телефона в кухнята на Нютън.

— Оръжие? — попита Чешита след няколко минути, когато Дъсти и Марти бяха на вратата, готови да поверят Скийт и Валит на грижите му.

— Какво оръжие? — попита Дъсти.

— Трябва ли ти?

— Не.

— Мисля, че ще ти трябва — възрази Чешита.

— Моля те, не ми казвай, че имаш достатъчно голям арсенал, за да започне война — рече Марти, явно питайки се дали Фостър не е нещо по-обезпокоително от чудак.

— Не — увери я той.

— Имам оръжие — каза Дъсти и извади от якето си колта.

— Ще пътувате със самолет, нали? — попита Чешита.

— Няма да го нося със себе си. Ще го сложа в една от чантите.

— Може да проверят багажа ви — предупреди го Чешита.

— Дори ако не е ръчен?

— Напоследък го правят.

— Заради терористите. Всички са нервни и Федералното авиационно управление издаде нови правила — обясни Скийт.

Дъсти и Марти го погледнаха изумено. Скийт беше абониран за философското убеждение, че действителността е скапана и не четеше вестници, нито гледаше телевизия или слушаше радио.

Скийт долови изумлението им и сви рамене.

— Е, поне така чух да си говорят търговците.

— Кои търговци? — попита Марти. — На наркотици?

— Да.

— Търговците на наркотици следят и си говорят за текущи събития?

— Мисля, че това се отразява на бизнеса им. Бяха много развълнувани.

— Е, как проверяват багажа със скенер? — обърна се Дъсти към Чешита. — Една чанта на всеки десет? Или на пет?

— Може би пет процента от багажа.

— Ами, тогава...

— А на някои полети сто процента.

— Пистолетът е регистриран — рече Дъсти. — Но нямам разрешително за носене на оръжие.

— И да го пренасяш от един щат в друг — добави Чешита.

— Това е още по-лошо, а?

— Да. — Фостър намигна и добави: — Но аз имам нещо.

Той изчезна в задното помещение на караваната, но се върна само след няколко минути. Носеше кутия, от която извади лъскаво, метално, детско камионче.

— Транспорт.

* * *

Тъмни прозорци. Пуста ли е къщата? Навсякъде мрак.

Ариман се поколеба на вратата на задната веранда на миниатюрната къща във викториански стил на семейство Роудс, която беше твърде натруфена за вкуса му, и се заслуша в ритъма на разлюлените от вятъра дървета. Замисли се върху стихчето хайку и остана доволен.

Когато преди два месеца за пръв път дойде тук, за да програмира Дъсти, той взе един от резервните ключове така, както бе направил и в апартамента на Сюзан. Ариман влезе и безшумно затвори вратата зад себе си.

В жилището нямаше никого. Дори лабрадорът не беше там. Психиатърът запали лампите в кухнята.

Не знаеше какво търси, но беше уверен, че ще го познае, когато го види.

И почти в същия миг го съзря. Подплатен пощенски плик, отворен и хвърлен на масата. Вниманието му бе привлечено от адреса на подателя — доктор Рой Клоствърман.

Ариман бе постигнал зрелищен успех в практиката и книгите си, беше наследил значително богатство, беше обект на завист, не понасяше глупаците, изпитваше по-скоро презрение, отколкото възхищение към колегите си и намираше самовдъхновяващите им етични кодове и догматични възгледи за задушавачи. Поради тези и редица други причини той имаше малко приятели и множество врагове сред лекарите от различните специалности. Ето защо Ариман би се изненадал, ако интернистът на семейство Роудс не беше един от питаещите омраза към него.

Онова, което го притесни, беше написаната на ръка бележка с подписа на Клоствърман.

„Секретарката ми минава всеки ден покрай къщата ви, затова я помолих да остави тази книга. Мисля, че най-новото произведение на доктор Ариман ще ви заинтригува. Вероятно не сте чели книгите му.“

Още една произволна карта.

Докторът сгъна бележката и я прибра в джоба си.

Книгата, за която пишеше Клоствърман, не беше там.

Психиатърът остана доволен, като разбра, че дори враговете допринасят за печалбата от книгите му. Но независимо от това, когато настоящата криза свършеше, Ариман трябваше да насочи вниманието си към Клоствърман. Балансът на главата на приятеля му трябваше да бъде възстановен, като отрежеха и другото му ухо. А на Клоствърман можеше да премахнат средния пръст на дясната ръка, за да го лишат от възможността да прави неприлични жестове. Един светец не би трябвало да възрази срещу освобождаването му от част на тялото, криеща вулгарен потенциал.

* * *

Камиончето беше метално и ръчно боядисано и би очаровало всяка дете.

Гостите се събраха около масата, за да гледат, а Чешита махна осемте месингови винтчета и свали купето от шасито.

Вътре имаше малка филцова торбичка за опаковане.

— Дай пистолета — каза Чешита.

Дъсти му подаде колта.
Фостър уви оръжието, за да не трака и го сложи в камиончето.
— Имаш ли резервен пълнител? — попита Чешита.
— Не — отговори Дъсти.
— А трябва.
— Не.
Фостър завинти купето и даде камиончето на Дъсти.
— Сега могат да ви проверяват колкото си искат.
— На рентгена ще видят само силуетът на детска играчка — с възхищение каза Марти.
— И няма да ни накарат да отваряме чантата заради такова нещо?
— Не.
— По-добре да го сложим в ръчния багаж — предложи Дъсти.
— Да.
— Защото понякога изгубват пътническите чанти ли? — попита Марти.
— Точно така — кимна Чешита.
— Използвал ли си това камионче? — попита Скийт.
— Никога — отговори Фостър.
— Тогава защо си го купил?
— За всеки случай.
— Странен човек си ти, Чешит — рече Дъсти.
— Благодаря. Искате ли кевларени жилетки?
— Не.
— Имаш бронежилетки?
— Разбира се.
— Използвал ли си ги някога? — отново попита Скийт.
— Още не.
Марти поклати глава.
— Сигурно ще ни предложиш и лъчев пистолет.
— Нямам такъв — видимо разочарован отговори Чешита.
— Няма да вземем кевларените жилетки — реши Дъсти. —
Охраната на летището може да забележи, че сме издути под дрехите.
— Може — съгласи се Фостър.

На долния етаж психиатърът не намери нищо друго, което да привлече вниманието му. Макар че проявяваше подчертан интерес към изкуството и вътрешното обзавеждане, той не спря, за да се възхити на картините, мебелите и украшенията. Ариман остана равнодушен към интериора на къщата.

В спалнята имаше следи от припряно заминаване. Две от чекмеджетата на дрешника не бяха затворени. Вратата също беше отворена. На пода бе захвърлен пуловер.

Ариман се вгледа отблизо в дрешника и видя два куфара. До тях имаше свободно място, където сигурно са били сложени пътническите чанти.

Той прегледа другата спалня и банята, после влезе в кабинета на Марти.

Синеоката. Жена, заета с игри. Смъртта дебне там.

Работното ѝ място беше отрупано с книги, карти на фантастични светове, рисунки на анимационни герои и други неща, свързани с проекта, основаващ се на „Господаря на пръстените“. Отдавайки се ентусиазма си към игрите, Ариман отдели повече време от необходимото, за да разгледа всичко.

Докато размишляваше върху компютърните дизайни на различните същества, психиатърът осъзна защо бе съчинил по-хубаво хайку за Марти, отколкото за Сюзан и другите жени, които го бяха вдъхновявали. Той и Марти споделяха общ интерес към игрите. И тя харесваше властта да бъде кукловод. Поне този аспект на съзнанието ѝ предизвикваше симпатии в Ариман.

Той се запита дали с течение на времето ще открие и други общи неща между себе си и Марти. След като веднъж преминеше настоящата предварителна фаза във взаимоотношенията си, колко иронично би било, ако научеше, че съдбата им е отредила по-сложно бъдеще заедно, отколкото си е представял, разсеян от изключителната красота на Сюзан и от семейната обвързаност на Марти.

Сантименталният аспект в личността на Ариман изпита удоволствие от мисълта да се влюби или поне нещо такова. Макар че

животът му беше пълноценен и навиците — отдавна установени, той не би се въздържал от усложненията на една романтична любов.

Докато преравяше чекмеджетата, Ариман се чувстваше все по-малко детектив и все повече палав любовник, който прелиства дневника на любимата си, търсейки най-съкровени тайни на сърцето ѝ.

В горните две чекмеджета той не намери нищо интересно, но в третото, сред линейките, моливите и гумите, имаше микрокасета, на която с големи червени букви пишеше „СЮЗАН“.

По гърба му полазиха ледени тръпки.

Ариман потърси малък касетофон, на който да пусне микрокасета, но Марти нямаше такова нещо.

Но когато видя телефонния секретар в края на бюрото, Ариман осъзна какво държи в ръката си.

* * *

Алуминиевата стряха вибрираше от вятъра. Звукът наподобяваше ръмжение на звяр, сякаш нещо гладно в мрака чакаше Дъсти да отвори вратата на караваната.

— Ако може да се вярва на прогнозата, до края на седмицата времето ще бъде лошо — каза Дъсти. — Не работи по къщата на семейство Соренсън, Чешит. Само се грижи за Скийт и Валит.

— Ще се забавляваме — обеща Чешита.

— Ще играем на карти — добави Скийт.

— И ще подслушваме късовълновия обхват за закодирани сигнали от извънземни. — Това беше цялата реч на Чешита.

— И радиопредавания — рече Скийт.

Дъсти и Марти слязоха по стъпалата, прекосиха малката веранда и тръгнаха към колата. Духаше силен вятър, а сухите листа на магнолиите се носеха като плъхове под краката им.

Валит изскимтя жаловито, сякаш мислеше, че никога повече няма да види Дъсти и Марти.

* * *

Индикаторът на телефонния секретар показваше, че има две съобщения. Доктор Ариман реши да ги прослуша и после да пусне касетата с надпис „СЮЗАН“.

Първото обаждане беше от майката на Марти. Тя беше обезумяла и питаше какво става и защо не бяха отговорили на предишните ѝ обаждания.

Вторият глас на записа беше на жена, която се представи като агент на самолетна линия. *„Господин Роудс, забравих да ви питам кога изтича кредитната ви карта. Моля ви, обадете ми се. Но ако не се чуем, сутринта двата билета за Санта Фе ще ви чакат.“*

Ариман се учуди, че Марти и Дъсти се бяха съсредоточили толкова бързо върху важното значение на дните му в Ню Мексико. После осъзна, че Клоствърман трябва да им е разказал за Санта Фе.

Въпреки това бавният му и равномерен пулс, който дори по време на извършване на убийство се учестяваше само с десет удара в минута, се ускори при новината за предстоящото пътуване на семейство Роудс.

Психиатърът седна, пое няколко пъти дълбоко въздух и се втренчи в часовника си, измервайки пулса си. Обикновено, когато седнеше, ударите бяха шейсет-шейсет и два в минута, защото Ариман беше в изключително добра форма и здравословно състояние. Но сега пулсът му беше седемдесет, без да има мъртви жени, които да си припишат заслугата за това.

* * *

Дъсти караше, търсейки мотел близо до летището. Марти най-после се обади на майка си.

Сабрина беше обезумяла от тревога. В продължение на няколко минути тя отказваше да повярва, че дъщеря ѝ не е ранена или осакатена и не е станала жертва на катастрофа, улична престрелка, пожар, мълния, недоволен пощальон или на онази ужасна, разяждаща плътта бактерия, за която отново говореха по новините.

Докато слушаше бръцолевенето ѝ, Марти почувства онази особена нежност, която само майките могат да предизвикват в дъщерите си.

Сабрина обичаше единственото си дете с такава налудничава сила, която би направила Марти безнадеждна невротичка още на единайсет години, ако не беше толкова решителна и независима почти от деня, когато проходи. Но в този свят се криеха по-лоши неща от безумната любов. Например безумната омраза. При това в изобилие.

Сабрина обичаше Боб Усмивнатия не по-малко от дъщеря си. Загубата му, когато той бе едва петдесет и три годишен, я направи погрижовна към Марти отвсякога. Вероятността и съпругът, и дъщеря ѝ да умрат млади, беше равна на шанса земята да бъде унищожена от астероид, но безпощадната статистика на застрахователната компания не предлагаше утеха за нараненото и предпазливо сърце.

Ето защо, Марти нямаше да ѝ каже нито дума за контролиране на съзнанието, стихчета хайку, Човека от листа, свещеника с шипа в главата, отрязаното ухо на Брайън и пътуването до Санта Фе. Ако Сабрина чуеше този порой от странни новини, безпокойството ѝ щеше да прерасне в истерия.

Марти нямаше да каже на майка си и за Сюзан Джагър, отчасти защото не вярваше, че може да говори за смъртта на приятелката си, без да се разплаче, но и защото Сабрина обичаше Сюзан почти като своя дъщеря. Марти трябваше да ѝ съобщи тази вест лично и да държи ръката на майка си, за да ѝ даде и да получи емоционална подкрепа.

За да обясни защо не се е обадила, Марти ѝ разказа за опита за самоубийство на Скийт и доброволното му постъпване в клиника „Нов живот“. Разбира се, всичко това бе станало предишната сутрин, във вторник, и не обясняваше поведението ѝ в сряда, но Марти скалъпи историята, за да прозвучи така, сякаш Скийт се е опитал да скочи от покрива на къщата на семейство Соренсън единия ден и е постъпил в клиниката на следващия.

Реакцията на Сабрина беше изненадващо емоционална. Тя не познаваше добре Скийт и никога не бе проявявала желание да го опознае. За Сабрина горкият Скийт беше не по-малко опасен от член на колумбийския наркокартел Меделин — зъл главорез, който притиска децата в училищните дворове, за да им инжектира насила хероин. Но сега майка ѝ се разплака и започна разтревожено да я разпитва за нараняванията на Скийт и изгледите за бъдещето му.

— Точно от това се страхувах. Тази мисъл не ми даваше покой — ридаейки, каза Сабрина. — Знаех си, че ще стане. Нямаше начин да не

се случи. И следващия път може да не оживее. Дъсти може да катастрофира, да си счупи врата и да остане парализиран до края на живота си или да умре. И после какво? Молих те да не се омъжваш за този бояджия, а да си намериш по-амбициозен мъж, който ще седи в кабинет и няма да падне от покрив.

— Мамо...

— През целия си живот съм се тревожила за баща ти. За пожарите, горящите сгради и нещата, които може да паднат върху него. Страхувах се, когато отидеше на работа. Изпадах в паника, щом чуех сирена на пожарна кола. Не можех да гледам новините по телевизията, защото винаги показваха някакъв голям пожар. Все мислех, че баща ти е там. И че ще пострада. И наистина стана така. И може би ракът му се дължеше на пушека, който е вдишал по време на пожарите. Всички онези *токсини*. А сега ти се омъжи за човек, който може да падне от някой покрив или стълба.

Марти остана изумена и безмълвна от тази тревожна и прочувствена реч.

Сабрина продължаваше да плаче.

Дъсти долови необичайния елемент в общуването между майката и дъщерята, предположи, че това сигурно ще има отрицателни последици за него и попита:

— Сега пък какво има?

— Мамо, досега не си говорила такива неща — най-после успя да каже Марти. — Ти...

— Съпругата на пожарникаря не говори за това — прекъсна я Сабрина. — Не натяква на мъжа си и не се тревожи на глас. Никога. Защото пророниш ли дума, нещо ще *се случи*. Жената на пожарникаря трябва да бъде силна, да мисли позитивно, да подкрепя съпруга си, да преглъща страха и да се усмихва. Но страхът винаги е в сърцето ѝ. Сега и ти се омъжи за човек, който през цялото време е на стълби и по покриви. А можеше да намериш мъж, който да работи в кабинет и не може да падне от нищо друго, освен от *стол*.

— Въпросът е там, че го обичам, мамо.

— Знам, миличка. Това е ужасно.

— Затова ли ме тормозиш заради Дъсти?

— Не те тормозя, миличка. Аз съм на твоя страна.

— Мамо, да разбирам ли, че поне малко *харесваш* Дъсти?

Дъсти се стресна толкова много, като чу въпроса, че ръцете му се изплъзнаха от волана и понтиакът излезе от лентата си.

— Той е мило момче — отговори Сабрина, сякаш с Марти бяха гимназистки и се срещаха с юноши. — Много е мил, умен и учтив и знам, че го обичаш. Но някой ден ще падне от покрива и ще се убие и това ще съсипе живота ти. Никога няма да го преживееш. Сърцето ти ще умре с него.

— Но защо не ми го каза по-рано, вместо да се заяждаш с всичко, което Дъсти прави?

— Не се заяждах, мила, а се опитвах да изразя загрижеността си. Не можех да кажа направо, че той ще падне от някой покрив. Говориш ли за тези неща, те непременно стават. И ето, сега говорим за това и ако Дъсти падне от покрив, аз ще бъда виновна.

— Мамо, в това няма логика. Няма да стане.

— *Вече* е станало. И пак ще се случи. Пожарникари и пожари. Бояджии и покриви.

Марти протегна ръката, с която държеше телефона между себе си и Дъсти така, че майка ѝ да чува и двамата, и попита:

— Колко бояджии познаваш Дъсти?

— Петдесет-шейсет. Знам ли. Най-малко толкова.

— И колко от тях са падали от покрив?

— Освен мен и Скийт ли?

— Да.

— Само един. Счупи си крака.

Марти отново долепи телефона до ухото си и попита:

— Чу ли, мамо? Само един. И си е счупил крака. Няма му нищо друго.

— Да, но Дъсти ще е следващият — отговори Сабрина.

— Той вече падна от покрив. Шансът да падне втори път и едно на милион.

— Първото падане не се брои. Той се е опитвал да спаси брат си. Нещастieto предстои да се случи.

— Мамо, много те обичам, но малко ти хлопа дъската.

— Знам, миличка. Всички онези години на притеснения. И ти ще откачиш.

— През следващите два дни ще бъдем заети. Не се тревожи, ако не отговарям на обажданията ти веднага. Няма да падам отникъде.

— Искам да говоря с Дъсти.

Марти му даде телефона.

— Здравей, Сабрина. Да. Е, нали знаеш. Аха. Разбира се. Не, няма. Обещавам. Вярно? Не, никога не съм го приемал сериозно. Не се измъчвай. И аз те обичам, Сабрина. Какво? Разбира се. Мамо. И аз те обичам, мамо.

Той върна телефона на Марти. Тя приключи разговора.

Двамата се умълчаха, после Марти каза:

— Кой би предположил, че ще се сдобрим насред цялата тази бъркотия.

Странно как надеждата надига глава, когато най-малко очакваше.

— Ти я излъга, мила — рече Дъсти.

Марти знаеше, че той няма предвид реструктурирането на времето на скока и постъпването в клиниката на Скийт, нито пропуска й да спомене новините за Сюзан и кашата, в която се бяха забъркали.

— Да, казах й, че няма да падам от покриви. По дяволите, рано или късно всеки от нас ще умре.

— Освен ако не сме първите, които ще живеят вечно.

— В такъв случай трябва да се замислим сериозно за пенсионния си фонд.

Марти се ужасяваше от мисълта, че може да изгуби Дъсти. Също като майка си, и тя не смееше да изрази страха си на глас, за да не се превърне в истина.

* * *

На микрокасетата с надпис „СЮЗАН“ само едно от петте съобщения беше важно, но докато го слушаше, Ариман усети, че пулсът му пак се учестява.

Още една произволна карта.

След като чу двете съобщения от майката на Марти, той изтри записа, извади касетата, хвърли телефонния секретар на пода и го стъпка.

Ариман слезе във всекидневната на първия етаж, отвори вратичката на камината, сложи касетата върху едно от изкуствените,

керамични цепеници и извади от джоба на самото си елегантна запалка „Картие“.

Той я носеше със себе си от единайсетгодишен. Това беше първата запалка, която бе откраднал от баща си. Психиатърът не пушеше, но винаги имаше вероятност да изпита желание да запали нещо.

Когато беше на тринайсет, вече първа година в колежа, Ариман изгори майка си. Ако не носеше запалка в джоба си, когато възникнеше необходимост, в онзи мрачен ден преди трийсет и пет години животът му можеше да се промени и да стане много лош.

Те бяха във вилата им във Вейл по време на коледните празници. Майка му трябваше да е на ски, но неочаквано се появи, докато Марк подготвяше котка за дисекция на живо. Той току-що бе упоил животното, използвайки хлороформ, който бе направил от обикновените препарати за почистване в къщата, бе залепил с тиксо лапите за мушамата на масата, бе запушил устата ѝ, за да заглуши мяукането, когато котката се свестеше и бе наредил хирургичните инструменти, които компанията за медицинско оборудване бе предложила с намаление на студентите по медицина в университета. И после... здрасти, мамо. Марк не я виждаше месеци наред, когато тя се снимаше във филм или ходеше на някое от онези сафарита без оръжие, които много харесваше. Но тогава изведнъж майка му се бе почувствала виновна, че го е оставила и е отишла на ски с приятелките си и бе решила да бъде с него. Какъв неподходящ момент!

Той разбра, че тя веднага се е досетила какво се е случило с кученцето на братовчедка ѝ Хедър в Деня на благодарността и вероятно инстинктивно е отгатнала каква е истината за изчезването на четиригодишния син на управителя на имението им предишната година. Майка му беше вгълбена в себе си, типична трийсет и няколко годишна актриса, която слагаше в рамки снимките си от кориците на списанията и украсяваше спалнята си с тях, но не беше глупава.

Съобразителен както винаги, Марк отпуши шишето с хлороформ и плисна съдържанието във фотогеничното ѝ лице. Това му даде време да грабне котката, да прибере мушамата и хирургичските инструменти, да пусне газта, да запали майка си, която още лежеше в безсъзнание и да избяга.

Експлозията разтърси Вейл, проехтя като гръм в заснежените равнини и предизвика няколко лавини, които обаче бяха твърде малки, за да имат развлекателна стойност за Марк Ариман. Дървената десетстайна вила пламна като факел.

Пожарникарите намериха малкия Марк да седи в снега на стотина метра от огнената клада. Той държеше котката, която бе спасил от пламъците и бе изпаднал в такъв силен шок, че отначало не можеше да говори и беше дори твърде зашеметен, за да плаче.

— Спасих котката — каза им той със съкрушен глас, който щеше да ги обсебва с години наред, — но не можах да спася мама.

Трупът на майка му бе идентифициран по зъбите. Останките ѝ бяха толкова малко, че когато ги кремираха, не изпълниха дори половината на мемориалната урна. Марк знаеше това, защото надникна вътре. На погребението присъстваха всички величия на Холивуд, а хеликоптерите на пресата кръжаха отгоре.

Появите на екрана му липсваха, защото майка му играеше добре и филмите ѝ бяха хубави. Но самата тя не му липсваше. Марк знаеше, че и той не би ѝ липсвал, ако съдбите им се бяха разменили. Майка му обичаше животните и беше пламенен защитник на всички каузи, свързани с тях. Но децата съвсем не я вълнуваха толкова дълбоко, колкото четириногите. На големия екран тя можеше да трогне до сълзи, да те хвърли в отчаяние или да те изпълни с радост, но талантът ѝ не се простираше до реалния живот.

Двата ужасяващи пожара в разстояние на петнайсет години оставиха Марк без родители. Първият беше странен нещастен случай, за който производителят на газови уреди плати скъпо. А вторият бе запален от пияния, обезумял от сладострастие, склонен към убийства градинар Ърл Вентър, който преди две години най-после умря в затвора, наръган с нож от друг затворник по време на скарване.

И сега, когато щракна със запалката и запали телефонния секретар в камината, Ариман се замисли върху факта, че огънят бе играл такава важна роля в живота на Марти и в неговият. Баща и беше пожарникарят, получил най-много отличия в историята на щата. Това беше още едно общо нещо помежду им.

Колко жалко. След последните събития той вероятно нямаше да позволи взаимоотношенията им да се развият. Ариман с нетърпение бе

очаквал шанса между него и красивата, обичаща игрите Марти, да има по-специална връзка.

Ако намереше Марти и съпруга ѝ, Ариман щеше да ги активира, за да ги пренесе в параклиса в подсъзнанието им и да разбере какво друго са научили за него и на кого са казали. Пораженията можеше да бъдат поправени и играта възобновена и довършена.

Ариман знаеше номера на клетъчния им телефон, но те едва ли щяха да отговорят, защото в момента бяха завладени от параноя.

Пък и психиатърът можеше да ги активира само един по един и следователно щеше да предупреди другия, който слушаше. Не, това беше твърде рисковано.

Намирането им беше предизвикателство. Те бягаха, бяха нащрек и внимаваха, и щяха да се крият, докато на сутринта се качат на самолета за Ню Мексико.

Да се приближи до тях на летището, беше немислимо. Дори ако избягаха, той не можеше да ги активира, да ги разпита и инструктира на публично място.

А стигнеха ли до Ню Мексико, едва ли щеше да ги открие.

Касетата започна да гори, издавайки отвратителна смрад и Ариман пусна газта в камината. След две минути от касетата не остана нищо, освен лепкав слой върху най-горното керамично дърво.

Психиатърът бе изпаднал в осолено настроение и тъгата не беше най-солното чувство, което изпитваше.

Играта вече не беше забавна. Ариман бе вложил много усилия и стратегия в нея, но сега, по всяка вероятност играта нямаше да завърши в Малибу, както бе планирал.

Той изпитваше желание да изгори къщата на семейство Роудс.

Злобата не беше единственият му мотив. Нито фактът, че не харесваше обзавеждането. Без да прекара цял ден там, претърсвайки помещенията сантиметър по сантиметър, Ариман не можеше да бъде сигурен, че микрокасетата с обвиненията на Сюзан е единственото доказателство срещу него, с което Марти и Дъсти разполагат. Но психиатърът не можеше да си позволи да загуби един ден и да изпепели къщата до основи, което беше най-сигурният начин да се предпази.

Разбира се, съобщението на Сюзан не беше достатъчно, за да го осъдят, нито дори да му предявят обвинение. Но Ариман никога не

сключваше сделки с бога на шанса.

Да запали къщата сам, беше много рисковано. Щом пожарът избухнеше, някой можеше да види доктора да излиза от къщата и един ден да го разпознае в съда.

Той спря газта в камината.

После обиколи стаите, угаси лампите и излезе.

Ариман пхна резервния ключ под изтривалката на задната веранда — там, където следващият посетител щеше да бъде инструктиран да го потърси.

Преди да настъпи утрото, психиатърът щеше да изгори къщата, но не със собствените си ръце, а с помощта на посредник. Той разполагаше с кандидат, който бе програмиран и леснодостъпен по телефона. Човекът щеше да запали пожара, когато му кажеше да го стори, но после нямаше да си спомня, че е драснал клечката.

Навън още духаше силен вятър.

Докато вървеше към колата си, която беше паркирана през три преки, Ариман безуспешно се опитваше да състави хайку, посветено на вятъра.

Минавайки с мерцедеса си покрай чудата къща на семейство Роудс, психиатърът си я представи обхваната от пламъци и се опита да измисли стихче от седемнайсет срички за пожар, но думите му убягваха.

Той си спомни редовете, които бе съчинил в кабинета на Марти.

Синеоката. Жена, заета с игри. Смъртта дебне там.

Ариман осъвремени стихчето.

Синеоката. Играе на детектив. Смърт в Санта Фе.

63.

Въпреки разноцветните тапети и мебели в малката мотелска стая приличаше на затворническа килия. Ваната в банята напомни на Марти за Сюзан. Прозорците бяха заковани и макар че отоплението работеше на най-ниската степен, в стаята беше задушно. Марти се чувстваше изолирана, преследвана и в безизходно положение. Автофобията ѝ, изглежда, се възвърна под формата на клаустрофобия.

Марти трябваше да действа, да прави нещо. Действието, формирано от интелекта и моралната цел, беше решението на повечето проблеми. Това беше първата точка във философията на Боб Усмехнатия.

Марти и Дъсти вече действаха, но само времето щеше да покаже дали са вложили достатъчно интелект.

Първо, те прочетоха и обсъдиха материалите за Марк Ариман в папката на Рой Клоустърман, обръщайки особено внимание на информацията, свързана с убийствата на членовете на семейство Пасторе и на случая в детската градина в Ню Мексико. После преписаха имената от фотокопията на изрезките от репортажите във вестниците и направиха списък на потърпевшите и на евентуалните свидетели.

Накрая Дъсти произнесе името *Реймънд Шоу* и стихчето хайку за сухите листа и пренесе Марти в параклиса на подсъзнанието ѝ. Преди това той тържествено обеща да остави непокътнати психиката и недостатъците ѝ. Клетвата му се видя на Марти забавна и същевременно трогателна.

Дъсти внимателно я инструктира да забрави всичко, което Реймънд Шоу ѝ бе казал, образите на насилие и смърт, внушени в съзнанието ѝ, да се освободи от контрола му и завинаги да се отърси от автофобията.

Дъсти щракна с пръсти и Марти се събуди. Чувстваше се освободена, пречистена и отново окрилена от надежда. И не реагира, когато Дъсти произнесе името *Реймънд Шоу*.

После Марти избави Дъсти от контрола върху съзнанието му, като каза името *Вайъла Нарвили* и стихчето хайку за чаплата.

Марти се втренчи в красивите му очи и осъзна ужасното бреме на отговорността, която Дъсти бе почувствал, докато инструктиреше Скийт, и си помисли колко странно беше съпругът ѝ да е толкова уязвим. Най-отдалечените дълбини на съзнанието му бяха достъпни за нея и тя можеше да ги формира както си пожелае. Дъсти беше абсолютно безпомощен и нямаше никаква защита, освен доверието си в нея.

Всичко приключи успешно. Дъсти вече не се поддаваше на контролиране.

Марти изхвърли в тоалетната чиния хапчетата валиум.

* * *

Психиатърът караше червеното си ферари „Тестероса“, което беше ниско до земята и бързо като гущер, но твърде екстравагантно, за да съответства на настроението му. Мерцедесът също нямаше да бъде подходящ, защото бе твърде представителен и величествен за човек в потиснато състояние на духа. Вероятно черният му буик „Ривиера“, модел 1963 година щеше да бъде по-уместен в случая, защото приличаше на демонична кола от филм — движеща се сама в убийствени мисии, обсебена, фанатизирана и непобедима.

Той не искаше да говори по клетъчния си телефон, нито по телефона в къщата си, защото в новото хилядолетие всички разговори се подслушваха. Веднъж месечно психиатърът претърсваше дома и колите си. Правеше го сам с устройства, които си бе купил с пари в брой, защото нямаше доверие на частните охранителни фирми. Но телефонът можеше да се подслушва и от друго място, следователно, уличаващите разговори трябваше да се провеждат от публични места.

Автоматът пред универсалния магазин беше долепен до стената. Вятърът би объркал насочващия микрофон, макар Ариман да бе убеден, че никой не го е следи. Ако се знаеше, че телефонът се използва от наркочилъри, можеше да има подслушвателно устройство, записващо всеки разговор. В такъв случай анализът на гласа би разобличил Ариман, но това беше незначителен и неизбежен риск.

Психиатърът можеше да разчита, че високопоставените му приятели ще го отърват от подвеждане под съдебна отговорност почти за всяко престъпление, но въпреки това беше предпазлив. Всъщност вероятността да бъде следен и подслушван именно от тези *приятели* го караше всеки месец да претърсва къщата си за електронни устройства и Ариман беше по-загрижен да крие от тях личните си игри, отколкото да се притеснява за полицията. Самият той без колебание би предал приятел, ако имаше изгода, и предполагаше, че и другите биха постъпили така с него.

Той набра номера, пусна монети в апарата и когато на третото позвъняване му отговориха, каза „Ед Маволе“ — име на герой от „Кандидатът от Манджурия“.

— Слушам.

Психиатърът произнесе редовете на активиращото стихче хайку и рече:

— Кажи ми дали си сам или не.

— Сам съм.

— Искам да отидеш в къщата на Дъсти и Марти в Корона Дел Мар. — Ариман погледна часовника си. Беше почти полунощ. — Искам да отидеш там в три часа сутринта. Кажи ми дали разбираш какво ти казвам.

— Разбирам.

— Ще вземеш дваисет литра бензин и кутия кибрит.

— Да.

— Моля те, бъди дискретен. Вземи всички предпазни мерки да не те видят.

— Да.

— Ще влезеш през задната врата. Под изтривалката е ключът, който съм ти оставил.

— Благодаря.

— Моля.

Психиатърът беше убеден, че обектът му не притежава необходимите знания, за да извърши успешен умишлен палеж. Но Ариман искаше да бъде сигурен, че къщата ще бъде унищожена, затова отдели пет минути, за да му обясни как запалителните течности и взривоопасните материали в къщата могат да се използват най-добре като допълнение към бензина. После осведоми покорния си слушател

за четирите важни архитектурни детайли, които можеха да послужат на целите на подпалвача.

* * *

Въпреки опасността, в която се намираха или вероятно заради нея, Марти и Дъсти правиха любов. Бавното им спокойно любене беше утвърждаване на жизнената сила на секса, живота, любовта им един към друг и на вярата им в бъдещето.

През онези приятни минути те не бяха обезпокояване от страх и демони. Границата между фактите и измислиците и реалността и фантазиите не беше мъглява, защото действителността бе сведена до телата им и нежността, която споделяха.

* * *

Ариман се прибра вкъщи, влезе в кабинета си с ламперия с дърворезба, седна на ергономичния си стол, тапициран с кожа от щраус, натисна един от множеството бутони, вградени в подвижната дъска за писане и се втрени в компютъра, който започна да се издига от бюрото. Механизмът тихо бръмчеше.

Психиатърът написа съобщение, предупреждаващо за пътуването на Мартина и Дъстин Роудс, включи подробни описания и помоли — като лична услуга — двамата да бъдат държани под наблюдение от мига, в който самолетът им се приземи в Ню Мексико. Ако разследването им се окажеше безрезултатно, те можеше да се върнат в Калифорния. Но ако се сдобиеха с някаква информация в негова вреда, Ариман предпочиташе да ги убият там, за да му спестят неприятността да се отърве от тях след пристигането им в Калифорния. Ако се преценеше, че премахването им в Ню Мексико е необходимо, тогава първо трябваше да ги убедят да разкрият местонахождението на брата на Дъсти Роудс, Скийт Колфийлд.

Докторът препрочете съобщението, за да е сигурен, че е ясно. Ариман не беше оптимистично настроен, че някога отново ще види Дъсти или Марти живи, но в същото време продължаваше да храни

някаква надежда. Дотук те бяха проявили изумителна изобретателност, но той мислеше, че един бояджия и дизайнер на видеоигри рано или късно ще проявят ограничеността си.

Ако демонстрираха макар и незначителен талант да играят на детективи, вероятно когато се върнеха в Калифорния, психиатърът щеше да съумее да уреди среща с тях. И тогава щеше да получи достъп до подсъзнанията им, да ги разпита, за да разбере какво знаят за истинската му същност и да ги рехабилитира, заличавайки спомените им. Това щеше да засили покорството и програмираното им възхищение към него.

Ако успееше да го стори, играта щеше да бъде спасена.

Ариман можеше да поиска от оперативните работници в Ню Мексико да отвлечат Дъсти и Марти и да им дадат един по един да разговарят по телефона с него, за да ги разпита и рехабилитира от разстояние. Но за съжаление така приятелите му щяха да научат за личните му игри, а той не искаше да знаят нищо за стратегиите, мотивите и тайните му удоволствия.

В момента Ариман и колегите му кукловоди в Ню Мексико имаха идеални и взаимноизгодни отношения. Преди двайсет години психиатърът бе създал ефикасна формула за комбинирание на наркотици, които предизвикваха състояние на програмиране на съзнанието и оттогава непрекъснато я усъвършенстваше. Освен това Ариман бе написал библия на методите на програмиране, която беше настолна книга за колегите му. Само шепа хора можеха да извършват тези чудеса на контролирането, но психиатърът нямаше равен на себе си. Той беше майстор кукловод и когато имаха трудна или деликатна задача, останалите идваха при него за съвет и помощ. Ариман никога не им отказваше, нито им взимаше пари, но получаваше компенсации за всичките си разходи по пътуванията си, щедра сума за храна по пътя и малък, но внимателно обмислен подарък за Коледа — лична вещ като например шофьорски ръкавици от агнешка кожа, златни копчета за ръкавели или вратовръзка, рисувана на ръка от някое необикновено надарено дете в Тибет.

Три-четири пъти годишно, по тяхна молба, Ариман отиваше със самолет до Олбъни, Литъл Рок, Демойн или Фолкс Чърч — места, които инак нямаше да види. Той се преобличаше така, че да остане незабелязан от местното население и пътуваше под фалшиви имена

като Джим Шейтан, Бил Самаел или Джак Аполион. Там, с екип от свои хора, Ариман провеждаше сеанси за програмиране — обикновено върху един-два обекта — за период от един до пет дни. И като компенсация и признание за уникалния му статус, той беше единственият член на колегията, на когото шефовете разрешаваха да прилага уменията си върху лично избрани от него обекти.

Един от другите психолози, участващи в проекта, млад американец с козя брадичка от немски произход, на име Футър, се бе опитал да присвои тази привилегия, но го хванаха. Пред другите програматори и за тяхно назидание, Футър бе разчленен и хвърлен в яма, пълна с озверели крокодили.

Тъй като личните инициативи не му бяха забранени, доктор Ариман не получи покана и научи впоследствие за дисциплинарната акция. Той живееше така, че не съжаляваше почти за нищо, но много му се искаше да бе присъствал на прощалното тържество на Футър.

Психиатърът добави още два реда към съобщението, за да докладва, че актьорът е напълно програмиран, както са поискали, и скоро, в продължение най-малко на седмица медиите ще отразяват инцидента с носа на президента.

Екипът от агресивни следователи, пуснати от Белия дом и в момента разследващи разнообразните дейности на някои превишаващи правата си бюрократи в министерството на търговията, несъмнено щеше да бъде обуздан двацет и четири часа след зашиването на носа на президента на Съединените щати и правителството отново щеше да се залови с грижите си за народа.

Ариман също беше политик и добави към съобщението няколко лични бележки — поздравления за рождения ден на един от другите програматори, запитване за здравословното състояние на най-голямото дете на директора на проекта, което беше тежко болно от грип, и сърдечни поздрави за Кърли от поддръжката, чиято приятелка беше приела предложението му за брак.

Ариман изпрати документа по електронната поща до института в Санта Фе, използвайки непробиваема програма за закодиране, която беше недостъпна за широката публика и създадена за изключителна употреба на колегията и поддържащия персонал.

Какъв ден.

Какви обрати.

За да повдигне духа си и да се възнагради, че е останал спокоен и съсредоточен пред лицето на противника, Ариман отиде в кухнята и си приготви голяма чаша газирана вода със сладолед от череши. Освен това си сипа цяла купа курабии на „Пепъридж Фарм“, които бяха любими и на майка му.

* * *

Вятърът свистеше. Воят на сирените пронизваше нощта. Дърветата се огъваха и между клоните им се стрелкаха оранжеви искри. Гледката приличаше на Хелоуин, но през януари или на обикновен ден в ада. Прозорците на втория етаж се пръснаха и отразявайки светлината на пожара, парчетата се посипаха върху покрива на предната веранда.

Тясната улица беше пълна с пожарни коли и линейки. Сигналните им лампи се въртяха, а от радиопредавателите се разнасяха гласовете на диспечерите.

Къщата на семейство Роудс бе обхваната от пламъци, когато пристигна първата пожарна кола. Първоначалните усилия на пожарникарите бяха насочени към съседните жилища и дърветата наоколо, за да не се разпространи огънят. Бедствието беше предотвратено и водата от най-голямата помпа бе съсредоточена върху дома на семейство Роудс.

Фасадата се огъна, разбивайки последния здрав прозорец. Пожарът сякаш поглъщаше водата. Покривът хлътна и се срути.

Съседите, които се бяха събрали на улицата, ахнаха от изумление. От полуразрушената сграда се издигна облак черен пушек и тласкан от вятъра, се понесе на запад.

* * *

Марти се носеше през бушуващ огън и силните ръце, които я държаха, бяха на баща ѝ, Боб Усмехнатия. Той беше облечен в работни дрехи. Димящите отломки скърцаха под ботушите му.

— Но, татко, ти си мъртъв — каза тя.

— Ами, мъртъв съм, но и не съм — отговори Боб Усмехнатия. — Но дори да съм мъртъв, това не означава, че няма да ти помагам.

Двамата бяха обкръжени от пламъци — понякога светли и прозрачни, а друг път — плътни като камък, сякаш не само имаше пожар, а всичко бе направено от огън. Те минаваха покрай горящи масивни колони, подове с мозайка, тавани и стаи, но не виждаха изход.

Но Марти се чувстваше в безопасност в ръцете на баща си. Беше го прегърнала с лявата си ръка и се държеше за него. Знаеше, че рано или късно той щеше да я изнесе от това място, но сетне погледна назад и видя преследвача им — Човека от листа. Той гореше, но не намаляваше от пламъците, които го поглъщаха. Дори ставаше по-голям и по-силен, защото огънят не му беше враг, а източник на силата му. Човека от листа се приближи и протегна ръце към тях, разсичайки горещия въздух пред лицето на Марти. Тя започна да трепери и да риде от ужас. Черните дупки на мястото на очите, лакомата черна паст, устните от грапави листа и огнените зъби се доближаваха до нея. Марти чу студения му глас: „Искам да видя сълзите ти...“ тя се стресна и се събуди. Лицето ѝ беше горещо, сякаш още бе обкръжена от пламъци. Във въздуха се долавяше лека миризма на пушек.

Дъсти и Марти бяха оставили лампата в банята запалена и вратата открената, така че в клаустрофобичната мотелска стая да не е тъмно като в рог. Марти видя, че въздухът е чист.

Но парливата миризма остана и тя започна да се страхува, че хотелът гори.

Дъсти спеше. Марти се канеше да го събуди, когато видя мъжа, който седеше в сумрака.

Тя не виждаше ясно лицето му, но не можеше да сбърка непогрешимите очертания на каската му, нито ярките ивици на защитното му, светлоотразяващо облекло. Игра на светлосенки. Да, разбира се. Но... не беше само илюзия.

Марти беше сигурна, че е напълно будна. И въпреки това той стоеше там, само на три-четири метра от нея, след като я бе изнесъл от кошмара с бушувания огън.

Световите на сънищата и на действителността изведнъж станаха части на една и съща реалност, разделени от воал, по-тънък от завесата на съня. Истината беше неподправена и шокираща, каквато рядко

имаме шанса да съзрем, и Марти онемя от изумление и се вцепени от прозрението.

Тя искаше да отиде при него, но я спря странно чувство за благоприличие — вътрешно разбиране, че онзи свят е негов, а този — неин, и временното им пресичане е мимолетно състояние и благоволение, с което не трябва да злоупотребява.

Пожарникарят сякаш кимна одобрително на въздържаността ѝ. Стори ѝ се, че устните му се разтеглиха в познатата и обичана усмивка.

Марти отново легна, подпря се на две възглавници и дръпна завивките до брадичката си. Лицето ѝ вече не беше горещо и миризмата на пушек е изчезнала.

Часовникът на нощното шкафче показваше 3:25 сутринта. Марти се съмняваше дали ще заспи до сутринта.

Тя погледна към тъмния ъгъл и той още беше там.

Марти се усмихна, кимна, затвори очи и когато след малко чу характерното скърцане на гумените му ботуши и шумоленето на мушамата му, не ги отвори. Ръката му докосна главата ѝ и приглади косите ѝ.

Макар да очакваше, че ще се върти неспокойно до зазоряване, Марти заспа и се размърда няколко минути, преди операторът да ги събуди по телефона.

Тя не долови мирис на пушек във въздуха и в сенките не стоеше посетител. Марти отново живееше в своя свят — познат и страшен, но и изпълнен с обещания.

Тя не можеше да докаже на никого кое е било реално и кое не през изминалата нощ, но за нея истината беше ясна.

Докато телефонът на нощното шкафче звънеше, Марти разбра, че никога повече няма да види Боб Усмихнатия в този свят, но се запита кога ще го види в неговия — след пет-десет години или още днес.

64.

Великолепните пустини рядко предлагат топлина през зимата и въздухът на летището на Санта Фе беше студен, сух и неподвижен, също като повърхността на луната.

Марти и Дъсти наеха форд с две врати. Тя извади пистолета и попита:

— Искаш ли го?

— Не. Ти го вземи.

Отначало Марти не искаше да имат оръжие. Но след като изстреля две хиляди куршума по време на десетина посещения в стрелбището, тя стана по-добра с пистолета от Дъсти. Това я изненада повече, отколкото него.

Марти сложи колта в чантата си, макар че там не беше най-подходящото място, защото не можеше да го извади бързо.

Тя беше със сини джинси, морскосин пуловер и синьо вълнено яке и можеше да пхне оръжието в колана си, но щеше да се чувства неудобно.

— Сега сме официално извън закона — каза Марти.

— Бяхме такива от мига, в който се качихме на самолета.

— Да, но сега сме нарушители на закона и в Ню Мексико.

— Как се чувстваш?

— Били Хлапето не беше ли от Санта Фе?

— Не знам.

— Съвсем не се чувствам като него.

Те спряха пред търговския център и купиха касетофон, няколко миникасети и батерии.

Сетне прегледаха телефонния указател в една от кабинките. Някои от хората, които бяха избрали от статиите в папката на Рой Клоствърман, не бяха вписани — или бяха умрели, или се бяха преместили да живеят другаде. А жените може би се бяха омъжили и сменили фамилиите си. Но Марти и Дъсти успяха да намерят адресите на неколцина.

Те се качиха на форда и докато ядяха питка с пилешко месо, Дъсти разучи картата на града, която им бяха дали от агенцията за коли под наем. Марти сложи батерии в касетофона и прочете инструкциите.

Те не бяха сигурни какви доказателства ще могат да съберат и дали някое от тях ще подкрепи историята, която се надяваха да разкажат на полицията в Калифорния, но нямаха да загубят нищо, ако опитаха. Без да разполагат с показания на други пострадали от Ариман, оплакванията им щяха да прозвучат като бръцоловене на параноици и нямаше да бъдат приети сериозно, дори да представеха касетата с обаждането на Сюзан.

Две предимства им вдъхваха надежда. Първо, от разкритията на Рой Клостърман те знаеха, че в Санта Фе има хора, които мразят Ариман, подозират го в най-лошите нарушения на клетвата му като лекар и терапевт и са отчаяни, че се е измъкнал от съдебно преследване, преместил се е и е запазил разрешителното си да практикува медицина. Тези хора бяха потенциални съюзници.

Второ, Ариман не съзнаваше, че са разбрали за миналото му и едва ли ги мислеше за достатъчно амбициозни или интелигентни, за да открият корените на най-ранните му опити за промиване на мозъци, затова едва ли щеше да му хрумне да ги търси в Санта Фе.

Това означаваше, че поне един-два дни, а дори и повече те можеха да действат, без да привлекат вниманието на загадъчните мъже, които бяха отрязали ухото на Брайън.

Тук, в страната на миналото на Ариман, можеше да съберат достатъчно информация, за да придадат достоверност на разказа си, когато най-после се свържеха с властите в Калифорния.

Не. „Можеше“ беше неприемлива дума. Характерна за загубеняците. „Трябва“ беше от речника на победителите. Те *трябваше* да съберат информация.

Марти шофираше, а Дъсти гледаше картата и ѝ даваше напътствия.

Небето беше сиво и сякаш надвиснало над тях, а бавно движещите се облаци — бели и леденостудени. Според прогнозата на времето по радиото до края на деня щеше да завали сняг.

* * *

Жилището се намираше на няколко преки от катедралата „Свети Франциск от Асизи“ и бе оградено от висок зид със сводеста, дървена порта.

Марти спря до тротоара.

Портата беше открехната. Отвъд се виждаше двор с плочи. Високи пинии хвърляха тъмни сенки там, където дворът трябваше да бъде огрян от слънцето.

Къщата беше еднотажна, построена в мексикански провинциален стил и опасана с веранда, подпряна на колони с дърворезба. Дъсти потропа на вратата и звукът отекна в студения, неподвижен въздух.

Отвори им трийсет и няколко годишна жена — наполовина италианка и наполовина индианка, красива, с високи скули и черни като пера на гарван очи и коси. Тя беше облечена с бяла блуза и избеляла джинсова пола, а на краката си носеше бели маратонки.

Дъсти представи себе си и Марти и добави:

— Търсим Чейс Глисън.

— Аз съм Зина Глисън, съпругата му. Мога ли да ви помогна?

Дъсти се поколеба и Марти се намеси:

— Бихме искали да говорим с него за доктор Ариман.

На лицето на Зина Глисън не се изписа изражение и гласът ѝ остана приятен.

— Дошли сте на вратата ми да произнасяте името на дявола. Защо да разговарям с вас?

— Той не е дявол, а по-скоро вампир и ние искаме да забием кол право в сърцето на копелето.

Погледът на госпожа Глисън беше прям и аналитичен. След миг тя отстъпи назад и ги покани да влязат.

* * *

Обикновено психиатърът не носеше оръжие, но в ситуацията със семейство Роудс имаше много неизвестни и той прецени, че е по-разумно да е въоръжен.

Марти и Дъсти бяха в Ню Мексико и не представляваха непосредствена заплаха за него. Нямах да са заплаха и когато, ако се

върнеха, освен ако Ариман не успееше да се приближи достатъчно до тях, за да произнесе имената *Шоу* и *Нарвили*, които активираха програмите им.

Ският беше друг въпрос. Увреденият му от наркотици мозък, изглежда, не беше в състояние да съхрани основните детайли на контролиращата програма без периодично захранване. Ако поради някаква причина решише да причака Ариман, младият наркоман можеше да не реагира незабавно на името *доктор Йен Ло* и да използва нож или пистолет.

Двуредният костюм на сиви райета на психиатъра беше елегантен и трябваше да има федерален закон срещу развалянето на линията на модните облекла от носенето на кобур отдолу. За щастие Ариман беше далновиден и си бе поръчал кобур от мека кожа, който носеше под мишницата си. Никой нямаше да го забележи, дори най-добрите шивачи от Италия. Пък и оръжието беше компактен, автоматичен „Таурус Милениум РТ-111“ — малко, но мощно.

След претоварената нощ психиатърът спа до късно. Това беше възможно, защото вече нямаше сутрешни сеанси със Сюзан Джагър, която беше мъртва. Ариман нямаше сеанси и следобед, затова посети любимия си антикварен магазин за играчки, откъдето купи игра от времето на Дивия запад само за три хиляди и двеста и петдесет долара.

В магазина имаше още неколцина посетители, които бърбяха със собственика и Ариман изпита огромно удоволствие, като си представи какво би станала, ако извади пистолета и ги застреля без предупреждение. Разбира се, той не го направи, защото беше доволен от покупките си и искаше собственикът да се чувства спокоен в негово присъствие, когато отново дойдеше в магазина.

* * *

В кухнята ухаеше на царевичен хляб, а от голямата тенджера на печката се разнасяше аромат на чили.

Зина се обади на съпруга си в работата. Те притежаваха галерия на Каньон Роудс. Когато разбра защо го търсят, той се прибра вкъщи за по-малко от десет минути.

Докато го чакаха, Зина сложи на масата червени керамични чаши, пълни със силно кафе и купа с курабии с орехи.

Чейс приличаше на каубой — висок и слаб, с разрошени сламеноруси коси и красиво лице, загоряло от слънцето и вятъра. Той имаше вид на един от онези мъже, които печелят доверието на конете.

Гласът му беше тих, но наситен с емоции.

— Какво ви е сторил Ариман?

Марти му разказа за Сюзан. За влошаващата се агорафобия. За подозрението в неколkokратно изнасилване. За неочакваното ѝ самоубийство.

— Той я е накарал да го извърши — каза Чейс Глисън. — Убеден съм в това. Абсолютно. Дошли сте чак до тук заради приятелката ви?

— Да. Най-скъпата ми приятелка.

Марти не видя причина да каже нищо повече.

— Минаха осемнайсет години — рече Чейс, — откакто онова болно копеле съсипа семейството ми, и повече от десет години, откакто се разкара от Санта Фе. Известно време се надявах, че е умрял. После стана известен с книгите си.

— Имате ли нещо против ако запишем на касетофон онова, което ни разказвате? — попита Дъсти.

— Не, съвсем не. С течение на годините съм го разказал стотина пъти на ченгетата и прокуратурата. Никой не ми обърна внимание. Когато най-после някой ме чу и реши, че може би казвам истината, високопоставените приятели на Ариман го посетиха и му дадоха урок, за да го научат как да мисли за мама и татко.

Докато Марти и Дъсти записваха разказа на Чейс, Зина седна пред триножника до камината и започна да рисува индиански съдове с необикновени и причудливи форми.

По същество време историята на Чейс Глисън беше същата като в изрезките от вестниците в папката на Рой Клоствърман. Години наред Тереза и Карл Глисън успешно ръководели детска градина „Заю Баю“, докато неочаквано те и трима учители били обвинени в издевателства над деца от двата пола. Както в случая с Орнуейл в Лагуна Бийч след години, Ариман уж внимателно разговарял с децата, понякога използвайки хипноза и в разказите им открил схема, която подкрепяла обвиненията.

— Цялата история беше абсурдна, господин Роудс — каза Чейс Глисън. — Родителите ми бяха прекрасни хора.

— Тери, майката на Чейс, би отрязала ръката си, преди да я вдигне, за да удари дете — рече Зина.

— И баща ми — добави Чейс. — Пък и той рядко ходеше в детската градина. Само от време на време ремонтираше по нещо. Майка ми се занимаваше с детската градина. Татко беше собственик на магазин за коли и имаше работа там. Много хора в глада не повярваха на нито една дума от обвиненията.

— Но имаше хора, които повярваха — мрачно отбеляза Зина.

— Винаги има хора, които вярват на всичко за всеки — каза Чейс. — Ключкарстват и разнасят слухове. Повечето хора стигнаха до извода, че историята не може да я върна, защото няма материални доказателства и никога нямаше да се стигне до присъда... ако Валери-Мари Падила не се беше самоубила.

— Петгодишното момиченце — каза Марти.

— Да. — Лицето на Чейс помръкна, сякаш над него мина тъмен облак. — Тя остави предсмъртна рисунка с цветен молив — Валери-Мари и един мъж. И това промени всичко.

— Рисунката е била анатомично правилна — рече Марти.

— Нещо по-лошо, мъжът имаше мустаци... като татко. Беше нарисуван с каубойска шапка — бяла, с червена лента и черно перо. Татко винаги ходеше с такива шапка.

Зина Глисън гневно откъсна най-горния лист на скицника, смачка го на топка и го хвърли на пода.

— Бащата на Чейс ми е кръстник, най-добрият приятел на татко. Познавах Карл, откакто проходим. Той... уважаваше хората, независимо какви бяха и въпреки недостатъците им. Уважаваше и децата и ги изслушваше. Никога не ме е докосвал по *онзи* начин и аз съм убедена, че не е пипнал Валери-Мари. Ако се е самоубила, това е било защото Ариман ѝ е внушил нещо, както и всички извратени истории за секс и жертвоприношения в детската градина и че е била принуждавана да пие кръвта им. Детето беше само на *пет* години. Доколко можеш да объркаш съзнанието ѝ и каква ужасна депресия можеш да предизвикаш, когато я разпитваш под хипноза и ѝ *помагаш* да си спомни неща, които не са се случили?

— Успокой се, Зина — тихо каза съпругът ѝ. — Всичко свърши отдавна.

— Не и за мен. Няма да свърши, докато той не умре. Дори тогава няма да повярвам на некролога. Ще трябва да видя трупа му с очите си и да забия пръст в окото му, за да проверя дали ще реагира.

Зина се приближи до фурната и извади опечения царевичен хляб. Тя явно притежаваше бунтарски дух и необикновено силна воля и ако ѝ се предоставеше възможност да убие Ариман, без да я хванат, щеше да го стори.

Марти много я хареса.

— Тогава бях седемнайсетгодишен — продължи Чейс. — Един Господ знае защо не обвиниха и мен. Как ми се е разминало? Когато горят вещици, защо не са постъпили по същия начин с цялото семейство?

Дъсти си спомни думите на Зина.

— Ако Валери-Мари се е самоубила? Какво искахте да кажете с това?

— Кажи им, Чейс — рече Зина и отиде до печката, където беше тенджерата с чили. — Да видим дали ще им прозвучи като нещо, което би направило едно малко дете.

— Майка ѝ била в съседната стая. Чула изстрела, хукнала и намерила Валери-Мари секунди след случилото се. Никой друг не е могъл да бъде там. Момиченцето явно се било самоубило с пистолета на баща си.

— Трябвало е да извади пистолета от кутията, скрита в дрешника — добави Зина. — И друга кутия с амуниции. И да зареди оръжието. Дете, което никога през живота си не е държало пистолет в ръцете си.

— Но дори това не е най-трудното за вярване — каза Чейс, сетне се поколеба. — Ужасяващо е, госпожо Роудс.

— Започвам да свиквам — мрачно го увери Марти.

— Начинът, по който Валери-Мари се самоуби... Във вестниците цитираха Ариман. Нарекъл го „акт на самопрезрение, на отрицание на пола ѝ и опит да унищожи сексуалния си аспект, който е довел до малтретиране“. Защото преди да натисне спусъка, момиченцето се е съблякло голо и е пхнало дулото на пистолета в...

Марти скочи, преди да осъзнае какво прави.

— Мили Боже.

Трябваше да се движи, да прави нещо, но нямаше какво, освен да прегърне Зина, както би сторила със Сюзан в подобен момент.

— Тогава срещайте ли се с Чейс?

— Да — отговори Зина.

— Но сте го защитавала и сте му останала вярна. И сте се омъжила за него.

— Слава Богу — измърмори Чейс.

— Не мога да си представя какво е било след самоубийството да защитавате Карл пред другите жени и да останете вярна на сина му.

Зина прие прегръдката на Марти съвсем естествено, но явно не обичаше да плаче.

— Никой не обвини Чейс — каза тя, — но го подозираха. А що се отнася до мен, хората ми се усмихваха, но държаха децата си на разстояние. Години наред.

Марти я заведе до масата и двете отново седнаха.

— Забравете всичко онова бръцолевене за отричане на пола и унищожаване на сексуалния аспект — рече Зина. — На никое дете не би му хрумнало да стори онова, което Валери-Мари направи. Някой й го бе внушил. Колкото и да е невъзможно и да звучи налудничаво, Ариман й е показал как да зареди пистолета, какво да направи със себе си и тя се е прибрала вкъщи и го е сторила, защото... знам ли, може да е била хипнотизирана или нещо друго.

— На нас не ни звучи невъзможно или налудничаво — увери я Дъсти.

Жителите на града били потресени от смъртта на Валери-Мари Падила и вероятността и други деца от детската градина „Заю Баю“ да извършат самоубийство предизвикало масова истерия. Съдебните заседатели — седем жени и петима мъже — единодушно решили, че петимата подсъдими са виновни.

— Вероятно знаете, че затворниците смятат педофилите за най-отвратителните престъпници. Татко... живя само деветнайсет месеца след присъдата, после беше убит, докато работел в кухнята на затвора. Наръгали го на четири места — отзад, в бъбреците и два пъти отпред, в корема. Може би извършителите са били двама. Никой не пророни дума. Не оправиха обвинения към никого.

— Майка ви още жива ли е? — попита Дъсти.

Чейс поклати глава.

— Двете учителки, също много мили и добри жени, лежаха в затвора четири години. Майка ми беше освободена след петата. Пуснаха я, защото се разболя от рак.

— Но аз мисля, че всъщност я погуби срамът — каза Зина. — Тери беше добра жена. Любезна. Горда. Тя не бе направила *нищо* лошо, но се измъчваше от срам, само докато разсъждаваше за онова, което хората *мислеха*, че е извършила. Тери живя с нас, но не за дълго. Детската градина беше затворена и Карл изгуби интерес към търговията с коли. Дадохме всичко за адвокати. Едва събрахме пари да я погребем. Станаха тринайсет години, откакто почина, но сякаш беше вчера.

— А как се чувствате напоследък? — попита Дъсти.

Зина и Чейс се спогледаха. Изразът в очите им беше достатъчно красноречив.

— Много по-добре отпреди — отговори Чейс. — Някои хора още вярват, че всичко е било истина, но броят им намаля след убийствата на семейство Пасторе. А някои от хлапетата в детската градина... се отрекоха от разказите си.

— Но едва след десет години. — В този миг очите на Зина бяха по-черни от антрацит и по-твърди от желязо.

Чейс въздъхна.

— Може би след десет години подменените им спомени са се разпаднали. Не знам.

— И през цялото това време не помислихте ли да напуснете Санта Фе? — учуди се Марти.

— Ние обичаме Санта Фе — заяви Чейс.

— Това е най-хубавото място на земята — съгласи се Зина. — Пък и ако бяхме заминали, някои хора щяха да кажат, че цялата история е вярна и ние се измъкваме, защото се срамуваме.

Чейс кимна.

— Но само някои хора. — Той хвана ръцете ѝ. — Господин Роудс, някои от децата, които се отрекоха от разказите си, биха разговаряли с вас. Те идваха при нас. Извиниха се. Те не са лоши хора. Били са употребени. Мисля, че с удоволствие ще ви помогнат.

— Ако ни уредите среща с тях, ще разговаряме утре — каза Дъсти. — Днес искаме да отидем в ранчото на Пасторе.

Чейс стана.

— Знаете ли пътя?

— Имаме карта — отговори Дъсти.

— Ще дойда с вас до половината път. Защото там има нещо, което трябва да видите. Институтът „Белън-Токланд“.

— Какво е това?

— Трудно е да се каже. Съществува от двайсет и пет години. Там ще намерите приятелите на Марк Ариман, ако изобщо има такива.

Зина ги изпрати до улицата.

Изскърцването на железните панти на портата беше единственият звук в зимния ден, сякаш всичко живо в града бе изчезнало и Санта Фе беше мираж в пустиня.

По улиците не се виждаха коли. Не се мяркаха котки. Не летяха птици. Светът сякаш бе застинал.

— Онзи микробус на някой от съседите ви ли е? — попита Дъсти, като видя паркирания пред тях линкълн.

Чейс поклати глава.

— Не мисля. Но е възможно. Защо?

— Само питам. Хубав микробус.

— Нещо се задава — каза зина, гледайки небето.

Отначало Марти помисли, че тя има предвид сняг.

Небето беше по-скоро бяло, отколкото сиво и облаците изглеждаха неподвижни.

— Нещо лошо. — Зина сложи ръка на рамото на Марти. — Индианското ми предчувствие. Кръвта на войните усеща, че ще има насилие. Пазете се, Марти Роудс.

— Добре.

— Бих искала да живеете в Санта Фе.

— И аз бих желала да живеете в Калифорния.

— Светът е голям, а ние сме незначителни — каза Зина и двете отново се прегърнаха.

Когато се качиха в колата, Марти погледна Дъсти.

— Защо попита за микробуса?

— Стори ми се, че го видях по-рано.

— Къде?

— Пред търговския център, откъдето купихме касетофона.

— Тръгна ли след нас?

— Не.

След три пресечки Марти пак попита:

— Виждаш ли го?

— Не. Предполагам, че греша.

65.

Марк Ариман обядва сам, на маса за двама, в стилно бистро в Лагуна Бийч. Вляво се разкриваше зашеметяваща гледка към Тихия океан, а вдясно седяха добре облечени и богати посетители.

Не всичко беше свършено. От време на време трийсетинагодишният мъж през две маси се смееше силно, грубо и продължително като магаре. Възрастната жена на съседната маса беше със смешна, жълта като горчица, широкопола шапка. Шест млади жени в отсрещния ъгъл се кикотеха отвратително. Сервитьорът сбърка предястието, после се забави няколко минути, преди да се върне с каквото трябва.

Но психиатърът не застреля никого. За майстор играч като него, импулсивната стрелба би донесла малко удоволствие. Безсмислените изстрели се харесваха на психичноболните, безнадеждно глупавите, на ядосаните ученици с твърде високо самочувствие и без самодисциплина и на фанатици, които искаха да променят света за една нощ. Пък и деветмилиметровият му пистолет имаше пълнител само с десет патрона.

Ариман завърши обяда си с парче шоколадов кейк и жълт сладолед, плати и излезе, прощавайки на всички, дори на жената със смешната широкопола шапка.

Следобедът беше приятно хладен. Вятърът бе утихнал. Небето беше облачно, но не валеше.

Докато чакаше пиколото да докара мерцедеса му, доктор Ариман разгледа ноктите си и остана толкова доволен от качеството на маникюра си, че за малко не пропусна да забележи какво става наоколо. Психиатърът се бе вторачил в ръцете си — силни и мъжествени и въпреки това с изящни пръсти като на пианист — и в последния момент съзря пикапа, паркиран на отсрещната страна на улицата.

Пикапът беше бежов и добре поддържан, но стар, и Ариман не прояви интерес към него.

Макар мъжът да бе непознат, психиатърът имаше чувството, че го е виждал. Човекът беше на четирийсет и няколко години, с червеникави коси, овално, червендалесто лице и очила с дебели стъкла. Не гледаше директно към Ариман, но в държанието му имаше нещо, което подсказваше, че го *следи*. Той поглеждаше твърде нетърпеливо часовника си и после към близкия магазин, сякаш чакаше някого, но способностите му на актьор бяха по-лоши и от онези на кинозвездата, подготвящ се за ролята на кариерата си като отхапвач на носа на президента на Съединените щати.

Антикварният магазин за играчки. Само преди няколко часа. Там психиатърът бе видял изчервяващия се мъж.

В страна с население три милиона души беше трудно да повярваш, че втората среща е случайна.

Но бежовият пикап не беше превозно средство, което човек обикновено би свързал с тайно полицейско наблюдение с частни детективи.

Когато обаче се вгледа, Ариман видя, че пикапът има две допълнителни антени освен стандартната за радиото. Едната беше за полицейски предавател, а другата — странна, дълга два метра, права, сребриста и с топче на върха, оградено с черна спирала.

Психиатърът потегли, отдалечи се от ресторанта и не се изненада, когато видя, че пикапът го последва.

Техниката на следене на изчервяващия се беше аматьорска. Той не се бе залепил за задната броня на мерцедеса и позволяваше на една-две коли да се вместят между тях, както вероятно бе научил от идиотските детективски филми по телевизията, но нямаше достатъчно самочувствие да изпусне от поглед Ариман за повече от една-две секунди, защото караше ту до осевата линия, ту до паркираните вдясно коли, за да вижда мерцедеса. Пикапът беше единствената аномалия в схемата на уличното движение.

В днешно време, когато имаше проследяващи устройства и дори сателитно наблюдение, професионалистите можеха да следят заподозрения денонощно, без да бъдат близо до него. Но шофьорът в пикапа очевидно беше любител.

Ариман беше озадачен и заинтригуван.

Той започна да сменя улиците, навлизайки в не толкова оживени квартали. Както психиатърът очакваше, преследвачът му увеличи

разстоянието, сякаш бе убеден, че умствените способности и възприятия на жертвата му са колкото на късогледа крава.

Без да даде мигач, Ариман рязко зави надясно, влезе в алеята за коли на най-близката къща, потегли на заден ход и се върна по пътя, по който беше дошъл.

Когато се приближи до пикапа, психиатърът се престори, че търси някакъв адрес. Два бързи погледа вляво бяха достатъчни, за да разкрият голяма част от загадката. Той спря на ъгъла, слезе от мерцедеса, приближи се до табелката на улицата и почесвайки се по главата, погледна въображаемото листче в ръката си, сякаш някой му бе дал погрешен адрес.

После се върна в колата си и подкара. Бежовият пикап отново тръгна след него.

Шофьорът не беше сам. До него седеше Скийт Колфийлд, който се стресна от изненада, като забеляза, че Ариман го видя, после бързо извърна глава.

Дъсти и Марти ровеха в миналото на психиатъра в Ню Мексико и Скийт също играеше на детектив. Идеята несъмнено беше необмислена, защото брат му беше твърде умен, за да му възложи тази задача.

Изчервяващият се вероятно беше някой от наркоманите приятели на Скийт.

Каквото и да се случеше с Дъсти и Марти в Ню Мексико, Скийт беше най-голямото неизвестно. Ариман се опитваше да се отърве от него от два дни, откакто го инструктира да скочи от покрива.

Сега, след като бе освободен от необходимостта да го търси, докторът трябваше само да шофира внимателно, за да е сигурен, че Скийт е зад него, докато има време да прецени ситуацията и да реши коя е най-добрата стратегия, за да се възползва от това щастливо, случайно развитие на събитията. Играта продължаваше.

* * *

Марти караше след Чейс Глисън. След като се отдалечиха на няколко километра от града, той спря на паркинга на крайпътен

ресторант. Чейс слезе от колата си и се качи във форда при Дъсти и Марти.

— Онова там е институтът „Белън-Токланд“.

Институтът заемаше приблизително осемдесет декара площ в средата на много по-голям парцел необработваема земя и беше ограден с висока два метра каменна стена. Масивната сграда ярко контрастираше на околния пустинен пейзаж и се извисяваше застрашително и агресивно.

— Досуц готическа катедрала — отбеляза Дъсти.

— Какво правят там? — попита Марти. — Планират края на света?

Отговорът на Чейс съвсем не беше окуражителен.

— Може би. Така и не разбрах какво *казват*, че правят, но вие вероятно сте по-умни от мен. Занимавали се с научноизследователска дейност, водеща до... — Чейс цитира нещо, което явно бе прочел. — „Приложение на най-новите открития в психологията и психофармакологията в проектирането на по-справедливи и стабилни структурни модели на управление, бизнеса, културата и обществото като цяло, което ще допринесе за чиста околна среда, по-надеждна система на правосъдие, реализация на човешкия потенциал и мир в света...“

— Промиване на мозъци — заяви Марти.

— Ами, няма да споря с вас, каквото и да кажете. Там може да има и дори катастрофирал извънземен космически кораб.

— Предпочитам да са извънземни. Това не би ме уплашило толкова много, колкото, ако е работа на правителството — рече Дъсти.

— О, не, това не е правителствена институция — увери го Чейс. — Или поне няма видима връзка.

— Тогава какво е?

— Институтът е създаден от двайсет и четири университета и шест богати фондации от цялата страна. Те го поддържат, както и значителните субсидии на няколко огромни корпорации.

— Университети? — намръщи се Марти. — Това ме разочарова. Професорите не са толкова страшни, колкото правителството.

— Няма да мислиш така, ако прекараш повече време с Ламптън Влечугото — каза Дъсти.

— Ламптън Влечугото? — попита Чейс.

— Доктор Дерек Ламптън. Втория ми баща.

— Като се има предвид, че работят за световния мир, мястото е адски строго охранявано — рече Чейс.

На по-малко от петдесет метра на север колите, влизащи в института, трябваше да спрат пред къщичката на охраната. Посрещаха ги трима униформени мъже. Единият дори обикаляше автомобилите и оглеждаше с огледало шасито.

— Какво ли търсят? — зачуди се Дъсти. — Скрити пътници? Бомби?

— Може би и двете. Има и електронна охрана, вероятно по-добра от онази в лос Аламос.

— Това не означава нищо, защото китайците изнесоха от Лос Аламос всичките ни военни тайни — отбеляза Дъсти.

— Съдейки по охраната, не трябва да се притесняваме, че китайците ще изнесат и *мирните* ни тайни — рече Марти.

— Ариман беше тясно свързан с института — каза Чейс. — Практикуваше в града, но истинската му работа беше тук. И когато трябваше да си спасява задника след убийствата в семейство Пасторе, тези хора му помогнаха.

Марти не проумяваше нищо.

— Но щом не са от правителството, как карат ченгетата, прокурорите и всички останали да играят по свирката им?

— Преди всичко с много пари. И с връзки. Очевидно имат влияние в правителството, в полицията и в медиите. Тези хора имат повече връзки от мафията и много по-добър обществен лик.

— И вместо да продават наркотици, да фалшифицират компактдискове и да дават заеми, изграждат световен мир.

— Точно така. И ако се замислите, имат по-добра структура от правителството. Няма контролни комисии от Конгреса. Нито политици шарлатани, пред които да отговарят. Просто добри момчета, които вършат добра работа за едно по-добро бъдеще. Едва ли някой би ги проучвал. По дяволите, каквото и да правят там, сигурен съм, че повечето се *мислят* за добри момчета, спасители на света.

— Но ти не мислиш така, нали?

— Да, заради онова, което Ариман направи на родителите ми и защото беше тясно свързан с това място. Но местните жители не

обръщат внимание на института. Той не е важен за тях. Или ако мислят, чувствата им са неясни.

— Кой са Белън и Токланд? — попита Марти.

— Корнел Белън и Натаниъл Токланд. Две важни клечки в областта на психологията. Професори. Институтът е тяхна идея. Белън почина преди няколко години. Токланд е седемдесет и девет годишен, пенсионер и женен за поразително умна, забавна, петдесет години помлада, богата наследница. Ако ги видите, така и няма да проумеете какво тя намира в него, защото той няма чувство за хумор и е тъп, грозен и стар.

— Сигурно е манипулирал съзнанието й — предположи Марти.

— Както и да е — рече Чейс. — Помислих, че трябва да видите това. Институтът по някакъв начин обяснява действията на Ариман. И ви дава представа с какво си имате работа.

Институтът наистина и изглеждаше по на място, ако беше построен в Карпатите, близо до замъка на барон фон Франкенщайн и около него се виеше мъгла, пронизвана от мълнии.

* * *

След приятния обяд доктор Ариман възнамеряваше да мине покрай къщата на семейство Роудс, за да види пораженията нанесени от пожара. Но сега, след като бе преследван от Скийт и приятеля му, изборът на този зрелищен маршрут изглеждаше неразумен.

Но психиатърът имаше пациент следобед и затова се насочи към кабинета си на Фашън Айлънд.

Той се преструваше, че не вижда пикапа, който спряна същия паркинг.

Ариман се качи първо в кабинета на специалист по уши, нос и гърло в източната страна на сградата. Прозорците в чакалнята гледаха към паркинга долу.

Секретарката пишеше нещо и не вдигна глава. Явно предположи, че Ариман е пациент, който трябва да чака заедно с останалите сополанковци със зачервени гърла, седнали на неудобните столове и четящи стари, пълни с бактерии страници.

Ариман видя мерцедеса си и бежовия пикап. Безстрашният дует беше слязъл от пикапа. Двамата протягаха крака, кършеха рамена и поемаха чист въздух, явно готвейки се да чакат, докато жертвата им отново се появи.

Хубаво.

Ариман отиде в кабинета си на четиринайсетия етаж и попита секретарката си Дженифър дали ѝ е харесал сандвичът с обезмаслено сирене и фасулените кълнове върху ръжени бисквити — обядът ѝ в четвъртък. Дженифър беше маниачка на здравословното хранене и несъмнено ле родена с половината от обичайния брой вкусови брадавици на езика. Психиатърът прекара няколко минути с нея, преструвайки се, че се интересува от здравословния начин на хранене, после се затвори в кабинета си.

Той се обади на управителя на имота си, Седрик Хоторн, и поиска най-забележителната кола от колекцията си шевролет „Ел Камино“, модел 1959 година — да бъде паркирана до сградата в съседство с офиса му. Ключовете трябваше да бъдат сложени в магнитна кутия под задната броня вдясно. Съпругата на Седрик трябваше да го последва с друга кола и после да го върне в къщата.

— О, и донеси скиорска маска — добави психиатърът. — Остави я под предната седалка.

Седрик не попита защо му е необходима скиорска маска. Не му влизаше в работата да задава въпроси. Той беше твърде добре обучен, за да го прави.

— Да, разбира се, сър. Скиорска маска.

Ариман вече имаше пистолет.

Той бе измислил стратегия.

Сега всички части от играта бяха подредени.

66.

Ранчото имаше изтъркан дървен под и таван с греди. В камината във всекидневната горяха уханни борови шишарки и кедрови клони. Тапицираните кресла и дивани, масите, столовите и шкафовете бяха стари. Навсякъде бяха постлани индиански черги, освен в стаята, където бяха станали убийствата.

Там не гореше огън. Всички мебели бяха изнесени и продадени. Подът беше гол.

През прозореца без завеси проникваше слаба, сивкава светлина. Стените излъчваха хлад. На Марти ѝ се стори, че съзря безшумно минаване на почти прозрачна фигура, но когато се вгледа, в помещението нямаше нищо. И все пак там беше лесно да повярваш в невидимо присъствие.

В средата имаше дървен стол без тапицерия. Вероятно бе избран, защото е неудобен. Някои монаси вярваха, че способността за медитация и молитва намалява от удобствата.

— Всяка седмица седя тук по няколко пъти — каза Бернардо Пасторе, — обикновено по десет-петнайсет минути... а понякога часове.

Гласът му беше дрезгав, а изговорът — неясен.

Дъсти държеше касетофона с вградения микрофон обърнат към него, за да бъде сигурен, че ще запише ясно думите му.

Дясната половина на лицето на Бернардо Пасторе беше безчувствена. Нервите бяха увредени необратимо. Челюстта и част от брадичката бяха свързани с метални пластини, тел, хирургични винтове, силикон и присадена кост. Резултатът беше относителна функционалност, но не и естетичен триумф.

— Първата година — продължи Бернардо — прекарах много време на този стол, опитвайки се да разбера как е възможно да се случи такова нещо.

Когато се бе втурнал в тази стая, реагирайки на изстрелите, които бяха убили спящия му син, Бернардо бе улучен от два куршума,

изстреляни от упор от съпругата му Фиона. Първият бе разкъсал рамото, а вторият бе раздробил челюстта му.

— След известно време ми се стори безсмислено да се опитвам да разбера. Сякаш беше черна магия. Седя тук и мисля за тях и колко ги обичам. Казвам ѝ, че не я обвинявам и онова, което направи, е огромна загадка и за нея, и за мен. Защото мисля, че е точно така.

Хирурзите твърдели, че оцеляването му е истинско чудо. Високомощният патрон, който бе раздробил челюстта му, бе рикоширал, беше се върнал, бе минал по мастоидната кост и бе излязъл през лицето му над скулната дъга, без да увреди вътрешната каротидна артерия в слепоочието, което би довело до смърт, много преди да пристигне медицинска помощ.

— Тя обичаше Дион и всички онези обвинения в предсмъртното ѝ писмо за нещата, които съм правил на нея и Дион, не са верни. Дори да съм ги правил и тя да е имала склонност към самоубийство, Фиона не би убила дете, при това собственото си.

Прострелян два пъти, Бернардо Пасторе се бе добрал до високия скрин до прозореца, който бе отворен в онази лятна нощ.

— И той стоеше там и ни гледаше. На лицето му бе изписано ужасяващо изражение. Хилеше се и бе видимо развълнуван. Очите му блестяха.

— Говорите за Ариман — попита Дъсти за записа.

— Доктор Марк Ариман — потвърди Пасторе. — Стоеше там, сякаш знаеше какво ще се случи. Гледаше ме. Не мога да опиша онова, което видях в очите му. Но ако съм сторил повече лошо, отколкото добро в живота си и ако има място, където трябва да даваме отчет за всичко, което сме направили на този свят, тогава несъмнено ще видя такива очи. — Той се умълча и се втренчи в прозореца, сетне добави: — И после паднах.

Изпадайки в безсъзнание, Бернардо бе видял как съпругата му се самоубива и пада на сантиметри от него.

— Беше съвсем спокойна. Сякаш не съзнаваше какво прави. Нямаше колебание, нито сълзи.

Бернардо се бе свързал за известно време и бе допълзъл до телефона на нощното шкафче.

— Чух койоти навън. Отначало бяха далеч, но после се приближиха. Не знаех дали Ариман още стои до прозореца, но

подозирах, че си е тръгнал. Страхувах се, че привлечени от миризмата на кръв, койотите могат да влязат през отворения прозорец. Ако са сами, те са срамежливи същества, но когато са в глутница...

Той бе протегнал ръка към телефона, бе го свалил на пода и се бе обадил за помощ. Думите се бяха изтръгнали едва-едва от подутото му гърло.

— И после зачаках. Мислех, че докато дойдат, ще съм умрял. И това би било справедливо. Без Фиона и Дион, нямаше за какво да живея. Крепяха ме само две неща. Участието на доктор Ариман трябваше да бъде разкрито. Искях справедливост. И второ... макар да бях готов да умра, не исках семейството ми да стане храна на койотите, сякаш не сме по-различни от зайците.

Глутницата се събра под прозореца. Бернардо разбрал това по височината на воя им. Ноктите им драскали по перваза. Животните ръмжали и притискали муцуни до мрежата против комари.

Пасторе губел сили. Съзнанието му ставало все по-объркано. Той започнал да мисли, че това не са койоти, а неизвестни същества, дошли от отвъдното, братя на Ариман, с очи по-страшни от неговите. Те притискали муцуни до мрежата, не защото искали да се нахранят с топла плът, а били привлечени от глад за три изгубени души.

* * *

Единственият пациент за деня беше трийсет и две годишната съпруга на човек, спечелил само за четири години половин милиард долара от борсата по Интернет.

Макар че тя беше привлекателна, Ариман не я бе приел за пациент заради външността ѝ. Той не проявяваше интерес към нея, защото, когато отиде при него, жената вече беше невротичка. Ариман се възбуждаше само от здрави жени, които имаха какво да губят.

Той не бе заинтригуван от огромното ѝ богатство. Тъй като никога не бе преживявал лишения, психиатъра презираше хората, мотивирани от пари. Най-хубавата работа се въртеше единствено заради удоволствието от нея.

Съпругът бе поверил жената на грижите на Ариман не толкова защото бе разтревожен за състоянието ѝ, а защото възнамеряваше да се

кандидатира за сенатор. Той мислеше, че кариерата му в политиката ще бъде изложена на риск от съпруга, склонна към ексцентрични изблици, граничещи с лунатизъм. Тревогите му вероятно бяха неоснователни, като се има предвид, че от много години подобни пристъпи бяха характерни както за политиците, така и за съпруги им, което се отразяваше негативно на кандидатурата им в изборите. Пък и съпругът беше ужасно скучен и неизбираем.

Ариман я бе приел за пациент само защото състоянието ѝ го интересуваше. Жената се бе отправила към уникална фобия, която можеше да му предостави интригуващ материал за бъдещи игри. Освен това психиатърът смяташе да използва случая ѝ в следващата си книга, посветена на особеностите и фобиите. Ариман я бе озаглавил „Не се бой, защото аз съм с теб“. Разбира се, щеше да промени името на пациентката, за да защити правото ѝ на лична неприкосновеност.

От известно време съпругата на бъдещия сенатор беше обсебена от актьора Киану Рийвс. Тя колекционираше снимки, статии и рецензии за филмите му, които бе гледала най-малко по двайсет пъти. Веднъж бе гледала в продължение на четирийсет и осем часа „Скорост“, докато накрая бе припаднала от липса на сън. А наскоро си бе купила златен медальон Картие във формата на сърце на стойност двеста хиляди долара и бе поръчала на гърба му да гравират думите „Копнея за Киану“.

Но любовта ѝ неочаквано се превърна в омраза поради причини, които пациентката не проумяваше. Тя започна да подозира, че Киану има тъмна половина, разбрал е за интереса ѝ към него и не е доволен. И наема хора да я следят. И самият той я следи. Щом телефонът звъннаше и някой затвори, без да каже нищо или бе набрал погрешно номера ѝ, жената беше убедена, че е Киану. По-рано тя обожаваше лицето му, а сега се ужасяваше от него. Тя унищожи албумите си с изрезки от вестници и изгори снимките му, защото си бе втълпила, че той я гледа през тях. Всъщност видеше ли лицето му, жената изпаднаше в пристъп на паника. Вече не гледаше телевизия от страх, че ще види реклама за най-новия му филм. Не смееше да чете списания, защото можеше да съзре снимка на Киану, който я наблюдава. Тя се плашеше дори като видеше името му и четеше само списания като „Външна“ политика и медицински публикации от сорта „Напредък в хемодиализата“.

Жената скоро щеше да бъде убедена, че Киану Рийвс я дебне и преследва навсякъде и фобията ѝ ще се прояви напълно. Доктор Ариман знаеше това, защото такава беше схемата в тези случаи. После съзнанието ѝ щеше да се стабилизира и пациентката щеше да се научи да води живот, изпълнен с ограничения като Сюзан Джагър, или щеше да изпадне в пълна психоза и вероятно да постъпи поне за краткосрочно лечение в някоя хубава, частна психиатрична клиника.

Медикаментозното лечение вдъхваше надежда на такива пациенти, но Ариман не искаше да я лекува по традиционния начин. Той смяташе да я подложи на три сеанса на програмиране, но не за да я контролира, а само да я инструктира да не се страхува от Киану Рийвс. Така, за следващата си книга психиатърът щеше да разполага със страхотна глава за чудодейно изцеление, което щеше да припише на аналитичните си умения и терапевтична гениалност, измисляйки сложна история за лечение, каквото всъщност не бе извършил.

Ариман не беше започнал да промива мозъка ѝ, защото фобията ѝ се нуждаеше от време, за да се развие. Жената трябваше да страда още, за да бъде излекуването ѝ по-сензационно, а благодарността ѝ — безгранична.

Докторът седеше на креслото срещу нея и слушаше трескавите ѝ разсъждения за коварния план на Киану Рийвс. Монологът ѝ и малобройните въпроси на психиатъра се записваха на касетофон.

Игрив както винаги, Ариман изведнъж си помисли колко забавно би било, ако актьорът, който щеше да атакува носа на президента на Съединените щати, е Киану Рийвс. Какъв ли щеше да бъде ужасът на пациентката му, когато научеше новината. Това абсолютно щеше да я убеди, че би пострадал нейният нос, ако съдбата не бе поставила президента пред нея по пътя на Рийвс.

Психиатърът притежаваше невероятно чувство за хумор.

— Докторе, вие не ме слушате.

— Слушам — увери я той.

— Не, разсеян сте и аз не ви плащам тези безумно високи пари, за да мечтаете.

Макар че допреди пет години едва можеха да си позволят пържени картофи и хамбургери, сега тази жена и скучният ѝ съпруг бяха станали властни и взискателни, сякаш бяха родени богати.

Всъщност обсебената от Киану Рийвс и безумното желание на съпруга ѝ да влезе във властта, бяха резултат от внезапността на финансовия успех, от измъчващата ги вина, че са спечелили толкова много с толкова малко усилия и от неизказания страх, че също така бързо може да изгубят всичко.

— Нали нямате конфликт с пациента? — разтревожено попита тя.

— Моля?

— Скрит конфликт с пациента. Не *познавате* К-К-Киану, нали?

— Не. Разбира се, че не.

— Да не разкриете връзката си с него, би било крайно неетично. И откъде да знам, че не сте способен на неетично поведение? Какво всъщност знам за вас?

Вместо да извади пистолета от кобура под мишницата си и да научи на добри обноски тази новозабогатяла простачка, Ариман пусна в действие чара си и вежливо я убеди да продължи с налудничавото си бръщолевене.

Стенният часовник показваше, че след по-малко от половин час той щеше да я изпрати навън, в обсебения от Киану Рийвс свят. После щеше да се справи със Скийт Колфийлд и изчервяващия се мъж.

* * *

— Дълго време сякаш виждах петна от кръв по пода — каза Бернардо Пасторе. — Докато бях в болницата, приятелите ми почистиха стаята и изхвърлиха мебелите и всичко останало. Когато се върнах, нямаше петна... но аз продължавах да ги виждам. В продължение на година търках по малко всеки ден. Не исках да се отърва от кръвта, а от скръбта. Осъзнах това и престанах да търкам.

През първите няколко дни в интензивното отделение той се борил да оцелее. Раните и подпухналото му лице не му позволявали да говори, когато е в съзнание. Бернардо Пасторе предявил обвинения срещу Ариман, но психиатърът успял да измисли история за прикритие, подкрепена от свидетели.

Бернардо Пасторе се приближи до прозореца и се втренчи навън.

— Видях го точно тук. Гледаше в стаята. Не беше халюцинация, след като бях прострелян, както се опитваха да кажат.

— Повярва ли ви някой? — попита Дъсти.

— Малцина. Но само един, който беше от значение. Ченге. Той започна да работи върху алибито на Ариман и може би се бе натъкнал на нещо, защото счупиха кокалчетата на пръстите му. И го прехвърлиха на друг случай, а приключиха този.

— Мислите ли че ще разговаря с нас?

— Да. След толкова време смятам, че ще говори. Ще му се обадя и ще му кажа за вас.

— Ще бъде добре, ако уредите среща за довечера. Утре ще бъдем заети в бившите ученици в детската градина „Заю Баю“.

— Няма да постигнете нищо. Ариман е недосегаем.

— Ще видим.

Дори на сивкавата светлина, проникваща през прозореца, се виждаше, че келоидните белези на дясната страна на лицето на Пасторе са тъмночервени.

Той сякаш усети погледа на Марти и се обърна към нея:

— Ще сънувате кошмари от мен.

— Не. Лицето ви ми харесва, господин Пасторе. Честно е. Пък и след като се запознаеш с Марк Ариман, едва ли можеш да сънуваш кошмари от нещо друго.

— Да, нали? — каза Бернардо и отново се втренчи в гаснещия следобед навън.

Дъсти изключи касетофона.

— Сега хирурзите могат да премахнат белезите — рече Бернардо. — Искаха да оперират челюстта ми. Обещаха, че ще я изгладят. Но вече не ме интересува как изглеждам.

Дъсти и Марти не знаеха какво да кажат. Бернардо Пасторе беше на около четирийсет и пет и му предстояха още много години, но никой не можеше да го накара да ги иска. Освен самият той.

* * *

Дженифър живееше на три километра от офиса. Тя отиваше и се връщаше от работа пеша, защото ходенето беше част от здравословния

й режим.

Ариман я помоли да му направи услуга и да закара мерцедеса му до сервиза, за да сменят маслото и да регулират гумите.

— После ще те закарат вкъщи.

— Не е необходимо. Ще се прибера пеша.

— Но това са петнайсет километра.

— Нима? Страхотно!

— Ами ако вали?

— Утре ще вали. Но *вие* как ще се приберете?

— Ще отида до книжарницата, а после ще пийнем по чашка с един мой приятел. Той ще ме закара вкъщи. — Ариман погледна часовника си. — Затвори рано... Да речем, след петнайсет минути. Така, макар че ще извървиш петнайсет километра, ще се прибереш вкъщи по обичайното време. И вземи трийсет долара от касата. Отбий се в „Зелени акри“ и вечеряй, ако искаш.

— Много сте внимателен.

Петнайсет минути щяха да бъдат достатъчни на Ариман, за да излезе от сградата през официалния изход, където момчетата с бежовия пикап нямаше да го видят, да отиде в съседната постройка и после на паркинга зад нея, където щеше да го чака шевролетът му.

* * *

Загражденията на двора бяха запустели. Конете бяха прибрани в конюшните заради приближаващата се буря.

Марти спря форда. Кирпичената къща не изглеждаше странна и романтична, когато пристигнаха. Някога явно е била вълшебна, но сега сякаш се бе прегърбила и сляла с пръстта и скоро щеше да изчезне, все едно никога не е съществувала, заедно с хората, които бяха обичали и се радвали между стените ѝ.

— Питам се с какво ли си имаме работа — рече Дъсти, когато Марти потегли. — Какъв всъщност е Ариман?

— Нямах предвид само връзките му, института и кой и защо го защитава?

— Не. — Гласът му стана тих и сериозен, сякаш говореше за свещени неща. — Кой е този човек, извън очевидните и лесни

отговори?

— Социопат. Влюбен в себе си според Клоствърман.

Но Марти знаеше, че тези думи не са онова, което търси.

Частният, чакълен път от ранчото до магистралата беше дълъг километър и половина и минаваше първо през равнина, после надолу, през няколко хълма. На оскъдната светлина от мрачното небе, в този последен час на зимния ден, тъмнозелената растителност изглеждаше посребрена. Странните скални образувания приличаха на полужаровени, чепати кости на праисторически зверове.

— Ако Ариман тръгне из пустинята сега, дали гърмящите змии ще излязат от дупките си и ще го последват, послушни като котенца? — попита Дъсти.

— Не ме плаши, миличък.

Но на Марти не ѝ беше трудно да си представи Ариман до прозореца на спалнята на Дион Пасторе, невъзмутим от появата на койотите и застанал сред хищниците, сякаш е поискал и получил почетно място в глутницата, и как притиска лице до мрежата против комари, докато прерийните вълци около него ръмжат гърлено и оголват зъби.

Там, където чакъленият път завиваше от едната страна на хълма и рязко се спускаше надолу, някой бе поставил лента с шипове — номер, до който прибягваха полицаите, когато преследваха кола на градска територия и беше трудно да я спрат.

Марти я видя късно и удари спирачки, когато предните гуми се спускаха.

После гръмнаха и задните. Фордът се плъзна надолу като шейна и се преобърна.

— Дръж се! — извика Марти, опитвайки се да овладее колата.

Фордът се преобърна три или може би четири пъти, излезе от пътя и падна в широко, сухо дърво. Предното стъкло се строши и от колата се разхвърчаха парчета. Скърцайки, фордът най-после спря на покрива си.

67.

Парливата миризма на бензин изтръгна Марти от шока.

— Добре ли си?

— Да — отговори Дъсти, като се опитваше да се освободи от предпазния колан и ругаеше, защото не можеше да го намери.

Марти също беше малко дезориентирана.

— Те ще дойдат.

— Пистолетът — настойчиво каза той.

Колтът беше в чанта ѝ, но Марти не я виждаше.

С треперещи ръце тя откопча предпазния колан и се плъзна по тавана.

Чуха се гласове. Приближаваха се.

Марти можеше да заложи къщата си, че мъжете не бяха от „Бърза помощ“.

Дъсти също се освободи от предпазния колан и се сви на кълбо на тавана на колата.

— Къде е?

— Не знам — изхриптя Марти, защото смрадта на бензин затрудняваше дишането ѝ.

Светлината в преобърнатата кола беше оскъдна. Навън се здрачаваше. Счупеното предно стъкло се бе напълнило с трънаци и оттам не влизаше светлина.

— Ето го — каза Дъсти.

Марти видя чантата си и запълзя по корем по тавана.

Чантата беше отворена и няколко неща се бяха разпилели. Марти отмести настрана пудрата, гребена и червилото и сграбчи чантата, в която беше пистолетът.

По шасито изтракаха камъчета, разпръснати от мъжете, които слизаха по склона.

Марти погледна наляво, после надясно, очаквайки да види краката им.

Тя се опита да бъде тиха, но бе принудена да диша шумно, защото въздухът се бе сгъстил и беше пълен с отровни изпарения. Дъсти също се задъхваше и отчаянието в хриптенето му беше по-страшно от тракането на падащите камъчета.

Сърцето на Марти биеше като обезумяло. Лицето ѝ се осея с капки пот. Тя надникна към долната част на колата. На пода се процеждаше бензин.

Марти обърна глава и видя три-четири други места, откъдето струеше бензин. Капките отразяваха оскъдната светлина и блестяха като перли, докато падаха.

Лицето на Дъсти. Широко отворените очи, съзнаващи безнадеждността на положението им.

Парливите изпарения предизвикваха сълзи в очите ѝ. И точно когато зрението ѝ се замъгляваше, тя видя устните на Дъсти беззвучно да произнасят „Не стреляй“.

Искрите от рикошета щяха да запалят бензина и колата щеше да експлодира.

Марти избърса с ръка сълзящите си очи и съзря чифт каубойски ботуши до най-близкото стъкло на форда. Някой започна да изкъртва вратата.

* * *

Доктор Ариман седеше зад волана на тъмночервения си шевролет „Ел Камино“, модел 1959 година, спрял на улицата, откъдето се виждаше изходът на паркинга зад сградата, където се намираше кабинетът му.

Скиорската маска беше под предната седалка. Той провери, преди да включи двигателя. Добрият, благонадежден Седрик.

Тежестта на деветмилиметровия пистолет в кобура под мишницата у не го притесняваше. Всъщност беше приятна. Бум, бум, и си мъртъв.

Дженифър изкара мерцедеса и спря, за да покаже абонаментната си карта на пазача. После бариерата се вдигна и тя подкара по улицата.

Бежовият пикап потегли след нея, но спря пред будката на пазача. Съдейки по времето, което прекараха там, двамата пипкави

детективи явно бяха пропуснали да се снабдят с дребни монети, за да платят бързо. Когато излязоха на улицата, мерцедесът завиваше на следващата пресечка и те едва не го изтърваха от поглед.

Ариман се притесняваше, че като видят само Дженифър, а не истинската им мишена, Скийт и партньорът му ще го чакат на паркинга, докато умрат от жажда и глад. Но двамата се бяха хванали на въдицата, както психиатърът предполагаше.

Той не потегли след тях. Ариман знаеше къде отива Дженифър и потегли към сервиза на „Мерцедес“ по друг, по-пряк път.

Психиатърът спря пред входа на сервиза. След четири минути се появи мерцедесът и пикапът. Дженифър вкара колата вътре, а пикапът паркира наблизо.

Скийт и партньорът му по приключения не видяха кой е спрял зад тях. Те можеха да погледнат в страничното огледало, но тъй като се смятаха за безстрашен екип за наблюдение, и през ум не им минаваше, че може да бъдат следени.

* * *

Марти измъкна пистолетът от чантата и го затъкна отзад в колана си.

Вратата до шофьора се изкърти с трясък.

Някакъв мъж им заповяда да излязат.

Марти изпъзля от колата и с облекчение пое чист въздух.

Мъжът я хвана за лявата ръка, дръпна я да стане и я блъсна. Тя залитна и падна, като тупна тежко върху пясъчливата почва.

Марти не посегна веднага към пистолета, защото още беше задъхана и зрението ѝ бе замъглено от потока сълзи. Гърлото ѝ бе пресъхнало и пареше, а в устата си усещаше стипчив вкус. Бензиновите изпарения бяха проникнали до синусите ѝ. Заболя я главата.

Тя чу как Дъсти също бе измъкнат от форда и повален на земята, както бяха сторили с нея.

Двамата седяха там, където бяха паднали и потрепервайки, поемаха въздух.

Макар че зрението ѝ беше замъглено, Марти видя двама мъже. Единият ги наблюдаваше и държеше картечен пистолет, а другият обикаляше преобърнатата кола. Едри мъже. Черни дрехи. Марти не можеше да види ясно лицата им.

Започна да вали сняг.

Тя дишаше по-леко и зрението ѝ се проясни. Някой я сграбчи за косите и пак я изправи.

— По-живо — нетърпеливо изръмжа единият от непознатите. — Ако се бавите, ще ви пръсна черепите и ще ви оставя тук.

Марти прие сериозно заплахата и тръгна нагоре по склона, по който фордът се бе преобърнал.

* * *

Дженифър излезе от сервиза Мерцедес и детективите се объркаха. Те бяха готови да я следят с пикапа, но нито немощния Скийт, нито кръглоликият му приятел бяха в достатъчно добра форма, за да предприемат продължително преследване пеша.

Нещо по-лошо, Дженифър вървеше така, сякаш я гонеха всички дяволи от ада. Изправила глава, изопнала назад рамене и изпъчила гърди, тя крачеше като жена, решила преди залез-слънце да стигне до границата на съседния щат.

Дженифър беше с костюма с панталон, с който бе облечена и в офиса, но бе сменила обувките на високи токове с маратонки. Вещите ѝ бяха сложени в раничка на гърба ѝ. Ръцете ѝ бяха свободни и се движеха ритмично, сякаш беше олимпийски маратонец. Косите ѝ бяха завързани на опашка, която се люшкаше насам-натам, докато Дженифър бързо вървеше към ресторанта.

Стъклата на шевролета бяха леко затъмнени, пък и Дженифър не знаеше, че Ариман има такава кола. Тя дори не погледна в неговата посока.

Пикапът потегли, направи обратен завой, мина покрай шевролета и продължи към ъгъла, където отново спря.

Дженифър се бе отдалечила на стотина метра нагоре по хълма. Тя зави надясно и се отправи на юг.

Пикапът бавно тръгна след нея.

Ариман ги последва.

„Залени акри“ се намираше на шест километра и психиатърът не виждаше причина да следи дотам пикапа. Той го изпревари, подмина Дженифър и подкара към ресторанта.

Двамата детективи аматьори доставиха огромно удоволствие на Ариман. Младите идиоти имаха своеобразен чар. Психиатърът едва не изпита съжаление, че трябва да ги убие и не може да ги запази като домашни любимци, които да разнообразяват скучните му следобеди.

Разбира се, бе минало много време, откакто той бе отнел човешки живот със собствените си ръце. Ариман използваше посредници и сега с нетърпение очакваше да потопи ръцете си в кръв, така да се каже.

* * *

Когато стигнаха до върха на хълма, зрението на Марти се проясни напълно. Дишането ѝ още беше затруднено, но се нормализираше. Тя плюеше, за да се прочисти от бензиновите пари, но вече не се задушаваше.

На пътя за ранчото бе спряно тъмносиньо беемве. Вратите бяха отворени и двигателят работеше. На тежките зимни губи имаше вериги за сняг.

Марти се обърна към катастрофиралия форд, надявайки се, че колата ще експлодира. Звукът можеше да се чуе надалеч в това открито и смълчано пространство. Или ако гледаше през прозореца, Бернардо Пасторе можеше да забележи пожара.

Но тя знаеше, че това са празни надежди.

Двамата непознати носеха картечни пистолети. Марти не знаеше много за това вид оръжие, а само че са смъртоносни в ръцете на неточен стрелец и още по-смъртоносни, когато ги държат хора, които знаят какво правят.

Мъжете сякаш бяха създадени в лаборатория за клониране и бе използвана генетична формула, наречена „представителен главорез“. Макар и хубави и добре облечени, те бяха страшни и имаха дебели вратове и широки рамене.

Русокосият отвори багажника на беемвето и заповяда на Дъсти да влезе вътре.

— И не прави нищо глупаво, като да се опиташ да ме нападнеш с гаечен ключ, защото ще те застрелям, преди да си замахнал.

Дъсти погледна Марти, но и двамата знаеха, че моментът не е подходящ да използват колта, защото мъжете бяха насочили към тях картечните пистолети. Предимството на Дъсти и Марти не беше скритото оръжие, а изненадата.

Ядосан, че го бавят, русокосият бързо се приближи до Дъсти и го ритна през краката.

— Влизай в багажника!

Дъсти не искаше да оставя Марти с тях, но нямаше друг избор, освен да се подчини и се вмъкна в багажника на беемвето.

Марти изпита чувството, че няма да го види повече, и й се догади.

Русокосият тресна капака и завъртя ключа, като седна зад волана.

Вторият мъж блъсна Марти на задната седалка и бързо се намести до нея, като седна зад шофьора.

Двамата се движеха с грациозността на атлети и лицата им не бяха като на традиционните биячи. Нямаха белези и бяха с високи скули, правилни носове и четвъртити брадички. Всеки от тях беше мъж, когото богата наследница би представила на родителите си, без да я лишат от издръжка и зестра. Различаваха се само по цветовете на косите си — тъмноруса и червеникава — и по индивидуалния стил.

Русокосият, изглежда, беше по-сприхав и опасен от двамата. Още ядосан от колебанието на Дъсти да влезе в багажника, той включи на скорост и рязко потегли. Гумите разпръснаха чакъл.

Червенокосият се усмихна на Марти и повдигна вежди, сякаш искаше да каже, че понякога партньорът му е изпитание за нервите.

Той държеше картечния пистолет в едната си ръка. Дулото сочеше към пода. Мъжът явно не се притесняваше, че Марти може да окаже успешна съпротива.

Разбира се, тя не можеше да му отнеме оръжието, нито да го обезвреди и повали с един-единствен удар. Той беше бърз и едър и щеше да прекърши гръкляна й с лакът или да блъсне лицето й в страничното стъкло.

Марти мислеше, че ще се отправят към магистралата, но след около петстотин метра беемвето излезе от пътя за ранчото и потегли на изток, по неравна, тясна пътека, очертана едва забележимо във високите треви, мескитите и кактусите.

Доколкото Марти си спомняше от картата и от онова, което бе видяла, когато излязоха от Санта Фе, в тази посока нямаше нищо друго, освен дива пустош.

— Къде отиваме? — попита тя.

— На Алеята на влюбените — отговори шофьорът и я погледна в огледалото за обратно виждане.

— Кои сте вие?

— Ние ли? Бъдещето.

Мъжът на задната седалка отново се усмихна и повдигна вежди, сякаш се присмиваше на усета за театралност на партньора си.

Беемвето подскачаше по неравната пътека и ауспухът и резервоарът стържеха по земята.

Червенокосият и Марти не си бяха сложили предпазните колани и се клатушкаха насам-натам.

Тя се възползва от възможността, плъзна ръка под якето и пуловера си и извади колта от колана си.

Марти държеше пистолета на седалката до себе си. Разкопчаното ѝ яке го скриваше.

Действие. Действие, информирано от интелект и морална перспектива. Марти имаше доверие на интелекта си. Убийството, разбира се, не беше морално, но не и ако беше при самоотбрана.

Но моментът не беше подходящ.

— Няма да ви се размине — каза тя, позволявайки им да чуят неподправения ужас в гласа ѝ, защото това щеше да засили убеждението им, че е безпомощна.

— Закари, мислиш ли, че ще ти се размине? — подигравателно рече шофьорът на партньора си.

— Да, Кевин — отговори червенокосият и пак повдигна вежди и сви рамене.

— Закари, как наричаме такава операция? — попита шофьорът.

— Залавяне и премахване.

— Кажй ѝ къде отива, Закари.

— С мен, в Града на оргазма.

— Човече, ти халюцинираш, но си забавен. А след Града на оргазма?

— Ти и съпругът ти ще отидете на дъното на стар, индиански кладенец — обясни Закари на Марти.

— Не е използван от триста години — добави Кевин.

— Не искаме да замърсявате питейната вода — рече Закари. — Това е федерално нарушение.

— Никой няма да намери телата ви. Може би след като колата ви е катастрофирала, вие сте скитали из пустинята, загубили сте се в бурята и сте умрели от студ.

Беемвето намали скоростта и в снега от двете страни на пътеката се появиха странни очертания — ниски, вълнообразни и бледи, отразяващи светлината и плъзгащи се като призрачни кораби в мъгла. Руини. Части от постройки. Камъни и кирпичени стени на отдавна изоставена сграда.

Докато Кевин удряше спирачки, Марти се обърна към Закари и заби дулото на колта в ребрата му толкова силно, че лицето му се изриви от болка.

Очите му разкриха безстрашен и безмилостен, но не и глупав човек. Без да пророни дума, той пусна картечния пистолет на пода между краката си.

— Какво става? — реагирайки инстинктивно, попита Кевин и погледна Марти в огледалото за обратно виждане.

— Сложи ръце на облегалката, копеле — заповяда тя.

Той се поколеба.

— *Веднага* — изкрещя Марти, — защото ще застрелям този тъпак и ще ти пръсна черепа. Сложи ръце на облегалката, за да ги виждам.

— Имаме проблем — потвърди Закари.

Кевин посегна към картечния пистолет на седалката до него.

— Ръцете на облегалката! Веднага, скапаняко! — изрева Марти и се стъписа, като чу колко психарски звучи гласът ѝ — не като на жена, която само се преструва на неотстъпчива, а като на откачена. И вероятно наистина беше така, защото се побъркваше от страх.

Кевин протегна ръце назад и се хвана за облегалката.

— Слязохте от самолета само с ръчен багаж — отбеляза Кевин.

— Млъкни. Мисля.

Марти не искаше да убива никого, дори отрепки като тези двамата, но само ако можеше да избегне това. Но как? Как да ги изкара от колата, без да им дава възможност да опитат нещо?

— Носехте само ръчен багаж. Откъде се появи пистолетът? — настоя Кевин.

Марти трябваше да наблюдава и двамата, и да следи всяко тяхно движение и да чака миг на колебание и уязвимост.

— Откъде взе пистолета?

— Извадих го от задника на приятеля ти. А сега, *млъкни!*

Марти реши да се измъкне заднишком от колата, като накара Закари да излезе с нея, опирайки пистолета в ребрата му, като в същото време не изпуска от поглед Кевин.

Чистачките на беемвето не работеха и снегът започна да образува тънък слой върху предното стъкло. Главата на Марти се замая от сипещите се от небето снежинки.

„Не гледай навън.“

Тя срещна погледа на Закари.

Той видя нерешителността ѝ.

Марти едва не обърна глава, осъзнавайки, че това е опасно, и заби дулото на колта още по-силно в ребрата му, принуждавайки го да отмести очи от нея.

— Пистолетът може да не е истински — рече Кевин, — а пластмасов.

— Истински е — информира го Закари.

Да излезе заднишком от колата, беше рисковано. Марти можеше да се спъне в прага на вратата или якето ѝ да се закачи за дръжката. И да падне.

— Вие сте само двама проклети бояджии — презрително каза Кевин.

— Аз съм дизайнер на видеоигри.

— Какво?

— Съпругът ми е бояджия.

Марти продължи да разсъждава и стигна до извода, че докато слиза от колата заедно със Закари, за миг няма да вижда Кевин.

Най-умното беше да застреля и двамата, докато още има предимство. Боб Усмихнатия не ѝ беше казал какво да прави, когато възникнеше конфликт между интелекта и простосмъртието.

— Мисля, че дамата не знае какво да прави — подхвърли Закари.

— Може би е в задънена улица — рече Кевин.

Действие. Щом смятаха, че тя не е способна да предприеме безмилостни действия, тогава *те* щяха да действат.

„Мисли. Мисли.“

68.

Навън не помръдваше нищо, освен снегът, който продължаваше да се сипе така, сякаш настъпваше арктическа зима.

— Закари — каза Марти, — без да извърщаш поглед от мен, отвори вратата с лявата си ръка. Кевин, дръж ръцете си на облегалката.

Закари се опита да я отвори.

— Залючена е.

— Отключи я.

— Не мога. Отваря се автоматично. Кевин трябва да го направи.

— Къде е копчето, Кевин? — попита Марти.

— На таблото.

Ако му позволеше да натисне копчето за автоматично отваряне на вратите, ръката му щеше да бъде на сантиметри от картения пистолет, който несъмнено беше на седалката до него.

— Дръж ръцете си на облегалката, Кевин.

— Какви видеоигри правиш? — попита Кевин, опитвайки се да отвлече вниманието й.

Марти пренебрегна въпроса му и попита:

— Имаш ли джобно ножче, Закари?

— Не.

— Жалко. Ако мръднеш, ще ти трябва нож за да извадиш двата куршума от корема си, защото няма да си жив, докато стигнеш до най-близката болница, за да го направи хирург.

Без да отмества колта от Закари, Марти леко се надигна, за да вижда ръцете на Кевин. Тя извърна глава, но продължи да наблюдава Закари с периферното си зрение.

— Кажеш ли нещо или помръднеш, ще умреш — каза Марти.

— Ако бях на твое място, ти вече щеше да си мъртва — отбеляза Закари.

— Да, но не е така, дрисльо. Ако си умен, ще седиш неподвижно и ще благодариш на Бога, че имаш шанс да се измъкнеш жив.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че сякаш всеки момент щеше да изхвъркне от гърдите ѝ. Но това беше хубаво. Повече кръв в мозъка. По-ясна мисъл.

Марти надникна към предната седалка.

Картечният пистолет на Кевин беше там, близо до ръката му. Голям пълнител. Трийсет патрона.

— И така, Кевин, използвай внимателно дясната си ръка и натисни копчето на автоматичната ключалка и после пак я сложи зад главата си.

— Не се нервирай и не ме убивай за нищо.

— Не съм нервна — каза тя и спокойствието в гласа ѝ я изуми, защото отвътре трепереше.

— Ще направя каквото искаш — рече Кевин и махна ръката си от облегалката.

Марти хвърли бърз поглед към Закари, който държеше ръце високо над главата си, макар че никой не му беше казал да го прави.

Кевин натисна копчето на автоматичната ключалка.

Онова, което последва, изглежда, бе планирано от двамата мъже по телепатичен път.

Закари мигновено отвори вратата, претърколи се и докато падаше, протегна ръка към картечния си пистолет.

Марти изстреля два куршума към червенокосата му глава. Кевин се наведе на предната седалка и грабна оръжието си.

Марти се хвърли на пода, далеч от зрителното поле на Кевин, насочи колта към предната седалка и в бърза последователност изстреля четири куршума в тапицерията.

Кевин също можеше да стреля *през* седалката. А ако не беше улучен, можеше да се надигне и да я застреля. Марти беше уязвима и откъм отворената врата. Закари беше навън с картечния си пистолет. Я не трябваше да остава там, а да се *движи*.

Марти не смееше да губи време, докато отваря вратата зад себе си, затова излезе през вратата, която Закари бе отворил.

Той не я посрещна с канонада от куршуми. Макар и още жив, Закари беше ранен и се опитваше да се изправи на ръце и после да допълзи до картечните си пистолет, който бе изхвърчал от пръстите му и се намираше на около три метра от него.

Марти събра сили и го ритна в ребрата. Закари изохка от болка и се опита да я хване, но се строполи по лице на заснежената земя.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че зрението ѝ се замъгли. Гърлото ѝ пресъхна от страх. Марти мина покрай Закари и взе картечния му пистолет, очаквайки да бъде надупчена от многобройни куршуми в гърба.

Дъсти беше заключен в багажника на беемвето, отчаяно викаше името ѝ удряше по капака.

Изумена, че е още жива, Марти пусна колта, стисна с две ръце новото оръжие, обърна се, присви очи и се втренчи в снежната виелица, търсейки мишена, но Кевин не беше зад нея. Вратата от неговата страна беше затворена. Марти не го виждаше.

Може би беше мъртъв и лежеше на предната седалка.

А може би не.

Зимното небе беше помръкнало. Сипецият се сняг беше много по-светъл от него.

Снежинките блестяха на фаровете на колата. Снежните завеси пораждаха зрителна измама, сякаш в тях се криеха тъмни сенки.

Марти коленичи и се огледа, опитвайки се да забележи някакво движение, освен неумолимо падащия сняг.

Закари лежеше по лице и не мърдаше. Дали беше мъртъв? Или се преструваше? Не трябваше да го изпуска от поглед.

Дъсти продължаваше да вика името ѝ и отчаяно да ритта задната седалка.

— Тихо! — извика тя. — Добре съм. Справих се с единия. Може би и с другия. Мълчи, за да мога да чувам.

Дъсти веднага млъкна. Марти чу, че двигателят на колата бръмчи, макар и приглушено.

Тя избърса лицето си от снега, бавно се изправи и видя, че предната врата от другата страна е отворена. Ранен или не, Кевин се бе измъкнал от колата и се придвижваше нанякъде.

* * *

Доктор Ариман пристигна в „Зелени акри“ много преди нищо неподозиращата Дженифър и двамата идиоти детективи и си избра

храна за вкъщи, за да утоли глада си, докато дойдеше време за вечерята, която по всяка вероятност щеше да отложи за по-късно, в зависимост от събитията.

Идиличният интериор на ресторанта беше безобразен и възмути Ариман. Той имаше чувството, че някой го удари по главата. Провинциални, карирани платове. Завеса от зебло на райета. Ужасни изображения на цветно стъкло на пшеничени класове, царевични кочани, зелен фасул, моркови и броколи на преградите между сепаретата. Когато видя, че сервитьорките са със сини джинсови гащеризони, ризи на червени и бели карета и миниатюрни сламени шапчици, Ариман едва не избяга.

Той застана пред касата и започна да чете менюто. Списъкът на ястията беше по-извратен от снимките на аутопсии, които бе виждал. Човек би предположил, че такъв скъп ресторант ще фалира за един месец, но дори в този ранен час заведението беше пълно. Клиентите се тъпчеха със супа без месо, омлети от белтъци и вегетариански хамбургери.

Отвратен, Ариман изпита желание да попита управителя защо не разпръснат храната на пода и не оставят посетителите да ядат от земята, като блеят и мучат на воля.

Психиатърът предпочиташе да умре от глад, отколкото да хапне нещо от това меню, затова насочи вниманието си към големите пакети с десертни блокчета, изложени на касата.

— Имаме и други — глуповато каза касиерката и извади пакети, увити с целофан. — Не се продават много. Ще спрем доставките. С шоколад и кокосови орехи са.

— Истински шоколад? — подозрително попита Ариман.

— Да, но ви уверявам, че няма масло, нито маргарин.

— Ще ги взема всичките.

— Но те са девет.

— Да, и деветте — каза той и извади пари от портфейла си. — И шише ябълков сок, ако това е най-доброто, което имате.

Десертите бяха по три долара парчето, но касиерката се зарадва, че се отървава от тях и му ги даде само за осемнайсет долара всичките. Психиатърът се върна в шевролета си по-въодушевен, отколкото можеше да си представи, че ще бъде само преди няколко минути.

Той се настани така, че да се наслаждава на ясна гледка на входа на паркинга и на вратата на „Зелени акри“. Явно изгаряше от нетърпение да се натъпче с фураж и помия.

Пълзейки внимателно зад нея на недискретно разстояние и бълвайки син пушек, старият пикап влезе в паркинга и спря близо до колата на Ариман. Но едва ли Скийт и приятелят му щяха да го видят.

Те изчакаха няколко минути, очевидно обсъждайки възможностите за избор, после изчервяващият се слезе от пикапа, протегна се и влезе в ресторанта, оставяйки Скийт сам.

Вероятно мислеха, че Дженифър е дошла тук за романтична среща насаме с Ариман на купа вдигаща пара каша от трици.

Психиатърът обмисли идеята да се приближи до пикапа, да отвори вратата и да се опита да получи достъп до подсъзнанието на Скийт, произнасяйки името доктор Йен Ло. Ако това действаше, Ариман можеше да успее да го вкара в шевролета си и да замине, преди другият мъж да се е върнал.

Но програмата на Скийт невинаги работеше както трябва, защото съзнанието му бе увредено от наркотиците. И ако срещата не минеше гладко, кръглоликият му партньор можеше да залови психиатъра на местопрестъплението.

Ариман не можеше и да се приближи до пикапа и да застреля Скийт, защото идваше време за вечеря и от „Зелени акри“ излизаха и влизаха все повече хора.

Настроението на Ариман се повишаваше с всяка изминала минута. Той се надяваше, че преди да мръкне, ще има удобна възможност да застреля и двамата. Психиатърът възнамеряваше да използва и десетте патрона в пълнителя, независимо дали беше необходимо или не, защото така щеше да бъде по-забавно.

Облаците се разкъсваха и на небето се появяваха звезди. И това достави удоволствие на Ариман. Той харесваше звездите. Някога искаше да стане астронавт.

Ариман ядеше трети шоколадов десерт, когато видя нещо, което заплаши да развали чудесното му настроение. Красив бял ролс-ройс с тъмни стъкла и лъскави джанти от титан. Психиатъра се изуми, че някой достатъчно богат, за да притежава такава кола, може да вечеря в „Зелени акри“, освен ако не са опрели пистолет в главата му.

Тази култура наистина западаше. Вилнеевият капитализъм бе пръснал богатства толкова широко, че дори дъвчещите корени и трева парвенюта можеха да карат скъпи коли, за да вечерят във вегетариански ресторант.

Ариман отмести поглед от красивия бял ролс-ройс и се закле повече да не го вижда. За да прогони потискащата гледка, той включи двигателя, пусна касета и се съсредоточи върху шоколадовия десерт.

* * *

Марти се намираше сред руините на отдавна запустяло селище.

На юг имаше полуразрушени кирпичени стени. Вховете водеха към помещения без покриви, пълни с боклуци и през лятото обитавани от тарантули и скорпиони.

На изток фаровете на беемвето осветяваха високи каменни комини, издигащи се от скалните образувания — вероятно древни фурни или огнища.

На север се виждаха ниски, извити зидове.

Кевин може би се промъкваше между руините и се приближаваше към Марти. Тя трябваше да се скрие някъде, но се страхуваше да се дебнат взаимно на това странно и древно място.

Марти се наведе, забърза към колата и се сви до задната гума от страната на шофьора.

Задната врата беше отворена. Лампата на тавана хвърляше слаба светлина.

Марти легна по корем и погледна под беемвето. Кевин не беше там.

Тя приклекна и разгледа картения пистолет на светлината от купето на колата. Съдейки по броя на патроните, Марти стигна до извода, че картения пистолет е автоматичен, но нямаше голямо доверие на способността си да контролира такова мощно оръжие.

Ръцете ѝ бяха студени. Пръстите ѝ се вцепеняваха.

Тя затвори задната врата, облегна се на нея и се втренчи в Закари. Той продължаваше да лежи неподвижно по лице на земята. Ако се преструваше, че е в безсъзнание, този тип беше необикновено търпелив.

Преди да се съсредоточи върху Кевин, тя трябваше да знае дали Закари още представлява заплаха.

Марти се поколеба за миг, после смело се приближи до него и допря дулото на картечния пистолет във врата му.

Той не помръдна.

Тя дръпна яката на скиорското му яке и притисна пръсти до гърлото му, търсейки пулса на сънната му артерия. Нищо.

Главата му беше обърната на една страна. Марти повдигна клепачите му. Очите му бяха изцъклени.

Болка прониза сърцето ѝ. Марти изпита силно чувство за вина заради онова, което бе извършила. Тя никога вече нямаше да бъде същата, защото бе отнела човешки живот. Макар че обстоятелствата не ѝ бяха оставили друг избор, освен да убие или да бъде убита и този човек бе предпочел да служи на злото, бремето на постъпката ѝ тежеше и Марти се чувстваше омърсена. Тя се бе сбогувала с част от невинността си и нямаше начин да си я възвърне.

Но заедно с вината Марти изпита и удовлетворение, и задоволство, че дотук се е справила добре, увеличила е шансовете им за оцеляване и е разбила на пух и прах самодоволството и чувството за превъзходство на главорезите. Изпълни я вълнение, че е постъпила правилно, което беше окуражаващо и същевременно ужасяващо.

Тя отново се приближи до колата и погледна през отворената врата. На предната седалка имаше петна от кръв.

Ключовете бяха на стартера. Може би трябваше да отвори багажника и да освободи Дъсти. Тогава щяха да бъдат двама срещу един.

Не. Кевин вероятно виждаше ясно колата и Марти щеше да бъде лесна мишена, докато стоеше до багажника и се суетеше да отключи и да вдигне капака.

Макар че идеята ѝ харесваше, най-безопасно беше да се оттегли в руините на юг и под прикритието на полуразрушените стени и канадските тополи да обиколи района на изток и после на север. Да се доближи от другата страна на колата, където бе отишъл Кевин.

Разбира се, той може би не се криеше и не дебнеше беembeeto, а обикаляше, но в противоположната посока, за да изненада Марти в гръб.

Срещнеха ли се, шансовете ѝ за оцеляване бяха нищожни. Макар да бе ранен, Кевин беше професионалист, а Марти — аматьор. А късметът не беше на страната на аматьорите.

Кевин сигурно се седеше със скръстени ръце, а действаше така, както го бяха научили военните или паравоенните специалисти. Марти изведнъж бе *осенена* от прозрението, че той действа и последното нещо, което очаква от съпругата на един бояджия, е да тръгне безстрашно да го търси.

Може би наистина беше така. А може би не. Но Марти беше убедена, че не трябва нито да обикаля след него, нито да се скрие и да го чака да се появи, а агресивно да го преследва и да намери следите му в пресния сняг.

Тя не смееше да мине през светлината на фаровете. Това би било равно на самоубийство.

Марти приклепна до задната част на беемвето.

Стоповете осветяваха снежинките в кървавочервено. Ауспухът бълваше отровни изпарения.

Парите прикриха Марти, но освен това я заслепяваха.

Но тя побягна по кървавите дири, започващи от отворената врата на беемвето.

Отпечатъците и капките кръв по белия сняг показваха, че Кевин е тръгнал към кръглата кирпичена постройка, която се намираше на десетина метра.

Марти се приближи и видя по-ясно останките. Мястото изглеждаше още по-загадъчно. Двуметров зид, чезнещ в мрака. Нещо като нисък купол. Диаметърът на сградата вероятно беше десет-дванайсет метра. Имаше стълби, водещи към покрива, където, изглежда, беше входът. Логичният извод беше, че по-голямата част на сградата е под земята. Сигурно това беше помещение за церемонии, духовен център на селище.

Марти продължи да бяга. Сенките станаха по-тъмни, а завесите от сняг закриваха гледката. Следите от стъпки и кръв обаче останаха ясни.

Сърцето ѝ биеше като обезумяло, а тъпанчетата на ушите ѝ вибрираха в унисон с него. Тя вървеше по дирите, опасявайки се от вероятността Кевин да се е качил на покрива, да се е спуснал на земята

и да я чака в мрака. Но до стъпалата имаше повече кръв. Той явно се бе колебал и сетне бе тръгнал покрай извитата стена.

Марти се движеше с гръб към зида, навлизаше все по-навътре в мрака и стискаше с две ръце картечния пистолет, като държеше пръста си на спусъка.

Бръмченето на двигателя на беемвето постепенно заглъхна и настъпи тишина. Марти се послуша, но не чу нищо.

Тя виждаше следите на Кевин дори в мрака, защото краката му се бяха тътрили. Петната от кръвта му също се открояваха върху белия сняг.

Изведнъж Марти изпита гордост, че се справя толкова добре. Но се предупреди, че тази гордост може да й коства живота.

Промъквайки се настрани сантиметър по сантиметър, тя не забравяше да поглежда назад. Левият ѝ крак се блъсна в нещо и тя видя тъмните очертания на някакъв предмет.

Марти се вцепени, уплашена, че шумът може да я е издал, но и от изненада. Тя се плъзна надолу по стената и докосна предмета.

Вторият картечен пистолет.

Но Марти щеше да се нуждае от двете си ръце, за да контролира оръжието, което вече притежаваше. Тя подмина картечния пистолет на Кевин. Вече не се притесняваше, че той може да изпълзи от тази посока.

Десет крачки по-нататък Марти го видя. Кевин лежеше на снега до стената. Краката му бяха изопнати.

Тя насочи картечния пистолет към него и зачака очите ѝ да се приспособят напълно към мрака. Главата на Кевин бе клюмнала наляво. Ръцете му бяха отпуснати до тялото.

Доколкото Марти виждаше, от устата му не излизаше пара.

Тя се приближи до него, приклепна и внимателно допря премръзналите си пръсти до гърлото му. Ако Кевин още беше жив, Марти не можеше да отмине и да го остави да умре сам. Тя не беше в състояние да доведе помощ навреме, за да го спасят. Пък и при дадените обстоятелства не смееше да вика помощ, защото щяха да я обвинят в убийство. Но, от друга страна, Марти можеше да стане свидетел на смъртта му, защото никой, дори човек като него, не трябваше да умира сам.

Пулсът му беше неравномерен. Марти усети горещия му дъх на студената си ръка.

Неочаквано Кевин протегна ръка и хвана китката ѝ.

Марти се стресна, падна по гръб и натисна спусъка. Картечния пистолет подскочи в ръцете ѝ и куршумите прекършиха клоните на близката тополя.

* * *

Дъсти стоеше в багажника на беемвето. Стори му се, че измина цяла вечност.

Марти му бе казала да мълчи и да чака.

От мига, в който бе затворен там, той търсеше пипнешком в мрака, опитвайки се да намери ключалката.

Отстрани имаше гаечен ключ, крик и лост. Но за да се отвори капака, натискът трябваше да бъде приложен отвън, а не отвътре.

Мисълта, че Марти е сама с двамата непознати, го ужасяваше. Дъсти трепереше от страх. Чакането беше непоносимо.

Той легна на една страна, пъхна острия край на лоста между краищата на подплатената страна на предната стена на багажника, раздели ги, изкриви ги, протегна ръка и с големи усилия изкърти единия плот и го сложи на пода.

После остави лоста, претърколи се по гръб, прибра колене към гърдите си и започна да рита предната стена на багажника, която всъщност представляваше задната седалка на колата.

Сърцето му биеше оглушително, но Дъсти чу още един автоматичен откос. Марти нямаше картечен пистолет. Главорезите имаха.

Дъсти затаи дъх и се послуша, но не чу повече изстрели.

Сетне продължи да рита, докато пластмасата се счупи и нещо се размести. Ивица бледа светлина проряза мрака. Лампата в купето. Дъсти се обърна, подпря се на ръце, подложи рамо и бутна.

* * *

Умиращият мъж изразходва последните си сили, когато сграбчи китката на Марти, вероятно не с намерението да ѝ причини болка, а по-скоро да привлече вниманието ѝ. Когато тя падна по гръб и изстреля осем-десет куршума в дървото, ръката му се отскубна от нея.

На снега паднаха няколко клони. Марти се изправи и отново стисна с две ръце картечния пистолет. Тя насочи оръжието към Кевин, но не натисна спусъка.

— Кой сте вие? — изхриптя Кевин.

Марти помисли, че той е изпаднал в делириум в последните мигове от живота си и съзнанието му е замъглено от загубата на кръв.

— По-добре си кажи молитвата — посъветва го тя, защото не можа да измисли какво друго да каже.

Когато Кевин събра достатъчно сили, за да заговори отново, се оказа, че преценката за делириума е прибързана.

— Кой... всъщност... сте вие? — Очите му леко заблестяха. — С какво... си имаме работа?

По тялото на Марти премина ледена тръпка, защото си спомни, че Дъсти бе задал подобен въпрос за доктор Ариман, точно преди да излязат от завоя на пътя за ранчото и да минат по лентата с шипове.

— Кой... всъщност... сте вие? — повтори Кевин.

Той се задави и закашля. Устата му се напълни с кръв.

Нищо не помръдваше. Светът беше безразличен към смъртта му и спокойно продължи да се върти към очарованието на новата зора.

Като насън, Марти се изправи. Беше премръзнала и зашеметена и не бе в състояние да намери отговор на последния му въпрос.

Тя се върна по стъпките си в снега, като държеше с две ръце картечния пистолет.

Марти се приближи до беемвето. От небе то продължаваше да се сипе сняг.

Дъсти се бе освободил и вървеше по кървавите следи.

Марти го видя и изпусна оръжието.

Двамата се срещнаха до стълбите и се прегърнаха.

Дъсти я притисна до себе си.

69.

Дълго след здрачаване Скийт и руменият му приятел излязоха от „Зелени акри“ и се насочиха към превозното си средство, което беше опасно за околната среда. Старият пикап запали, изпускайки отровна миризма. Ариман можеше да се закълне, че я усети в затворения си шевролет.

След минута Дженифър излезе от ресторанта. Приличаше на енергичен, млад кон, който току-що се бе напасъл. Тя направи няколко упражнения, разкършвайки крайниците и тялото си. После, без да бърза, тръгна към дома си. Опашката подскачаше на тила ѝ. Красивата ѝ глава несъмнено беше пълна с мечти за легло от прясна слама и хубава, крехка ябълка преди лягане.

И тъй като луд умора те знае, „детективите“ поеха след нея. Задачата им бе усложнена от бавното вървене на Дженифър и от мрака.

Скийт и приятелят му скоро щяха да разберат, че тя няма среща с психиатъра, а истинската им мишена отдавна им се е изплъзнала, но Ариман не рискува да ги проследи. Той подкара към улицата, на която живееше Дженифър и спря под огромно дърво, скрит от блясъка на уличните лампи.

* * *

При други обстоятелства Марти и Дъсти биха се обърнали към полицията, но този път дори не се замислиха за тази вероятност.

Дъсти си спомни обезобразеното лице на Бернардо Пасторе и чувството за безсилие, което фермерът изпитваше всеки път, когато се опитваше да намери правосъдие за убития си син и мъртвата си съпруга, и потрепери от мисълта да извикат ченгетата. Единствено фактите нямаше да ги убедят, че в стремежът си към световен мир институтът „Белън-Токланд“ има навика да наема убийци.

Беше ли извършено задълбочено разследване на предполагаемото самоубийство на петгодишната Валери-Мари Падила? Не. Кой беше наказан? Никой.

Карл Гибсън — несправедливо обвинен, набързо осъден и смъртоносно наръган с нож в затвора. Съпругата му Тери — починала от срам. Какво правосъдие имаше за тях?

И Сюзан Джагър, която се бе самоубила, но ръката ѝ не е била контролирана от нея. Да убедят полицията във всичко това, щеше да бъде трудно, дори невъзможно. А неколцината корумпирани ченгета щяха да работят неуморно, за да скрият истината и да накажат невинните.

Марти и Дъсти намериха мощно фенерче в беемвето, претърсиха руините и бързо откриха стария кладенец, за който бяха говорили главорезите. Кладенецът представляваше създадена от природата шахта в мека, вулканична скала, разширена и укрепена от човешки ръце и оградена от зид, но без покрив.

Фенерчето не можеше да освети дъното. Снегът се сипеше в кладенеца и изчезваше в мрака. Отдолу се разнасяше лека миризма на влага.

Двамата довякоха до кладенеца трупа на Закари, хвърлиха го през ниския зид и чуха рикошета, докато тялото се блъскаше в стените на шахтата. Костите пукаха и се трошаха и мъртвецът пада толкова дълго, че Дъсти се запита дали някога ще стигне дъното.

Най-сетне трупът цамбурна във водата. После се чу бълбукане, сякаш нещо, което живееше там долу, започна да се храни или да изследва мъртвия. По всяка вероятност тялото бе разбутало кухини, пълни със зловонен газ, който започна да клокочи.

За Дъсти и Марти това беше ад на земята.

Те завлякоха втория труп до кладенеца. От Кевин изтече много повече кръв, отколкото от Закари. Той смърдеше. Явно в последните минути от живота си не се беше сдържал. Тялото му беше тежко.

Видът му беше ужасяващ. Лицето му бе окървавено, а кожата — сивкава. Изцъклените му очи имаха изражение на такъв неподправен ужас, сякаш бе видял самата Смърт.

Марти и Дъсти работеха мълчаливо. Никой не смееше да пророни дума.

Те хвърлиха Кевин в кладенеца. Трупът се удари в дъното и се разнесе ужасяващо клокочене. Дъсти си представи как Закари и Кевин са посрещнати от жертвите си — кошмарни фигури в различни степени на разложение, оживели от желание за мъст.

Макар че по-голямата част на Ню Мексико е пустиня на повърхността, под щата има огромен, почти неизследван резервоар. Това скрито море се пълни от подземни реки, извиращи от високите равнини на централните Съединени щати. И от Скалистите планини. Чудесата на пещерите Карлсбад са оформени от неспирното действие на тези води, които минават през пукнатини в разтворимия варовик. В тази необятна територия има мрежа от неоткрити пещери, големи колкото градове. Двата трупа можеха да плават вечно в тези води.

Дъсти и Марти напълниха в шепите си сняг и започнаха да търкат ръцете си, за да измият кръвта. Скоро пръстите им премръзнаха и кожата им се зачерви от търкането, а сетне побеля от студа.

Дъсти вдигна глава и видя, че Марти е коленичила, навела се е напред и ожесточено търка ръцете си. Снегът се превръщаше в лед и разкъсваше плътта ѝ.

Той хвана китките ѝ, принуди я да пусне вледенения сняг и каза:
— Достатъчно.

Марти кимна и с разтреперан глас рече:

— Бих търкала цяла нощ, ако можех да залича последния час.

— Знам, знам.

* * *

След петдесет минути Дженифър се прибра вкъщи.

Преследвачите ѝ, Скийт и изчервяващият се, се движеха близо зад нея. Те спряха на паркинга пред жилищната сграда. Дженифър влезе във входа.

Ариман наблюдаваше „детективите“ и си позволи за изпита гордост от нечовешкото си търпение. Добрият играч трябваше да знае кога да действа и кога да чака, макар че понякога чакането можеше да постави на изпитание разсъдъка му.

Очевидно Марти и Дъсти безразсъдно бяха поверили Скийт на грижите на изчервяващия. Ето защо, търпението на Ариман щеше да

бъде възнаградено с две убийства и трофей.

Психиатърът вече познаваше добре двамата преследвачи и уверено можеше да прогнозира, че те ще бъдат твърде отегчени и отчаяни, за да възобновят наблюдението и най-после щяха да признаят, че са се провалили. Освен това, след като се бяха натъпкали с гулаш от ревен, бамя и сладки картофи, момчетата се чувстваха тъпи и лениви и копнееха за удобствата вкъщи.

И после, когато бяха сравнително изолирани, самодоволни и в безопасност, Ариман щещ да нанесе удара си. Той се надяваше, че Марти и Дъсти ще живеят достатъчно дълго, за да разпознаят тленните останки и да скърбят.

За изненада на психиатъра приятелят на Скийт се приближи до задната част на пикапа, отвори вратата и измъкна куче. Това беше вероятно усложнение, което щеше да изисква корекция в стратегията на доктора.

Мъжът заведе кучето на тревата пред жилищната сграда, за да си свърши работата.

Ариман позна кучето. Добродушният и плах лабрадор на Дъсти и Марти. Как му беше името? А, да, Валит.

В края на краищата стратегията му нямаше да се нуждае от корекции. Щеше да има само малка промяна. Психиатърът трябваше да запази един куршум за кучето.

Изчервяващият се прибра лабрадора и се качи в пикапа.

Ариман се приготви за бавно и спокойно преследване, но пикапът не помръдна.

След минута се появи Скийт. Той носеше фенерче и нещо синьо и претърси района, където кучето се бе изходило.

Скийт прибра изпражненията в синьото пликче и го хвърли в дървеното кошче за отпадъци до пикапа.

Поздравления, господин и госпожо Колфийлд. Макар и нервен, тъп, страдащ от самозаблуди наркоман с увреден мозък и умен колкото шаран, синът ви стои едно стъпало по-високо от онези, които не събират изпражненията на кучето си.

Пикапът потегли, излезе от паркинга, мина покрай шевролета на Ариман и се отправи на изток.

Улицата беше дълга и права и имаше видимост най-малко пет пресечки напред, затова Ариман се поддаде на палав импулс. Той

изскочи от колата си, забърза към дървеното кошче, грабна синьото пликче, върна се в шевролета и подкара след пикапа.

По време на разпитите за миналото на Скийт, които бяха част от сеансите за програмиране, Ариман бе научил за шегата с Холдън Колфийлд Старши. Когато майката на Скийт бе зарязала баща му заради доктор Дерек Ламптън, лудият психиатър, братята бяха събрали купчина кучешки изпражнения и ги бяха изпратили анонимно на великия професор по литература.

Макар още да не знаеше какво ще прави с изпражненията на Валит, Ариман беше сигурен, че ще ги използва за нещо забавно. Това щеше да добави пикантен щрих със символично значение за един от множеството смъртни случаи, които скоро щяха да станат.

Той сложи синьото пликче на пода под седалката до себе си. Торбичката беше завързана здраво и отвътре не се разнасяше неприятна миризма.

Ариман караше, предвкусвайки предстоящите приключения. Трябваше да изяде останалите пет шоколадови десерта и да изстреля десет куршума.

* * *

Марти и Дъсти хвърлиха в кладенеца и двата картечни пистолета.

Макар че съществуваше малка вероятност трупове да бъдат намерени, Марти искаше да се отърват и от колта, защото куршумите от двамата мъртви можеше да бъдат сравнени с пистолета. Вероятно някой в института знаеше, ме лошите им момчета възнамеряват да убият нея и Дъсти и да претърси мястото, когато Кевин и Закари не се върнеха. Тя не искаше да рискуват.

Но, от друга страна, не можеше да изхвърли колта в кладенеца, защото имаше вероятност да го намерят при трупове и да го проследят до Дъсти.

На предната седалка на беемвето нямаше много кръв. Дъсти извади два парцала от багажника, взе шепа сняг и изчисти тапицерията.

Марти запази втория парцал за по-късно.

На пода пред седалката на шофьора откри касетофона. Там беше и чантата ѝ заедно с миникасетите, на които бяха записани Чейс Глисън и Бернардо Пасторе.

Очевидно Закари или Кевин бяха претърсили набързо нещата им, докато Марти седеше на земята до преобърнатата кола и се задъхваше, а очите ѝ сълзяха от бензиновите пари. Главорезите несъмнено щяха да хвърлят касетите в кладенеца.

Още не се бе появил вятър. Макар че виелицата беше утихнала, видимостта беше лоша и Дъсти и Марти не бяха сигурни дали ще намерят пътя.

Но пътеката се виждаше, защото високите треви и кактусите от двете страни я очертаваха. Беше паднал само около пет сантиметра сняг и беемвето имаше зимни губи и вериги, затова бе подготвено за лошото време.

Те се върнаха по пътя за ранчото и спряха там, където лентата с шипове бе спукала губите на взетия под наем форд. Светейки с фенерчето, Марти и Дъсти се спуснаха надолу по склона. Дъсти отвори багажника на колата и извади двете пътнически чанти. Дватама взеха по една и тръгнаха нагоре по хлъзгавия сняг, оставяйки камиончето на Чешита и нещата, които се бяха разпилели от чантата на Марти. В катастрофиралия форд още миришеше на бензин и те не искаха да предизвикват съдбата.

Сетне, преди да стигнат до магистралата, Дъсти спря, а Марти извървя петнайсет метра встрани от пътя и зарови колта. Песъчливата почва не беше замръзнала. Тя закопа пистолета под петдесет сантиметра пръст. После намери камък с размерите на пакет захар и го сложи отгоре.

Сега бяха невъоръжени и беззащитни и имаха повече врагове отвсякога.

Но в момента Марти беше твърде емоционално изтощена, за да се притеснява за това. Пък и не искаше никога повече да използва оръжие. Може би утре или след няколко дни щеше да мисли другояче. Времето можеше да я излекува. Или да я направи по-корава.

Тя се качи в беемвето и Дъсти подкара към Санта Фе.

* * *

Ариман караше на юг по Пасифик Коуст Хайуей, между Корона Дел Мар и Лагуна Бийч. Движението не беше оживено. Жителите на крайбрежието се бяха прибрали по домовете си. На небето бяха останали само разкъсани облаци, които се носеха на изток.

Студени звезди. Нощна птица дебне в мрака. И търси плячка.

Тази вечер Ариман не можеше да критикува стихчетата си. Щеше да си даде почивка от обсебеността си с високите художествени стандарти на хайку.

В края на краищата тази вечер докторът не беше толкова творец на изкуството, а по-скоро хищник, макар че едното не изключваше другото.

Психиатърът се чувстваше волен като нощна птица и отново млад.

Той не бе убивал, откакто даде отровните петифури на баща си и проби с бормашина сърцето на Вивека. В продължение на повече от двайсет години Ариман се задоволяваше само да покварява други и да раздава смърт с покорните им ръце.

Разбира се, убиването с дистанционно управление беше несравнимо по-безопасно, отколкото преките действия. За човек, който беше изтъкнат член на обществото и имаше какво да губи, бе необходимо да развива изтънчена чувствителност по тези въпроси и да се научи да извлича повече удоволствие от властта да контролира другите, отколкото от самия акт на убиване. И Ариман се гордееше с факта, че чувствителността му е не само изтънчена, но и пречистена до съвършенство.

Но въпреки това от време на време той не можеше да си откаже копнеж по миналите дни. Марк Ариман беше сантиментален.

Перспективата да извърши крайното насилие го зареди с енергия и го накара отново да се почувства млад.

Само тази нощ. Заради добрите, стари времена. После още двайсет години на непоколебим отказ.

Пикапът зави надясно, отклони се от магистралата и тръгна към плажа.

Този неочакван обрат изненада Ариман. Той спря до разклона и угаси фаровете.

Пикапът се спусна надолу и изчезна в мрака.

В този час и особено в студената януарска нощ Скийт и изчервяващият се вероятно бяха единствените хора на плажа и ако Ариман подкараше след тях, несъмнено щяха да го забележат.

Той реши да чака десет минути. Ако двамата не се върнеха дотогава, Ариман щеше да се приближи до тях.

Безлюдният, тъмен плаж може би щеше да се окаже идеалното място да ги пречука.

70.

Санта Фе беше очарователен на дневна светлина. Но в снежната нощ улиците изглеждаха зловещи.

Марти изпитваше ефекта на надморската височина по-осезателно отпреди. Въздухът беше твърде разреден. Тя се преви на две, защото почувства болка в гърдите, сякаш белите ѝ дробове бяха престанали да функционират и не искаха да го вдишват. Марти изпита неприятното усещане, че тялото ѝ става леко, все едно гравитацията отслабна и връзката ѝ със Земята бе изложена на риск.

Всички тези усещания бяха субективни и истината беше, че Марти искаше да се махне от Санта Фе, но не защото въздухът беше разреден или можеше да се изплъзне връзката си със Земята, а защото бе открила в себе си качества, за които предпочиташе да не знае. И колкото повече се отдалечаваше от Санта Фе, толкова по-лесно можеше да възприеме тези открития.

Пък и рискът да се върнат в града, докато се качат на първия самолет сутринта беше твърде голям. Вероятно скоро щяха да започнат да търсят Кевин и Закари. Сигурно някой в института чакаше да докладват, щом изпълнят мисията си, а това вече трябваше да е станало.

— Албъркърки — предложи Дъсти.

— Колко километра има дотам?

— Сто.

— Ще стигнем ли в това време?

Беше се появил вятър и снеговалежът се превърна в буря.

— Може би няма да има толкова много сняг, когато слезем в ниските места.

— Албъркърки по-голям ли е от Санта Фе?

— Шест-седем пъти по-голям. Няма да е трудно да се скрием до сутринта.

— Има ли летище?

— Голямо.

— Тогава да отидем там.

* * *

Докато доктор Ариман чакаше на Коуст Хайуей, изведнъж задуха вятър и високите треви на брега се залюляха. Силният вятър щеше да заглуши изстрелите или поне да изкриви звука, затова ако някой ги чуеше, нямаше да може да определи от коя посока са дошли.

Но психиатърът още се колебаеше. Какво правеха онези двама смотаняци по това време и в този студ?

Ами ако бяха откачени, които подлагаха на изпитание издръжливостта си, като плуваха в леденостудената вода? Наричаха се „моржове“. Догади му се от перспективата да види Скийт и приятеля му голи.

Той не вярваше, че са хомосексуалисти, макар да не можеше да изключи и тази вероятност. Романтична среща на плажа.

Ако ги намереше в колата да се натискат като неокосмени маймуни, щеше ли да ги убие, както планираше, или да ги пощади?

Когато откриеха трупове, полицаите и представителите на медиите щяха да предположат, че са били убити заради сексуалната си ориентация. Това би било обезпокоително, защото Ариман не мразеше хомосексуалистите. Той не страдаше от предразсъдъци и избираше жертвите си с чувство за справедливост и вяра в равните възможности.

Вярно. Ариман беше донесъл страдания на повече жени, отколкото мъже. Но до един час щеше да възстанови равновесието и особено след края на тази игра.

След десет минути, когато пикапът не се върна, психиатърът забрави опасенията си. В интерес на спорта, той запали фаровете и потегли към паркинга на брега.

Пикапът наистина беше единственото превозно средство там.

Вътре нямаше никого.

Може би бяха в задната част. После Ариман се сети за кучето и направи гримаса от погнуса.

Той спря през две места от пикапа и си помисли, че трябва да действа бързо. Патрулните полицейски коли обикаляха такива места, за да попречат на учениците да пият алкохол, да се бият и да се

забавляват. Ако ченгетата запишеха регистрационните номера, доктор Ариман можеше да има неприятности на сутринта, когато откриеха трупове. Трябваше да ги убие бързо и да изчезне, преди някой да е довтасал.

Ариман сложи на лицето си скиорската маска, слезе от шевролета и заключи вратата. Можеше да спести няколко ценни секунди, докато се връщаше, ако оставеше колата отключена, но тук, в Ориндж Каунти, където престъпността беше по-малко от другаде, за съжаление, пак имаше хора, на които не можеше да се има доверие.

Вятърът беше прекрасен — хладен, но не и смразяващ и бурен, нито толкова силен, че да спре. И най-близката къща се намираше на километър и половина на север.

Когато чу приглушения тътен на прибоя, Ариман осъзна, че не само вятърът заговорничи с него. Изглежда, цялата природа в този упадъчен свят се бе съюзила с психиатъра. Обзе го приятно чувство, че мястото му не е там.

Той извади от кобура пистолета „Таурус“ и забърза към пикапа. Минавайки покрай превозното средство, Ариман погледна през стъклото, за да се увери, че вътре няма никого.

Той се втрени в мрака и забеляза странна светилна долу на плажа и на около петдесет метра на север. На лунната светлина се видяха двама прегърбени мъже.

Ариман се запита дали те не копаят миди. Той нямаше представа къде ги търсят, защото копаенето беше тежък физически труд, и не проявяваше интерес към въпроса. Някои хора бяха родени за да работят, но съдбата бе предопределила доктора за друго.

Към плажа водеха бетонни стъпала, но психиатърът предпочете да не слиза по тях. Двамата мъже можеха да го видят и да заподозрат, че намеренията му не са добри.

Ариман тръгна на север по мекия пясък и крайбрежната растителност, като се движеше на разстояние от насипа, защото жертвите можеха да вдигнат глави и да съзрат силуета му, очертан на фона на небето.

Ръчно изработените му италиански обувки се напълниха с пясък. Докато свършеше работата, щяха да бъдат твърде протрити, за да се лъснат добре.

Искаше му се да бе имал възможност да се преоблече. Той още носеше костюма от сутринта, който вече беше ужасно измачкан. Външността беше важна част от стратегията и играта се разваляше, ако се играеше с неподходящо облекло. За щастие мракът и лунната светлина щяха да му придадат по-елегантен вид, отколкото в действителност.

Ариман се приближи до ниска скала, намираща се точно пред Скийт и приятеля му. Разделяха ги само четири-пет метра. Дватамата стояха с гръб към психиатъра и с лице към океана.

Лабрадорът беше с тях. Кучето също гледаше Тихия океан. Вятърът духаше от водата и Валит нямаше да долови миризмата на Ариман.

Той ги гледаше и се чудеше какво правят.

Скийт държеше фенерче и очевидно изпращаше светлинни сигнали на някого в океана.

В лявата си ръка другият мъж държеше нещо като насочващ се микрофон с приемател във формата на чиния и пистолетна ръкохватка, а в дясната — слушалки, които притискаше до ухото си, макар че едва ли чуваше разговори поради силния вятър.

Загадъчно.

После Ариман осъзна, че двамата мъже не са насочили светлинните сигнали и микрофона към кораб в океана, а към нощното небе.

Още по-загадъчно.

Психиатърът нямаше представа на какво може да се натъкне и едва не му скимна да се откаже от плана си. Но той беше твърде разгорещен да действа. Ето защо, Ариман реши да не се колебае повече и бързо слезе по насипа. Стъпките му в пясъка бяха безшумни.

Той можеше да ги застреля в гръб, но това не беше забавно, защото нямаше да види лицата и очите им.

Ариман тръгна смело към двамата мъже и ги стресна. Психиатърът насочи пистолета към изчервяващия се и извика:

— Какво правите тук?

— Извънземни — отговори непознатият.

— Установяваме контакт — добави Скийт.

Ариман предположи, че те са се дрогирали с някаква силна комбинация от наркотици и бръщолевят глупости и простреля два пъти

в гърдите приятеля на Скийт. Човекът политна назад и изпусна микрофона и слушалките, докато падаше.

Психиатърът се обърна към изумения Скийт и също го простреля два пъти в гърдите. Скийт се свлече на земята.

Звезди, изстрели. Отнети два живота. Океан, прибой.

Ариман трябваше да бърза. Нямаше време за поезия. Той изстреля в гърдите на Скийт още два куршума, които със сигурност го довършиха.

— Майка ти е курва, баща ти е мошеник, а вторият ти баща има лайна в главата вместо мозък — злорадо каза Ариман.

Той изстреля още два куршума в гърдите на другия идиот, но за съжаление, не знаеше нищо за семейството му, затова не можа да разкраси мига с цветисти обиди.

Парливият мирис на барут беше приятен, но луната не хвърляше достатъчно светлина, на която Ариман да се наслади на кръвта и на опустошенията и разкъсаната плът.

Вероятно можеше да отдели една минута, за да използва джобното си ножче и да вземе няколко сувенира.

Ариман се почувства *млад*. И изпълнен със сили. Смъртта определено беше живот.

Останаха му два патрона.

Мекушавият лабрадор скимтеше и джавкаше, дори се осмели да лае. Кучето бе отстъпило назад, досами водата, и не се готвеше да атакува. Но психиатърът реши да запази деветия и десетия патрон за Валит.

Докато осмият изстрел още кънтеше в ушите му, Ариман насочи пистолета към кучето и едва не натисна спусъка, когато осъзна, че Валит не лае по него, а по някого зад него.

Психиатърът се обърна и видя странна фигура, която стоеше на насипа и го гледаше. За миг му хрумна налудничавата идея, че това е един от извънземните, с които Скийт и приятеля му се опитваха да установят контакт.

Сетне позна белия костюм „Сейнт Джон“, русите коси и арогантната поза на новобогаташката.

В пристъп на параноя тя го бе обвинила, че има конфликт с пациента си и вероятно се държи неетично. Не познавате „*К-К-Киану, нали?*“

Тогава той помисли, че я бе убедил да забрави абсурдното си подозрение, но очевидно беше сгрешил.

Трябваше да се досети. Това беше една от психиатричните му специалности и темата на следващия му бестселър. „Не се бой, защото аз съм с теб“. Страдащите от силни форми на обсебеност и фобия като нея бяха непредсказуеми и в най-лошите случаи, способни на изключително безразсъдно и необяснимо поведение.

Ариман не знаеше каква кола кара тя, но сега видя, че е бял ролс-ройс.

Докато той се бе забавлявал с двамата мъртви тъпаци, тази жена го бе проследила, очаквайки да го хване, че се среща с Киану Рийвс. Недалновидността му го ужаси.

Всички тези стъписващи прозрения минаха през главата на доктора вероятно за две секунди. На третата той вдигна пистолета и изстреля един от куршумите, предназначен за кучето.

Може би вятърът му попречи, разстоянието, ъгълът или шокът. Но каквато и да бе причината, Ариман не улучи.

Жената побягна и се скри от погледа му.

Психиатърът съжали, че трябва да тръгне, без да убие кучето и да вземе сувенири от трупите и хукна след пациентката си. Той изгаряше от нетърпение да приложи крайно лечение за състоянието ѝ.

Изкачването по склона обаче беше по-трудно от слизането. Краката му затъваха до глезените в пясъка и Ариман бе принуден дори да пълзи.

Костюмът му беше съсипан.

Жената беше далеч пред него, но поне нямаше оръжие. Ако я настигнеше, Ариман щеше да използва последния си куршум и дори да не я улучеше, можеше да разчита на по-големите си размери и сила, за да я повали и удуши.

Проблемът беше да я хване. Тя стигна до паркинга. Ариман още вървеше по пясъка. Разстоянието между тях се увеличи и той съжали, че е изял третия и четвъртия шоколадов десерт.

Жената седна зад волана на белия ролс-ройс и запали двигателя.

Ариман все още беше на най-малко шейсет метра от нея.

Фаровете изведнъж блеснаха ярко.

Петдесет метра.

Тя включи на скорост и настъпи газта. Гумите изсвириха.

Докторът спря, вдигна пистолета, хвана го с две ръце и зае идеална поза за стрелба.

Разстоянието беше твърде голямо. Ролс-ройсът се смалвяваше. После зави към Пасифик Коуст Хайуей и се скри от погледа му. Нямаше смисъл да стреля.

Ариман знаеше, че времето е от критично значение. Той трескаво искаше да има вълшебен часовник, който да върне минутите назад. Психиатърът знаеше, че трябва да се успокои и примири. Той хукна към шевролета си, включи двигателя и излезе от паркинга.

Богатата простачка и тъпият ѝ съпруг живееха наблизо, в Нюпорт Коуст, но тя можеше да не си отиде направо вкъщи. Всъщност, ако фобията ѝ бе прогресирала в по-сериозно състояние — форма на параноична психоза, жената можеше изобщо да не иска да се прибере вкъщи от страх, че Киану Рийвс или някой от главорезите му — като психиатърът — я чака там, за да ѝ стори нещо лошо.

Но дори да се бе отправила към дома си, Ариман не би я проследил там. Новобогаташите сигурно имаха многобройни прислужници, всеки от които потенциален свидетел, и засилена охрана.

Ариман махна скиорската маска и бързо подкара към къщата си.

71.

През половината път Марк Ариман руга пациентката си, като я наричаше с обидни, мръсни думи и се кълнеше, че ще я унижи, изтезава, осакати и разчлени по всевъзможни творчески начини. Този изблик беше присъщ за юноша в пубертета и недостоеен за него, но той трябваше да намери отдушник на гнева си.

През втората половина на пътя докторът се замисли дали жената ще се обади в полицията, за да докладва двете убийства. Тъй като беше параноичка, тя може би подозираше, че Киану Рийвс контролира всяка полицейска агенция от местните ченгета до ФБР и в такъв случай щеше да мълчи или поне известно време да мисли и да се суети с властите.

Жената можеше дори да избяга от страната и да се крие, докато измисли стратегия. Тя разполагаше с половин милиард долара и можеше да замине задълго, където Ариман трудно щеше да я открие.

Мисълта, че жената може да изчезне, го разтревожи. На врата му изби пот. Високопоставените му приятели лесно можеха да му помогнат да скрие връзката си с всяко от жестоките престъпления, извършени от други, под негов контрол. Но беше съвсем различно и много по-несигурно да очаква от тях да го прикрият заради убийствата, извършени от собствената му ръка. И това беше една от причините, поради които Ариман не бе поемал такъв риск в продължение на двайсет години. Капките пот се затъркаляха по гърба му.

Обикновено той беше абсолютно самоуверен и за пръв път изпитваше такова нещо. Докторът осъзна, че е по-добре бързо да се съвземе.

Марк Ариман беше господарят на паметта и бащата на лъжите и можеше да посрещне всяка предизвикателство. Е, вярно, напоследък някои неща се бяха объркали, но няколко несполуки от време на време бяха добре дошъл привкус.

Докторът излезе от шевролета и изумено погледна пясъка върху тапицерията и мокета.

Пясъкът и пръстта бяха допустими доказателства в криминален процес. Научният отдел на всеки полицейски участък щеше да е в състояние да сравни състава, структурата и другите отличителни особености на пясъка от мострата, взета от сцената на убийствата и да направи съпоставка.

Ариман остави ключовете на стартера и взе само две неща от шевролета. Завързаното найлоново синьо пликче с изпражненията на Валит и торбичката с шоколадови десерти от „Зелени акри“.

Докторът бързо събу съсипаните си обувки и чорапи, съблече дрехите и ги сложи на купчина на гранитния под на гаража. После остави портфейла, деветмилиметровия пистолет и двайсет и четири каратовата си златна верижка върху две пликчета.

За негово изумление, дори в бельото му имаше пясък. Той се съблече и го хвърли на купчината с другите дрехи.

Ариман ги завърза с колана си, взе ги, грабна и двете торбички и се качи с асансьора в апартамента си на третия етаж.

Той отвори сейфа и сложи пистолета в малката, подплатена кутия с буркана с очите на баща му и след кратко колебание прибави и синьото пликче.

Това беше само временно скривалище за разобличаващия пистолет. До ден-два. Ариман щеше да реши как да се отърве завинаги от него. А кучешките изпражнения можеше да му потрябват още сутринта.

Психиатърът облече светлозелен копринен халат с черен пояс, обади се на управителя на имота и помоли Седрик Хоторн веднага да дойде при него.

Когато Седрик пристигна, Ариман получи достъп до съзнанието му с името на един подозрителен иконом от криминален роман на Дороти Сейърс и после изрецитира активиращото стихче хайку.

Психиатърът не програмираше служителите си в офиса, но в интерес на абсолютната лична неприкосновеност чувстваше, че е наложително да има пълен контрол над двамата най-важни членове на персонала в къщата си. Разбира се, той не използваше властта си, за да се възползва от тях. Те бяха добре платени, имаха превъзходно здравно и социално осигуряване и получаваха достатъчно дълги ваканции.

Ариман инструктира Седрик да закара шевролета до най-близкия клон на благотворителната организация „Добра воля“ и да остави там купчината дрехи. После Седрик трябваше да напълни догоре резервоара и да отиде в Тихуана, Мексико, и да остави там колата незаклучена в един от най-опасните квартали, откъдето някой непременно щеше да я открадне. Сетне трябваше да влезе в най-близкия хотел, да вземе кола под наем и да се върне в Нюпорт Бийч преди зазоряване. В момента беше осем вечерта и психиатърът прецени, че Седрик ще се върне в три сутринта. Щом пристигнеше в Ориндж Каунти, Седрик щеше да предаде колата под наем на агенцията на летището и да се прибере вкъщи с такси. Накрая щеше да си легне, да спи два часа и да се събуди отпочинал и без да си спомня, че е ходил някъде.

Някои от задачите щяха да бъдат трудно изпълними, като се има предвид късния час, в който Седрик щеше да пристигне в Мексико, но Ариман му даде пет хиляди долара, за да стори необходимото. А парите не оставяха следи.

— Разбирам — каза Седрик.

— Надявам се да те видя отново жив.

— Благодаря.

Седрик излезе и психиатърът се обади на Нела Хоторн и я помоли веднага да дойде при него.

Нела дойде и Ариман получи достъп до съзнанието ѝ с името на коварния иконом в романа „Ребека“ на Дафни дьо Морие. Той я инструктира да изчисти и измие гаража, да изкопае дълбока дупка в лехите в задния двор и да зарови там найлоновия плик и после да забрави, че е извършила всичко това.

— Накрая се върни в жилището си и чакай по-нататъшни инструкции — заповяда Ариман.

— Разбирам.

Психиатърът отиде в кабинета си. Компютърът се издигаше от бюрото само за седем секунди, но той нетърпеливо барабанеше с пръсти, докато чакаше.

Ариман получи достъп до досиетата на пациентите си и се обади по мобилния телефон на жената, обсебена от Киану Рийвс. Бяха минали по-малко от четирийсет минути, откакто тя избяга.

Жената отговори на четвъртото позвъняване.

— Ало?

Както Ариман подозираше, тя беше в състояние на параноична обърканост и караше безцелно по улиците, докато се опитваше да реши какво да направи по въпроса за онова, на което бе станала свидетел.

Той изпита силно желание да я бе програмирал.

Разговорът щеше да бъде деликатен. Докато инструктираше семейство Хоторн и се занимаваше с други неща, Ариман трескаво мислеше как е най-добре да подходи към нея. Доколкото разбираше, имаше една-единствена стратегия, която може би щеше да успее.

— Ало? — повтори тя.

— Знаеш кой е.

Жената не отговори, защото позна гласа му.

— Каза ли на някого за... инцидента?

— Още не.

— Добре.

— Но ще кажа. Не мисли, че няма да го направя.

Ариман запази спокойствие и попита:

— Гледала ли си филма „Матрицата“?

Въпросът беше излишен, защото психиатърът знаеше, че тя е гледала всичките филми на Киану Рийвс най-малко по двайсет пъти.

— Разбира се, че съм го гледала. Как може да ми задаваш такъв въпрос, ако си ме слушал в кабинета си? Но както обикновено, вероятно си мечтал.

— Това не е само филм.

— А какво?

— Реалност — отговори докторът, насищайки думата с толкова злокобност, колкото позволяваше забележителния му актьорски талант.

Жената не каза нищо.

— Както във филма, сега не е началото на новото хилядолетие, както мислиш. Всъщност е 2300 година... и човечеството е поробено от векове.

Макар че пак не каза нищо, тя започна да преглъща и бързо да поема въздух — сигурен физиологичен показател за параноично фантазиране.

— И както във филма — продължи той, — този свят не е реален, както си мислиш, а илюзия, измама, виртуална реалност и изумително

детайлна матрица, създадена от зъл компютър, за да те държи покорна. Всъщност ти и милиони други хора, с изключение на неколцина бунтовници, се намирате в капсули. Поддържат живота ви интравенозно, свързани сте с компютър, за да ви дава биоелектрическа сила и ви захранва с фантазията за тази матрица.

Жената продължаваше да мълчи.

Ариман дълго чака и накрая каза:

— Онези двамата, които тази вечер видя на плажа, не бяха хора, а машини, охраняващи матрицата, също като във филма.

— Сигурно мислиш, че съм луда.

— Точно обратното. Разбрахме, че си една от онези в капсулите, които са започнали да се съмняват в достоверността на тази виртуална реалност. Потенциален бунтовник. И искаме да ти помогнем да се освободиш.

Ако тя вече беше параноичка, както психиатърът подозираше, сценарият, който беше описал, щеше да ѝ се стори много привлекателен. Светът изведнъж щеше да ѝ се види не толкова объркан. По-рано жената усещаше враговете от всички страни, с многобройни, често необясними и противоречиви мотиви, докато сега трябваше да се съсредоточи върху един противник — гигантски, зъл компютър, който господства над света, и послушните му машини. Обсебеността ѝ от Киану Рийвс — първо, основаваща се на обич, а после на страх — често я бе озадачавала и тревожила, защото беше странно да придаваш такова огромно значение на някой, който е само актьор. Но сега тя можеше да го възприеме не *само* като кинозвезда, но и като Онзи, героя, избраният да спаси човечеството от машините, и следователно, достоен за подчертания ѝ интерес. Тъй като беше параноичка, жената беше убедена, че реалността — такава, каквато я възприемат повечето хора — е измама и истината е много по-странна и страшна, и сега Ариман затвърди подозренията ѝ. Той предлагаше параноя в логичен формат и утешаващо чувство за ред, които трябваше да са неустойима съблазън за нея.

— Намекваш, че К-К-Киану е мой приятел и съюзник. Но аз знам, че той е... опасен.

— Някога го обичаше.

— Да, но после разбрах истината.

— Не — увери я той. — Първоначалните ти чувства към него са били правилни. Инстинктивното ти чувство, че той е специален и достоен за възхищение, е вярно и правилно. Страхът от него е бил *имплантиран* впоследствие от злия компютър, който иска да те държи в подчинение.

Слушайки изпълнения си със състрадания и *искреност* глас, Ариман започна да се чувства като бръщолевещ несвързано лунатик.

Жената отново млъкна. Но не затвори.

Психиатърът ѝ остави достатъчно време да разсъждава. Не трябваше да се натрапва.

Докато чакаше, той се опита да реши какво би желя за вечеря. Както и да си поръча нов костюм. Колко хитро ще използва синьото пликче с кучешки изпражнения. За вълнението, което изпита, когато натисна спусъка. И за изненадващата победа на Капоне в битката при Аламо.

— Ще ми трябва време да помисля — най-после каза жената.

— Разбира се.

— Не се опитвай да ме намериш.

— Отиди където искаш във виртуалната реалност на матрицата. Навсякъде ще си в капсулата.

— Предполагам, че е така — след миг размисъл отговори тя.

Ариман усети, че жената започва да вярва в сценария му, и предприе дръзка стъпка.

— Упълномощен съм да ти кажа, че Избраника не те смята само за обикновен потенциален бунтовник.

Дишането ѝ се учести и придоби еротичен нюанс.

— Киану проявява интерес към мен?

Този път жената произнесе името на актьора, без да заеква.

Тълкувайки това като знак на прогрес, Ариман внимателно обмисли отговора си.

— Казах всичко по въпроса, което бях упълномощен да съобщя. Тази нощ помисли върху дискусията ни. Утре сутринта ще бъда в кабинета ми, когато и да решиш да ми се обадиш.

— Ако се обадя.

— Ако — съгласи се той.

Тя прекъсна разговора.

— Мръсна богата кучка — каза докторът, след като остави слушалката. — И това е *професионалната* ми диагноза.

Той беше убеден, че жената ще му се обади и е съумее да я накара да се срещнат. И тогава щеше да я програмира.

След леко сътресение господарят на паметта отново седна непоклонимо на трона си.

Преди да се обади на Нела Хоторн, за да поръча вечеря, Ариман прегледа електронната си поща и откри две закодирани съобщения от института в Ню Мексико. Той ги пусна през програмата за разшифроване и след като ги прочете, ги изтри от твърдия диск.

Първото бе пристигнало сутринта и беше потвърждение на съобщението му от предишната вечер. Господин и госпожа Роудс щяха да бъдат под непрекъснато наблюдение от мига, в който стъпеха на летището в Санта Фе. В наетата им кола бе инсталиран предавател за електронно проследяване. Кърли от поддръжката искаше Ариман да знае, че с годеницата му са решили да се срещнат, след като са открили взаимния си ентусиазъм към „Научи се да обичаш“.

Второто съобщение бе дошло само преди няколко часа и беше кратко. През целия ден господин и госпожа Роудс агресивно разпитвали хора, свързани със случаите Глисън и Пасторе и получили подкрепа от тях. Ето защо, не се знаело колко време ще останат в Санта Фе.

Ариман изпита облекчение, че може да разчита на колегите си да защитят интересите му. Но, от друга страна, се изненада, че настоящата игра — една от най-важните в живота му — ще трябва да бъде прекратена и променена. Беше му необходимо поне Скийт или Дъсти, или Марти — за предпочитане и двамата, за да може да изиграе докрай сложната си стратегия, а сега всичките бяха мъртви или умираха.

Той не бе получил потвърждение за екзекуциите в Санта Фе, но това щеше да стане скоро, вероятно преди да си легне.

Е, Ариман още беше играч и резултатът от едно-единствено състезание не беше от катастрофално значение. Винаги щеше да има друга игра и до сутринта той щеше да измисли нещо ново.

Психиатърът се успокои, обади се на Нела Хоторн и си поръча вечеря — чили конкарни лук и сирене „Чедър“, пликче пържени картофи, две бутилки безалкохолна бира и парче шоколадов кейк.

Ариман се върна в апартамента си и видя, че благонадеждния Седрик е донесъл покупките от мерцедеса и ги е сложил на бюрото в спалнята.

Докторът седна, разопакова комплекта за игра и разгледа пластмасовите фигури. Представители на закона и стрелци. Танцьорка. Детайлите бяха превъзходни и вълнуващи въображението.

Ариман се възхищаваше на хора, които обръщат внимание на детайлите в работата си, както самият той винаги правеше, и се сети за една стара народна поговорка — „Дяволът се съзира в детайлите“. Това го разсмя.

После си спомни друг вариант. „Господ се съзира в детайлите“. Макар че психиатърът беше играч, а не вярващ, смехът му секна при тази мисъл. За втори път тази вечер и в живота му на врата му изби ледена пот.

Той се намръщи и се замисли за дългия и изпълнен с изпитания ден, търсейки в паметта си важен детайл, който до настоящия момент бе изтълкувал погрешно или пренебрегнал. Като белия ролс-ройс на паркинга пред „Зелени акри“.

Ариман отиде в банята и няколко пъти изми ръцете си, като грижливо ги изтърка.

Обсебената от Киану Рийвс едва ли щеше да се обади в полицията и да докладва, че докторът е убил двама души на плажа. И едва ли някой друг го бе видял там. Но ако ченгетата се появяха, той не можеше да си позволи да има следи от барут по ръцете си.

Ариман не можеше да се сети за друг детайл, за който трябваше да се погрижи.

Той се върна в спалнята, сви пръст, чукна маршала толкова силно, че фигурата прелетя шест метра и се блъсна в стената, и рече:

— Бум, бум, бум.

Ариман се почувства добре.

Вечерята пристигна.

Животът беше хубав.

Както и смъртта, но само когато ти я причиняваше.

* * *

Дъсти и Марти се спуснаха шестстотин метра надолу от Санта Фе, до Албъркърки, изминавайки сто километра за деветдесет минути. Бурята отслабна, но продължаваше да вали сняг.

Те намериха подходящ хотел и платиха в брой, за да е ги проследят по кредитните карти.

Оставиха багажа си в хотелската стая, закараха беемвето в една странична уличка, където скоро нямаше да привлече внимание и го оставиха там. Дъсти искаше да свърши тази работа сам, но Марти отказа да се отдели от него.

Тя избърса волана, таблото, дръжките и другите повърхности, които вероятно бяха докосвали.

Дъсти не остави ключовете в колата. Ако я откраднеше, ченгетата щяха да се свържат със собствениците на беемвето и институтът незабавно щеше да прехвърли издирването си в Албъркърки. Той заключи колата и пусна ключовете през решетките на най-близката канал.

Двамата се хванаха за ръце и тръгнаха към хотела. Нощта беше студена, но не мразовита и нямаше вятър.

Разходката можеше да е приятна, дори романтична, но сега Дъсти свързваше снега със смъртта и до края на живота си щеше да предпочита да остане на топлото калифорнийско крайбрежие през зимните месеци.

Те купиха бял хляб, пакет сирене, бурканче горчица, царевични пръчици и бира от един денонощен магазин.

Дъсти бе завладян от емоции, благодарен, че е жив, и радостен, защото Марти е до него. Коленете му се огънаха. Той се облегна на един от рафтовете и се престори, че чете етикета на консерва месо.

Но Марти не се заблуди. Тя застана до него, сложи ръка на врата му и преструвайки се, че също чете етикета, прошепна:

— Много те обичам, миличък.

Когато се върнаха в стаята си, Дъсти се обади на авиокомпанията и запази билети за възможно най-ранния полет сутринта.

— Предпочитам да платя в брой, когато взема билетите утре.

Двамата дълго се къпаха под горещата вода.

После седнаха на леглото и си направиха сандвичи със сирене. Бирата беше в пълната със сняг кофа за отпадъци.

Вкусът на сандвичите и царевичните пръчици не беше нито хубав, нито лош. Просто трябваше да ядат нещо, което да им даде сили. А бирата трябваше да им помогне да заспя, ако могат.

Не разговаряха много. Ако им провървеше да живеят, вероятно никога повече нямаше да говорят за онова, което се случи при руините. Животът беше твърде кратък, за да размишляват върху кошмари, вместо да мечтаят.

Двамата ядяха и гледаха телевизия.

Екранът се изпълни с военни самолети. Експлозии в нощта, някъде в другия край на света.

По съвет на експертите по международни отношения най-мощният алианс в света отново се опитваше да помири двете враждуващи фракции и да ги накара да седнат на масата за преговори, като бомбардираше цивилни инфраструктури — мостове, болници, електроцентрали, магазини за видеокасети под наем, водопроводни инсталации, църкви и заведения за сандвичи. Съдейки по новините, никой от политиците, представителите на медиите и високопоставените личности в социалната йерархия не поставяха под съмнение морала на операцията. Дебатът между експертите се фокусираше върху въпроса колко милиони килограми бомби трябваше да бъдат хвърлени, за да предизвикат народен бунт срещу правителството на прицел и да се избегне повсеместна война.

— За хората, които бяха в заведението за сандвичи, това вече беше война — отбеляза Марти.

Дъсти изключи телевизора.

Те се нахраниха, изпиха по две бири и си легнаха, като се държаха за ръцете.

Предишната нощ секът беше утвърждаване на живота, но сега изглеждаше като богохулство. Но им беше необходима близост.

— Ще се измъкнем ли от всичко това? — попита Марти.

— Не знам — откровено призна Дъсти.

— Онези хора в института... С каквото и да се занимават, те не знаеха, че съществуваме, преди да дойдем тук. Подгониха ни само за да защитят Ариман.

— Да, но сега Закари и Кевин са мъртви.

— Те вероятно гледат прагматично на този факт. За тях това е цената, която плащаш, когато работиш в този бизнес. Ние нямаме

нищо срещу тях. Но представляваме заплаха.

— Е, и?

— Ако Ариман умре... дали ще ни оставят на мира?

— Може би.

Двамата се умълчаха.

Нощта беше толкова тиха, че Дъсти сякаш чуваше как снежинките падат на земята навън.

— Можеш ли да го убиеш? — попита той.

— Не знам. А ти? Да го застреляш... хладнокръвно? Да се приближиш до него и да натиснеш спусъка?

— Може би.

— Не, не мисля, че мога да го убия. Нито него, нито някой друг. Не и отново.

— Знам, че не искаш. Но смятам, че щом се налага, можеш да го направиш. Аз също.

За своя изненада, Дъсти започна да й разказва за оптическата си илюзия, която го бе заинтригувала, когато беше малък, за гората, превръщаща се в град, ако я погледнеш от друг ъгъл.

— Какво общо има това? — попита Марти.

— Тази нощ аз бях онази рисунка. Винаги съм мислел, че знам кой съм. После ъгълът се промени и видях, че съм различен. Кой е реалният и кой е измислицата?

— И двата сме реални. И в това няма нищо лошо.

Дъсти се успокои, защото разчиташе на мнението й.

— Трябва да има начин да се измъкнем — заспивайки, прошепна Марти. — Само трябва да... променим ъгъла.

Може би тя имаше право. Но Дъсти не виждаше изход.

72.

Самолетът излетя от летището на Албъркърки. Марти беше схваната и усещаше болки по тялото си от преживяното предишния ден. Чувстваше се уморена и стара. Дъсти четеше „Научи се да обичаш“, за да разбере по-добре врага им. Марти допря чело до прозореца и се втренчи в покрития със сняг град, който бързо изчезваше под тях. Светът бе станал толкова страшен, че сякаш излиташе от Истанбул или от някоя друга екзотична столица.

Преди около седемдесет и два часа Марти бе извела Валит на сутрешна разходка и се бе уплашила от сянката си. Странният миг бе отминал и тя изпитваше само любопитство. Най-скъпата ѝ приятелка още беше жива. Марти не бе отишла в Санта Фе. Тогава тя мислеше, че в живота има особен замисъл и съзираше окуражителни схеми в събитията в дните си. Марти още вярваше в съществуването на замисъл, макар че сега схемите изглеждаха различни и обезпокоително сложни.

Тя очакваше, че ще бъде измъчвана от ужасни кошмари, но сънят ѝ беше спокоен.

Боб Усмивнатия не се бе появил нито в сънищата ѝ, нито в сенките на хотелската стая.

Марти много искаше да го види. Чувстваше се изоставена, сякаш вече не заслужаваше покровителството му.

Тя се нуждаеше и от Дъсти, и от баща си, ако искаше да храни надежда към онова, което я очакваше.

* * *

Ариман рядко приемаше пациенти по друго време, освен в първите четири дни от седмицата. Този петък в графика му бяха записани само Марти и Дъсти Роудс, но те нямаше да дойдат.

— По-добре внимавай — каза той на отражението си в огледалото в банята. — Скоро ще загубиш практиката си, ако продължаваше да избиваш пациентите си.

Ариман бе преодолял кризата през изминалите два дни и беше в отлично настроение. Нещо повече, той бе измислил начин да съживи играта, която снощи му достави огромно удоволствие и се бе досетил как да използва ароматичното съдържание на синьото пликче.

Ариман облече друг костюм, с модни ревери и двуредно закопчаване. Психиатърът беше толкова елегантен и красив, че се замисли дали да не се засеме с видеокамера, за да си спомня колко страхотно е изглеждал в този исторически ден.

За съжаление, както и предишната вечер, времето беше от критично значение. Ариман бе обещал на обсебената от Киану Рийвс, че ще бъде през целия ден в кабинета си и ще чака решението ѝ дали ще се присъедини към бунта срещу злия компютър. Психиатърът не трябваше да разочарова новобогаташката.

За втори пореден път той реши да вземе оръжие. Заплахата, изглежда, бе намаляла, защото много от потенциалните му врагове бяха мъртви, но времената бяха опасни.

Пистолетът „Таурус“ не беше регистриран, защото, както и другите му оръжия, беше подарък от добрите хора в института. Но Ариман не можеше да го използва отново. Сега оръжието щеше да бъде свързано с убийствата на двамата мъже на плажа и трябваше да бъде счупено и изхвърлено максимално дискретно.

Той избра берета от сейфа, скрит зад лавиците с книги. Пистолетът беше елегантен, тежеше шестстотин и двайсет грама, имаше пълнител с осем патрона и също не беше регистриран.

Психиатърът сложи в дипломатическото си куфарче синьото пликче, торбичката от „Зелени акри“ и касетофона, който използваше за диктовки. Докато чакаше обсебената от Киану Рийвс да се обади, той щеше да планира играта и да напише още една глава на „Не бой се, защото аз съм с теб“.

Ариман отиде в кабинета си, провери електронната си поща и се изненада, че още не е получил потвърждение за двойния удар в Ню Мексико. Озадачен, но не и разтревожен, той написа кратко, закодирано запитване и го изпрати до института.

Сетне подкара стария си ролс-ройс „Силвър Клауд“^[1].

Колата го вдъхнови да съчини няколко стихчета хайку, докато пътуваше към офиса си.

Сребърен облак. Превоз за крал като мен. Синьо пликче с тор.

Докторът беше в чудесна форма и приповдигнатото му настроение намери израз в още едно закачливо стихче.

Сребърен облак. Слепец пресича пътя. Жалост или смях?

Ариман избра жалостта и позволи на слепеца безпрепятствено да пресече улицата. Пък и колата беше безупречно чиста и Ариман потрепери при мисълта, че това великолепно превозно средство може да претърпи дори повърхностна повреда.

* * *

Дъсти смяташе, че нямат друг избор, освен да поставят въпроса пред Ариман. Той не страдаше от илюзии, че психиатърът ще признае или ще даде обяснения. Най-доброто, на което можеше да се надяват, беше Марк Ариман по невнимание да разрие нещо, което да им помогне да разберат намеренията му и ролята на института в Ню Мексико.

— Пък и не мисля, че Ариман се е сблъсквал с неприятности. Животът му е бил спокоен. Съдейки по онова, което почетох от тъпата му книга, той е класически пример на влюбен в себе си човек, както каза и доктор Клоствърман.

— И адски самодоволен — добави Марти, защото Дъсти й бе прочел откъси от „Научи се да обичаш“.

— Ариман е властен и умен и има връзки, но дълбоко в душата си може би е мекушав. Ако съумеем да го стреснем, да го уплашим и да го разтърсим, той вероятно ще допусне грешка и ще разкрие нещо, което не трябва. А в момента ни е необходимо всяка предимство, колкото и да е малко.

Те взеха понтиака от гаража на летището и се отправиха към Нюпорт Бридж и високата сграда, където се намираше кабинетът на Ариман.

Докато се качваха с асансьора на четиринайсетия етаж, Дъсти почувства, че стомахът и гърдите му се стягат. Той едва не реши да се върне. После му хрумна идея.

* * *

Психиатърът седеше зад бюрото си и ядеше шоколадови десерти, когато компютърът тихо звънна и после екранът се изпълни с картина на фоайето от камерата на охранителната система. Това ставаше всеки път, когато някой влезеше от общия коридор.

Ариман ясно видя Марти и Дъсти Роудс.

Той погледна часовника си. Те бяха закъснели само шест минути.

Очевидно работата в Ню Мексико се бе провалила.

Детекторът за метал отчете, че нито един от двамата не носи оръжие.

Ариман щракна друга икона — миниатюрен скелет — и на екрана се появиха рентгеновите им изображения. Видяха се монети, ключове, копчета и метални ципове, но нямаше ножове или други смъртоносни предмети.

После докторът активира анализатора за проследяване на миризми. Устройството беше програмирано да разпознава химичните профили на трийсет и две експлозивни съединения. Показанията бяха отрицателни. Дъсти и Марти не носеха бомба.

Ариман не очакваше, че те ще бъдат въоръжени, но това изключително ниво на сигурност бе инсталирано, защото от време на време идваха психически неуравновесени пациенти.

Някои хора биха нарекли тези предпазни мерки симптоми на параноя, но за доктора това означаваше да обръща внимание на детайлите.

Баща му често го бе съветвал колко е важна безопасността. Офисите на великия режисьор бяха оборудвани с най-съвременни технически охранителни средства, за да го пазят от прелъстени и изоставени актриси, избухливи актьори, разгневени от монтирането на изпълненията им и всеки критик, който евентуално бе открил кой е платил, за да счупят краката на майка му.

Ариман се убеди, че Дъсти и Марти няма да го наранят, преди да е получил достъп до тях. Той позвъни на Дженифър и ѝ каза, че е готов за сеанса. Без да става от стола, психиатърът натисна бутон на електронната ключалка на вратата, която бавно се отвори.

После докторът щракна компютърната икона, изобразяваща слушалки. Марти и Дъсти влязоха. Изглеждаха ядосани, но по-смирени, отколкото Ариман очакваше. Той им направи знак да седнат на двата стола срещу бюрото.

— Докторе — започна Марти, — нямаме представа, какво става, по дяволите, но знаем, че има нещо много гнило и искаме отговори.

Ариман себе втренчил в екрана на компютъра. Съдейки по отсъствието на нискочестотно електронно поле, свидетелстващо за активиращо се с глас предавател, тя не носеше подслушвателно устройство.

— Един момент, моля — каза той.

— Виж какво — гневно каза Дъсти, — няма да чакаме, докато ти...

— Ш-шт — предупреди го психиатърът и допря пръсти до устните си. — Само за миг, моля. Искам абсолютна тишина.

Двамата се спогледаха, а Ариман прочете доклада на екрана.

— Марти, в тази стая има високочувствителни микрофони, които долавят характерния звук на въртенето на главините на касетофон. Виждам, че чантата ти е отворена и я държиш леко наклонена към мен. Имаш ли касетофон? — попита Ариман.

Тя се поколеба, сетне извади касетофона.

— Сложи го на бюрото ми, моля.

Марти се подчини.

Психиатърът изключи касетофона и извади миниатюрната касета.

— Е, добре, взе тази касета — гневно каза Марти, — но ние имаме запис на Сюзан Джагър...

— Реймънд Шоу — прекъсна я Ариман.

— Слушам — отговори тя и се скова.

Психиатърът се обърна към Дъсти и каза:

— Вайъла Нарвили.

— Слушам — отговори Дъсти.

Достъпът до двамата едновременно щеше да бъде сложен, но възможен. Ако изминеха повече от шест секунди от произнасянето на имената и на активиращите стихчета хайку, Марти и Дъсти щяха да се върнат в съзнание. Следователно Ариман трябваше да говори ту на единия, ту на другия.

— Западен вятър...
— Ти си западът и вятърът — каза Марти.
— Мълния блясва...
— Ти си мълнията — каза Дъсти.
— Сухи листа събира...
— Листата са инструкциите ти.
— А нощна чапла кряска...
— Крясъците са инструкциите ти.
— На изток вее.
— Аз съм изтокът.
— И лети в марка.
— Аз съм мракът.

И двамата чакаха инструкции.
Идеално.

Изумен и същевременно доволен, Ариман се облегна назад и се учуди колко рязко се е обърнал късметът му. Сега играта можеше да бъде завършена почти изцяло по първоначалната му стратегия. Всичките му проблеми бяха решени.

Е, с изключенията на жената, обсебена от Киану Рийвс. Но сега, след като звездите бяха благосклонни към него, психиатърът предполагаше, че до края на деня въпросът ще бъде решен в негова полза.

Ариман изгаряше от любопитство да разбере как тази странна двойка, бояджията и дизайнерката на видеоигри, бяха оцелели в Ню Мексико. Всъщност той имаше стотици въпроси и можеше да ги разпитва цял ден как се бяха досетили за толкова много неща за него само с няколко произволни карти, които бяха случайно раздадени в тяхна полза.

Но колкото и важни да бяха детайлите, човек не трябваше да забравя наградата. А в случая това беше успешното довършване на най-важната игра в кариерата на Ариман. Макар че отначало бе решил да си поиграе с Марти, преди да използва нея и Дъсти в Малибу, той вече не искаше да чака месеци, седмици нито дори час, за да постигне пълно удовлетворение.

В края на краищата, колкото и да бяха умни, Марти и Дъсти бяха само двама плебеи и обикновени, незначителни хора, отчаяно стремящи се да се издигнат над социалната си класа, с мечти, много

по-големи от възможностите им да ги осъществят. Несъмнено някои от детайлите на патетичната им детективска работа сигурно бяха забавни, но в крайна сметка лудориите им несъмнено бяха безразсъдни като действията на Скийт и безименния му приятел. Всички участници не бяха интересни заради самите тях, а единствено от това как можеше да бъдат контролирани.

Преди да се е обадила ли появила обсебената от Киану Рийвс, за да усложни нещата, Ариман трябваше да инструктира Дъсти и Марти и да ги изпрати да убиват — финалът на настоящата игра.

— Марти, Дъсти, обръщам се и към двамата. Ще ви инструктирам едновременно, за да не губим време. Разбирате ли?

— Разбираме ли? — в един глас попитаха те.

— Кажете дали разбирате или не какво ви казах.

— Разбирам — отново едновременно отговориха двамата.

Ариман се приведе, наслаждавайки се на мига. Зави му се свят от удоволствие. Дори не съжаляваше, че няма да има възможността да чука Марти няколко пъти.

— По-късно днес ще отидете в Малибу...

— Малибу — измънка Марти.

— Да, точно така. Знаете адреса. Ще посетите майката на Дъсти, Клодет, и съпруга й... онова алчно, самовъзхваляващо се лайно, доктор Дерек Ламптън.

— Разбирам — каза Дъсти.

— Да, сигурен съм, че разбираш — развесели се Ариман, — след като е трябвало да живееш под един покрив със смърдящия дрисльо. Когато отидете в Малибу, ако Клодет или Дерек са излезли някъде, трябва да изчакате и двамата да се приберат вкъщи. Всъщност и синът им трябва да е там. Онзи твой злобен природен брат Дерек Младши, който е също толкова противен и досаден като баща си. Малкото копеле вероятно ще бъде вкъщи, когато пристигнете, защото е частен ученик. Противният ти втори баща има собствени скарани теории за образованието, някои от които вероятно е натъпкал и във вашите глави със Скийт. Както и да е, всички трябва да са там, преди да започнете да действате. Ще обезвредите всички, но няма да ги убивате веднага. Ще ги осакатите, разчлените в следния ред — първо Клодет, после Младши и накрая лайното Дерек Ламптън. Той трябва да бъде последен, за да гледа какво правите с Клодет и Младши. Марти, в

сряда ти показах снимките на онова момиче, чиито отрязани части на тялото бяха наредени по особено творчески начин и те помолих да се съсредоточиш върху картината. След като нарежете Клодет на парчета, ти и Дъсти ще ги наредите по същия начин, но с една разлика, отнасяща си до очите й...

Ариман млъкна, осъзнавайки, че във вълнението си е избързал. Той пое дълбоко въздух и после отпи голяма глътка от газираната вода с аромат на череши.

— Извинете. Трябва да се върна малко. Преди да отидете в Малибу, ще спрете в един склад в Анахайм, за да вземете сак, пълен с хирургически инструменти. И трион за аутопсии с няколко отлични остриета, които ще разрежат всеки череп, дори дебел и твърд като на Дерек. Оставил съм и два картечни пистолета и резервни пълнители...

Отнасящи се до очите й.

Тези думи се въртяха в главата му и за миг психиатърът не разбра защо.

Отнасящи се до очите й.

Изведнъж той скочи от стола, блъскайки го назад, встрани от пътя си.

— Погледни ме, Марти.

След кратко колебание тя вдигна глава.

— Дъсти, защо я гледа непрекъснато?

— Защо я гледам непрекъснато? — повтори Дъсти, отговаряйки на въпроса с въпрос, както се изискваше да прави в това състояние на програмиране.

— Погледни ме, Дъсти. Право в очите.

Дъсти насочи погледа си към Ариман.

Марти отново се втренчи в ръцете си.

— Марти! — заповяда психиатърът.

Тя покорно го погледна в очите.

Ариман се вгледа изпитателно в нея, после в Дъсти и каза с поразтреперан глас, отколкото би желал.

— Няма бързо движение на очите. Очите ви не потрепват.

— Сериозно? — рече Дъсти и стана.

Държанието им се промени. Безизразните им изражения изчезнаха. Както и хрисимия, покорен вид.

Бързото потрепване на очите не можеше да се имитира убедително, затова те не се и опитваха да го правят.

— Какъв си ти? Що за гнусно същество си? — попита Марти, ставайки от стола.

Тонът на гласа ѝ никак не му хареса. Омразата. Презрението. Хората не му говореха по този начин. Такова неуважение беше недопустимо.

— Реймънд Шоу — опитвайки се да установи контрол, каза Ариман.

— Целуни ме по задника — отговори Марти.

Дъсти тръна към психиатъра.

Ариман почувства потенциал за насилие и извади беретата от кобура под мишницата си.

Пистолетът ги спря.

— Не може да сте депрограмирани — настоя Ариман. — *Не е възможно.*

— Защо? — попита Марти. — Защото не се е случвало досега?

— Какво имаш против Дерек Ламптън? — попита Дъсти.

Хората не задаваха такива въпроси на доктора. Искаше му се да застреля между очите това глупаво, облечено в евтини дрехи нищожество. Да пръсне черепа на този бояджия.

Но, разбира се, тук стрелбата би имала неприятни последици. Полицайте с техните безкрайни въпроси. Репортерите. Петната от кръв, които може би никога нямаше да бъдат почистени от персийския килим.

За миг Ариман заподозря предателство в института.

— Кой ви депрограмира?

— Марти — заяви Дъсти.

— А Дъсти освободи мен — каза тя.

Психиатърът поклати глава.

— Лъжете. Това не е възможно. И двамата лъжете.

Той долови паниката в гласа си и се засрами, после си напомни, че е Марк Ариман, единственият син на великия режисьор, по-велик в областта си, отколкото татко беше в Холивуд. Кукловод, а не кукла.

— Знаем много неща за теб — каза Марти.

— И ще научим още — обеща Дъсти. — Всеки грозен, малък детайл.

Детайл. Отново тази дума, която предишната вечер изглеждаше предзнаменование, при това лошо.

Убеден, че те са активирани и достъпни, Ариман им бе казал твърде много. Сега те имаха предимство и можеше да намерят начин да го използват успешно. Точка на противника.

— Ще разберем какво имаш против Дерек Ламптън — закле се Дъсти. — И когато сме наясно с мотива ти, това ще бъде един гвоздей в ковчегата ти.

— Моля ви — каза психиатърът, потрепервайки от въображаема болка. — Не ме измъчвай с клишетата. Ако ще се опитваш да ме плашиш, отиди и се образовай по-добре, обогати речника си и се върни с подходящи метафори.

Така беше по-добре. За миг Ариман бе изменил на героя си. Ролята му беше взискателна, сложна, интелектуална и с богати нюанси. От актьорите, спечелили „Оскар“ за участието си в съзливите филми на татко, никой не би се вживял в тази роля толкова силно и убедително, колкото докторът. Случайното отклонение от героя беше разбираемо, но той отново беше господарят на паметта.

— Щом сте поели този кръстоносен поход, за да ме изправите пред съд, може би трябва да се преместите за известно време при добрата стара мама. В сряда през нощта странната ви къщичка изгоря до основи.

Горките, тъпи деца останаха озадачени, защото не знаеха дали това е лъжа или истина.

— Боя се, че чудесната ви колекция от евтини, вехтошарски мебели изгоря. Както и изобличаващата касета, за която споменахте. Със съобщението на Сюзан. Каква трагедия. Застраховката никога не покрива неща със сантиментална стойност, нали?

Сега вече Дъсти и Марти повярваха. На лицата им се изписа изумление. И докато бяха емоционално объркани, Ариман отново нанесе удар.

— Как се казва онзи идиот с очилата, при когото оставихте Скийт?

Те пак се спогледаха и Дъсти отговори:

— Чешита.

Психиатърът се намръщи.

— Чешита?

— Фостър Нютън.

— Аха, разбирам. Е, Чешита е мъртъв. Прострелян е четири пъти в стомаха и гърдите.

— Къде е Скийт? — попита Дъсти.

— И той е мъртъв. Също с четири куршума в стомаха и гърдите. Скийт и Чешита. С един камък два заека, така да се каже.

Дъсти отново тръгна към бюрото и Ариман насочи беретата към лицето му. Марти хвана съпруга си за ръката, за да го спре.

— За съжаление не можах да убия кучето ви — каза психиатърът. — Това би било чудесен драматичен щрих. Както във филмите. Но действителността е различна.

Ариман отново владееше положението.

Плебеите бяха завладени от силни чувства, защото подобно на всички като тях, се ръководеха не от разума, а от първични емоции, но беретата ги принуждаваше да се контролират и с всяка изминала секунда те осъзнаваха, че пистолетът не е единственото оръжие на доктора. Щом е признал за убийствата на Скийт и Чешита, Ариман явно не се страхуваше, че може да бъде съден. Всъщност той се смяташе за недосегаем. С нежелание и огорчение, те стигнаха до извода, че колкото и енергично да се стремят да го победят, той ще ги простреля с превъзходното си майсторство в играта, интелигентност, пренебрежение към всички правила, освен неговите и с изключителния си талант да заблуждава. Всъщност пистолетът беше най-слабото му оръжие.

Докторът им даде минута, за да могат рехавите им, сиви, мозъчни клетки да проумеят истината и после доведе до край безизходното им положение.

— Мисля, че сега е най-добре да си вървите. И ще ви дам един съвет, който ще направи играта малко по-справедлива.

— Игра? — учуди се Марти.

Презрението и отвращението в гласа ѝ не въздействаха на Ариман.

— Какво искаш от нас? — развълнувано попита Дъсти. — Институтът... *Защо?*

— О, сигурно разбирате, че е полезно от време на време да се премахва някой, който пречи на важната публична политика. Или да се контролира някой, който може да я промени. А понякога... бомбен

атентат на крайнодесен или крайно ляв фанатик или драматично масово убийство, дело на самотен стрелец, или зрелищна влакова катастрофа, или разливане на петрол... Тези неща се отразяват широко от медиите, съсредоточават вниманието на нацията върху определен въпрос и тласкат законодателите да осигурят по-стабилно общество, което ще ни позволи да избягваме крайностите в политическия спектър.

— Хора като *теб* ще ни спасят от екстремисти?

Без да обръща внимание на предизвикателството, Ариман продължи:

— Що се отнася до съвета, за който споменах... Отсега нататък не спете по едно и също време. Не се разделяйте. Пазете си взаимно гърбовете. И не забравяйте, че всеки на улицата може да ми принадлежи.

Ариман видя, че те не искат да си тръгват. Сърцата им бяха като обезумели, съзнанието им бе разтърсвано от гняв, скръб и шок. Марти и Дъсти искаха решение сега и тук. Така правеха всички като тях, защото не можеха да се примирят с отчаяната си потребност за непосредствен емоционален катарзис с безпристрастните факти на безпомощното им положение.

— Вървете си — каза Ариман и посочи вратата.

Те си тръгнаха, защото нямаха друг избор.

Психиатърът сложи беретата на бюрото си, за да му е под ръка и се замисли върху поредното развитие на събитията.

Той трябваше да знае повече по въпроса как двамата тъпаци са открили, че са програмирани и как са се депрограмирали. Изумителното им освобождаване, изглежда, беше по-скоро чудо, отколкото съзнателно постижение.

За съжаление Ариман едва ли щеше да научи нещо повече, освен ако отново не ги упоеше, не изградеше параклис в подсъзнанието им и не заредеше програмата им. А това означаваше да претърпят отегчителния процес, състоящ се от три сеанса, на който ги бе подложил по-рано. Но сега те бяха предпазливи и съзнаваха тънката линия между реалността и фантазията в съвременния свят и едва ли щяха да му дадат шанс, колкото и хитри подходи да използваше.

Ариман трябваше да си примири с тази загадка.

Да им попречи да извършат още пакости, беше по-важно, отколкото да научи истината как са се спасили.

Но психиатърът не изпитваше уважение и към истината. Тя беше нещо разтегливо и аморфно и променяше формата си пред очите ти. Ариман бе прекарал целия си живот във формиране на истината, предавайки ѝ желаните очертания.

Властта побеждаваше истината всеки ден. Той не можеше да убие тези хора с истината, но ако използваше правилно властта си, щеше да ги смачка и изхвърли завинаги от игралната дъска.

Ариман извади синьото пликче, сложи го в средата на бюрото и се втрени в него.

През следващите няколко часа играта можеше да бъде доведена до края си. Той знаеше къде ще отидат Марти и Дъсти. Всички главни фигури щяха да бъдат на едно място, уязвими за гъвкав стратег като доктора.

„Ще разбера какво имаш против Дерек Ламптън. И когато сме наясно с мотива ти, това ще бъде един от гвоздеите в ковчегата ти.“

Какви безнадеждни наивници! След всичко, което бяха преживели, те още вярваха, че светът е подреден като криминален роман. Но в случая уликите, доказателствата и истината нямаше да им помогнат. Тази игра бе мотивирана от по-важни сили.

Надявайки се, че обсебената от Киану Рийвс няма да се обади по време на краткото му отсъствие, Ариман сложи беретата в кобура, слезе с асансьора до партера, излезе от сградата, отиде в близкия търговски център и използва обществен телефон, за да се обади на същия номер, с който се бе свързал в сряда вечерта, когато трябваше да уреди пожара.

— Ало?

— Ед Маволе — каза Ариман.

— Слушам.

Докторът произнесе редовете на активиращото стихче хайку и добави:

— Кажу ми сам ли си.

— Сам съм.

— Излез. Вземи си много дребни монети. Отиди до обществен телефон, където никой няма да те безпокои и след петнайсет минути се

обади на този номер. — Ариман издиктува номера на директната линия в кабинета си, която не минаваше през Дженифър. — Кажи ми разбираш ли.

— Разбирам.

Психиатърът изведе обекта от параклиса и го върна в пълно съзнание, после каза:

— Съжалявам, сбъркал съм номера.

Той се върна в кабинета си.

Дженифър вдигна глава и му махна.

Ариман седна зад бюрото си, извади беретата от кобура и сложи пистолета до дясната си ръка.

Той взе бутилка газирана вода с аромат на череша и изяде един шоколадов десерт. Нуждаеше се от силна доза въглехидрати.

Марк Ариман отново действаше. Беше преживял два критични момента, но кризата само му даде сили. Тъй като беше оптимист, той знаеше, че само след няколко часа ще спечели поредната зрелищна победа, и беше развълнуван.

От време на време хората го питаха как успява да запази младежкия си вид и фигура, като е толкова зает. И Ариман неизменно отговаряше, че онова, което го поддържа млад, е чувството му за развлечения.

Телефонът иззвъня. Ариман трябваше отново да активира обекта и да получи достъп до подсъзнанието му.

— Ед Маволе.

— Слушам.

Психиатърът произнесе стихчето хайку и продължи:

— Ще отидеш в склада в Анахайм. — Той му каза адреса, номера на помещението, което бе наел с фалшива карта за самоличност, и комбинацията на ключалката на вратата. — Сред другите неща в склада ще намериш два картечни пистолета и няколко пълнителя с трийсет и три патрона. Вземи единия от картечните пистолети и... четири пълнителя ще бъдат достатъчно.

За съжаление убийствата щяха да бъдат извършени не от трима, а само от един човек, който нямаше да може да разчлени жертвите и да ги подреди в иронична картина, какъвто беше първоначалният план на играта. Изстрелите щяха да бъдат толкова много, че полицаите щяха да

пристигнат бързо и да прекъснат работата. А ченгетата бяха прословути с липсата си на чувство за развлечения и ирония.

Но вероятно щеше да има достатъчно време Дерек Ламптън Старши да бъде превърнат в обект на подигравки — нещо, което напълно заслужаваше.

— Освен картения пистолет и четирите пълнителя ще вземеш и трион за аутопсии и скалпел за отваряне на черепи. Не, по-добре вземи два скалпела, в случай, че единия се счупи.

Внимание към детайлите.

Ариман описа инструментите, за да бъде сигурен, че няма да стане грешка, и после обясни къде се намира къщата на Дерек Ламптън в Малибу.

— Убий всички, които заварих там. — Той изброи хората, които предполагаше, че ще бъдат в къщата. — Но ако има и други, убий и тях. Нахлуй с взлом, придвижи се бързо от стая в стая, преследвай ги, ако бягат и не губи време. Сетне, преди да пристигне полицията, ще отрежеш горната част на черепа на доктор Дерек Ламптън със скалпела.

Ариман описа техниката, с която това можеше да бъде извършено най-ефективно и попита:

— А сега, кажи ми дали разбираш.

— Разбирам.

— Ще извадиш мозъка и ще го сложиш настрана. Повтори, моля.

— Ще извадя мозъка и ще го сложа настрана.

Психиатърът погледна замислено синьото пликче на бюрото. Нямаше начин да се срещне с програмирания убиец и да му го даде, без никой да го види.

— Искам да сложиш нещо в празния череп. Ако семейство Ламптън има куче, можеш да намериш, каквото ти трябва, но в противен случай, ще се наложи сам да го изфабрикуваш.

Ариман даде последните си инструкции, които включваха заповед за самоубийство.

— Разбирам.

— Възложил съм ти много важна задача и съм убеден, че ще я изпълниш безупречно.

— Благодаря.

— Моля.

Ариман затвори телефона и изпита желание да бе имал възможност да програмира семейство Ламптън — непоносимия Дерек, курвата Клодет и малоумния им син — и да ги използва като марионетки. За съжаления те знаеха за него и сигурно го подозираха и едва ли щеше да му се предостави шанс да се приближи до тях достатъчно, за да проведе три дълги сеанса на програмиране.

Но въпреки това Ариман бе изпълнен с ентусиазъм. Триумфът предстоеше.

Сок от череши. Мъртъв глупак в Малибу. Себе си люби.

Съвършено. Психиатърът вдигна наздравица в чест на поетичния си гений.

[1] Сребърен облак (англ.) — Б.пр. ↑

73.

Къщата в Малибу изглеждаше съвършена. Покрив с плочи. Дъски от сребрист кедър. Рамки на прозорците и капаци, боядисани в морскосиньо. Голяма веранда с бели люлеещи се столове и пейка-люлка и двор с безупречно подстригана трева и цветя и ограда от бели колчета.

Къщата сякаш беше от приказките, но като я видя, както винаги, Дъсти усети, че макар да я посещаваше само за пети път откакто преди двайсет години я напусна, сърцето му се смразява.

Той не се осмеляваше да мисли за малката им къща в Корона Дел Мар. Ако наистина беше изгоряла до основи, както твърдеше Ариман, Дъсти не беше готов да се справи с чувствата, които щяха да го обземат. Вярно, вещите бяха заменими, но ако си живял щастливо в някого в къщата и си бил обичан и имаш хубави спомени, тогава не може да не преживееш тежко загубата ѝ.

Дъсти не смееше да мисли и за Скийт, и за Чешита. Ако Ариман говореше истината и ги бе убил, светът и сърцето на Дъсти щяха да станат по-мрачни от всякога. Той се вцепеняваше при мисълта за загубата на любимия си брат и на приятеля си Фостър. Чешита беше особняк, но и мил, и добродушен човек и верен приятел.

Клодет отвори вратата и както винаги, Дъсти остана поразен и обезоръжен от красотата ѝ. Тя беше на петдесет и две, но изглеждаше трийсет и пет годишна и несъмнено щеше да привлича погледите на мъжете и когато станеше на осемдесет и пет. Баща му, втория от четиримата ѝ съпрузи, веднъж каза: „Откакто се е родила, Клодет изглежда страхотно апетитна. Всеки ден светът я гледа и устата му се пълни със слюнка.“ Тези думи бяха толкова уместни, кратки и ясни, че Тревър вероятно ги бе прочел някъде, а не ги бе измислил, и макар да изглеждаха груби, бяха верни. Тревър не коментираше сексапилността ѝ. Той имаше предвид хубостта ѝ като идеал. Клодет привличаше мъже, жени, бебета и възрастни хора. Всички искаха да бъдат близо до нея и когато я гледаха, в очите им се четеше не само надежда и възторг,

но и нещо различно и загадъчно. Но любовта, която мнозина ѝ даваха, беше незаслужена и несподелена. Очите ѝ бяха почти като на Дъсти — сиво-сини, но не толкова сини като неговите. И в тях той никога не бе съзирал онова, което всеки син копнее да види в очите на майка си, нито имаше причина да мисли, че тя желае или ще приеме обичта му.

— Шъруд — каза Клодет, без да го прегърне, целуне или стисне ръката му. — Всички ли млади хора напоследък ходят на гости, без да се обаждат предварително?

— Майко, знаеш, че името ми не е Шъруд.

— Шъруд Пен Роудс. Пише го на свидетелството ти за раждане.

— Много добре знаеш, че го промених по съдебен ред...

— Да, когато беше осемнайсетгодишен, бунтар и още по-глупав, отколкото си сега.

— От малък всичките ми приятели ме наричаха Дъсти.

— Приятелите ти винаги са били класови несретници, Шъруд. Винаги си дружал с неподходящи хора. И това е толкова рутинно, че изглежда преднамерено. *Дъстин Роудс*. Какво мислеше? Как можехме да гледаме културните хора в очите, докато те представяме като Дъсти^[1] Роудс?

— *Точно* за това мислех.

— Здравей, Клодет — каза Марти.

— Скъпа — рече Клодет, — моля те, упражни доброто си влияние върху това момче и настоявай да се прекръсти с някое по-подходящо име за възрастен човек.

Марти се усмихна.

— Аз харесвам Дъсти — и името, и момчето.

— Мартина. Ето, това е истинско име.

— Предпочитам да ме наричат Марти.

— Знам. Жалко. Не си много добър пример за Шъруд.

— Дъстин — настоя Дъсти.

— Не и в моята къща — възрази Клодет.

Колкото и време да бе изминало от предишното му посещение, Дъсти винаги беше посрещан по този резервиран начин — не само със спор за името му, но и понякога с дълги коментари за дрехите и прическата му или с въпроси дали си е намерил „истинска“ работа или още боядисва къщи. Веднъж Клодет го държа на верандата и обсъжда политическата криза в Китай най-малко пет минути, които му се

сториха цял час. Накрая тя винаги го поканваше да влезе, но той никога не беше сигурен дали ще му позволи да прекрачи прага.

Веднъж Скийт много се бе развълнувал, след като гледа филм с Никълъс Кейдж в ролята на ангел. Идеята на филма беше, че на ангелите не им е позволено да изпитват романтична любов или други силни чувства. Те трябваше да останат само интелектуални същества, за да служат на човечеството, без да се въвличат емоционално. Според Скийт това обясняваше майка им, на чиято красота можеха да завидят дори ангелите, но която беше по-студена и от чаша неподсладена лимонада в разгара на лятото.

Клодет най-после отстъпи назад и ги покани да влязат без дума или жест.

— Единият син се появява с... гост посред нощ, а другият със съпругата си. И не се обаждат предварително. Знам, че и двамата вземахте уроци по добри обноски и държание, но очевидно парите са били пропилены напразно.

Дъсти предположи, че другият син е Младши, който беше на петнайсет години и живееше тук, но когато влязоха, Скийт се втурна надолу по стълбите и ги поздрави. Той изглеждаше по-блед и слаб, отколкото когато го видяха последния път, и имаше тъмни кръгове около очите, но беше жив.

Дъсти и Марти го прегърнаха и Скийт изохка няколко пъти.

— Мислехме, че си... — изумен, каза Дъсти.

— Казаха ни, че си... — рече Марти.

Преди някой от тях да успее да довърши мисълта си, Скийт надигна пуловера и фланелката си и гордо заяви:

— Рани от куршуми!

На гърдите и стомаха му имаше четири ужасяващи синини.

— Рани от куршуми? — озадачено попита Дъсти.

— Ами, щяха да бъдат, ако двамата с Чешита не бяхме с кевларени жилетки.

Дъсти изпита потребност да седне. И Марти се разтрепери. Но те бяха дошли тук поради неотложна причина и можеше да допуснат фатална грешка, ако се забавеха.

— Но защо сте били с кевларени жилетки?

— Добре, че не ги поискахте, когато тръгнахте за Ню Мексико — отговори Скийт. — Двамата с Чешита решихме да помогнем с нещо и

започнахме да следим доктор Ариман.

— *Какво?*

— Проследихме го с пикапа на Чешита...

— Накарах ги да го паркират в гаража — прекъсна го Клодет. — Не искам хората да виждат онова превозно средство пред дома ми.

— Пикапът е страхотен — възрази Скийт. — Както и да е, за всеки случай облякохме кевларените жилетки и го проследихме, но той ни надхитри. Помислихме, че сме го изпуснали и отидохме на плажа, опитвайки се да установим контакт с някой от корабите-майки. Ариман се появи и ни простреля по четири пъти.

— Мили Боже — възкликна Марти.

Дъсти се разтрепери, завладян от чувства, които не можеше нито да назове, нито да определи. Но забеляза, че очите на Скийт са по-ясни, отколкото бяха в онзи призрачен ден преди петнайсет години, когато двамата изпратиха на доктор Холдън Колфийлд кутия с кучешки изпражнения, след като Клодет го бе изритала в полза на Дерек.

— Беше си сложил скиорска маска, затова не бихме могли да го идентифицираме със сигурност в полицията. Дори не отидохме при ченгетата. Но знаехме, че е Ариман. Не успя да ни заблуди. — Скийт сияеше, сякаш бяха изиграли психиатъра. — Той стреля по Чешита и после по мен. Все едно ме удариха с чук в гърдите. Изкара ми въздуха. Едва не припаднах. Искях да поема въздух, но не смеех, защото можеше да ме чуе и да разбере, че не съм мъртъв. И Чешита се правеше на умрял. Сетне, след като изстреля още два куршума в мен, Ариман рече: „Майка ти е курва, баща ти е мошеник, а вторият ти баща има в главата лайна вместо мозък.“

— Дори не познавам този разпространител на популярни психически простотии — с леденостуден тон рече Клодет.

— После и Чешита, и аз разбрахме, че Ариман побягна, но останахме да лежим там, защото се страхувахме. И известно време наистина *не можехме* да помръднем. Сякаш бяхме парализирани. И после, когато бяхме в състояние да се движим, дойдохме тук, за да разберем защо Ариман мисли майка ни за курва.

— Ходи ли в болницата? — разтревожено попита Марти.

— Не. Нищо ми няма — отговори Скийт и най-после смъкна пуловера си.

— Може да имаш пукнато ребро или вътрешни наранявания.

— И аз му го казах — пак се намеси Клодет, — но напразно. Нали знаеш какъв е Холдън, Шъруд. Винаги е по-ентусиазиран, отколкото позволява здравият разум.

— По-добре да отидеш в болница и да те прегледат, докато раните още се виждат — посъветва го Дъсти. — Това е приемливо доказателство, ако някога успеем да изправим онова лайно пред съда.

— *Негодник* — каза Клодет. — Или *кучи син*. И двете са адекватно описателни, Шъруд. Безсмислените ти вулгарности не ме смайват. Ако мислиш, че думата „*лайно*“ ме шокира, много се лъжеш. Но в тази къща никога не сме мислили, че произведенията на Уилям Бъроуз са литература и няма да започнем да го мислим сега.

— Обичам майка ти — каза Марти на Дъсти.

Очите на Клодет се присвиха едва забележимо.

— Как беше в Ню Мексико? — попита Скийт.

— Очарователно място — отговори Дъсти.

Люлеещите се врати на кухнята в дъното на коридора се отвориха и Дерек Ламптън тръгна към групата. Той вървеше с изправени рамене, изопнат гръб и изпъчени гърди, сякаш беше военен.

Скийт и Дъсти тайно го наричаха Влечугото, но Ламптън по-скоро приличаше на мазен, гърчещ се пор. Очите му бяха черни, бързо подвижни и винаги нащрек, а пръстите — тънки, с по-големи ципи от нормалните и с леко заострени нокти, досущ лапи на животно.

— Умрял ли е някой? И сме се събрали да прочетем завещанието му? — попита той.

Това беше представата му за хумор и най-близкото нещо до поздрав, което можеше да предложи.

Той изгледа Марти от главата до петите и задържа погледа си върху извивката на гърдите ѝ под пуловера. Ламптън винаги оглеждаше открито привлекателните жени. Когато най-сетне стигна до очите ѝ, той оголи малките си, остри зъби. Това минаваше за усмивка, вероятно дори за *прелъстителна*.

— Шъруд и Мартина наистина са били в Ню Мексико — уведоми го Клодет.

— Сериозно?

— Нали ти казах — рече Скийт.

— Вярно е — потвърди Ламптън, обръщайки се по-скоро към Дъсти, отколкото към Скийт. — Каза ни, с такива пищни подробности, че го помислихме за една от фантазиите на раздвоената му личност.

— Нямам раздвоена личност и не фантазирам — осмели се да възрази Скийт, макар че не го погледна в очите, а се бе втренчил в пода.

— Не се оправдавай, Холдън — каза Дерек. — Не те съдя. Както не бих съдил и Дъсти, ако спомене за патологичното си отвращение към авторитетната личност.

— Не изпитвам патологично отвращение към авторитетната личност — каза Дъсти и се ядоса на себе си, че е почувствал необходимост да отговори, после се опита да запази спокойствие. — Изпитвам отвращение към самозвани експерти.

— Шъруд — рече Клодет, — не си по-убедителен, като употребяваш неумишлен оксиморон^[2] като „самозвани експерти“.

— Всъщност, Клодет — със забележително откровено изражение и премерен тон каза Марти, — това не беше оксиморон, а метонимия^[3], която Дъсти употреби вместо по-вулгарното, макар и точно „арогантни задници“.

Дари да изпитваше най-малко съмнение в любовта си към Марти, сега Дъсти знаеше, че са обвързани завинаги.

— Дерек е абсолютно прав, Холдън — каза Клодет, сякаш не чу снаха си, — и по двата въпроса. Той не те съдеше. Не е такъв човек. И, разбира се, ти наистина имаш фантазии, дължащи се на раздвояването на личността ти. Докато не признаеш какво е състоянието ти, никога няма да се излекуваш.

— Холдън е престанал да взима лекарствата си — каза Дерек Ламптън на Дъсти, докато погледът му отново се плъзна по гърдите на Марти.

— Ти ме караше да взимам лекарства по седем рецепти — рече Скийт. — Глътнех ли ги всичките, не ми оставаше място за закуска.

— Никога няма да осъзнаеш потенциала си, докато не приемеш състоянието си и не направиш нещо по въпроса — предупреди го Клодет.

— Мисля, че отдавна трябваше да престане да взима лекарства — заяви Дъсти.

— Лечението на Холдън не се улеснява, когато е объркан от съветите на необразовани хора — рече Ламптън, най-сетне откъсвайки поглед от гърдите на Марти.

— Баща ми улесняваше лечението му, докато Скийт навърши девет години, а оттогава го улесняваш ти. — Дъсти се усмихна, но тонът му не заблуди никого. — И досега виждам само улесняване, но не и оздравяване.

— Майко, знаеш ли, че името на баща ми не е Холдън Колфийлд, а Сам Фарнър? — попита Скийт. — Сменил го е по съдебен ред.

— Пак фантазираш, Холдън — рече Клодет.

— Не, вярно е. Имам доказателство вкъщи. Може би това имаше предвид Ариман, когато го нарече мошеник, след като стреля в мен.

Клодет насочи обвинително пръст срещу Дъсти.

— Ти го подстрекаваш да не взима лекарствата и виж докъде доведе това. — Тя се обърна към Скийт: — Онова лице Ариман ме е нарекло курва. Да разбирам ли, че думата е уместна за мен, както мислиш, че „мошеник“ е уместна за баща ти?

Главата на Дъсти се изпълни с онова зловещо бучене, което обикновено се появяваше, след като стоеше половин час в тази къща. Той отчаяно искаше да се върне на неотложния въпрос, заради който бяха дошли, затова попита:

— Дерек, защо те мрази Марк Ариман?

— Защото го разобличих.

— За какво?

— Той е шарлатанин.

— И кога го изобличи?

— При всеки удобен случай, който ми се предостави. — Порските очички на Ламптън блеснаха злорадо.

Клодет се приближи до съпруга си, плъзна ръка около кръста му, прегърна го и закачливо каза:

— Когато глупаците като онзи Марк Ариман бъдат унижени от остроумието на моя Дерек, те никога не го забравят.

— Как го разобличи? — настоя Марти.

— С аналитични есета в две от най-добрите списания — отговори Ламптън. — Изложих на показ безсмислените му теории и безсъдържателната проза.

— Защо?

— Бях отвратен от факта, че много психолози го възприемат сериозно. Този човек не е интелектуалец, а позьор.

— Само това ли? Две есета?

Острите зъби на Ламптън заискряха. Кожата в ъгълчетата на очите му се набръчка, сякаш току-що бе съзрял мишка, която възнамеряваше да хване и да разкъса на парчета.

— О, Клодет, мисля, че те не разбират какво е да си мишена на войната на Ламптън, нали?

— Мисля, че разбирам — каза Скийт, но нито майка му, нито вторият му баща го чува.

— Есета в две престижни списания — продължи Ламптън. — Хитра партизанска война. И пародия на неговия стил в „Ню Йорк Таймс Бук Ривю“...

— Страхотно смешна — увери ги Клодет.

— Освен това написах рецензия за най-новата му книга. Отпечатаха я седемдесет и осем вестници в цялата страна. Имам изрезка от всичките. Можете ли да си представите, че онова ужасно творение е било в списъка на „Таймс“ за най-търсени книги седемдесет и осем седмици?

— Имаш предвид „Научи се да обичаш“? — попита Марти.

— Тази популярна психична тъпотия — заяви Ламптън. — Вероятно е нанесъл повече поражения върху психиката на американците от всяка друга книга, публикувана през десетилетието.

— Седемдесет и осем седмици много ли са? — попита Дъсти.

— За книга от тази категория — цяла вечност.

— А колко време беше в списъка последната ти книга?

— Всъщност не съм броил седмиците. Въпросът не е в популярния успех. Най-важното е качеството на книгата, какво е влиянието ѝ върху обществото и на колко хора е помогнала.

— Струва ми се, че книгата ти беше в списъка дванайсет или четиринайсет седмици — каза Дъсти.

— О, не. Повече — възрази Ламптън.

— Тогава петнайсет.

Ламптън се хвана в собствения си капан и погледна Клодет за помощ.

— Двайсет и две седмици — каза тя. — Дерек не се интересува от тези неща, но аз ги следя. Гордея се с него. Двайсет и две седмици е

отлично постижение за сериозна книга.

— Е, разбира се, тогава имаш проблем, защото популярните психични тъпотии винаги се харесват повече от едно сериозно произведение — рече Ламптън. — Може и да не помогне на никого, но се чете лесно.

— Американската публика е мързелива и лошо образована, сякаш се нуждае от убедителен психологически съвет — добави Клодет.

— Говорим за „Осмели се да бъдеш най-добрия си приятел“ на Дерек — каза Дъсти на Марти.

— Не можах да я прочета до края — рече Скийт.

— Достатъчно си умен, за да го направиш — каза Клодет, — но когато не си взимаш лекарствата, неспособността ти да учиш се възвръща и не можеш да прочетеш дори името си.

Дъсти погледна към всекидневната и се запита гости са стигнали по-нататък от фойето.

Скийт събра още малко смелост.

— Нямам проблем да прочета фантастичните си романи и без да взимам лекарства.

— Фантастичните романи са част от проблема ти, Холдън — рече Ламптън, — а не част от лечението.

— И каква е онази партизанска война, за която спомена? — попита Дъсти.

Всички го погледнаха озадачено.

— Каза, че водиш хитра партизанска война срещу Марк Ариман.

— Елате, ще ви покажа — каза Ламптън и ги поведе нагоре по стълбите.

Валит чакаше в коридора на втория етаж, очевидно защото се боеше да се приближи до военната зона във фойето.

Марти и Дъсти спряха да го погалят и почешат под брадичката и зад ушите. В замяна кучето ги близна и размаха опашка.

Ако имаше избор, Дъсти би предпочел да седне на ода и да прекара с Валит остатъка от деня. Освен Скийт само лабрадорът го посрещна радостно, откакто прекрачи прага на тази къща.

Ламптън потропа на една от вратите в коридора, обърна се към Дъсти и Марти и ги подкани:

— Хайде, хайде.

Клодет и Скийт влязоха в друга стая — кабинета на Ламптън.

Марти и Дъсти последваха Ламптън, който влезе, без да дочака отговор, и се озоваха в стаята на Младши. Дъсти не бе влизал там от четири години, откакто Дерек Младши беше единайсетгодишен. Тогава стените бяха облепени с плакати на баскетболни и футболни звезди.

Сега всичко беше боядисано в лъскаво черно и стаята изглеждаше мрачна, макар да светеха лампи от триста вата. Желязната рамка на леглото, чаршафите и покривката също бяха черни. Както и бюрото, столовите и лавиците. Прекрасният под от ясеново дърво също беше боядиса в черно. Само книгите бяха разноцветни и закачените на тавана две знамена — едното червено със свастиката на Адолф Хитлер и другото, пак червено, със сърпа и чука на бившия Съветски съюз. Преди четири години лавиците бяха отрупани с томове за спортна и научна фантастика. Сега на тяхно място имаше книги за Дахау, Аушвиц, Бухенвалд, съветските лагери гулаг, Ку Клус Клан, Джак Изкормвача и съвременни, действително съществуващи серийни убийци и атентатори.

Младши беше с бели маратонки, бели чорапи, сив панталон и бяла риза. Той лежеше на леглото и четеше книга, на чиято корица беше изобразена купчина разложени човешки тела.

— Хей, братко, как си? — непохватно попита Дъсти. Той никога не знаеше какво да каже на природения си брат и всъщност двамата бяха непознати. Дъсти бе избягал от дома си преди дванайсет години, когато Младши беше едва на три.

— На умрял ли ти приличам? — намусено попита Дерек Младши.

Всъщност момчето изглеждаше *великолепно* жизнено и заредено с енергия. Съдбата не го бе проклела с мазния вид на пор на баща му, а щедро го бе обсипала с гените на майка му и благословила със съвършени форми и черти. Ако някой ден решише да стане певец, независимо какъв беше гласът му, Дерек Младши щеше да бъде по-велик от Елвис Пресли, Бийтълс и Рики Мартин взети заедно, и младите жени щяха да крещат и да се хвърлят на сцената, като значителен процент от тях с удоволствие щяха да прережат вените си и да му предложат кръвта си, ако той поискаше.

— Какво е това? — попита Дъсти и посочи черната стая и знамената на тавана.

— На какво ти прилича? — попита Младши.

— Пост-готика.

— Готиката е за деца.

— Изглежда, практикуваш за смъртта — рече Марти.

— Наблизо си.

— Какъв е смисълът на всичко това?

Младши остави книгата.

— Какъв е смисълът на всичко друго?

— Имаш предвид, че всички ще умрем?

— Затова сме се родили. Да мислим за смъртта. Да гледаме как се случва на другите хора. Да се подготвим за нея. И после и ние да умрем.

— Какво е това? — повтори Дъсти, но този път отпрати въпроса към втория си баща.

— Повечето юноши като Дерек минават през период на засилен интерес към смъртта и всеки смята, че мислите му са по-задълбочени от тези на предишния — каза Ламптън, говорейки за сина си така, сякаш Младши не го чуваше. Навремето той правеше същото и със Скийт и с Дъсти и говореше за тях така, сякаш бяха интересни лабораторни животни, които не разбират нито дума. — Секс и смърт. Основните въпроси на пубертета. Момчетата и момичета са обсебени от тях и периодически преживяват периоди, граничещи с психоза. Това е проблем на хормонален дисбаланс и е най-добре да ги оставиш да се отдадат на обсебването, защото природата скоро ще регулира нещата.

— Не си спомням да съм била обсебена от смъртта — каза Марти.

— Била си — възрази Ламптън, сякаш я бе познавал като дете. — Но си я подменяла с други интереси — кукли, грим.

— Гримът е подмяна на обсебеността от смъртта?

— Не е ли очевидно? Целта на грима е да се опълчи срещу пораженията на времето, а времето е синоним на смъртта.

— Аз още се боря с куклите — подхвърли Дъсти.

— Замисли се — настоя Ламптън. — Какво е куклата, ако не образ на труп? Неподвижна, не диша, скована и безжизнена.

Момичетата си играят с кукли и се учат да не се страхуват толкова много от смъртта.

— Спомням си, че бях обсебен от секса — призна Дъсти, — но...

— Сексът е лъжа — заяви Младши. — Сексът е отрицание. Хората се обръщат към секса, за да избегнат да видят каква е истината, че животът е смърт, а не сътворение.

Ламптън се усмихна гордо на сина си.

— Нашият Дерек е решил да се вгълби в смъртта за известно време, за да преодолее страха си много по-бързо, отколкото правят другите хора. Това е общопризнат метод за самоналожено съзряване.

— Аз още не съм го преодоляла — отбеляза Марти.

— Виждаш ли? — рече Ламптън, сякаш тя бе подкрепила мнението му. — Миналата година беше сексът, какъвто е случаят с четиринайсетгодишните момчета. Догодина пак ще е сексът, след като веднъж се е увлякъл по това.

Дъсти подозираше, че след като живее една година в тази черна стая, обсебен от смъртта, някоя вечер Младши може да стане водеща новина, но не защото е спечелил награда по правопис.

— Дъсти и Марти се интересуват от партизанската ни война срещу Марк Ариман — обърна се Ламптън към сина си.

— Онзи нещастник — каза Младши. — Искаш ли да го разбием пак?

— Защо не? — доволно потри ръце Ламптън.

Младши стана от леглото, протегна се, тръгна към вратата и докато минаваше покрай Марти, подхвърли:

— Хубави цици.

Ламптън засия.

— Виждате ли? Той вече излиза от фазата на обсебването от смъртта, макар че още не го осъзнава.

Навремето Дъсти и Марти изпитваха желание да отвлекат момчето, да го скрият някъде надалеч, да го огледат и да му дадат шанс за нормален живот. Двамата се спогледаха и израженията им потвърдиха, че сега по-скоро *те* биха се скрили от него.

Всички отидоха в кабинета на Ламптън, където чакаха Скийт, Клодет и Чешита.

Фостър стоеше до прозореца и оглеждаше двора пред къщата и алеята за коли.

— Хей, Чешит — каза Дъсти.

Нютън се обърна.

— Хей.

— Добре ли си? — попита Марти.

Чешита вдигна ризата си, за да им покаже гърдите и стомаха, където също имаше синини от куршумите, спрени от кевларената жилетка.

— Много мъчителна сутрин — отбеляза Клодет и направи гримаса на отвращение.

— Нищо ми няма — увери ги Чешита.

— Ти спаси живота ни — каза Марти.

— С камиончето ли?

— Да.

— Той спаси и моя живот — рече Скийт.

Фостър поклати глава.

— Не. Кевларената жилетка.

Младши бе седнал зад компютъра на баща си.

Ламптън застана зад него и надникна над рамото му.

— Започваме.

Дъсти и Марти се приближиха до тях и видяха, че Младши съчинява язвителна и добре написана рецензия за „Научи се да обичаш“.

— Ще я изпратим в читателската страница „Амазонка“. До сега сме написали и изпратили над сто и петдесет унищожителни критики за „Научи се да обичаш“. Използваме различни имена и електронни адреси.

Възмутен, Дъсти си спомни нечовешката злоба в лицето и очите на Ариман, когато преди малко бяха отишли при него.

— *Чи* имена и електронни адреси? — попита той, чудейки се как психиатърът е отмъстил на онези нищо неподозиращи и невинни хора.

— Не се тревожи — каза Ламптън. — Когато използваме действителни имена, избираме тъпанари, които не четат много какво има в Интернет. Едва ли ще посетят страницата „Амазонка“ и ще видят тези неща.

— Пък и повечето пъти измисляме имената и електронните адреси, а това е още по-хубаво — добави Младши.

— Можеш ли да го правиш? — попита Марти.

— Мрежата е гъвкава — отговори Младши.

Опитвайки се да проумее пълния смисъл на последното изречение, Дъсти рече:

— Трудно е да различиш измислицата от реалността.

— Измислицата и реалността нямат значение. Всичко е един поток.

— Тогава как намираш истината за нещо?

Младши сви рамене.

— На кого му пука? Най-важното е не дали е истина, а как въздейства.

— Убеден съм, че половината положителни рецензии в „Амазонка“ за идиотската книга на Ариман са написани от самия него — рече Ламптън. — Познавам автори, които се занимават повече с това, отколкото да пишат книги. Опитват се да възстановят дисбаланса.

— И ти ли изпрати положителни отзиви за книгата си „Осмели се да бъдеш най-добрия си приятел“? — попита Марти.

— Аз? Не — увери я Ламптън. — Ако е хубава и сериозна, книгата сама се грижи за себе си.

Да, и още как! Несъмнено по цели дни лапите на хитрия пор шареха по клавиатурата, пишейки самовъзхвали.

— После ще ви покажем какво можем да правим с различните байтове в Мрежата, свързани с Ариман.

— Дерек е страхотен с компютъра — похвали го Ламптън. — Търсим Ариман из цялата Мрежа. Няма защита, която Младши да не може да преодолее.

— Мисля, че видяхме достатъчно — каза Дъсти.

Марти го хвана за ръката и го дръпна настрани. Лицата и на двамата бяха ужасени.

— Когато продаваше къщата на Ариман и го представяше на първия собственик, Сюзан поиска да отида да видя жилището. Каза, че къщата била зрелищна и много внушителна. Срецнахме се там. Това беше денят, когато тя за пръв път я показва на Ариман и се запозна с него. И аз се запознах с него тогава. Тримата... разговоряхме малко.

— Господи... Спомняш ли си...

— Опитвам се. Но не съм сигурна. Може би говорехме за книгата му. Тогава, преди осемнайсет месеца, е била публикувана

наскоро. И ако съм осъзнала що за книга е... вероятно съм споменала нещо пред Дерек.

Дъсти разбра до какъв ужасяващ извод водят разсъжденията ѝ.

— Спри, престани да мислиш за това. Ариман щеше да преследва Сюзан при всяка положение. Тя беше много красива и той я е бил набеleyзал, преди ти да се появиш.

— Може би.

— Категорично.

Ламптън се обърна към тях, за да чуе какво си говорят.

— Наистина ли познаваш онзи противен производител на популярни психологически тъпотии?

Марти му отправи смразяващ кръвта поглед и отговори:

— Всички ще умрем заради теб.

Ламптън помисли, че това е шега и оголи малките си, остри зъби.

— Ще умрем заради детинската ти завист и конкуренция.

Клодет се притече на помощ на Ламптън, досущ сияйна валкирия, долитаща да помогне на ранения си воин.

— В това няма нищо детински. Ти не разбираш академичния свят, Мартина. Не разбираш интелектуалците.

— Нима? — нахвърли се Марти.

Дъсти долови в думите ѝ силна ненавист и се зарадва, че колтът не е у Марти.

— Конкуренцията между хора като Дерек не се отнася до егото или личните интереси — продължи Клодет, — а до *идеи*. Идеи, които формират обществото, света и бъдещето. За да бъдат изпробвани, закалени и готови за приложение, те трябва да посрещнат предизвикателствата и да дискутират с всякакви хора и във всички области.

— Като читателската страница „Амазонка“ — гневно отбеляза Марти.

Клодет остана невъзмутима.

— Битката на идеи е истинската война, а не детинската конкуренция, както ти се опитваш да я опишеш.

Валит излезе от стаята и застана в коридора, за да гледа отдалече.

Скийт събра смелост и каза:

— Марти има право.

— Когато не вземаш лекарствата, преценката ти не е достатъчно адекватна, за да бъдеш добър съюзник, Холдън — каза Ламптън.

— Аз го приемам — възрази Дъсти.

Клодет се разпали още повече, отколкото Дъсти я бе виждал.

— Вие мислите, че животът е видеоигра, филм, мода, футбол и градинарство, но не е така. *Идеите* осмислят живота. Хората с идеи като Дерек формират света — правителството, религията, обществото, всеки аспект на културата ни. Повечето хора предпочитат да мързелуват, прекарват дните си с незначителни неща, занимават се с глупости и живеят, без дори да съзнават, че такива като Дерек са създали това общество и го управляват с властта на идеите си.

Конфронтацията бързо прерастваше в конфликт с митични измерения.

— „Осмели се да бъдеш най-добрия си приятел“ и „Научи се да обичаш“ — тези ли идеи *формират* обществото? — попита Марти.

— Двете книги не може да се сравняват — възрази Ламптън.

Клодет мина пред Ламптън, сякаш да го защити физически с тялото си, но също и за да допре задника си до него.

— Дерек пише образни, сериозни и психологически задълбочени произведения, съдържащи вискателно сътворени идеи. Ариман бълва популярна психологическа помия.

Дъсти не бе виждал майка си да сваля леденостудената си маска и да разкрива сексуалната си същност и се надяваше никога повече да не стане свидетел на това. Онова, което я възбуждаше, не бяха идеите, а мисълта, че те означават власт. За нея истинския афродизиак беше *властта* — не онази на генералите, политиците и борците, нито дори на серийните убийци, а на хората, които формираха мисленето на генералите, политиците, министрите, преподавателите, адвокатите и филмопроизводителите. Властта на манипулацията.

— Ти още не разбираш нищо — ядоса се Марти. — За да защитиш „Осмели се да бъдеш най-добрия си приятел“, ти направи така, че да изгорят къщата ни. Все едно, че си я запалила ти. Заради теб стреляха по Скийт и Чешита. Мислиш, че случилото се снощи е фантазия на раздвоена личност, Клодет, но това е реалност. Куршумите са били истински. И синките им са истински. Тъпите ти *идеи* какво представлява *дебатът* и че тормозът е също като разумната дискусия — това е оказало въздействие върху пръста, който е натиснал спусъка.

Така ли формираш обществото? Може и да си готова да умреш за образни, възискателно сътворени и психологически задълбочени тъпотии, *но аз не съм!*

— Лексус — каза Чешита.

— Колко е лесно да представяш невежи и повърхности доводи, когато не си посещавала курс по логика в колежа — избухна Клодет. — Щом гори къщи и застрелва хора, значи Ариман е маниак и психопат и Дерек има *право* да го разобличава, с каквито средства разполага. Всъщност, ако онова, което казваш, е истина, дори е *смело* да го разобличава.

— Винаги съм долавял виждания на психопат в книгите му — каза Ламптън. — И съм подозирал, че е рисковано да му се противопоставям. Но когато държи на нещо, човек поема рискове.

— О, да — рече Марти. — Хайде да се обадим на Пентагона и да ги накараме да ти дадат медал. За храброст в областта на академичните битки и смелост на компютърната клавиатура заради безстрашното използване на фалшиви имена и невалидни електронни адреси.

— Не сте добре дошли в къщата ми — каза Клодет.

— Лексусът завива в алеята за коли — обади се Чешита.

— Е, какво значение има, дори сто шибани лексуса да са спрели на алеята за коли? — попита Клодет, без да откъсва очи от Марти. — Всеки идиот в този снобски квартал има лексус или мерцедес.

— Спря — рече Чешита.

Марти и Дъсти се приближиха до него.

Вратата от страната на шофьора на лексуса се отвори и от колата слезе висок, красив, чернокос мъж. Ерик Джагър.

— О, Господи — възкликна Марти.

Ариман бе успял да се добере до Марти чрез Сюзан. Дъсти стигна до този извод, макар да не бе завършил курсове по логическо мислене в колеж.

Ерик протегна ръка, за да вземе нещо, което бе оставил на предната седалка.

Чрез Сюзан, Ариман се бе добрал до Ерик, беше го програмирал да остави Сюзан, за да бъде сама и по-уязвима и достъпна винаги, когато психиатърът беше в настроение да я притежава. А сега Ариман искаше от Ерик нещо друго — много по-сериозно, отколкото да се изнесе от дома на съпругата си.

— Трион — каза Чешита.
— За аутопсии — добави Дъсти.
— И скалпели за операции на черепи — рече Марти.
— И картечен пистолет — каза Чешита.
Ерик тръгна към къщата.

[1] Dust (англ.) — прах — Б.пр. ↑

[2] Стилистична фигура, която представлява съчетание и свързване на думи или понятия, които логически се изключват. — Б.пр.
↑

[3] Дума или израз с преносно значение, при което названието на един предмет се заменя с названието на друг предмет поради вътрешна връзка между тях. — Б.пр. ↑

74.

Кевларените жилетки бяха в пикапа в гаража, затова Скийт и Чешита бяха незащитени като всички останали, пък и този път стрелецът явно щеше да се цели в главите.

— Пистолет? — изуми се Ламптън. — Тук?

— Не, разбира се. Не ставайте смешни — рече Клодет, сякаш отново започваше да спори. — Нямаме пистолет.

— Жалко, че нямаше никаква смъртоносна *идея* — иронично подхвърли Марти.

Дъсти сграбчи Ламптън за ръката.

— Покривът на задната веранда. Ще излезете от стаята на Младши или от спалнята ви.

— Но защо... — мигайки озадачено, попита Ламптън.

— Бързо! — прекъсна го Дъсти. — Вървете. Отидете на покрива на верандата, спуснете се на моравата, после тичайте към плажа и се скрийте в някоя съседска къща.

Младши хукна пръв към вратата. Очевидно всъщност не беше готов да се вгълби в нещо повече от *идеята* за смъртта.

Дъсти последва момчето, дръпна стола на колела от бюрото на Ламптън, забута го пред себе си и се втурна към площадката на стълбището. Останалите забързаха в противоположната посока.

Но Скийт остана и попита:

— Какво да направя?

— По дяволите, хлапе, бягай!

— Помогни ми с това — каза Марти.

И тя не бе побягнала, а стоеше до дълъг два метра бюфет, сложен от едната страна на площадката на стълбището. Марти замахна и събори вазата и сребърните свещници, които се разпръснаха и изтракаха на пода. Тя очевидно се бе досетила какво възнамерява да направи Дъсти със стола, но беше на мнение, че е необходимо оръжие с по-голям калибър.

Тримата преместиха бюфета в края на площадката на стълбището.

— А сега, накарай го да избяга — с дрезгав от ужас глас каза Дъсти.

Марти хвана Скийт за ръката. Той се опита да се възпротиви, но тя се оказа по-силна.

Автоматичен откос строши стъклото на външната врата на първия етаж. Куршумите рикошираха в стените на фоайето.

Дъсти се хвърли на пода зад шкафа и погледна надолу.

Съветникът по инвестициите нахлу през разбитата врата, остави на масичката триона за аутопсии, хвана картечния пистолет с две ръце и обсипа с куршуми стаите от трите му страни.

Пълнителят беше разширен и вероятно съдържаше трийсет и три патрона и Ерик изстреля всичките.

В колата му беше затъкнат резервен пълнител.

Не трябваше да му позволят да претърси първия етаж, защото когато отидеше в кухнята, той можеше да види хората, които бягаха към плажа.

— Боби Лембек! — извика Дъсти.

Ерик хвърли на пода празния пълнител.

Може би активиращото му име не беше избрано от „Кандидатът от Манджурия“, а от друга книга, но Дъсти нямаше време да си припомня героите от всички популярни романи през последните петдесет години.

— Джони Айзлин!

Ерик зареди нов пълнител в картечния пистолет.

— Уен Чанг!

Ерик изстреля осем или девет куршума към бюфета, от който се разхвърчаха трески.

— Джослин Джордан!

Дъсти бе прочел голяма част от „Кандидатът от Манджурия“ и я бе прегледал до края, търсейки имена, особено онова, което щеше да го активира, и ги бе запомнил всичките. Отличната му зрителна памет и здравият разум го бяха мотивирали да стане бояджия, а не важна клечка в света на Големите идеи, но романът изобилстваше от герои, някои от които бяха незначителна като Вайъла Нарвили и се появяваха

една след триста страници и може би нямаше да има време да ги изреди всичките, преди Ерик да му пръсне черепа.

— Алън Мелвин!

Ерик започна да се качва по стълбите, като продължаваше да стреля.

— Ели Айзлин! — извика Дъсти и едва не обезумя от страх, като си помисли до какъв абсурден край би довело безбройното изброяване на имена, докато се опитва да спре неумолимия ход на времето.

— Нора Ламптън!

Дъсти блъсна надолу бюфета и се хвърли вляво, далеч от стълбите, зад стената, когато още един автоматичен откос надупчи изящната мебел, датираща от осемнайсети век.

Ерик изсумтя и изруга, но не стана ясно дали е ранен или блъснат от бюфета. Стъпалата бяха широки и той вероятно бе успял да се дръпне встрани.

Дъсти не се осмели да подаде глава, за да види какво става.

В същия миг се появи Марти, която още не беше избягала и буташе шкаф с три чекмеджета, измъкнат от кабинета на Ламптън.

Дъсти я погледна гневно.

Той блъсна Марти настрана, започна да блъска шкафа и отново тръгна към площадката на стълбището. Бюфетът бе повалил Ерик долу във фойето. Левият му крак беше затиснат. Той още държеше картечния пистолет и стреля към стълбите.

Дъсти се скри зад шкафа. Куршумите рикошираха в тавана и разкъртиха мазилка.

Сърцето му биеше като обезумяло.

Когато предпазливо се осмели да надникне към фойето, той видя, че Ерик е издърпал крака си от бюфета и се изправя. Той беше безмилостен като робот и програмиран от инструкции, а не от разум или емоции.

— Юджини Роуз Чейни!

Без дори да накуцва, Ерик тръгна към стълбите.

— Ед Маволе!

— Слушам.

Ерик спря. Убийственото, гневно изражение изчезна от лицето му, което стана безизразно в очакване на *активиране*.

Да, *Ед Маволе* беше името, но *Дъсти* не знаеше стихчето хайку. Според *Нед Мадървел* лавиците в книжарниците бяха отрупани със сборници със стихчета хайку, затова дори ако книгите, които бе донесъл, бяха в *Дъсти*, редовете за достъп можеше да не са в тях.

Ерик трепна, примигна и възвърна убийствените си намерения.

— *Ед Маволе* — повтори *Дъсти*.

Ерик отново замръзна на мястото си и отговори:

— Слушам.

Това нямаше да е забавно, но трябваше да е осъществимо. *Дъсти* реши да повтаря вълшебното име, да слезе при Ерик да грабне картечния пистолет от ръката му, да го повали на пода, да го удари по главата с приклада и да го завърже. Може би когато дойдеше в съзнание, Ерик вече нямаше да е робот убиец. Инак трябваше да го държат завързан и да му прочетат всичките стихчета хайку, които намереха, докато той реагираше.

— Господи, миличък, не рискувай — каза *Марти*.

— *Ед Маволе* — повтори *Дъсти*.

— Слушам — отговори Ерик.

Дъсти бързо слезе по стълбите. Ерик гледаше право в него, но явно не разбираше какво ще се случи. Повтаряйки активиращото име, *Дъсти* изтръгна картечния пистолет от ръцете му и блъсна с рамо зашеметения мъж, поваляйки го на пода.

Дъсти също падна и се претърколи в стъклата и треските от разбитата външна врата, като се уплаши, че може да произведе неволен изстрел. Той се блъсна в масичката до стената във фойето и удари главата си, но не се простреля в крака, в слабините или на друго място.

Дъсти се изправи и видя, че Ерик вече е станал. Изглеждаше озадачен, но ядосан и готов да убива.

— *Ед Маволе* — извика *Марти*, изпреварвайки *Дъсти*.

В същия миг *Дъсти* погледна към площадката на стълбището и видя *Младши*, въоръжен с арбалет.

— Не! — изкрещя *Дъсти*.

Но *Младши* стреля и стрелата се заби в гърдите на Ерик.

Той се свлече на колене. Гневният, убийствен поглед изчезна от очите му и той озадачено огледа фойето, което очевидно му беше непознато. После примигна и се строполи мъртъв на пода.

Дъсти хукна нагоре по стълбите, като прескачаше по две стъпала наведнъж. Челото му пулсираше от удара в масичката и зрението му беше замъглено от гняв.

Младши се опита да използва арбалета като щит, за да блокира атаката. Дъсти хвана оръжието и го изтръгна от ръцете на момчето, хвърли го на пода и продължи да върви, като повлече Младши по коридора и го блъсна в стената.

— Гадно, болно копеле.

— Той имаше картечен пистолет.

— Вече му го бях отнел — изкрещя Дъсти, изпръсквайки Младши със слюнка.

— Не видях!

— Видя, но *въпреки това* стреля!

И сетне се появи Клодет, раздели ги и застана пред Дъсти. Очите ѝ блестяха по-безмилостно от всякога. За пръв път през живота ѝ лицето ѝ не поразяваше с красотата си, а с ужасяваща жестокост.

— Остави го на мира! Махни се от него!

— Той уби Ерик.

— Той *ни спаси*! Всички щяхме да сме мъртви, ако не беше Младши! — Гласът ѝ беше пронизителен, устните бледи, а кожата сивкава, сякаш беше богиня от камък, която бе оживяла и се бе разгневila. — Той има *смелостта* и *интелекта* да ни спаси!

Ламптън също дойде от устата му се лееха потоци от утешителни думи. Двамата с Клодет започнаха да говорят едновременно.

В същото време Ламптън се опитваше да вземе картечния пистолет от дясната ръка на Дъсти, който едва тогава осъзна, че го държи и го пусна.

— По-добре да се обадим на полицията — каза Ламптън и се отдалечи от тях.

Скийт се приближи предпазливо. Стоеше настрана от майка си и близо до Дъсти. Чешита застана малко по-нататък, като ги гледаше така, сякаш най-последно бе установил контакт с извънземните, с които отдавна искаше да се срещне.

Никой от тях не бе напуснал къщата, както им бе казал Дъсти. Или се бяха върнали, след като бяха стигнали до покрива на задната веранда. Поне Ламптън и Клодет сигурно бяха разбрали, че Младши

зарежда арбалета с намерението да се включи в битката и очевидно не се бяха опитали да го спрат. Или се бяха страхували да го сторят. Всеки родител, който притежаваше здрав разум и искрено обичаше детето си, щеше да изтръгне арбалета от ръцете му и да го измъкне от къщата. А може би идеята едно момче с примитивно оръжие да победи мъж с картечен пистолет — изопачено възплъщение на схващането на русо за благородния дивак, предизвикващо възхищение в научните литературни кръгове — това беше твърде съблазнително, за да устоят. Дъсти вече не можеше да се преструва, че разбира странния мисловен процес на тези хора и му беше омръзнало да се опитва.

— Той уби човек — напомни Дъсти на майка си, защото за него никакви доводи не можеха да променят истината.

— Онзи човек беше лунатик, маниак, психопат с оръжие — настоя Клодет.

— Бях му взел оръжието.

— Така казваш ти.

— Това е *истината*. Щях да се справя с Ерик.

— Ти не можеш да се справиш с нищо. Напусна училище и си изкарваш прехраната като бояджия.

— Ако питаха клиентите, аз щях да бъда на корицата на „Таймс“, а Дерек — в затвора и да плаща на пациентите си, чийто живот е объркал — рече Дъсти, съзнавайки, че не трябваше да го казва, но не можа да се сдържи.

— Неблагодарно копеле.

— Не започвайте отново. Никога няма да спрете, ако започнете сега — замоли ги Скийт, който беше на път да се разплаче.

Дъсти проумя истината в думите му. След толкова много години на безропотно мълчание и преглътнати обиди, той се изкушаваше да поправи всички злини с един-единствен ужасяващ изблик. Дъсти искаше да избегне това, но двамата с майка му се бяха отправили стремглаво по наклонената плоскост.

— Знам какво видях — настоя Клодет. — И точно ти няма да промениш мнението ми, *Дъсти*.

— Ти не беше *тук*. Не си видяла нищо.

Марти се приближи до тях. Тя хвана ръката на Дъсти, стисна я и каза:

— Клодет, само двама човека видяха какво стана. Аз и Дъсти.

— И аз *видях* — гневно заяви Клодет. — Никой не може да ми каже какво съм видяла и какво не. За каква ме мислите? Не съм треперееща от немощ, сенилна, стара кучка, на която можете да кажете какво да мисли и да вижда!

Младши се усмихна. В очите му не се четеше и капка срам.

— Какво ти става? — продължи Клодет. — Не разбираш ли, че животът на брат ти може да бъде съсипан заради такова незначително нещо?

— Убийството е незначително за теб? — попита Дъсти.

И тогава Клодет го зашлеви, после го сграбчи за ризата и го разтърси.

— Няма да направиш това злобно нещо.

— Не искам да съсипвам живота му, майко. Това е последното нещо, което желая. Той се нуждае от помощ. Не разбираш ли?

— Не се опитвай да го съдиш, *Дъсти*. — Тя вложи всичката си омраза, произнасяйки името му. — Една година в колеж не те прави магистър по психология. Ти не си нищо друго, освен несретник.

Скийт се разплака.

— Майко, моля те...

— Млъкни, Холдън. Ти не разбираш нищо и по-добре не се преструвай, че разбираш. И без това никой не ти вярва, защото си се разкапал.

Марти дръпна Скийт настрана. Младши се ухили подигравателно, докато гледаше Скийт.

Изведнъж Дъсти бе осенен от прозрение.

Младши беше красив като майка си. И умен. На нейната възраст той щеше да бъде последното й дете и единственото с изгледи да отговори на очакванията и надеждите й. Младши беше последният й шанс да бъде не само жена на идеите и съпруга на мъж с идеи, но и майка на дете с идеи. Това беше последната й възможност да бъде свързана с идеите, които можеше да променят света, защото първите й трима съпрузи се бяха оказали хора, чиито големи идеи бяха безпочвени и се спухаха като балони при първото убождане. Дори Дерек, въпреки огромния си успех, беше незначителен и Клодет го знаеше. За нея Дъсти беше твърде твърдоглав, за да осъществи този потенциал, а Скийт — твърде крехък. А Доменик, първото й дете, отдавна беше мъртво. Дъсти не познаваше сестра си. Беше виждал

само нейна снимка — мило и нежно малко лице. Младши беше единствената надежда, която бе останала на Клодет. И тя беше твърдо решена да вярва, че душата и сърцето му са красиви като лицето.

— Майко, как умря Доменик? — неочаквано попита Дъсти.

Въпросът накара Клодет да млъкне, сякаш бе чула изстрел.

Той я погледна в очите и се засрами, че е разбрал истината — отначало интуитивно, а после — разсъждавайки логично. Дъсти знаеше истината още когато беше момче, но я бе отхвърлил и никога не я бе произнасял на глас. Срамът му бе позволил на Клодет, на бащата на Скийт и после на Дерек Ламптън да смачкат Скийт. Ако Дъсти им бе казал истината за Доменик, това можеше да ги обезоръжи и да осигури на Скийт по-добър живот.

— Сигурно си била покрусена, когато първото ти дете се е родило със синдрома на Даун — каза Дъсти. — Такива големи надежди и такава тъжна реалност.

— Какви ги говориш? — Гласът ѝ беше по-тих, но още по-силно зареден с гняв.

Коридорът изведнъж стана по-тесен и таванът сякаш бавно започна да се спуска надолу, заплашвайки да ги смаже живи.

— И после — друга трагедия. Синдром на внезапна детска смърт. Колко ли е било трудно да понесеш... клюките и медицинското разследване, докато си чакала да произнесат крайното решение за смъртта на Доменик.

Марти рязко пое въздух през стиснати зъби, като разбра накъде отива всичко това.

— Дъсти — каза тя, предупреждавайки го, че не трябва да говори повече.

Но той бе мълчал, когато конфронтацията и истината можеха да помогнат на Скийт и сега бе решил да направи каквото може, за да принуди Клодет да потърси лечение за Младши, докато не е станало късно.

— Един от най-ясните ми ранни спомени, майко, беше един ден, когато бях петгодишен... няколко седмици, след като изписаха Скийт от родилното отделение. Ти се роди преждевременно, Скийт. Знаеш ли това?

— Предполагам — треперейки, отговори Скийт.

— Мислели са, че няма да оцелееш. И когато са те довели вкъщи, са смятали, че страдаш от мозъчно увреждане, което рано или късно ще се прояви. Но това не станало.

— Неспособността ми да уча — напомни му Скийт.

— Може би — съгласи се Дъсти. — Ако наистина си имал такава.

Клодет погледна Дъсти така, сякаш беше змия, и искаше да я стъпче, преди да я ухапала, но се страхуваше да предприеме нещо, за да не я предизвика.

— Онзи ден ти беше в странно настроение, майко, и аз усетих, че ще се случи нещо ужасно. Ти извади снимката на Доменик.

Клодет вдигна юмрук, сякаш за да го удари, но после отпусна ръка.

В известно отношение това беше най-трудното нещо, което Дъсти бе правил. Но, от друга страна — толкова лесно, че го уплаши, защото щеше да има огромни последствия.

— Тогава за пръв път видях онази снимка и разбрах, че съм имал сестра. Ти носеше снимката със себе си из къщата в онзи ден. Не можеше да престанеш да я гледаш. И късно следобед я видях на пода в коридора пред стаята ми.

Клодет отмести поглед от Дъсти.

Той я хвана за ръката и я принуди да го погледне в очите.

Младши престъпи напред, за да я защити.

— По-добре вземи арбалета си и го зареди — предупреди го Дъсти. — Защото няма да се справиш с мен без него.

Макар че насилието в очите на момчето беше по-ожесточено от гнева на майка му, Младши отстъпи назад.

— Влязох в стаята — продължи Дъсти. — Ти не ме чу. Скийт беше в креватчето си. Ти стоеше над него и държеше възглавница. Дълго стоя така. После сложи възглавницата на лицето му. И каза нещо. Не помня какво. Но разбра, че съм там и... спря. Тогава не знаех какво щеше се случи. Но... години по-късно разбрах, но не исках да го повярвам.

— О, Господи — възкликна Скийт. — Мили Боже.

Макар да вярваше в силата на истината, Дъсти не знаеше дали това разкритие ще помогне, или ще навреди на Скийт. Той се измъчваше от мисълта за пораженията, които може да нанесе, и когато

за миг в стомаха му се надигна вълна на гадене, предположи, че ще повърне кръв.

Клодет бе стиснала зъби толкова силно, че мускулите на челюстите ѝ потрепваха.

— Преди минути те попитах дали убийството е незначително за теб, майко. Въпросът дори не те накара да се замислиш. Странно е, защото *това* е голяма идея. Заслужава обсъждане, ако не друго.

— Свърши ли?

— Не съвсем. След като толкова много години търпях тези глупости, спечелих правото да довърша онова, което искам да кажа. Знам най-лошите ти тайни, майко. Всички ние сме страдали заради тях и още ще страдаме...

Клодет впи нокти в ръката му, остави кървави дири и се изтръгна от хватката му.

— Ако Доменик не страдаше от синдрома на Даун, ако не ѝ бях спестила непълноценния живот и ако сега беше жива, нямаше ли да е по-лошо? Безкрайно по-лошо?

Дъсти нямаше представа какво има предвид майка му.

Младши застана по-близо до нея. Двамата се хванаха за ръце, черпейки сили един от друг.

— Синдромът на Даун поне е очевидно състояние. Ами ако тя изглеждаше нормална, но после... когато пораснеше... какво щеше да стане, ако се окажеше като баща си?

Бащата на Доменик, първият съпруг на Клодет, двайсет години по-възрастен от нея, психолог на име Лийф Райстър беше студен като риба, с воднисти очи и тънки като молив мустаци и за щастие, не бе играл роля в живота на Дъсти и Скийт. Но не беше чудовище, както намекуваше Клодет.

Преди Дъсти да изрази озадачеността си, Клодет изясни въпроса:

— Ами ако тя станеше като Марк Ариман? Казваш, че той пали къщи, застрелва хора и е социопат, и онзи луд човек, който лежи мъртъв там, долу, е свързан с него. Е, щеше ли да искаш детето му за сестра?

Клодет вдигна ръката на Младши, поднесе я към устните си и я целуна, сякаш искаше да покаже, че се радва, защото му е спестила проблема да живее с онази трудна сестра.

— Лийф беше стерилен — продължи тя. — Никога нямаше да можем да имаме деца. Аз бях на двайсет и една, а той на четирийсет и четири години и можеше да бъде идеалният баща с огромните си знания, прозрения и теории за емоционалното развитие. Лийф имаше гениална теория за възпитание на деца.

Да, всичките ѝ съпрузи имаха философии за възпитание на деца, дълбоки прозрения и траен интерес към социалното инженерство. Лекувай, за да образоваш.

— Марк Ариман беше едва седемнайсетгодишен, но бе започнал да учи в колеж на тринайсет и когато се запознахме, вече беше защитил докторска степен. Той беше гений на гениите и всеки в университета изпитваше страхопочитание към него. Но съвсем не беше идеален за баща. Ариман беше надменно, холивудско копеле. Но *гениите* му...

— Ариман знаеше ли, че детето е от него?

— Да. Защо не?

Бръмченето в главата на Дъсти, придружаващо всяко негово посещение в тази къща, стана по-зловещо от обикновено.

— Когато Доменик се роди със синдрома на Даун... — Как прие това, майко?

Тя се втрени в кръвта на ръката му, която бе одрала с ноктите си, после вдигна глава, погледна го в очите и каза:

— Знаеш как го приех.

Клодет отново вдигна ръката на Младши и я целуна, като този път сякаш искаше да покаже, че всичките ѝ проблеми с болни деца са си заслужавали, след като има него.

— Нямам предвид как прие Доменик — продължи Дъсти. — Как прие новината за състоянието ѝ? Ако те познавам добре, обзалагам се, че си натрила носа на Ариман.

— В семейството ми никога не е имало такъв случай — отговори тя, потвърждавайки, че Ариман е бил мишена на гнева ѝ.

Марти не можеше да се сдържа повече.

— Оказа се, че преди трийсет и две години ти си го унижила, убила си детето му и...

— Той се зарадва, като чу, че тя е мъртва.

— Сигурна съм. Но навремето си го унижила. И след всички тези години, мъжът, който ти е дал това златно момче, Дерек младши,

каквото Ариман не е могъл да ти даде, *съпругът* ти, прави всичко възможно да се подиграва на Ариман, да го подценява, да го прави за смях на всеки публичен форум и дори да подрони авторитета му с дребнавите си тъпотии на страницата на „Амазонка“. И ти не си го спряла?

Гневът на Клодет пламна отново.

— *Насърчавах* го. И защо не? Марк Ариман не може да прави нито книги, нито бебета. Защо да постигне по-голям успех от Дерек? Защо изобщо да има нещо?

— Глупава жена. — Марти очевидно избра тази обида, защото знаеше, че това ще засегне Клодет повече от всичко друго. — Глупава, невежа жена.

Разтревожен от прямотата на Марти и уплашен за нея, Скийт се опита да я дръпне назад.

Тя хвана ръката му и я стисна, но не за да черпи сили от него, а да му ги даде.

— Спокойно, миличък. Нямах представа какво може да направи Ариман, Клодет. Не разбираш колко е злобен и безмилостен.

— Разбирам...

— И още как! Отворила си му вратата и си го пуснала в живота на всички ни. Ариман не би ме погледнал втори път, ако няхах връзка с теб. Ако не беше ти, всичко това нямаше да ми се случи, нито щях да направя, каквото трябваше... — Марти погледна нещастно Дъсти, който разбра, че има предвид двамата мъртви мъже в Ню Мексико.

Клодет не се уплаши от разгорещеността на спора, нито от фактите в него.

— Говориш така, сякаш само ти си засегната. Случват се неприятности, *Марти*. На всички нас. И в случай че не си забелязала, стрелбата стана в *моята* къща.

— Трябва да свикнеш — отвърна Марти. — Защото Ариман няма да спре дотук. Той ще изпрати още хора — непознати и други, които познаваме и сме им вярвали през целия си живот. Ариман ще продължи да ги изпраща, докато всички умрем.

— Бръщолевиш несвързано, по дяволите — кипна Клодет.

— *Достатъчно! Млъкнете!* — извика Дерек, който бе слязъл във фойето и бе застанал до трупа на Ерик. — Съседите сигурно не са вкъщи, защото никой освен мен не се е обидил на полицията. Преди да

дойдат, искам да ви кажа какво ще говорим, защото това е моята къща и аз командвам тук. Избърсах пистолета и го сложих в ръката му. Дъсти и Марти, ако сте срещу нас, правете каквото искате, но това означава война помежду ни и аз ще ви размажа във всяко отношение. Споменахте, че къщата ви е изгоряла. Ще кажа на полицаите, че сте комарджии, имате дългове и сте я запалили заради застраховката.

Дъсти се стъписа от грозната заплаха, но в същото време не се изненада.

— За Бога, Дерек, каква полза ще има всеки от нас от това?

— Ще размътят водата — отговори Ламптън. — Ченгетата ще се объркат. Този човек е съпруг на приятелката ти, нали, Марти? Ще кажа на полицаите, че е дошъл да убие Дъсти, защото е чукал Сюзан.

— Тъпо копеле — рече Марти. — Сюзан е мъртва. Тя...

Клодет мигновено се включи в разговора.

— Тогава ще кажа, че преди да започне да стреля тук, Ерик е признал, че е убил Сюзан, защото се е чукала с Дъсти. Предупреждавам ви, че ще размътим водата и ще ги объркаме. И ченгетата изобщо няма да обърнат внимание на моето момче, още по-малко ще го обвинят в убийство. Той спаси живота ни.

Дъсти осъзна, че се намират в свят, където всичко е объркано наопаки, лъжата е истина, а истината е непризната и нежелана.

— Хайде, Клодет — каза Ламптън. — Ела, Дерек. Да отидем в кухнята. Бързо. Трябва да поговорим, преди да са дошли ченгетата. Разкажете ни трябва да са еднакви.

Младши се ухили подигравателно и тръгна след майка си.

Дъсти се приближи до Чешита, който бе стоял неподвижно по време на скандала.

— Мамка му — рече Чешита.

— Сега разбираш ли по-добре Скийт?

— О, да.

— Къде е Валит?

— В леглото — отговори Чешита и посочи отворената врата на спалнята.

Кучето се бе мушнало под завивките. Подаваше се само опашката му.

Дъсти отиде при лабрадора и го убеди да слезе оттам.

Марти седна на пода между Валит и Дъсти.

— Мислех, че като дойдем тук, положението ще се изясни, а виж каква бъркотия стана. Здравата загазихме. Вцепенена съм. Знам какво стана с Ерик, но още не съм го почувствала.

— Да. И аз съм вцепенен.

— Какво ще правим?

Дъсти поклати глава.

— Не знам. Но има ли значение? Имам предвид, че Младши ще бъде герой, нали? Каквото и да кажем. Това е пределно ясно. Едва ли някой ще повярва на истината.

— А Ариман?

— Страхувам се, Марти.

— И аз.

— Кой ще ни повярва? Няма дори да ни изслушат. Влечугото и Клодет ще съчинят безумни истории, за да *размътят водата* и да заблудят ченгетата. Ако започнем да говорим за промиване на мозъци и програмирани самоубийства и убийци... така лъжите им ще прозвучат още по-убедително.

— И ако Ариман наистина е изпратил някой да изгори къщата ни, това очевидно ще бъде умишлен палеж. Какво е алибито ни?

Дъсти примигна учудено.

— Бяхме в Ню Мексико.

— И какво правихме там?

Той отвори уста да каже нещо, после я затвори, без да пророни дума.

— Ако споменем Ню Мексико, ще засегнем въпроса с Ариман. Да, в тази история има няколко потвърждения — нещата, които са се случили с хората там преди много години. Но как да разкажем за това, без да рискуваме... Закари и Кевин?

— Можех да убия Ариман — каза Дъсти. — Снощи ти ме попита дали мога да го направя и аз отговорих, че не знам. Но сега съм сигурен.

— И аз можех да го сторя.

— Убиваме го и всичко спира.

— Ако хората от института не и погнат.

— Не чу ли какво каза Ариман сутринта? Било лично. И сега разбрахме *колко* е лично.

— Ако го убиеш, ще прекараш в затвора остатъка от живота си.

— Може би.

— Със сигурност. Защото никой съдия няма да повярва на оправдание като „Убих го, защото промиваше мозъци“.

— Тогава ще ме затворят за десет години в психиатрична клиника. Това е по-добре.

— Не, и ако не ни изпратят в една и съща клиника.

В коридора се чува забързани стъпки. В стаята нахлу Чешита. Очилата му бяха накриво, а лицето — по-червено от обикновено.

— Скийт.

— Какво? — попита Марти и скочи.

— Замина.

— Къде?

— Ариман.

— *Какво?*

— Пистолет.

Дъсти също скочи.

— По дяволите, Чешит, престани с този телеграфски стил. Говори!

— Взе картечния пистолет на убийтия. И един от пълнителите. Взе и лексуса. Каза, че никой от вас няма да е в безопасност, докато не го направи.

— Да кажем ли на ченгетата? Да се опитат да го спрат? — обърна се Дъсти към Марти.

— Да им кажем, че е тръгнал да застреля виден гражданин? С открадната кола? Това е все едно да обречем Скийт на смърт.

— Тогава трябва да стигнем там преди него. Чешит, ти гледай Валит. Тук има хора, които може да го убият само за да се позабавляват.

— И аз не се чувствам в безопасност.

— Другите разбраха ли, че Скийт е излязъл?

— Не.

— Кажи им, че се е нагълтал с хапчета и изведнъж се е почувствал зле. Взел е пистолета и е обяснил, че отива в Санта Барбара да си разчисти сметките с хората, които са му продали скапан наркотик.

— Няма да повярват. Скийт не е агресивен.

— На Ламптън много ще му хареса. Ще му помогне да размъти водата и да обърка ченгетата.

— Какво ще стане като излъжа ченгетата?

— Няма да пророниш нито дума. Бива те за това. Кажи само на Ламптън. *Той* ще свърши останалото. Кажи му също, че сме тръгнали след Скийт. Към Санта Барбара.

Дъсти и Марти стигнаха до фоайето, прескочиха трупа на Ерик и хукнаха навън. Ламптън и Клодет се разкресяха след тях. В далечината се чува сирени.

75.

Психиатърът беше в кабинета си на четиринайсетия етаж и работеше върху новата си книга, изграждайки забавен анекдот за пациентка, страдаща от фобия, чийто страх от храна я бе накарал да отслабне от седемдесет килограма на четирийсет и три. Тя се бе крепила между живота и смъртта много дни, а после Ариман бе открил разковничето за състоянието ѝ и я бе излекувал за нула време. Разбира се, историята не беше забавна, а мрачна и трагична — точно каквато беше необходима, за да го прослави — и изпъстрена с хумор и веселие.

Той не беше в състояние да се съсредоточи върху работата си както обикновено, защото мислите му непрекъснато се насочваха към Малибу. След като изчисли времето, което щеше да бъде необходимо на Ерик да посети склада и да отиде до къщата на семейство Ламптън, Ариман реши, че първият куршум ще бъде изстрелян около един без петнайсет или един.

Разсейваха го и мислите за обсебената от Киану Рийвс. Тя още не се беше обадила. Но докторът не се притесняваше, защото жената скоро щеше да позвъни. Малцина бяха по-надеждни от страдащите от обсебване и фобии.

Беретата беше в десния ъгъл на бюрото, на достъпно място.

Ариман не смяташе, че обсебената от Киану Рийвс ще се спусне от покрива, ще разбие прозореца и ще започне да стреля с автоматично оръжие и да хвърля гранати, но и не я подценяваше. С течение на годините най-коравите жени, които бе срещал, бяха облечени в стилни, но консервативни костюми на „Сейнт Джон“ и с обувки „Ферагамо“. Много от тях бяха съпруги на отдавна женени, по-възрастни шефове на киноиндустрии или влиятелни мъже и бяха готови да те схрускат на закуска.

Ариман си бе поръчал обяд от магазина за деликатеси, където вярваха в консумацията на майонеза, масло и животинска мазнина, и беше доволен и се хранеше с удоволствие. Синьото пликче беше до чинията му. Психиатърът не се гнусеше от съдържанието му, защото

това беше радостно напомняне за състоянието, в което полицаите щяха да намерят трупа на Дерек Ламптън.

В един и петнайсет Ариман приключи с обяда и разчисти бюрото си от чиниите и опаковките, но не се върна към анекдота в книгата си.

Той съжаляваше, че няма да види с очите си унижението на Ламптън и ако жълтата преса не си свършеше добре работата, Ариман нямаше да види дори задоволително ясна снимка. В „Ню Йорк Таймс“ и „Ю Ес Ей Тудей“ не публикуваха фотографии на отрязани отгоре черепи, пълни с изпражнения.

За щастие докторът имаше богато въображение и си представяше образни и забавни картини.

В един и трийсет той реши, че Ерик Джагър е свършил със стрелбата и е зает с аматьорската краниотомия. Затвореше ли очи, Ариман чуваше ритмичното стържене на скалпела. Като се има предвид твърдоглавието на Ламптън, резервният скалпел беше мъдро решение. Ако семейство Ламптън нямаха куче, психиатърът се надяваше, че Ерик е закусил обилно.

Най-много от всичко Ариман съжаляваше, че не може да разиграе първоначалния план, в който Дъсти, Скийт и Марти щяха да изтезават и убият Клодет и двамата Дерек. Преди да се самоубият, Дъсти, Скийт и Марти щяха да напишат дълги и пространни признания, обвиняващи Дерек Старши и съпругата му в ужасяващо физическо малтретиране на Скийт и Дъсти, когато са били деца, и в многократно изнасилване на Марти и Сюзан Джагър, упоени с рохипнол. Психиатърът дори можеше да включи Сюзан в екипа убийци, ако не беше инцидентът с видеокамерата. Убийствата щяха да бъдат седем — достатъчно кръвопролитие, необходимо за да привлече вниманието на националните медии.

Но макар че играта нямаше да е толкова забавна, Ариман изпитваше удоволствие от победата. Тъй като нямаше начин да вземе мозъка на Дерек Ламптън, той вероятно щеше да запечата във вакуум синьото пликче като символичен трофей.

* * *

Макар че мисловният процес на Скийт се бе прояснил през трите дни без употреба на наркотици, умът му още не беше остър като бръснач. За щастие той съзнаваше това и докато караше към Нюпорт Бийч, внимателно обмисляше всяка стъпка на атаката си срещу Ариман.

Скийт беше силно развълнуван и често избухваше в сълзи, дори ридаеше. Шофирането със замъглено зрение беше опасно, защото пътят беше хлъзгав, а движението — натоварено. Освен това преди няколко години бяха отнели шофьорската му книжка.

Гърдите го боляха от четирите куршума в кевларената жилетка. Стомахът му се свиваше от стрес и страх. Имаше мигрена, каквато винаги получаваше, като видеше майка си, независимо дали по време на посещението му застрелваха някого с арбалет или не.

Но най-много от всичко го болеше сърцето. Къщата на Дъсти и Марти бе изгоряла и Скийт имаше чувството, че собственият му дом е сринат до основи. Марти и Дъсти бяха най-добрите хора на света. Те не заслужаваха такива неприятности. Пък и Сюзан беше мъртва. И Ерик. И всички живееха в страх.

Главата го заболя още по-силно, когато се замисли как собствената му красива майка е искала да го задуши с възглавница, когато е бил бебе. Тя дори не отрече, че е възнамерявала да го убие. Скийт съзнаваше, че е провалил живота си. Но сега му се струваше, че майка му е знаела това и се е опитала да го предотврати, като го удуши още като невръстно дете, докато е спял в креватчето.

Скийт не искаше да се проваля, а да постъпи правилно и да накара брат си Дъсти да се гордее с него, но винаги бе губил посоката в живота, без да го съзнава. Той знаеше, че е причинил на Дъсти много главоболия и неприятности и се почувства още по-зле.

Малко преди три следобед, без да е обмислил внимателно всяка стъпка на атаката си, Скийт спря на паркинга зад сградата, където се намираше кабинетът на Ариман.

— Аз съм пълен провал — каза той.

Шансовете му да ексекутира копелето бяха твърде незначителни, за да ги пресмята.

Но Скийт имаше едно предимство. Ако успееше да застреля психиатъра, той вероятно нямаше да отиде в затвора до края на живота си. Като се има предвид колоритния му списък от рехабилитации,

психиатрични оценки и историята на патологичната му мекушавост, а не насилие, Скийт сигурно щеше да бъде изпратен в клиника за душевно болни, откъдето имаше надежда да го пуснат някой ден. Ако след още петнайсет години на масирана медикаментозна терапия от него останеше нещо.

Той затъкна картечния пистолет в колана си, скри го под широкия пуловери слезе от колата, като не забрави да вземе ключовете. Ако ги оставеше на стартера, някой можеше да открадне лексуса и да го направи съучастник в кражбата. Когато го покажеха по телевизията, Скийт не искаше хората да мислят, че е замесен в кражба на кола, защото през целия си живот не бе откраднал нито цент.

Небето беше синьо, а денят — топъл. Нямаше вятър и Скийт беше благодарен, че времето е тихо, сякаш и най-тихият ветрец можеше да го издуха.

Точно когато се приготви да влезе в сградата, очите му отново се напълниха с горещи сълзи и той ги избърса с ръкава на пуловера си.

На паркинга спря бял ролс-ройс. От колата слезе жена, която открито се втренчи в Скийт. Тя беше красива блондинка, облечена със скъп розов костюм. Очевидно беше преуспяваща и добра гражданка. Жената нямаше вид на груб и невъзпитан човек, който би зяпал съвършено непознат, затова Скийт реши, че изглежда подозрителен.

В такъв случай пазачът на сградата вероятно щеше да го напръска със сълзотворен газ, да го удари с палка и да го простре на пода веднага, щом Скийт влезеше във фойето. И пак щеше да се провали.

Той не можеше да понесе мисълта, че ще разочарова Дъсти и Марти — единствените хора, които го обичаха. Ако не можеше да стори това за тях, беше по-добре да извади пистолета и да си пръсне черепа още сега.

Но Скийт не беше в състояние да извърши самоубийство. Е, може би с изключение на скока от покрива на къщата на семейство Соренсън. Но доколкото разбираше, идеята не беше негова.

Той се престори, че не забелязва жената в розово, опита се да си придаде такъв вид, сякаш е доволен от живота, подсвиркаше си „Какъв чудесен свят“, тръгна към сградата и влезе, без да се обръща.

* * *

Докторът не беше свикнал да нарушават графика му и се притесни, че обсебената от Киану Рийвс не му се обажда. Той не се съмняваше, че тя ще реагира на историята със злия компютър, която ѝ бе разказал, защото фобията ѝ не позволяваше друг курс на действие. Но очевидно досадницата нямаше капка учтивост и не ценеше времето на другите хора. Типична новозабогатяла простачка.

Ариман не беше в състояние да се съсредоточи върху писането, но не можеше и да напусне кабинета си и да отиде да поиграе, затова се задоволи със съчиняването на стихчета хайку.

Пликче с лайна. Берета с патрони. Дали да стрелям?

Ужасно. Вярно, сричките бяха седемнайсет и подредени по схемата пет-седем-пет, но въпреки това Ариман не бе виждал по-уместен пример защо техническото съответствие не обяснява безсмъртието на Шекспир.

Седем патрона. За богатата луда. Убий, убий я.

Това хайку също беше ужасно, но по-задоволително.

* * *

Пазачът беше два пъти по-едър от Скийт, четеше книга и не вдигна глава.

Скийт разгледа указателят на сградата, видя къде се намира кабинетът на Ариман и повика асансьора.

Вратите се отвориха и със Скийт се качиха още двама души.

Той натисна копчето за четиринайсетия етаж. Другият мъж натисна копчето за деветия. Жената в розово не натисна нищо.

* * *

Дъсти влезе в сградата и мигновено забеляза Скийт, който се качваше в асансьора.

Той искаше да извика на брат си, но пазачът седеше наблизко, а последното, което им трябваше, беше да привлекат вниманието на охраната.

Без да бягат, Дъсти и Марти забързаха към асансьора.

Никой от четирите асансьора не слизаше.

— Да се качим ли по стълбите? — попита Марти.

— Четиринайсет етажа? Не. Така ще стане по-бързо — отговори Дъсти и посочи индикатора, който показваше, че единият асансьор се придвижва от петия към четвъртия етаж.

* * *

Мъжът слезе на деветия и когато вратите се затвориха, жената в розово натисна бутона „Стоп“ и каза:

— Не си мъртъв.

— Моля?

— Снощи на плажа те простреляха четири пъти в гърдите, но ти си жив.

Скийт се изуми.

— Била си там?

— Сигурна съм, че знаеш това.

— Не, не те видях.

— Защо не си мъртъв?

— Бях с кевларена жилетка.

— Едва ли.

— Вярно е. Следяхме един опасен човек. — Скийт знаеше, че думите му звучат неубедително. Жената беше красива и той почувства раздвижване в слабините си — нещо, което отдавна не му се беше случвало.

— Или всичко беше нагласено? Заради мен? — попита тя.

— Не. Гърдите и стомахът още ме болят.

— Когато умираш в матрицата, смъртта е реална.

— Хей, и на теб ли ти харесва този филм?

— Умираш наистина... освен ако не си машина.

Скийт започна да я намира за странна и интуицията му се потвърди, когато жената извади пистолет от бялата си чанта. Оръжието

имаше заглушител.

— Какво носиш под пуловера? — попита тя.

— Аз ли? Нищо.

— Глупости. Вдигни пуловера си. *Много* бавно.

— О, Боже — разочаровано каза Скийт, защото разбра, че отново ще се провали. — Ти си от охраната, нали?

— С Киану ли си или против него?

Скийт беше сигурен, че през последните три дни не е взимал наркотици, но епизодът му напомни за някои от най-паметните му преживявания след употребата на химични коктейли.

— С него съм, когато играе в научнофантастични филми, но съм против него, когато участва в тъпотии като „Разходка в облаците“.

* * *

— Защо стоят толкова дълго на деветия етаж? — попита Дъсти и се намръщи, гледайки индикатора на асансьора, в който се бе качил Скийт.

— Другият асансьор идва — каза Марти.

* * *

Картечният пистолет, който жената взе от Скийт, не се побра в чантата ѝ. Прикладът се подаваше навън, но на непознатата, изглежда, не ѝ пукаше.

Държейки Скийт на прицел, тя натисна копчето за четиринайсетия етаж.

— Заглушителите не са ли забранени? — попита той.

— Да, разбира се.

— Но ти имаш заглушител, защото си от охраната, така ли?

— Не. Аз струвам петстотин милиона долара и мога да имам, каквото си поискам.

Скийт нямаше представа дали това е вярно или не, но предположи, че няма значение.

Макар че жената беше много красива, той започна да съзира нещо в зелените очи и в държанието ѝ, което го уплаши. Минаваха покрай тринайсетия етаж, когато Скийт осъзна защо по гърба му ползват ледени тръпки, като я гледа. Тя приличаше на майка му.

Щом стигнаха до четиринайсетия етаж, той разбра, че с него е свършено.

* * *

Вратите на асансьора се отвориха. Марти веднага се качи и натисна копчето за четиринайсетия етаж.

Дъсти я последва и препречи пътя на двама мъже, които също искаха да се качат.

— Съжалявам, но случаят е спешен. Отиваме направо на четиринайсетия етаж.

Единият примигна учудено, а другият отвори уста да възрази, но вратите се затвориха, преди да започне спор.

* * *

— Къде отиваме? — попита Скийт.

— Не се прави на глупак. Много добре знаеш къде отиваме. Тръгвай — отговори жената в розово и допря в гърба му дулото със заглушителя.

Дългият коридор на четиринайсетия етаж беше тих. Звукоизолационният материал на тавана поглъщаше гласовете им. Отвъд стените не се чуваха звуци.

— Какво ще стане, ако спра тук? — попита Скийт.

— Ще те застрелям — увери го тя.

Той продължи да върви.

Докато минаваха покрай вратите от двете страни на коридора, Скийт прочете имената на месинговите табелки. Повечето служители бяха специалисти в една или друга област, но имаше и двама юристи. Скийт реши, че това е хубаво, защото, ако оцелееше през следващите

няколко минути, несъмнено щеше да се нуждае от добри лекари и адвокат.

Накрая стигнаха до вратата с табелка, на която пишеше „ДОКТОР МАРК АРИМАН“.

— Тук ли? — попита Скийт.

— Да — отговори непознатата.

Той отвори вратата и жената стреля в гърба му. Дори да се бе разнесъл звук, Скийт не чу нищо, защото болката беше мигновена и ужасна. Макар че простреля Скийт, жената го блъсна в чакалнята на доктор Ариман.

* * *

Компютърът на Ариман извести нечие присъствие и на екрана се появи картина от чакалнята.

Изумен, докторът видя, че залитайки, Скийт влиза във фойето и вратата бавно се затваря след него.

На жълтия му пуловер имаше голямо петно кръв, което сигурно беше от предишната вечер, макар че тъгълът, под който бе поставена камерата, не позволяваше на Ариман да види гърдите му, където трябваше да има четири дупки от куршуми. Скийт потърси опора, спъна се и падна по лице на пода.

Психиатърът не бе чувал истории за простреляни хора, които изминават десет-петнайсет километра в гъсто населен район и се строполяват в кабинета на убиеца си, затова беше убеден, че в случая има нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

Ариман щракна иконата за охраната и детекторът за метал показва, че Скийт не носи оръжие.

Дженифър се появи, наведе се над падналия Скийт и изпищя.

Тя коленичи, за да провери жизнените му функции, а психиатърът щракна на анализатора за миризми. В Скийт нямаше експлозиви.

Дженифър се изправи и излезе от обхвата на камерата.

Тя несъмнено възнамеряваше да повика полицията и „Бърза помощ“.

Ариман натисна копчето на вътрешния телефон.

— Дженифър?

— Докторе, господи, тек има...

— Да знам. Прострелян човек. Не се обаждай на полицията и на „Бърза помощ“, Дженифър. Аз ще го направя. Разбра ли?

— Но той кърви обилно...

— Успокой се, Дженифър. Не се обаждай на никого. Аз ще се погрижа за всичко.

Ариман пресметна, че разполага с една-две минути, преди забавянето му да подтикне Дженифър към действие.

Притесняваше го мисълта защо не е дошъл и приятелят на Скийт.

Колкото и богато да беше въображението му, психиатърът не можеше да си представи, че раненият Скийт и приятелят му са се прегърнали и като пияни пирати са се заклатушкали към кабинета му. Но щом единият беше тук, тогава и другият се спотайваше наоколо и имаше лоши намерения.

* * *

Асансьорът спря на шестия етаж и ниска, дебела и решителна жена с прошарени къдрици настоя да се качи, макар че Дъсти препречи пътя ѝ и обясни, че случаят е спешен.

— *Какъв* спешен случай? — попита тя и пхна крак в кабинката.
— Не виждам такова нещо.

— Сърдечен удар. На четиринайсетия етаж.

— Вие не сте лекари — подозрително възрази жената.

— Днес имаме свободен ден.

— Лекарите не се обличат така, дори да имат свободен ден. Пък и без това отивам на петнайсетия етаж.

— Тогава качвайте се — смили се Дъсти.

Вратите се затвориха. Жената натисна копчето на дванайсетия етаж и ги погледна победоносно.

Дъсти побесня.

— Вижте какво, обичам брат си и ако му се случи нещо ще ви намеря и ще ви изкормя като риба.

Тя го изгледа презрително от главата до петите и рече:

— Кой? *Tu* ли?

* * *

Докторът грабна беретата от бюрото си и тръгна към вратата, но се сети за синьото пликче и спря.

Каквото и да станеше, ченгетата щяха да дойдат. Ако Скийт още не беше мъртъв, Ариман смяташе да го довърши преди властите да са пристигнали. И щом видеха трупа в локва кръв във фоайето, полицаите със сигурност щяха да имат много въпроси.

Щяха да огледат кабинета и ако възникнеха съмнения, щяха да оставят там човек, докато се върнат със заповед за обиск.

Законът не им позволяваше да разследват досиетата на пациентите му, затова Ариман не се тревожеше, че може да намерят нещо. Освен беретата и синьото пликче.

Пистолетът не беше регистриран и макар че нямаше основание да се усъмнят в него, Ариман не искаше да им дава основание да се усъмнят в него. Ченгетата можеше да започнат да го наблюдават и стилът му щеше сериозно да пострада.

Пликчето с кучешките изпражнения не беше разобличаващо, но... странно. Ако го намереха на бюрото му, полицаите сигурно щяха да попитат защо го е донесъл в кабинета си. Колкото и умен да беше, за толкова кратко време Ариман не можеше да измисли смислен отговор. И те пак щяха да се усъмнят в него.

Той се върна бързо до бюрото си, отвори дълбоко чекмедже и пусна вътре пликчето. После осъзна, че ако издействат заповед за обиск, полицаите щяха да го намерят там, където щеше да е не по-малко странно, отколкото на бюрото. Всъщност, където и да го сложеше, пликчето щеше да ги озадачи.

Всички тези разсъждения минаха за секунди през главата му. Трябваше да бърза.

Ариман реши да се отърве от беретата, кобура и синьото пликче, преди ченгетата да са довтасали. А това означаваше сега да ги вземе със себе си.

Поради няколко причини, не на последно място сред които чувството за индивидуален стил, Ариман не искаше Дженифър да го

види с пликчето. Пък и торбичката щеше да го забави, ако се наложеше да се справи с приятеля на Скийт. Как го бе нарекъл Скийт? А, да. Чешита.

По-бързо.

Той понечи да пхне пликчето в джоба си, но мисълта да изцапа хубавия си костюм беше непоносима. Ариман внимателно сложи пликчето в кобура.

Доволен от бърдото си мислене и убеден, че не е пропуснал нито един детайл, Ариман отиде във фоайето.

Дженифър стоеше до вратата и трепереше. Очите ѝ бяха широко отворени.

— Кръвта му изтича, докторе.

Всеки глупак можеше да види това. Всъщност беше невъзможно Скийт да губи кръв в такива количества в продължение на осемнайсет часа и да е успял да дойде дотук.

Психиатърът коленичи до него и без да откъсва очи от вратата, премери пулса му. Малкият наркоман още беше жив, но пулсът му беше неравномерен. Нямаше да е трудно да го довърши.

Но първо Чешита.

Ариман се приближи до вратата, допря ухо до нея и се послуша.

Нищо.

Той отвори предпазливо и надникна в коридора.

Никой.

Ариман прекрачи прага и погледна наляво, после надясно. Не видя никого.

Скийт очевидно не бе прострелян тук, защото изстрелът би привлякъл вниманието на някого.

Загадката как наркоманът е дошъл тук можеше да остане нерешена. А това би коствала на доктора повече от една безсънна нощи. Но най-важното беше да почисти.

Той реши да се върне във фоайето, да инструктира Дженифър да извика полицията и „Бърза помощ“ и докато тя говори по телефона, да се наведе над Скийт и незабелязано да запуши устата и носа му за около минута и половина. Като се има предвид отчаяното му състояние, това щеше да го довърши.

Сетне бързо щеше да изгърчи до килера, където щеше да скрие пистолета, кобура и синьото пликче, а по-късно, когато ченгетата си

тръгнаха, да ги вземе.

Докато се обръщаше, психиатърът осъзна, че по килима в коридора няма петна от кръв. Бързият му като светкавица ум отчиташе значението на този странен детайл, когато вратата зад него се отвори.

Ариман не чу изстрелите, но ги усети. В тила му се забиха най-малко три куршума.

Той залитна не толкова грациозно, колкото му се искаше, и падна върху Скийт, после се претърколи по гръб и погледна към вратата.

На прага стоеше обсебената от Киану Рийвс и държеше пистолет със заглушител.

— Ти си една от машините — каза тя. — Затова не ми обръщаше внимание по време на сеансите. На машините не им пука за реалните хора като мен.

Ариман видя в очите ѝ нещо страховито, което не бе забелязал дотогава. Тя беше една от Всезнайковците, онези момичета, които разбираха лицемерието и лъжите му, подиграваха му се и знаеха нещо много смешно за него. Откакто бе навършил петнайсет години и бе станал красив, те не можеха да проникнат през фасадата му и затова той бе престанал да се страхува от тях. Но сега се появи *тази* досадница.

Ариман се опита да вдигне беретата и да се отвърне на огъня, но установи, че е парализиран.

Жената насочи пистолета към лицето му.

Тя беше реалност и същевременно фантазия, истина и лъжа, обект на присмех и смъртоносно сериозна, загадка и типична жена за времето си. Тя беше новобогаташка и простачка с тъп съпруг, но също и Диана, богинята на Луната и лова, на чието бронзово копие се бе нанизала Минит Лъкланд, след като бе убила баща си с пистолет, а майка си с чук.

Колко забавно беше тогава. Съвсем не като сега.

Моя Диана. Вземи ме на луната. Танц сред звездите.

Сантиментална блудкавост. Романтична помия. Тя не го заслужаваше.

Моя Диана. Колко много те мразя. Мразя, мразя, те.

Богинята изпразни пълнителя в лицето му и видението на доктора изчезна в луната и цветята. И в огъня.

Марти и Дъсти излязоха от асансьора. Тя видя жена, която стоеше на прага на чакалнята на Ариман. Облечената в розово непозната се бе качила в асансьора заедно със Скийт. Тя влезе в кабинета и се скри от погледа им. Докато тичаше по коридора, Марти се замисли за двамата мъртви мъже на дъното на древния кладенец в Ню Мексико. За чистотата на падащия сняг и кръвта, която покриваше. За лицето и сърцето на Клодет, за красотата на стихчетата хайку и ужасното им приложение. За прекрасните, зелени клонки и паяците, които се раждаха от яйцата в нагърчените им листа. За видимите и невидимите неща.

Всичките ѝ опасения се превърнаха в ужасяваща реалност, когато бутна вратата на приемната на Ариман и видя облените в кръв тела.

Психиатърът лежеше по корем. Лицето му беше обезобразено. От опърлените му коси се виеше пушек. В плътта му зееха огромни дупки. На мястото на очите му имаше езера от кръв. Остатъците от устните му бяха разтеглени в иронична усмивка.

Скийт изглеждаше толкова крехък, сякаш беше купчина парцали.

Когато видя Скийт, Марти се втрещи по-силно, отколкото очакваше. Той беше несретник, вървеше към самоунищожение и правеше онова, което майка му не бе успяла да стори с възглавницата. Марти го обичаше, но едва сега разбра защо. Въпреки всичките си недостатъци, Скийт имаше нежна душа и добро сърце като брат си. В един свят, където добротата беше по-рядко срещана от диамантите, той беше истинско съкровище. Тя нямаше сили да се наведе над него, да го докосне и да разбере, че е мъртъв.

Без да обръща внимание на кръвта, Дъсти коленичи до брат си, допря пръсти до врата му и изтерзано извика:

— Господи, линейка! Бързо!

Дженифър застана на прага на кабинета си.

— Обадох се. Идват.

Може би защото Скийт умираше или заради ужасното лице на Ариман и кръвта навсякъде, но Марти не можеше да разсъждава достатъчно ясно, за да проумее какво се бе случило. Скийт ли бе

застрелял Ариман? Или Ариман — Скийт? Кой бе стрелял пръв и колко пъти? Положението на телата не подкрепяше нито един от сценариите, които Марти можеше да си представи. И странното спокойствие на жената в розово, която сякаш бе свикнала всеки ден да вижда кръвопролития, изглежда, сочеше несъстоятелността на положението, че тя бе изиграла някаква загадъчна роля.

Непознатата се усамоти в тъгла на фоайето, извади клетъчен телефон от чантата си и се обади на някого.

В далечината се чу вой на сирени.

Дженифър забърза към външната врата, отвори я и се обърна към Марти.

— Помогни ми да пренесем столовете в дъното на коридора, за да има повече място за лекарите.

Марти се зарадва, че ще прави нещо.

— Много сте внушителна, млада госпожице — каза жената в розово на Дженифър.

— Благодаря.

Воят на сирените се приближи, после заглъхна. Лекарите сигурно се бяха качили в асансьорите.

— Ще престанеш ли да бръщолевиш несвързано, Кенет? — каза жената в розово по телефона. — За скъп адвокат, ти си нещо като нищожество. Трябва ми най-добрият адвокат по наказателно право, при това незабавно. Съвземи се и го *направи*.

Тя приключи разговора и се усмихна на Марти, после извади визитна картичка от чантата си и я подаде на Дженифър.

— Предполагам, че ще се нуждаете от работа. Ако проявявате интерес, бих се възползвала от услугите на млада и компетентна жена като вас.

Дженифър се поколеба, сетне взе визитната картичка.

Дъсти пригладваше косите на Скийт и тихо му говореше, но хлапето не проявяваше признаци, че го чува. Дъсти разказваше за миналото, какви пакости са правили като деца, за планове им за бягство и за мечтите, които бяха споделяли.

В коридора се чуха стъпки и за миг Марти имаше чувството, че единият от хората, които ще влязат, ще е Боб Усмихнатия.

76.

За известно време настъпи пълен хаос. Всички говореха едновременно.

Объркването на Марти се засили от потресаващата новина, че жената в розовия костюм „Шанел“ е застреляла и Скийт, и Ариман. Непознатата призна това, поиска да я арестуват и не добави нищо повече.

Четирима едри, мускулести санитарии сложиха Скийт на количка и бързо я закараха до асансьора. На Марти ѝ се стори, че те летят по дългия коридор и не карат ранения към болницата, а водят безсмъртна душа на много по-дълго пътуване.

Полицаяте разрешиха на Дъсти да придружи брат си. Той прегърна Марти, целуна я и хукна към количката.

Марти бе задържана на сцената на местопрестъплението. Полицаяте в Малибу се бяха обадили на колегите си в Нюпорт, бяха установили връзка между стрелбата и смъртта на Ерик Джагър и бяха набелязали Марти и Дъсти за свидетели в единия, а вероятно и в другия случай. Едно от ченгетата тръгна към болницата, за да разпита Дъсти, но останалите предпочетоха да разговарят с Марти в кабинета на Ариман.

Фотографите, лаборантите, представителите на канцеларията на прокурора и детективите събираха доказателства от сцената на местопрестъплението.

Марти се почувства странно, че отново се намира в махагоновата гора от кошмарите си, обитавана от Човека от листа. Тя още усещаше присъствието му, макар че той беше мъртъв. И после разказа на ченгетата всичко, без да премълчава нето една подробност, колкото и фантастична и невероятна да беше, с изключение на срещата с Кевин и Закари в Санта Фе.

Марти очакваше, че няма да ѝ повярват, макар случилото се в ранните часове на този следобед да придаваше известна достоверност на разказа ѝ.

Рой Клоствърман бе научил за стрелбата от първите репортери по радиото и бе дошъл на сцената на местопрестъплението. Марти разбра, че той е в коридора и разговаря с полицаите, когато извикаха единия от детективите, които, след като се върна, беше достатъчно потресен, за да съобщи, че Клоствърман потвърждава историята ѝ.

После ченгетата се заловиха с беретата в ръката на Ариман. Бързата компютърна проверка показва, че оръжието не е регистрирано и няма данни за законната му покупка. Образът му на виден и спазващ закона гражданин бе малко помрачен от това разкритие.

Вероятно онова, което най-после убеди ченгетата, че случаят е безпрецедентно странен, беше синьото пликче с изпражненията в кобура на Ариман. Дори самият Шерлок Холмс трудно би стигнал до логично заключение, за да обясни наличието на тази стъписваща находка. Детективите веднага предположиха, че става дума за нещо извратено и изпратиха пликчето за анализ в лабораторията.

Марти не мислеше, че ще е в състояние да шофира, но щом седна зад волана, безпроблемно подкара към болницата. Тя намери Дъсти в чакалнята на интензивното отделение и разбра, че Скийт е бил опериран в продължение на три часа. Макар и в критично състояние, хлапето се държеше.

След седем часа Скийт дойде в съзнание и им разрешиха да го видят, но само за две-три минути. Това време им беше достатъчно, за да му кажат онова, което всички членове на семейства мълвят на роднините си в интензивното отделение. „Обичам те.“

Те пренощуваха при майката на Марти. Сабрина ги нагости с домашно изпечен хляб и зеленчукова супа и когато сутринта се върнаха в болницата, състоянието на Скийт се бе подобрило от критично в сериозно.

Два телевизионни екипа и трима журналисти от пресата чакаха появата на Марти и Дъсти.

* * *

Въоръжени със заповед за обиск, полицаите три дни претърсваха огромната къща на Марк Ариман. Отначало не намериха нищо странно, освен внушителната му колекция от играчки.

Къщата имаше сложна, автоматична, компютърна система. Ченгетата със специализирани компютърни познания разгадаха личната парола на психиатъра и откриха съществуването на шест сейфа с различни размери.

Те разшифроваха комбинациите и в първия сейф намериха само финансови документи.

Вторият беше по-голям и съдържаше пет пистолета, два автоматични картечни пистолета и карабина „Узи“. Нито едно оръжие не беше регистрирано на името на Марк Ариман и не беше лицензирано от никой търговец.

Третият сейф представляваше малка кутия, хитро скрита в камината в спалнята. Там ченгетата откриха още един пистолет — „Таурус Милениум“, с празен пълнител и с който очевидно бе стреляно скоро.

Най-силен интерес предизвика вторият предмет в сейфа — запечатан под вакуум буркан, съдържащ човешки очи, плаващи във фиксаж. На капачката имаше етикет с написано на ръка стихче хайку.

*Бащини очи.
Кралят на порой сълзи.
Аз избирам смях.*

Медийният интерес се превърна в буря.

Дъсти и Марти не можеха да останат в къщата на Сабрина, която денонощно беше обсадена от репортери.

На третия ден полицаите откриха купчина видеокасети, скрити в сейф, неупоменат в списъка в компютъра в къщата. Един специалист на свободна практика съобщи, че го е инсталирал незаконно по поръчка на доктор Ариман. Записите съдържаха безценните спомени на най-опасните игри на психиатъра, включително сцените със Сюзан и изнасилвача ѝ, заснети със скритата в японското дръвче камера в спалнята ѝ.

Медийната буря се развихри в ураган.

Нед Мадъруел ръководеше бизнеса, докато Марти и Дъсти живееха при различни приятели, бягайки от микрофоните и камерите.

Единствената история, която измести от водещите новини за екстравагантностите на Ариман, беше безумната атака срещу президента на Съединените щати по време на благотворителен прием в Бел Еър и застрелването на нападателя — известен актьор — от агентите на тайните служби, които не бяха заети с издирването и съхраняването на носа. След двайсет и четири часа, когато се разбра, че мегазвездата е познавал Марк Ариман и всъщност отскоро му е бил пациент в рехабилитационна клиника, отчасти собственост на психиатъра, медийният ураган се превърна в сензацията на века.

* * *

Най-после бурята отшумя, защото за днешните странни времена е характерно, че колкото и да е безпрецедентна и ужасяваща, всяка сензация неизбежно е последвана от друго, още по-изумително и шокиращо събитие.

В края на пролетта Скийт се възстанови напълно и се чувстваше по-добре отвсякога. Без да я заплашва със съд и по нейна инициатива, дамата в розово му плати двеста и петдесет хиляди долара обезщетение и той реши да си почине няколко месеца от бояджийството, да пътува и да обмисли възможностите си за избор.

Скийт и Чешита смятаха да отидат първо в Роузуел, Ню Мексико, и после и на други, представляващи интерес места, свързани с дирите на НЛО. Скийт получи обратно шофьорската си книжка и двамата можеха да се редуват зад волана на новата му каравана.

Дамата в розово заяви, че мозъкът ѝ е бил промит от Марк Ариман и е била подложена на сексуално насилие и пледира за стрелба при самоотбрана. Тя твърдеше, че Скийт случайно се е изпречил на пътя на първия ѝ куршум. След ожесточени спорове и вълнение в канцеларията на прокурора, жената бе обвинена в непредумишлено убийство и освободена под гаранция. През лятото залозите бяха, че тя никога няма да застане пред съда. Но дори това да станеше, кой състав от съдебни заседатели би решил, че е виновна след вълнуващата ѝ поява във всички възможни телевизионни предавания, на едно от които Опра Уинфри я прегърна и рече: „Ти си вдъхновение, момиче“, а публиката неудържимо плачеше.

Дерек Ламптън Младши беше герой в продължение на една седмица и се появи по националните новини, демонстрирайки стрелба с арбалет. На въпроса какъв иска да стане, когато порасне, той отговори: „Астронавт“. Това съвсем не прозвуча детински, защото Младши имаше само отлични оценки и вече тренираше за пилот.

В средата на лятото институтът „Белън-Токланд“ в Санта Фе отрече всякаква връзка със странните експерименти на Марк Ариман. Слуховете, че психиатърът е работил там, бяха категорично опровергани. „Той беше социопат — заяви директорът, — жалък, влюбен в себе си, самозван специалист, който искаше да се легитимира, твърдейки, че работи в нашия престижен институт, занимаващ се с проблемите на световния мир.“ Естеството на научноизследователската работа в института не стана ясно, макар че медиите го описаха по различни начини.

Марти анулира договора си за новата видеоигра, основаваща се на „Господарят на пръстените“. Тя още харесваше книгите на Толкин, но искаше да прави нещо реално. Дъсти ѝ предложи работа като бояджия и известно време Марти се занимаваше с това. Физическият труд предизвикваше приятна умора и ѝ оставяше време за размисъл.

Хирургичната операция по зашиването на носа на президента мина успешно.

Нед Мадървел продаде три стихчета хайку на едно литературно списание.

Двата лотарийни билета не спечелиха.

Издание:

Дийн Кунц. Фалшива памет
ИК „Плеяда“, 2001

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.